

The background of the cover is a photograph of a man in a dark jacket running through a city street at night. He is surrounded by a large cloud of white smoke or steam. In the background, there are tall, classical-style buildings with many windows. The scene is lit with warm, yellowish light, possibly from streetlights or car headlights.

INEDIT

Robert Ludlum

***Experimental
Ambler***

ROBERT LUDLUM

**EXPERIMENTUL
AMBLER**

ROBERT LUDLUM

**EXPERIMENTUL
AMBLER**

Traducere: LIVIU MATEESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUDLUM, ROBERT

Experimentul Ambler / Robert Ludlum ; trad.:
Liviu Mateescu. - București: Lider, 2007
ISBN 978-973-629-159-3

I. Mateescu, Liviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: EUGENIA VIȘINOIU

Corectura: EMILIA LEANCĂ

Tehnoredactare: FLORIAN BULMEZ

AMBLER WARNING

Copyright © 2005 by Myn Pyn LLC.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii **LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la S.C. TIPARG S.A.

*„Legăturile nevăzute sunt mai puternice
decât cele care se pot vedea.“*

Heraclit, anul 500 î.Hr.

Partea I

I

Clădirea nu ieșea cu nimic în evidență. Ar fi putut adăposti un liceu public ceva mai mare, ori un centru administrativ de procesare a formularelor privitoare la taxe și impozite. Era o structură masivă din cărămidă cafenie – avea patru etaje și o curte interioară. Nu se deosebea cu nimic de alte nenumărate clădiri construite în anii 1950–1960. Un trecător neinteresat nu i-ar fi aruncat o a doua privire.

Și totuși, aici nu existau trecători neinteresați. Nu aici, pe această insuliță de protecție, aflată la șase mile în largul coastei Virginiei. Oficial, insula făcea parte din Sistemul Național de Rezervații Naturale al Americii, iar curioșilor li se spunea că, din cauza ecosistemului foarte delicat, accesul vizitatorilor era interzis. Într-adevăr, pe țărmul ferit de vânt al insulei se afla habitatul natural al câtorva vulturi pescari și rațe crestate: vânători și vânat, amândouă speciile ajunse în pragul dispariției din cauza celui mai mare prădător – omul. Dar partea centrală era rezervată unui campus cu o suprafață totală de șase hectare, cu gazon foarte îngrijit și cu terase progresive în mijlocul cărora se afla clădirea aceea insignifiantă.

Vapoarele care se opreau de trei ori pe zi la insula Parrish purtau însemnele NWRS¹ și de la distanță nu se

---

¹ National Wildlife Refuge System – Sistemul Național de Rezervații Naturale (*n. trad.*).

putea distinge că angajații pe care feriboturile îi aduceau pe insulă nu arătau deloc ca niște pădurari. Dacă se întâmpla ca un vas pescăresc avariat să încerce să acosteze pe insulă era interceptat imediat de câțiva bărbați în costume kaki, cu zâmbete politicoase și ochi reci și duri. Nimeni nu s-a apropiat îndeajuns de mult pentru a vedea ceva, pentru a se întreba de ce oare campusul era înconjurat de garduri electrificate și de patru turnuri de pază.

Clinica psihiatrică de pe insula Parrish, chiar dacă nu atrăgea prin nimic atenția, adăpostea o sălbăticie mai mare decât cea a naturii care o înconjură – sălbăticia minții umane. Foarte puțini oameni din structurile guvernamentale știau de existența spitalului. Și totuși înființarea lui fusese dictată de o logică simplă – trebuia să existe un spital de psihiatrie special pentru pacienții care cunoșteau informații ultrascrete. Se simțea nevoia unui mediu securizat pentru tratarea celor care-și ieșiseră din minți când acele minți erau pline cu secrete de stat. Pe insula Parrish potențialul de risc putea fi controlat cu multă atenție. Toți membrii personalului fuseseră verificați foarte amănunțit, toți erau cunoscuți ca fiind persoane în care se putea avea încredere, iar sistemul de supraveghere audio și video care funcționa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru oferea și mai multă protecție împotriva eventualelor scăpări. Ca o măsură suplimentară de siguranță, personalul era schimbat prin rotație, o dată la trei luni, pentru a se reduce la minimum posibilitatea apariției unor atașamente nepotrivite. Protocoalele de securitate specificau faptul că pacienții erau identificați prin intermediul unor numere, nefiind niciodată strigați pe nume.

Din când în când se întâmpla ca în spital să fie găzduit un pacient catalogat ca fiind de mare risc, fie datorită naturii dezechilibrului său psihic, a bolii lui min-

tale, fie din cauza a ceea ce știa. Un astfel de pacient era izolat de ceilalți și cazat într-o rezervă încuiată. În aripa de vest a clinicii, la etajul patru, se afla acum un astfel de pacient. Numărul 5312.

Dacă un membru al personalului, care abia primise în grijă rezerva W4¹ l-ar fi întâlnit pe pacientul cu numărul 5312 pentru prima dată, n-ar fi putut fi sigur decât de ceea ce vedea – că avea un metru și optzeci de centimetri, părul șaten, tuns scurt și ochii albaștri. Dacă privirile li s-ar fi întâlnit, angajatul ar fi fost primul care s-ar fi uitat în altă parte. Intensitatea privirii pacientului cu numărul 5312 era uimitoare, penetrantă. Restul profilului era descris în fișa psihiatrică. Cât despre sălbăticia care zăcea în el, aceasta putea fi doar subiectul unor presupuneri.

Undeva în rezerva W4 erau explozii și țipete și haos, dar totul se petrecea în tăcere, în visele agitate ale pacientului, vise care creșteau în intensitate când somnul se apropia de sfârșit. Acele momente dinaintea conștienței – când omul realizează doar ceea ce vedea cu ochiul minții – erau pline de o serie de imagini deformatе asemenea filmului rulat pe un proiector supraîncălzit. O manifestație politică într-o zi caniculară în Taiwan – mii de oameni adunați într-o piață largă, răcoriți doar de briza care sufla din când în când. Un candidat politic doborât chiar în mijlocul unei fraze de o explozie – controlată, mică, mortală. Cu doar câteva secunde înainte vorbea elocvent, cu pasiune; acum era întins pe podiumul de lemn, într-o băltoacă de sânge, propriul lui sânge. Își săltă capul și aruncă mulțimii o ultimă privire. Apoi ochii i se fixară asupra unui bărbat – un *chang bizi*, un occidental. El era singurul

---

¹ West 4 – Aripa de vest, etajul 4 (*n. trad.*).

care nu țipa, nu plângea, nu se repezise să fugă. Numai el nu părea surprins: pentru că, până la urmă, toate acestea erau rezultatul lucrării sale. Candidatul murise privindu-l pe cel care traversase lumea pentru a-l ucide. Apoi imaginea începuse să se deformeze și se dizolvase într-un alb lăptos.

Un cântec îndepărtat, care venea dintr-o boxă nevăzută, un tril în gamă minoră, și Hal Ambler deschise ochii somnoroși.

Era cu adevărat dimineață? I-ar fi fost imposibil să-și dea seama, camera lui nu avea ferestre. Dar era dimineața *lui*. Neoanele ascunse în tavan creșteau în intensitate pe parcursul unei jumătăți de oră – zori artificiali. Strălucirea lor era amplificată de albul care-l înconjură. Cel puțin începea o zi, fie ea și falsă. Camera lui Ambler avea trei metri pe patru. Podeaua era acoperită cu linoleum alb, iar pereții cu spumă poliuretanică, un material dens, de consistența cauciucului, un pic lipicios la atingere, asemenea unei saltele de lupte. Nu peste mult timp ușa aceea ca de navetă spațială avea să se deschidă, alunecând într-o parte, cu un oftat hidraulic. Știa aceste detalii, și încă sute altele asemenea. Asta era viața într-un așezământ de maximă siguranță, dacă asta se putea numi viață. Avea din când în când perioade de luciditate mohorâtă, care alternau cu momente în care nu-și dădea seama ce face. Trăia cu senzația că îi fusese răpit nu doar trupul, ci și sufletul.

În cursul celor aproape două decenii în care lucrase ca agent secret, Ambler fusese capturat de câteva ori – se întâmplase în Cecenia și în Algeria – și trecuse prin astfel de perioade de izolare. Știa că astfel de condiții nu predispuneau la meditație profundă sau la căutări psihologice. În loc de asta mintea se umplea cu frânturi de cântecele din reclame, cu melodii pop al căror text și-l amintea

doar pe jumătate și cu conștientizarea acută a unei stări de disconfort trupesc. Se frământa, se răsucea și rareori zbura la ceva interesant, prins în ultimă instanță în ghearele ciudatei agonii a izolării. Cei care îl antrenaseră pentru a deveni agent secret încercaseră să-l pregătească pentru o astfel de eventualitate. Marea provocare, insistaseră ei, era să reușești să împiedici mintea să se atace singură, așa cum stomacul digeră propriul înveliș protector.

Și totuși aici, pe insula Parrish, nu se afla în mâinile inamicului. Era prizonierul propriilor autorități, aceleași autorități în slujba cărora lucrase toată viața.

Și nu știa de ce.

Nu motivele pentru care *cineva* ajungea să fie internat aici reprezentau un mister pentru el. Ca membru al acelei divizii a serviciilor de spionaj americane cunoscută sub numele de Operațiuni Consulare auzise despre stabilimentul de pe insula Parrish. Ca și ceilalți, Ambler înțelegea motivele pentru care o astfel de instituție trebuia să existe: toată lumea putea să cadă victimă fragilității minții umane, chiar și aceia care cunoșteau secrete foarte bine păzite. Dar era foarte periculos să permiți oricărui psihiatru să trateze un astfel de pacient. Aflaseră pe pielea lor asta, în zilele Războiului Rece, când un psihanalist născut în Berlin, care își deschisese un cabinet în Alexandria, se dovedise a fi agent al Ministerului Siguranței de Stat din Germania de Est. Printre clienții acelui cabinet se număraseră și câțiva înalți oficiali din structurile guvernamentale americane.

Și totuși asta nu putea să explice de ce Hal Ambler era aici de... Oare cât timp trecuse? Cei care-l antrenaseră insistaseră asupra faptului că era foarte important să măsoare trecerea timpului în captivitate. Cu toate acestea, el nu reușise s-o facă, astfel că întrebarea referitoare la

durată rămase fără răspuns. Oare era aici de șase luni, de un an, poate de mai mult timp? Nu știa nici măcar atâta lucru. Nu știa decât un singur lucru – dacă nu scăpa în curând de aici, avea să înnebunească cu adevărat.

Rutina – Ambler nu se putea decide dacă observarea ei o să-l salveze sau avea să-l ducă la pieire. Își făcu, în liniște și eficient, exercițiile, terminând cu o sută de flotări într-o singură mână, alternând stânga cu dreapta. Lui Ambler i se permitea să facă baie o dată la două zile. Astăzi nu era zi de baie. Merse la chiuveta albă și mică dintr-un colț al camerei și se spală pe dinți. Observă că mânerul periutei de dinți era făcut dintr-un polimer ușor, asemănător cauciucului și nu din plastic tare, probabil pentru a nu putea fi transformat într-o armă. Apăsă pe o ridicătură și un aparat de ras electric, micuț și compact alunecă dintr-un compartiment aflat deasupra chiuvetei. Avea la dispoziție doar 120 de secunde, după aceea trebuia să pună aparatul, care era dotat cu un senzor, înapoi în locașul lui, în caz contrar s-ar fi declanșat o alarmă. După ce termină, Ambler se stropi cu apă pe față, apoi își trecu degetele ude prin păr, punându-l într-o oarecare ordine. Nu exista nici o oglindă, și nici o altă suprafață ca să-i reflecte imaginea. Până și sticla din ușa rezervei fusese tratată cu o substanță antireflexivă. Toate astea aveau, fără îndoială, un scop terapeutic. Își trase pe el „costumul de zi“, cămașa albă și pantalonii largi, cu elastic în talie care compuneau uniforma lui de deținut.

Se întoarse ușor când auzi ușa grea deschizându-se și simți mirosul de dezinfectant cu aromă de pin care plutea tot timpul pe holuri. Era, ca de obicei, un bărbat solid, tuns scurt, îmbrăcat într-o uniformă de poplin de un gri plicticos, cu o bucată de pânză pusă cu grijă peste ecusonul pe care-l purta la piept – o altă măsură specială de

precauție pe care o luau membrii personalului care lucrau în această aripă a spitalului. Felul de a vorbi, cu vocale prelungi, al bărbatului îl dădea de gol ca fiind din Vestul Mijlociu, dar plictiseala și lipsa de interes pe care le manifesta erau contagioase. Pe Ambler personajul îl interesa foarte puțin.

Și mai multă rutină: paznicul avea o curea țesută din fire de nailon într-o mână.

– Ridică mâinile, mormăi el în timp ce venea să pună cureaua de nailon în jurul taliei lui Ambler. Ambler nu avea voie să iasă din cameră fără centura aceea specială. Sub țesătura compactă de nailon erau plasate mai multe baterii cu litiu. Atunci când centura se afla la locul ei, două plăcuțe de metal erau poziționate chiar în dreptul rinichiului stâng.

Dispozitivul – cunoscut oficial sub numele de centura REACT acronim ce venea de la „remote electronically activated control technology”¹ – era folosit pentru transportul prizonierilor în cazurile de maximă securitate; în salonul W4 era un obiect folosit în mod obișnuit. Centura putea fi activată de la o distanță maximă de o sută de metri și putea produce o descărcare electrică de cincizeci de mii de volți pentru opt secunde. Șocul electric putea doborî cu ușurință până și un luptător de Sumo, făcându-l să se zvârcolească de durere la pământ pentru mai bine de zece sau chiar cincisprezece minute.

După ce cureaua fu poziționată la locul ei, gardianul îl escortă pe culoarul îmbrăcat în faianță albă spre locul unde urma să-și primească medicația de dimineață. Ambler mergea încet, târându-și picioarele, de parcă ar fi înotat. Astfel de stări erau în mod frecvent rezultatul

---

¹ Tehnologie care permite controlul electronic de la distanță (n. trad.).

concentrației mare din sânge de substanțe psihotice – toți cei care lucrau în astfel de stabilimente erau obișnuiți cu astfel de stări ale pacienților. Mișcările lui Ambler contrastau cu privirea lui, care mătura cu eficiență împrejurimile. Acesta era unul din numeroasele amănunte semnificative pe care gardianul nu le observase.

Ambler, pe de altă parte, trecuse cu vederea foarte puține amănunte.

Clădirea era veche de zeci de ani, însă era în mod regulat reutilată cu cele mai noi tehnologii de securitate. Ușile se deschideau cu carduri prevăzute cu cipuri de memorie – cipuri care conțineau mai degrabă transmitătoare cu siliciu decât coduri de siguranță, iar porțile mai importante erau prevăzute cu scanere de retină, pentru ca doar personalul autorizat să poată trece prin ele. La aproximativ treizeci de metri de rezerva lui se afla așa-numita Cameră de Evaluare, care avea ferestre cu suprafața care dădea spre interior polarizată, astfel încât subiectul dinăuntru putea fi observat fără ca el să-i poată vedea pe observatorii lui. Acolo era adus cu regularitate pentru „evaluarea psihiatrică“, dar scopul acestor „evaluări“ îi scăpa atât lui, cât și medicului care le conducea. Ambler cunoscuse disperarea în ultimele câteva luni, nu ca dezechilibrul psihiatric, ci ca o consecință a evaluării realiste a șanselor pe care le avea să scape de aici. Chiar și personalul care se schimba o dată la trei luni începuse, simțea el, să se uite la el ca la un condamnat pe viață, ca la un pacient care avea să fie aici multă vreme după ce ei vor fi plecat.

Cu toate acestea, în urmă cu câteva săptămâni lucrurile se schimbaseră puțin pentru el. Nu era vorba de ceva obiectiv, de ceva fizic, de ceva *observabil*. Și totuși reușise să ia contact cu cineva, și asta însemna foarte mult. Mai precis *ea* însemna foarte mult. Începuse deja să simtă

diferența. Era vorba de o tânără asistentă de la psihiatrie, pe nume Laurel Holland. Și ea era de partea lui, pur și simplu.

Câteva minute mai târziu gardianul ajunsese împreună cu pacientul care se mișca greoi într-o zonă mai largă, circulară din Secția W4, zonă care se numea Salonul. Numele nu era foarte potrivit, destinația tehnică însă da – cameră comună de supraveghere. Încăperea avea la un capăt câteva aparate rudimentare de exerciții fizice și un raft plin cu cărți vechi de cincisprezece ani. La celălalt capăt era dispensarul – o tejghea lungă prevăzută cu un geam glisant, cu sticlă securizată, prin care se vedea un raft plin cu flacoane de plastic care purtau etichete multicolore. După cum Ambler știa deja de-acum, pastilele din acele flacoane aveau puterea de a reduce mișcările unui om la fel de bine ca niște lanțuri și o pereche de cătușe. Produceau o moleșală fără a aduce liniște și pace, calm fără seninătate.

Dar grija principală a celor care lucrau în acea instituție nu era liniștea pacienților, nici măcar liniștirea lor. În dimineața aceasta în Salon se adunaseră peste o jumătate de duzină de gardieni. Nu era ceva neobișnuit: doar pentru gardieni încăperea aceea era cu adevărat un „salon”. Întreaga rezervă fusese construită pentru a găzdui doisprezece pacienți. În momentul de față adăpostea unul singur. Drept urmare zona aceea devenise, neoficial, un fel de centru de relaxare și recreere pentru gardienii care lucrau în compartimentele mai solicitante ale stabilimentului. În plus, tendința lor de a se aduna aici amplifică, într-o anumită măsură, securitatea acestei zone.

Ambler se întoarce și salută cu o mișcare a capului doi gardieni care ședeau pe o băncuță joasă din plastic, lăsând să i se scurgă pe bărbie un firicel de salivă; privi-

rea pe care le-o aruncă era goală și tulbure. Văzuse deja că în încăpere erau nu mai puțin de șase gardieni, psihiatrul de serviciu și – speranța vieții lui Ambler – asistenta aceea.

– E vremea pentru bomboane, spuse unul dintre gardieni, și ceilalți chicotiră.

Ambler se deplasă încet către dispensar, unde îl aștepta asistenta aceea roșcată cu pastilele de dimineață. O scurtă privire furișată și o mișcare imperceptibilă a capului ținură loc de salut.

Îi aflase numele din pură întâmplare; ea vărsase din greșeală un pahar de apă pe halat, și țesătura care trebuia să ascundă ecusonul se udase și devenise translucidă. Laurel Holland; literele apăruseră asemenea unor stafii sub materialul halatului. Îi rostise numele cu glas scăzut; ea păruse să roșească, nu foarte deranjată de asta. Și așa între ei apăruse o scânteie. Îi studiase fața, ținuta, vocea, modul în care se mișca. Avea în jur de treizeci de ani, se gândi el, era slăbuță, cu ochii căprui cu irizații verzi. Mai deșteaptă și mai drăguță decât își imagina ea că este.

Conversațiile pe care le purtau erau scurte și murmurate. Nimic care să atragă atenția sistemului de supraveghere. Dar chiar și într-o privire scurtă ori într-un zâmbet fugar se puteau ascunde atât de multe. În ochii sistemului el nu era decât pacientul cu numărul 5312. Dar știa că pentru ea însemna deja mai mult decât un număr.

În ultimele șase săptămâni el cultivase această simpatie, nu ostentativ – ea și-ar fi dat seama de asta, mai devreme sau mai târziu –, ci pur și simplu îngăduindu-și să-i răspundă la gesturi, într-o manieră care o încuraja și pe ea să facă la fel. Recunoscuse ceva în el – faptul că era *în toate mințile*.

Știa că asta îi întărea încrederea în el, îi întărea hotărârea de a evada. *Nu vreau să mor aici*, îi șoptise el

într-o dimineată. Ea nu-i răspunsese nimic, dar privirea pe care i-o aruncase îi spusese tot ce avea nevoie să știe.

– Pastilele tale, spusese ea senină în dimineăta următoare, punându-i în palmă trei tablete care arătau parcă un pic diferite de narcolepticele obișnuite. Tylenol¹, murmură ea. Regulamentul clinicii îl obliga să înghită tabletele sub supravegherea ei, apoi să deschidă gura pentru ca ea să poată verifica dacă le-a înghițit și nu le-a ascuns pe undeva. Le înghiți și în mai puțin de o oră avu dovada că ea îi spusese adevărul. Se simțea mai ușor, mai stăpân pe membrele lui, iar mintea îi era parcă mai ageră. În numai câteva zile își dădu seama că și privirea îi devine mai pătrunzătoare, începuse să simtă că devine iarăși el însuși. Trebuise să facă un efort pentru a părea în continuare sub influența narcoticelor, să mimeze starea de amorțeală greoaie pe care i-o dădea Compazina, starea cu care gardienii erau obișnuiți.

Spitalul Psihiatric de pe insula Parrish era un stabiliment de maximă siguranță, echipat cu cele mai noi tehnologii și sisteme de securitate. Și totuși, încă nu se inventase tehnologia care să fie complet imună la factorul uman. Chiar acum, ascunzându-și mișcările de ochiul vigilant al camerei de luat vederi, ea își luă cartela de acces și i-o strecură sub elasticul pantalonilor albi, de bumbac, ai uniformeii.

– Am auzit că în dimineăta asta o să aibă loc un Cod Doisprezece, murmură ea. Codul acela se referea la urgențe medicale majore, care necesitau transportul unui pacient la un spital din afara sistemului. Laurel Holland nu-i spuse de unde știa de existența unui astfel de cod, dar el bănuia. Cel mai probabil era vorba de un pacient care se plânsese de dureri de piept – erau primele semne

---

¹ Pastilă obișnuită pentru răceală, un medicament comun (*n. trad.*).

într-un caz de infarct sau de alt incident cardiac major. Starea respectivului pacient fusese mai mult ca sigur monitorizată, urmând ca în cazul în care apăreau semne ulterioare ale unei aritmii severe acesta să fie transportat la o unitate de terapie intensivă de pe continent. Ambler își aminti de acel Cod Doisprezece care avusese loc de când era el aici – un pacient mai în vârstă suferise un accident vascular cerebral, urmat de o hemoragie cerebrală – și rememora procedurile de siguranță care fuseseră urmate atunci. Chiar dacă erau foarte drastice, reprezentau totuși ceva ieșit din comun, o întrerupere a rutinei, o întrerupere pe care ar fi putut s-o exploateze.

– Ascultă, șopti ea. Și fii gata să acționezi.

Două ore mai târziu – ore de imobilitate și privit în gol pentru Ambler – se auzi un semnal electronic, urmat de o voce parcă artificială: *Cod Doisprezece, Rezerva doi, Est*. Vocea suna la fel de artificial și ciudat de iritant ca și mesajele pe care le auzi în aeroporturi, în trenurile de mare viteză sau în stațiile moderne de metrou. *Cred că trebuie să fie moșul acela din 2E. E al doilea preinfarct, nu-i așa?* Majoritatea gardienilor plecară spre rezerva de la etajul al doilea. Semnalul sonor și mesajul continuă să fie difuzate pe sistemul audio la intervale regulate.

Un pacient în vârstă, victima unui infarct, așa cum se zvonise. Ambler simți o mână pe umăr. Era același gardian îndesat care îl scosese din cameră de dimineață.

– Procedura standard, spuse bărbatul. Pacienții trebuie să se întoarcă în camerele lor în timpul situațiilor de urgență.

– Ce se întâmplă? întrebă Ambler greoi, cu limba împleticită.

– Nimic important pentru tine. Tu o să fii în siguranță în camera ta. Traducerea era: *E vremea să mergi în celulă*. Acum vino cu mine.

Câteva lungi minute mai târziu cei doi bărbați se opriră în fața ușii camerei lui Ambler. Gardianul introduse cartela în dispozitivul de siguranță, un aparat de plastic gri montat pe toc la nivelul șoldului și ușa ca de navetă spațială alunecă într-o parte.

– Intră, spuse îndesatul din Vestul Mijlociu.

– Am nevoie de ajutor pentru a... Ambler se îndreptă spre prag, apoi se întoarse spre gardian, făcând neputincios semn spre vasul de porțelan.

– Oh, la naiba! spuse gardianul cu nasul încrețit de dezgust și îl urmă pe Ambler în încăpere.

N-ai decât o singură ocazie. Fără greșeli acum.

În vreme ce gardianul se îndrepta spre el, Ambler se aplecă, cu genunchii ușor îndoți, de parcă ar fi fost cuprins de crampe. Se îndreptă brusc, lovindu-l cu capul în falcă pe gardian. Pe fața acestuia se putea citi durere și uimire, pe măsură ce șocul loviturii era absorbit. Deținutul împleticit și amețit de pastile se transformase într-un adevărat vârtej de agitație – ce se întâmplase? Câteva secunde mai târziu gardianul căzu greu pe podeaua acoperită cu linoleum. Ambler era deja deasupra lui, scotocindu-i prin buzunare.

Fără greșeli. Nu-și putea permite nici măcar una.

Îi luă cartela cu cip și ecusonul, apoi îmbracă hainele gri ale bărbatului aflat acum la podea. Nu erau măsura lui, dar diferența nu părea prea mare. Ar fi putut trece neobservată la o privire nu foarte atentă. Rulă repede pantalonii pe interior, scurtându-i astfel. Și-i trase apoi peste centura de siguranță. Ar fi dat orice să poată scăpa de ea, dar era practic imposibil s-o facă în timpul scurt pe care-l avea la dispoziție. Nu putea decât să încheie peste ea cureaua gri a uniformei gardianului și să spere că nailonul negru al centurii R.E.A.C.T. nu va ieși la iveală.

Trecu cardul gardianului prin dispozitivul interior și

deschise ușa camerei. Aruncă o privire pe hol. Momen-
tan nu văzu pe nimeni. Tot personalul care nu era absolut
necesar pentru desfășurarea activității fusese transferat la
locul urgenței medicale.

Oare ușa avea să se închidă automat? Nu-și putea
permite să greșească. Ambler ieși pe hol și trecu cardul
prin dispozitiv. După câteva clicuri ușa se închise.

Fugi până la ușa masivă, prevăzută cu o bară trans-
versală, de la capătul culoarului. Avea patru puncte de
închidere electronică. Și, bineînțeles, era încuiată. Folosi
același card ca și mai devreme. Se auziră câteva clicuri
și porni un motorăș. Apoi nimic. Rămase încuiată.

Pe aici nu era permis accesul gardienilor.

Își dădu seama de ce îi dăduse Laurel Holland cardul
ei de acces: ușa dădea în același culoar de unde se ajun-
gea și la dispensar.

Folosi cardul ei.

De data aceasta ușa se deschise.

Se trezi într-un coridor îngust, de serviciu, luminat
slab de câteva neoane. Se uită înainte, luându-și ca punct
de reper căruciorul pentru așternuturi care se afla la celă-
lalt capăt al coridorului și începu să se târască spre el.
Era evident că echipa de la curățenie nu ajunsese astăzi
aici. Pe podea erau mucuri de țigări și câteva ambalaje
de celofan. Pantoful îi lovi un obiect metalic, plat. O
cutie goală de Red Bull, pe care călcase ceva. Sub
imperiul unui impuls de moment, Ambler luă bucata de
metal și o îndesă în buzunar.

Cât de mult timp mai avea la dispoziție? Mai con-
cret, cât va mai dura până când avea să fie observată
disparația acelui gardian? În mai puțin de zece minute
Codul Doisprezece se va fi terminat și ceva va fi trimis
să-l scoată pe Ambler din camera lui. Trebuia să iasă din
clădire cât mai repede cu putință.

Degetele lui întâlneau o protuberanță, ceva ce ieșea din perete. Găsise ce căuta: mânerul chepengului de la jgheabul pentru lenjerie. Se strecură înăuntru, ținându-se încă de marginea chepengului, și începu să pipăie primprejur cu picioarele. Își făcuse griji că jgheabul acela avea să fie prea strâmt; în realitate era prea larg, și nu avea montată pe niciun perete vreo scară. Era căptușit în schimb cu tablă netedă. Pentru a nu aluneca, era obligat să se proptească cu mâinile și picioarele încălțate în adidași.

Se lăsă încet în jos pe hornul acela, repositionându-și de fiecare dată membrele, într-o alunecare chinuitoare. Mușchii îi erau solicitați la maximum și foarte curând începură să-l doară foarte tare. Însă nu avea cum să se odihnească – ar fi însemnat să se prăbușească într-un hău ce părea nesfârșit.

Când ajunsese în cele din urmă jos i se părea că trecuseră ore, deși știa că nu se scurseseră mai mult de două minute. Mușchii îi erau încordați, cuprinși de spasme. Înota prin maldăre de lenjerii murdare, aproape sufocat de mirosul fetid de transpirație și excremente. Parcă și-ar fi croit drum afară dintr-un mormânt, zbatându-se, zgâriind, făcându-și drum cu forța printr-o substanță rezistentă. Toate fibrele musculare din corpul lui țipau după un pic de odihnă. Dar încă nu venise timpul pentru odihnă.

Reuși în sfârșit să ajungă pe podeaua de ciment. Acum se afla – unde? – într-un fel de subsol fierbinte, cu tavan scund, plin cu mașini de spălat care făceau un zgomot infernal. Ridică încet capul. La capătul șirului alb de mașini de spălat industriale, doi muncitori încărcau o astfel de mașină.

Se ridică și depăși rândul de mașini, încercând din răputeri să-și controleze mușchii revoltați. Dacă era văzut, trebuia să pară că merge cu pași siguri. După ce

ieși din raza vizuală a celor doi muncitori se opri lângă un șir de cărucioare cu care se căra lenjeria și începu să se uite în jur, observând locul în care se afla.

Știa că urgențele medicale erau evacuate de pe insulă cu ajutorul unei bărci de mare viteză, și mai știa că o astfel de barcă avea să acosteze în scurt timp, dacă nu cumva ajunsese deja. Chiar în aceste momente victima care suferise acel infarct era legată de o targă. Ambler nu-și mai putea permite niciun fel de întârziere, dacă voia ca planul său să aibă vreo șansă de reușită.

Trebuia să se urce pe barca aceea.

Ceea ce însemna că trebuia să găsească o modalitate de a ajunge la debarcader. *Nu vreau să mor aici.* Nu se jucase deloc cu sentimentele lui Laurel Holland când îi spusese asta. Vorbise foarte serios, poate mai serios decât vorbise vreodată în viața lui.

– Hei! se auzi o voce strigând. Ce dracu' faci aici?

În vocea aceea se simțea autoritatea meschină a unui gardian de nivel mediu, cineva care toată viața înghițise toate rahaturile posibile de la șefii lui și își vărsase la rândul lui nervii pe cei pe care-i avea în subordine.

Ambler își compuse un zâmbet inocent și se întoarse spre un bărbat mic de statură, chel, cu un ten brânzos și cu o pereche de ochi care păreau să se miște asemenea unor camere de supraveghere.

– Ia-o ușor, amice, spuse Ambler. N-am fumat aici, pe cuvântul meu.

– Îți arde de bancuri? Supraveghetorul se apropie de el. Se uită la ecusonul pe care Ambler îl purta agățat de cămașă. Cum stai cu limba spaniolă? Pentru că pot să te zbor direct la subsol, la întreținere, neno... Se întrerupse brusc, dându-și seama că poza de pe ecuson nu era a omului îmbrăcat în uniformă. Rahat! șopti el.

Apoi făcu un lucru foarte curios. Se dădu cam

șase-șapte metri în spate și începu să-și desfacă un dispozitiv de la centură. Era transmițătorul radio care activa centura de siguranță.

Nu! Ambler nu putea admite să se întâmple așa ceva. Dacă transmițătorii centurii erau activați, asupra lui se va prăvăli un imens val de durere, și avea să ajungă pe podea, zvârcolindu-se spasmodic. Și din planurile lui avea să se aleagă praful. Avea să moară aici. Se simți cuprins de o forță nebănuită. Parcă de comun acord, mâinile lui Ambler se îndreptară spre cutia turtită de suc pe care o pusese în buzunarul de la spate. Subconștientul intrase în acțiune și i-o luase înainte conștientului, cu numai o fracțiune de secundă.

Era imposibil să-și desfacă centura. Dar putea să strecoare bucata aceea de metal *sub* centură – ceea ce și făcu, împingând cu toată puterea, abia băgând de seamă durerea pe care i-o provoca acest lucru. Acum cele două contacte de metal ale centurii erau unite de bucata de metal.

– Fii bine venit în lumea durerii! spuse supraveghe-torul cu vocea aproape pițigăiată și apăsă pe butonul dispozitivului care activa centura.

Ambler auzi un pârâit care venea din partea din spate a centurii. Corpul lui nu mai juca rolul de conductor între cei doi electrozi ai centurii, acum legătura se făcea prin intermediul bucății de metal. Simți un miros înțepător de fum, apoi pârâitul acela încetă.

Centura fusese scurcircuitată.

Ambler se repezi la supraveghe-tor, luându-l aproape pe sus, și îl doborî la podea. Capul bărbatului se lovi de podeaua de beton. Gemu ușor. Ambler își aminti ce-i spunea mereu unul dintre ofițerii care se ocupaseră de pregătirea lui în cadrul diviziei de Operațiuni Consulare: că norocul nu era decât reversul ghinionului. *În fiecare*

situație nefericită există o oportunitate care poate fi exploatată. Nu prea avea logică, dar Ambler nu de puține ori intuise parcă un anume sens. Aruncă o privire inițialelor care erau tipărite pe ecusonul bărbatului, sub nume și văzu că respectivul supraveghetor avea responsabilități în ceea ce privea inventarul stabilimentului. Asta însemna că supravegheea intrările și ieșirile în perimetru – așadar folosea în mod regulat intrarea de serviciu. Punctele de acces în clădire erau mult mai bine păzite ca punctele de trecere din interior, accesul fiind permis numai după o verificare biometrică a personalului autorizat. Bărbatul care zăcea acum la picioarele lui Ambler făcea parte din acest personal autorizat. Înlocui ecusonul gardianului, pe care-l purtase până atunci, cu cel al supraveghetorului. Chiar dacă era inconștient, tipul avea să-l ajute să iasă de aici.

Poarta de metal care străjuia ieșirea de serviciu din partea de vest a clădirii era împodobită cu o pancartă albă cu roșu, pe care scria sec: FOLOSIREA ACESTEI CĂI DE ACCES DE CĂTRE PERSONALUL NEUTORIZAT – STRICT INTERZISĂ. ÎN CAZ DE FORȚARE VA PORNII ALARMA. Lângă o poartă nu era niciun dispozitiv de citire a cardurilor. În schimb, pe zidul alăturat era montat un dispozitiv simplu, care consta într-o cutie cu un dreptunghi de sticlă și un buton. Era un dispozitiv de citire a retinei – practic infailibil. Vasele capilare care pornesc din nervul optic și se ramifică pe suprafața retinei au o configurație unică pentru fiecare individ în parte. Spre deosebire de dispozitivele care permiteau accesul pe baza verificării amprentelor, și care verificau doar șaiszeci de puncte de identificare, scannerele de retină verificau sute de astfel de puncte. Astfel indicele de eroare al acestor dispozitive era practic zero.

Asta însă nu însemna că erau infailibile. *Salutați-l pe*

membrul personalului vostru autorizat, se gândi Ambler în vreme ce-și trecea brațele pe sub cele ale supraveghe-torului inconștient. Îl ridică în fața dispozitivului de siguranță și-i ținu ochii deschiși cu degetele. Apăsă bu-tonul aparatului cu cotul. Două fascicule roșii ieșiră din dispozitiv. După câteva secunde lungi, se auzi zgomotul unui motorăș și poarta de metal se deschise. Ambler lăsă trupul bărbatului să cadă pe podea, ieși pe poartă și co-borî câteva trepte de beton.

Se afla lângă un debarcader micuț, în partea de vest a clădirii. Respira aerul nefiltrat pentru prima oară după o lungă perioadă de timp. Vremea era urâtă: frig, umezeală, o atmosferă sinistră. Dar era *afară*. Se simți cuprins de o bucurie naivă, prostească, înlocuită repede de o și mai mare îngrijorare. Aici se afla în mai mare pericol decât înainte. Știa de la Laurel Holland că gar-durile din jurul spitalului erau electrificate. Nu puteai ieși de acolo decât escortat de personalul autorizat. Sau ca parte a escortei.

Auzi în depărtare zgomotul produs de o barcă cu motor, apoi mai clar, mai aproape sunetul unui alt motor. Văzu un vehicul electric, asemănător unei mașinuțe de golf de mari dimensiuni care se apropia de partea de sud a clădirii. După foarte puțin timp în partea din spate a mașinii fu încărcată o targă. Mașina aceea avea să-l ducă pe pacient până la barcă.

Ambler respiră adânc, ocoli clădirea și se apropie în fugă de vehicul. Bătu cu putere în portiera de pe partea șoferului. Șoferul îl privi mirat.

Ești calm, ești plictisit. Îți faci doar meseria.

– Mi-au spus că trebuie să stau cu tipul care a făcut infarct, să-l duc până la centrul medical, spuse Ambler urcându-se în mașină. Expresia feței și tonul vocii spu-neau foarte clar: „Îmi convine chestia asta la fel de puțin

ca și ție“ Cei noi primesc însărcinările cele mai de rahat, continuă el. Își păstră tonul plângăcios, de parcă și-ar fi cerut scuze. Încrucișă brațele peste piept, ascunzându-și astfel ecusonul cu tot cu fotografia care nu prea se potrivea cu figura lui. Și-n fundătura asta lucrurile stau la fel ca în toate locurile unde am lucrat până acum.

– Faci parte din echipa lui Barlowe? mormăi șoferul. Barlowe?

– Îl știi?

– Mare nemernic, nu-i așa?

– Deci îl știi, repetă Ambler.

Odată ajunși la debarcader cei trei bărbați care se aflau deja în șalupă – pilotul bărcii, un asistent medical și un gardian înarmat – mormăiră nemulțumiți când aflară că bolnavul avea să fie însoțit de un membru al personalului din spital. Ce, credeau că nu sunt în stare să facă singuri treaba? *Ăsta* era mesajul pe care voiau să li-l transmită? Pe lângă asta, spuse asistentul, pacientul era deja mort. Trebuiau doar să facă un drum până la morgă. Dar ridicatul din umeri al șoferului, combinat cu atitudinea blazată a lui Ambler îi liniști. Și, oricum, nimeni nu voia să stea prea mult pe vremea asta mizerabilă. Membrii echipajului apucară fiecare de câte o parte a tărgii de aluminiu, zgribulindu-se în canadiencele lor albastre, și duseră trupul neînsuflețit sub punte, într-un compartiment poziționat spre partea din spate a bărcii.

Ambarcațiunea, un Culver Ultra Jet, avea cam doisprezece metri lungime, era mai mică decât navele care transportau de obicei personalul spitalului. Dar avea o viteză superioară acestora – putea ajunge la centrul medical de pe continent în mai puțin de zece minute. Timpul era mai scurt decât cel necesar deplasării, aterizării și încărcării unui eventual elicopter de la Baza Aeriană

Langley sau de la cea a Marinei Militare. Ambler rămase lângă pilot – ambarcațiunea era un model nou din dotarea forțelor armate și el voia să se asigure că putea înțelege în totalitate panourile cu comenzi. Îl urmări pe pilot cum ajustează turația motorului principal și a celui auxiliar, apoi cum pornește cu viteză maximă. Ambarcațiunea tăia valurile cu botul ridicat, avansând cu peste treizeci și cinci de noduri.

Până la țarm aveau să facă zece minute. Oare va reuși să supraviețuiască atât? Nu-i era foarte greu să-și murdărească fotografia de pe ecuson cu niște noroi și știa că oamenii puneau în general mare preț pe atitudine, pe tonul vocii, pe comportament în general, și mai puțin pe documente. După câteva minute, Ambler se alătură asistentului care stătea lângă gardianul înarmat, pe o băncuță, în spatele cârmei.

Asistentul – un tip de aproape treizeci de ani, cu obrații roșii și cu părul negru și cârlionțat – părea în continuare deranjat de prezența lui Ambler pe ambarcațiune. Într-un târziu, se întoarse spre Ambler și spuse:

– Mie nu mi-au spus nimic despre un eventual însoțitor al pacientului. Ți dai seama că tipul e deja mort, nu-i așa?

Avea un accent sudist. Vorbea ca o persoană plictisită și iritată, probabil că nu-i prea convenea că fusese trimis să aducă la țarm un pacient care murise deja.

– E mort? Ambler își înăbuși un căscat, sau se prefăcu c-o face. *Pentru numele lui Dumnezeu, asta n-are de gând s-o lase baltă odată?*

– La dracu', da. L-am verificat personal. Așa că nu cred că are cum să evadeze, înțelegi?

Ambler își aminti că tipul al cărui ecuson îl purta arbora un aer oficial, înțepat. *Acela* era tonul pe care trebuia să-l adopte și el.

– Până când nu se eliberează un certificat oficial, vorbele tale nu valorează nici cât o ceapă degerată în ochii lor. Nimeni de la Parrish nu are autoritatea necesară pentru a elibera un astfel de certificat. Regulile sunt reguli.

– E un mare rahat.

– Nu te mai lua de el, Olson, spuse gardianul. Nu era vorba de o manifestare de solidaritate, ci mai degrabă de una de simpatie, dar părea să fie și altceva la mijloc. Ambler își dăduse seama că cei doi nu se cunoșteau prea bine, ba mai mult, că nu se simțeau prea bine unul în prezența celuilalt. Probabil că era vorba de problema clasică a conflictului de autoritate: asistentul voia să pară că el era șeful, dar gardianul avea arma.

Ambler îi aruncă o privire prietenoasă gardianului. Era un tip solid, de douăzeci și ceva de ani, cu o tunsoare tipic militară. Părea a fi un fost vânător de munte. Pistolul pe care-l avea la șold era un HK P7, o armă mortală, una dintre favoritele vânătorilor de munte. Era singura persoană înarmată de pe ambarcațiune, dar Ambler își putea da seama că nu părea un tăntălău.

– Mă rog, spuse asistentul, după câteva secunde. Dar din tonul vocii lui reieșea că nu recunoștea autoritatea gardianului, ci mai degrabă că întreba: *Ce problemă mai are și ăsta?*

Cei trei tăcură din nou. Ambler își permise să simtă o umbră de ușurare.

Ambarcațiunea nu se îndepărtase decât câteva mile de insula Parrish când pilotul, care purta căști, începu să gesticuleze pentru a le atrage celorlalți atenția și apăsă pe un buton. Radioul se auzi în boxele cabinei.

„Aici cinci - zero - cinci de pe insula Parrish. Vocea operatorului părea agitată. Se pare că a evadat un deținut. Repet. Un deținut a evadat.“

Ambler simți că i se strânge stomacul. Trebuia să

acționeze, trebuia să *folosească* această nouă criză creată. Sări în picioare.

– Hristoase, a fugit cu o plută, mormăi el.

Din difuzor răsună din nou vocea operatorului radio.

„Ambarcațiunea 12 647 M, deținutul s-ar putea ascunde la bordul vostru. Vă rog confirmați sau infirmați imediat. *Aștept*.”

Gardianul îi aruncă lui Ambler o privire dură. În capul acestuia începea să prindă contur o idee. Trebuia să le-o ia înainte, să redirecționeze suspiciunea.

– Rahat, spuse Ambler. Presupun că acum v-ați dat seama de ce sunt aici. Urmă o pauză de o secundă. Credeți că degeaba au insistat ei să pună însoțitori în fiecare dintre vehiculele care părăsesc insula? În ultimele douăzeci și patru de ore am auzit noi ceva zvonuri cu privire la o încercare de evadare

– Ne-ai fi putut spune și nouă, zise gardianul, nu foarte prietenos.

– Nu e deloc genul de zvon pe care cei de la spital să-l răspândească cu plăcere, spuse Ambler. Mă duc imediat să verific cadavrul acela. Se grăbi spre partea din spate a ambarcațiunii. Înăuntru, sub punte, în partea stângă era un dulap îngust de scule, încastrat în peretele cabinei. Pe podea se vedeau câteva cârpe pline de ulei. Pe o platformă acoperită cu metal era așezată targa. De ea era prinsă cu ajutorul unor bretele trupul unui bărbat – un cadavru umflat, de aproape o sută douăzeci și cinci de kilograme. Paloarea gri a morții era inconfundabilă.

Și acum ce putea să facă? Trebuia să acționeze repede, înainte ca ceilalți să se decidă să vină după el.

Douăzeci de secunde mai târziu intra în fugă în cabină.

– Tu, strigă Ambler acuzator, arătând cu degetul către asistent. Ai spus că pacientul e mort. Ce rahat mai e și

ăsta? Tocmai i-am pipăit gâtul tipului ăla și, ce să vezi? Avea puls.

– Cred că nu știi ce vorbești, spuse indignat asistentul. Ăla de jos nu e decât un blestemat de cadavru.

Ambler încă gâfâia.

– Un cadavru care are pulsul peste șaptezeci? Nu prea cred.

Gardianul își plimba privirea de la unul la celălalt, iar după expresia pe care o afișa se vedea că începe să gândească: *Hei, tipul ăsta chiar știe ce spune*. Ambler simțea că, pentru moment cel puțin, se afla în avantaj. Trebuia să profite de asta cât mai mult.

– Ești și tu implicat în asta? întrebă Ambler fixându-l pe asistent cu o privire acuzatoare. Te-ai *băgat* și tu?

– Ce dracu' spui acolo? replică asistentul, obrații lui îmbujorați înroșindu-se și mai tare. Felul în care gardianul începuse să se uite la el îl irita, așa că începuse să se comporte defensiv, nesigur. Asistentul se întoarse spre gardian. Becker, sper că nu-l iei în serios pe tipul ăsta. Știu foarte bine cum se ia un puls, iar pe targa aceea nu e decât un cadavru blestemat.

– Arată-ne, spuse Ambler aproape rânjind, îndreptându-se înaintea lor spre partea din spate a bărcii. Pronumele *noi* era unul puternic; știa asta. Trăgea parcă o linie între bărbatul pe care-l acuza și ceilalți. Ambler trebuia să-i țină pe toți într-un echilibru precar, trebuia să semene suspiciuni, să le alimenteze. Altfel, suspiciunea generală s-ar fi îndreptat asupra lui.

Aruncă o privire în spate și văzu că gardianul venea în urma celorlalți doi, cu pistolul scos din toc. Cei trei bărbați ocoliră platforma și ajunseră la cabina din spate, de sub punte. Asistentul deschise ușa acesteia cu o mișcare bruscă și spuse, cu vocea îngrozită:

– Ce mama dracului...?!?

Ceilalți doi se întinseră și ei să se uite înăuntru. Targa zăcea într-o parte, cu legăturile desfăcute. Cadavrul dispăruse.

– Mincinos nenorocit! explodă Ambler.

– Nu înțeleg, spuse asistentul cu o voce nesigură.

– Ei bine, cred că noi, restul, înțelegem foarte bine, spuse Ambler pe un ton glacial. Tertipurile subtile ale sintaxei – cu cât folosea mai mult pronumele de persoana întâi plural, cu atât autoritatea sa părea mai mare. Se uită spre ușa închisă a dulapului de scule, sperând că nimeni n-avea să bage de seamă că încuietoarea laterală a acestuia începuse să se îndoieie sub imensa greutate care apăsa ușa.

– Vrei să spui că un *cadavru* s-a ridicat pur și simplu și a șters-o de-aici? Întrebă gardianul cu părul scurt întorcându-se spre sudistul cârlionțat. Își apucă pistolul cu un gest hotărât.

– Probabil că a alunecat și s-a dus să înoate puțin, pufni Ambler. *Pedalează pe scenariul tău, împiedică-i astfel să se gândească la altele.* N-am auzit nimic, și în ceața asta nici n-am fi putut vedea nimic. Până la țărniș sunt mai puțin de cinci kilometri. Nici nu trebuie să te chinui prea mult, dacă știi să-ți pui sângele în mișcare. Un comportament obișnuit pentru un cadavru, nu-i așa?

– E o *nebunie!* protestă asistentul. N-am nicio legătură cu asta! Trebuie să mă credeți. Dezvinovățirea reprezenta un gest automat, dar constituia o confirmare a presupunerii că bărbatul de pe targă era de fapt evadatul.

– Acuma bănuiesc că ți-ai dat seama de ce era atât de iritat de prezența mea la bord, îi spuse Ambler gardianului, cu destulă tărie pentru a acoperi sunetul motoarelor. Cred c-ar trebui să raportezi chestia asta cât mai repede cu putință. Eu o să îl țin pe suspect sub observație.

Gardianul părea foarte confuz – Ambler îi putea citi

clar pe față sentimentele contradictorii care-l chinuiau. Se aplecă spre el și-i vorbi încet la ureche:

– Știu că tu n-ai nimic de-a face cu toată încurcătura asta, spuse el. În raportul meu o să apară totul foarte clar. Așa că n-ai de ce să-ți faci griji. Nu acesta era de fapt mesajul pe care voia el să-l transmită cu cuvintele acelea. Ambler își dădea foarte bine seama că nu de asta își făcea griji gardianul – lui nici nu-i trecuse prin cap că ar putea fi considerat la rândul lui implicat în evadarea unui deținut dintr-un stabiliment psihiatric de maximă siguranță. Dar asigurându-l în acest sens și, mai ales, vorbind despre „raportul“ pe care avea să-l întocmească, Ambler încerca în mod subtil să-și consolideze autoritatea – bărbatul în veston gri reprezenta acum autoritățile, procedurile și comanda erau atribuțiile lui.

– Am înțeles, zise gardianul și se întoarse spre Ambler pentru a se asigura că spusese ce trebuia.

– Dă-mi pistolul tău, și o să-l păzesc eu pe măscăriciul ăsta, spuse Ambler cu o voce calmă. Dar tu trebuie să anunți *imediat* prin radio toată tărășenia asta.

– Așa am să fac, zise gardianul. Ambler își dădu seama că tipul nu se prea simțea în largul lui, dar evenimentele care se petreceau în jurul lui – evenimente uimitoare și neobișnuite – îl făcură să treacă peste precauția pe care ar fi manifestat-o în mod normal. Ezită pentru o clipă înainte de a-i întinde bărbatului în veston gri pistolul său Heckler & Koch P7.

Dar numai o secundă.

Langley, Virginia

Chiar și după aproape treizeci de ani de serviciu, Clayton Caston admira încă micile detalii ale Complexului CIA – ca de exemplu sculptura de afară, cea cunoscută sub numele de Kryptos, o placă de bronz în formă de S, în care erau perforate litere. Respectivul monument reprezenta rezultatul colaborării între un sculptor și un criptograf al agenției. Sub basorelieful care-l înfățișa pe Allen Dulles, situat pe zidul dinspre nord, erau încrustate câteva cuvinte pline de elocvență: *Monumentul lui e în jurul nostru*.

Totuși, nu toate adăugirile făcute în ultima vreme erau la fel de plăcute. Intrarea principală în agenție era de fapt doar un hol al clădirii cunoscută sub numele de Sediul Original – devenise „original” după ce se terminaseră lucrările la Noul Sediul, în 1991. Trebuia să alegi între Sediul Original și Noul Sediul – un grup ordonat de clădiri de birouri cu șase etaje, construit pe un deal în vecinătatea OHB¹. Pentru a putea ajunge la intrarea principală în NHB² trebuia să urci până la etajul al patrulea. Asta era ceva foarte neobișnuit, ceea ce, după părerea lui, nu putea fi un lucru bun.

Biroul lui Cason se afla în OHB, bineînțeles, dar nu în preajma pereților exteriori, care erau acoperiți cu gămuri strălucitoare. De fapt, biroul lui era destul de ascuns – într-un spațiu închis, fără ferestre, de genul celor folosite de obicei pentru depozitarea consumabilelor

---

¹ Original Headquarters Building – Sediul Original (*n. trad.*).

² New Headquarters Building – Sediul Nou (*n. trad.*).

de birou și a copiatoarelor. Reprezenta un loc foarte potrivit pentru cei care nu doreau să fie deranjați, dar prea puțini apreciau acest lucru. Chiar și agenții mai vechi trăiau cu impresia că Clayton Caston fusese oarecum exilat de conducere. Îl priveau ca pe un angajat mediocru, care nu reușise prea multe în cariera lui, un agent trecut de cincizeci de ani care învățea și el niște hârtii în așteptarea pensiei.

Oricine l-ar fi văzut așezându-se la biroul său în această dimineață, cu ochii pe ceasul, pe creioanele și pe pixurile aliniate pe suprafața biroului asemenea tacâmurilor la o masă simandicoasă, și-ar fi văzut astfel confirmate aceste supoziții. Ceasul arăta ora 8 și 54 de minute. Mai erau doar șase minute până când ziua avea să înceapă cu adevărat, în opinia lui Caston. Scoase un exemplar din *Financial Times* și se opri la pagina cu rebusul zilnic. Își aruncă privirea spre ceasul de pe birou. Cinci minute. Apoi se apucă de lucru. Unu orizontal – *Un obstacol. Ce rămâne pe o fațadă, după ce eu sunt dat la o parte?* Unu vertical. *O neplăcere: se pare că o persoană vizitează closetul.* Patru orizontal. *Vă ajută să vă ridicați în al nouălea cer.* Doi vertical. *Monedă britanică.* Pixul umplea în tăcere căsuțele goale, rareori făcând o pauză mai mare de o secundă. *Impediment. Inconvenient. Brevet. Liră.*

Terminase. Ceasul arăta 8 și 59 de minute. Auzi un zgomot la ușă – era asistentul lui, ajunsese la timp, gâfâind din cauză că parcursese holul în fugă. Punctualitatea fusese subiectul unei conversații recente care avusese loc între ei. Adrian Choi deschise gura, pregătindu-se să se scuze, apoi se uită la ceas și se așeză în tăcere la biroul său, mai mic și mai scund. Ochii migdalați îi erau cam somnoroși și avea părul pleostit de la duș. Adrian Choi avea douăzeci și unu de ani și purta un cioc discret, pe care însă îl tunde foarte scurt.

La ora nouă fix Caston aruncă ziarul la coș și își deschise e-mailul securizat. Câteva dintre mesaje proveneau de la Serviciul de personal al Agenției și nu prezentau un interes prea mare: un nou program de sănătate, o modificare minoră a asigurărilor contractuale de sănătate, privitoare la serviciile stomatologice, o adresă de intranet unde angajații își puteau verifica situația în cadrul planurilor de asigurare socială. Mai primise un mesaj de la un funcționar al Fiscului de la Biroul din St. Louis, care deși se arăta foarte surprins de cererea celor de la Biroul de Afaceri Interne al CIA, era fericit să poată furniza datele solicitate în legătură cu asociațiile cu statut special fondate de către o companie din domeniul industriei ușoare în ultimii șapte ani. Un alt mesaj era de la o companie micuță listată la bursa din Toronto și conținea lista cu vânzările și cumpărările de acțiuni realizate în ultimele șase luni de către membrii consiliului de administrație, listă pe care Caston o solicitase. Cenzorul respectivei firme nu înțelesese prea bine de ce Caston avea nevoie de ora exactă la care fusese făcută fiecare tranzacție, dar se conformase fără să comenteze.

Caston își dădea seama cât de plicticoase puteau părea activitățile lui în ochii majorității colegilor săi. Agenții de teren – foști atleți, tipi petrecăreți din fire, sau chiar și cei care nu ajunseseră încă să lucreze pe teren, dar sperau din toată inima că o vor face, îl tratau cu destulă condescendență. „Trebuie să mergi la fața locului, dacă vrei să afli cu adevărat ce se petrece“ era lozinca lor. Caston nu se ducea niciodată nicăieri, bineînțeles, dar, pe de altă parte, el nu era partizanul acestei politici. De cele mai multe ori putea afla tot ce dorea stând la biroul lui, analizând un teanc de acte contabile.

Cu toate acestea, foarte puțini dintre colegii lui Caston știau exact cu ce se ocupă el. Nu cumva era unul

dintre cei care analizau deconturile de deplasări și cheltuielile de protocol? Sau responsabilitățile lui aveau o oarecare legătură cu asigurarea stocurilor de hârtie și de toner pentru imprimante – și nimeni nu voia să se amestece în treburile celor care lucrau în birourile acelea izolate, nu-i așa? Oricum ar fi fost, îndatoririle lui erau probabil echivalente cu cele ale unui custode, ori administrator. Existau totuși și câțiva colegi care-l tratau cu deferență, ba chiar cu un soi de teamă. Cei mai mulți dintre aceștia făceau parte din cercul de apropiați ai directorului CIA sau din conducerea departamentului de contrainformații. Aceștia știau cum fusese de fapt capturat Aldrich Ames, în 1994. Și mai știau și cum o foarte mică, dar vizibilă neconcordanță între veniturile declarate și cheltuielile făcute dusesse la demascarea lui Gordon Blaine și la descoperirea unei mari rețele de intrigi. Și mai aflaseră și de alte câteva zeci de astfel de victorii, unele de magnitudine comparabilă, care nu ajunseseră la cunoștința publicului larg.

Era vorba despre un amestec de calități și aptitudini care-i permiteau să reușească acolo unde cei din alte departamente dădeau greș. Fără să iasă din birou se afunda adânc în labirintul vast al venalității umane.

Cu toate acestea, domeniul emoțiilor și trăirilor umane nu-l interesa deloc, sau poate prea puțin; avea mai degrabă tendința să se aplece cu meticulozitatea unui contabil asupra unor șiruri de cifre care în final nu coincideau. O excursie plătită dar în care nu s-a plecat efectiv niciodată; o chitanță de decont de la o conferință care nu coincidea deloc cu itinerarul pe care persoana respectivă îl declarase; plata de pe cardul de credit a unei facturi pentru un al doilea telefon mobil, nedeclarat – existau mii de astfel de mici scăpări din partea unui escroc, și descoperirea uneia singure era de ajuns. Și totuși acei

agenți care nu aveau abilitatea de a corobora informațiile – nu se asigurau că rezultatul de la 1 orizontal se potrivea cu cel de la 1 vertical – nu le detectau niciodată.

Adrian, al cărui păr începuse să se usuce, se apropie de biroul lui ținând în mână mai multe note informative. Vorbea cu însuflețire, explicând ce selectase și ce dăduse la o parte. Caston ridică privirea spre el, studiindu-i tatuajul de pe antebraț și observând și strălucirea ocazională a ornamentului metalic cu care își împodobise limba; când se angajase el nu s-ar fi permis așa ceva, dar Agenția trebuise, fără îndoială, să se mențină în pas cu timpul.

– Să nu uiți să trimiți formularele trimestriale 166 la procesat, spuse Caston.

– Super, spuse Adrian. Folosea expresia asta, *super*, foarte des. Lui Caston cuvântul îi aducea aminte de anii 1950, dar se pare că acum revenise la modă. Însemna: „Am auzit ceea ce tocmai mi-ai spus și-am băgat la cap“, sau cel puțin așa credea Caston. Poate că însemna mai puțin decât atât; cu siguranță nu însemna mai mult.

– Acum despre ce a sosit în dimineața asta – ceva neobișnuit? Ceva... ieșit din comun?

– Am primit un mesaj de la directorul adjunct de la spionaj, Caleb Norris? În vocea lui își făcuse loc o urmă din modul de vorbire specific celor din California, o modulație ascendentă care făcea ca fraza să sune a întrebare – tinerii o foloseau cel mai adesea.

– Mă întrebi sau îmi spui?

– Îmi cer scuze. Vă spun. Adrian făcu o pauză. Am cu o presimțire că e vorba de ceva urgent.

Caston se lăsă pe spate în scaunul său.

– *Simți* tu chestia asta?

– Da, domnule.

Caston îl studie pe tânărul din fața lui cu atenția și

scrupulozitatea cu care un entomolog cercetează o viespe sălbatică.

– Și îmi... împărtășești sentimentele tale. Interesant. Spune-mi totuși, sunt eu cumva un membru al familiei tale, îți sunt părinte sau frate? Suntem cumva *pretenari*? Sunt cumva soția sau prietena ta?

– Cred că...

– Nu? Voiam doar să verific, să mă asigur. În cazul ăsta, uite ce-ți propun eu: te rog nu-mi mai împărtăși sentimentele tale, nu-mi mai spune ce *simți*. Pe mine nu mă interesează decât ce *gândești* tu. Ce *crezi* tu, dintr-un motiv sau altul, chiar dacă ești doar parțial sigur. Ce *știi* tu, ce ai aflat, ce ai observat, ce ai descoperit. În ceea ce privește chestiile alea nebuloase numite *sentimente*, ai face mai bine să le ții pentru tine. Făcu o pauză. Îmi cer scuze, ți-am rănit cumva sentimentele?

– Domnule, eu...

– Asta a fost o întrebare capcană, Adrian. Nu trebuie să răspunzi la ea.

– Foarte înțelept din partea dumneavoastră, maestre, spuse Adrian și un zâmbet îi flutură pe buze, fără însă să se lipească de ele. Am înțeles lecția.

– Dar să revenim. Spuneai ceva despre niște mesaje neobișnuite.

– Ei bine, e vorba de chestia asta galbenă, o adresă de la biroul directorului adjunct.

– Până acum trebuia să te fi familiarizat deja cu codurile de culori folosite în Agenție. Aici, la CIA, nu există „galben“

– Îmi cer scuze, spuse Adrian. *Canar*.

– Cod care ce semnifică?

– Semnifică... Se opri pentru un moment, cu mintea goală. E vorba de un incident statal cu implicații de securitate. Deci în afara competențelor CIA. Aici sunt in-

cidente care intră în sfera atribuțiilor altor servicii. E treaba OGA¹. Alte Agenții Guvernamentale. Un termen foarte convenabil pentru „resturi“

Caston dădu scurt din cap și luă plicul de un galben-intens. I se părea de un prost-gust teribil, semăna cu o pasăre tropicală asurzitoare, colorată țipător: de fapt, chiar un canar. Rupse chiar el sigiliul de siguranță, își puse ochelarii de citit și mătură documentul cu o privire rapidă. Un potențial incident de securitate care implica un deținut evadat. Un pacient, numărul 5312, care era internat într-un centru de tratament clandestin, de maximă siguranță.

Era foarte ciudat, reflectă Caston, că numele pacientului nu fusese dezvăluit. Reciti raportul pentru a vedea unde anume avusese loc incidentul.

Spitalul Psihiatric de pe insula Parrish.

Numele ăsta parcă îi spunea ceva. Un semnal de alarmă.

Ambler își croi drum prin vegetația care îmbrăca țărmul – zeci de metri de tufișuri, iarbă înaltă și arbuști țepoși –, spinii și frunzele tăioase sfâșiindu-i hainele ude learcă, apoi trecu printr-un pâlc de copaci fără frunze, împietriți de sare. Vântul reîncepu să bată în rafale și îl lăcea să tremure. Încerca pe cât posibil să ignore nisipul care îi intrase în pantofii cu câteva numere mai mari și care-i zgâria pielea la fiecare pas. Având în vedere faptul că Baza Aeriană a celor de la Langley era la numai treizeci – patruzeci de kilometri spre nord și Baza Navală a Marinei Militare la aceeași distanță spre sud, se aștepta, din moment în moment, să audă zgomotul inconfundabil pe care-l fac palele elicei unui elicopter militar. Autostra-

---

¹ Other Governmental Agencies – Alte Agenții Guvernamentale (n. trad.).

da 64 era la numai un kilometru distanță de locul unde se afla acum. N-avea deci timp de odihnă. Cu cât Ambler rămânea mai mult singur într-un loc atât de deschis, cu atât pericolul în care se afla creștea.

Iuți pasul până când la urechi îi ajunse zumzetul specific autostrăzii. Urcă terasamentul înalt, se scutură de frunze și de nisip, ridică degetul mare și începu să zâmbească. Era ud learcă și murdar și purta o uniformă ciudată. Așa că zâmbetul trebuia să fie unul cât mai încurajator.

Un minut mai târziu un camion care avea pictată pe o parte sigla Frito-Lay trase pe dreapta și opri. Șoferul, un tip cu trăsături de maimuță, un burdihan imens și o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, îi făcu semn să se urce. Ambler găsisese o mașină.

Îi veniră în minte cuvintele unui vechi cântec religios: *Doar cu credință am ajuns atât de departe.*

Un camion, o mașină, un autobuz; după câteva schimbări succesive de mijloc de transport ajunse pe asfaltul capitalei, acum învăluit în penumbră. Intră într-un complex comercial, găsi un magazin de articole sportive și-și cumpără rapid câteva articole de îmbrăcăminte cu totul și cu totul obișnuite. Le plăti cu banii găsiți în buzunarele uniformei. Ieși din magazin, se ascunse după un morman de cutii de lemn și se schimbă. Nu avusese timp să se privească într-o oglindă, dar știa cum arată: pantaloni largi, tricou flaușat, geacă încheiată cu fermoar – asta era costumația obișnuită a majorității bărbaților americani, în afara orelor de program.

Așteptă preț de cinci minute în stația de autobuz: Rip Van Winkle¹ se întorcea acasă.

---

¹ *Rip Van Winkle* este numele unei nuvele scrise de Washington Irving, publicată în 1819, Cartea, ca și personajul principal cu același

Pe măsură ce autobuzul înainta spre centrul Washingtonului și peisajul începea să devină din ce în ce mai aglomerat, dispoziția lui Ambler deveni contemplativă. Întotdeauna exista un moment în care sistemul de apărare al organismului împotriva stresului își făcea simțită prezența și surescitarea ori frica erau înlocuite cu o stare de amorțeală. Ambler ajunsese acum în acest punct. Mintea îi rățăcea aiurea. Fețe și voci care aparțineau locului pe care-l părăsise începură să îi bântuie gândurile.

Îl lăsase în urmă pe cei care-l ținuseră captiv, însă nu și amintirea lor.

Ultimul psihiatru care-l „evaluase“ fusese un tip suplu, uscățiv, abia trecut de cincizeci de ani. Purta o pereche de ochelari cu rame negre. Avea părul cărunț pe la temple și își lăsase o meșă mai mare spre frunte, asemenea unui puștan, dar asta nu făcea decât să sublinieze cât de mult se deosebea de un puștan. Când îl privi, Ambler mai văzu și alte lucruri.

Avea în fața lui un om care se vedea după modul în care își tot aranja dosarele din fața lui și creioanele cu vârf moale (pixurile sau stilourile ar fi putut fi folosite ca arme de către pacienți) că urăște slujba pe care o avea, urăște locul unde se află, urăște faptul că se află într-o instituție guvernamentală unde principala preocupare era păstrarea secretului, nu găsierea unui tratament adecvat. Cum ajunsese aici? Ambler putea să-și imagineze traiectoria pe care o urmăsea cariera lui – liceul și facultatea de medicină urmate cu o bursă oferită pentru ofițeri în

---

nume au intrat în mitologia americană. „Rip Van Winkle“ înseamnă în limbaj comun fie o persoană care a dormit pentru o lungă perioadă de timp, fie cineva care, inexplicabil, nu cunoaște realitatea curentă (*n. trad.*).

rezervă, rezidențiatul la un spital militar de psihiatrie. Dar parcă nu așa trebuia să se termine, nu-i așa? O mie de semne diferite care trădau tristețea și îngrijorarea îi dădeau de înțeles lui Ambler că avea în fața lui un om care visase la o altfel de viață, poate la o viață de genul aceloră descrise în cărți sau văzute în filme – un birou plin cu rafturi de cărți, situat undeva în zona șic a Manhattanului, o canapea moale, căptușită cu piele și un fotoliu larg, o pipă și o clientelă formată din scriitori, artiști și muzicieni, provocări profesionale fascinante. Acum singurele provocări, singurele dificultăți pe care le întâmpina erau reprezentate de rutina zilnică, de programul de lucru în ture, plin de pacienți și asistenți în care nu putea avea încredere. Era frustrat, probabil că își căuta provocările în altă parte, poate că făcea și altceva, ceva care să-l ajute să se simtă viu, special, nu doar un alt angajat guvernamental care-și ridica în fiecare lună salariul pe baza formularului E9. Poate că îi plăcea să călătorească prin lumea întreagă, poate că în concedii pleca în expediții în deșerturi sau în pădurile tropicale. Poate că era un colecționar de vinuri, poate că reușise deja să strângă o colecție remarcabilă, sau poate că era un fanatic al handbalului sau un obsedat de golf, poate că era *ceva*. Toți ratații de genul ăsta aveau o astfel de pasiune. În același timp, fiecare dintre amănuntele raționamentului lui Ambler putea fi complet eronat. Și totuși simțea că reușise să-i deslușească structura emoțională. Știa să citească oamenii. Cu asta se ocupase.

Întotdeauna reușea să *vadă*.

Psihiatrului nu-i plăcea de el – Ambler îi provoca instinctiv o oarecare stânjenală. În mod normal pregătirea lui îi oferea posibilitatea de a-și forma o imagine despre pacienții lui; asta îi dădea sentimentul unei superiorități, a unei anume autorități specifice relației profesor – elev,

psihiatru – pacient. Dar în preajma lui Ambler nu avea sentimentul acela de autoritate.

– Aș vrea să-ți reamintesc că scopul acestor ședințe este strict evaluarea stării tale, îi spuse bărbatul pacientului său. Sarcina mea este să monitorizez progresele pe care le faci și să fiu atent la eventualele efecte secundare ale medicației prescrise. Să începem deci cu acestea din urmă. Au apărut cumva efecte secundare noi, despre care nu mi-ai spus nimic până acum?

– Mi-ar fi mult mai ușor să vorbesc despre efectele secundare ale medicației, spuse Ambler încet, dacă aș ști care ar trebui să fie efectul principal.

– Medicamentele ți se administrează pentru ca manifestările psihiatrice să poată fi ținute sub control, după cum știi. Vorbim aici despre manifestări paranoide, sindrom ego-distonice, tulburări disociative...

– Cuvinte, spuse Ambler. Fără înțeles. Sunete fără sens.

Psihiatrul notă ceva în laptopul său. Ochii de un verde-pal îi erau foarte reci în spatele ochelarilor.

– Mai multe echipe de psihiatri s-au luptat cu tulburările disociative privitoare la identitate, tulburări pe care le-ai acuzat. Am mai trecut o dată prin toate acestea. Doctorul apăsă un buton de pe o telecomandă micuță. O casetă începu să meargă și din boxele ascunse vederii începu să se reverse sunetul. O voce – vocea lui Ambler – se auzea debitând cu repeziciune teorii ale conspirației: „Tu ești în spatele acestor lucruri. Și voi toți. Și ei la fel. Urmele omului-șarpe sunt peste tot.“ Și banda mergea mai departe *Comisia trilaterală... Opus Dei... familia Roche...*

Ambler simțea o durere aproape fizică la auzul vocii lui, o înregistrare dintr-o ședință psihiatrică anterioară.

– Oprește-o, spuse el încet, incapabil să-și ascundă puternica încărcătură emoțională. Oprește-o, te rog.

Psihiatrul opri înregistrarea.

– Mai crezi în... teoriile acelea?

– Sunt fantasme paranoide, spuse Ambler cu greutate, dar clar, distinct. Și răspunsul este nu, nici măcar nu-mi mai aduc aminte de ele.

– Negi că e vocea ta pe caseta aceea?

– Nu, spuse Ambler. Nu pot să neg. Doar că nu-mi... amintesc să fi spus asta. Parcă nu sunt eu, înțelegi? Vreau să spun că... nu sunt eu.

– Înseamnă că ești altcineva. Poate ești doi oameni diferiți. Sau poate mai mulți.

Ambler ridică din umeri, neajutorat.

– Când eram copil visam să ajung pompier. Acum nu mai vreau să fiu așa ceva. Copilul acela nu sunt eu.

– Săptămâna trecută mi-ai spus că atunci când erai copil îți doreai să fii jucător de baseball. Sau poate că atunci am vorbit cu o persoană complet diferită? Psihiatrul își scoase ochelarii. Ceea ce vreau eu să te întreb este exact același lucru pe care ar trebui să încerci și tu să-l afli. Cine ești?

– Problema cu întrebarea asta, spuse Ambler după o pauză lungă, este că tu crezi că are mai multe răspunsuri posibile. Vrei să aleg dintr-o listă de opțiuni.

– Și asta e o problemă? Psihiatrul ridică privirea din laptop. Eu aș spune că de fapt problema este că tu bifezi mai multe răspunsuri.

Ambler avu nevoie de mai multe secunde pentru a se ridica atunci când autobuzul ajunsese la stația Cleveland Park, dar reuși să coboare la timp. Odată ajuns pe stradă, își puse șapca pe cap și se uită în jur. Prima dată cu repeziciune, căutând orice ar fi părut ieșit din comun,

apoi încă o dată minuțios, scrutător, așa cum făcea de obicei.

Se întorsese.

Îi venea să ȋopăie de bucurie. Îi venea să își ridice brațul victorios în aer. Își dorea să pună mâna pe cei responsabili pentru închiderea lui și să le-o plătească cu vârf și îndesat. *Ce credeți, că n-am să scap? Asta credeți?*

Vremea nu era chiar așa cum și-o imaginase el pentru o întoarcere triumfală acasă. Cerul era încă întunecat și o ploaie rară uda trotuarele, înnegrindu-le. Își dădu seama că era de fapt o zi obișnuită, că se afla într-un loc obișnuit, dar, după lunga perioadă de izolare, se simțea copleșit de activitatea frenetică pe care o vedea desfășurându-se la tot pasul în jurul lui.

Trecea pe lângă postamentele octogonale de beton ale stâlpilor de lumină, pe care erau lipite postere și tot felul de anunțuri. Cafenele unde se citeau poezii. Cluburi unde se produceau trupe de rock care abia părăsiseră garajele unde repetau. Un restaurant nou, cu meniu în exclusivitate vegetarian. Un club de comedie cu un nume nefericit – „Kilometri de zâmbete“ O grămadă de activități umane, nou apărute care ȋipau la el de pe bucăți colorate de hârtie. Viața de-afară. Nu, se corectă el. Pur și simplu viața.

Înălță capul, în stare de alertă. O stradă obișnuită, pe o vreme căinoasă. Existau, desigur, tot felul de pericole. Dar dacă reușea să ajungă în apartamentul lui, avea să-și poată relua cursul normal al existenței. Într-adevăr, tocmai această normalitate o prețuia el atât de mult. Normalitatea la care tânjise, normalitatea de care avea atâta nevoie.

Oare vor îndrăzni să vină după el aici? *Aici* – unul dintre puținele locuri de pe Pământ unde existau oameni

care-l cunoșteau. Cu siguranță, aici era cel mai sigur loc din lume. Chiar dacă ei și-ar fi făcut apariția, nu se temea să-i înfrunte deschis. Aproape că tânjea după o astfel de confruntare. Nu, nu se temea de ce-i care-l închiseseră, acum venise vremea ca *ei* să se teamă de el. Era evident că un element rău intenționat manipulasese sistemul, încercând să-l îngroape de viu într-un loc al sufletelor pierdute, printre spioni cu depresii cronice sau atinși de demență. Acum că reușise să scape, inamicii lui ar fi trebuit să încerce să fugă, să intre în pământ. Nu-și puteau permite o confruntare cu el, mai ales aici, la vedere, unde poliția locală s-ar fi implicat fără doar și poate. Și cu cât aflau mai mulți oameni de situația lui, cu atât ar fi crescut riscul ca ei să fie descoperiți.

Ajunse la colțul dintre Connecticut Avenue și Ordway Street și văzu chioșcul de ziare pe lângă care obișnuia să treacă în fiecare dimineață atunci când era în oraș. Îl văzu pe bărbatul cărunt și știrb din spatele tejghelei și zâmbi. Purta aceeași căciuliță tricotată, de lână roșie.

– Reggie, strigă Ambler. Reggie, omul meu de bază.

– Salut, spuse bărbatul din chioșc. Era însă doar un reflex, nu un salut adevărat.

Ambler se apropie de el.

– A trecut cam mult timp, nu-i așa?

Bărbatul din chioșc se uită din nou la el. Pe fața lui nu se putea citi nicio urmă de recunoaștere.

Ambler aruncă o privire spre un teanc de ziare *Washington Post*, primul exemplar era înnegrit de ploaie, și simți o strângere de inimă la vederea datei. Se aflau în a treia săptămână din ianuarie. Nici nu-i de mirare că era așa de frig. Clipi greu. *Aproape doi ani.* Îi fuseseră furați aproape doi ani din viață. Doi ani de disperare, de uitare și de amorțeală.

Dar acum venise vremea să recupereze timpul pierdut.

– Haide, Reggie. Ce mai faci? Lucrezi sau doar te faci?

Pe chipul ridat al lui Reggie uimirea începea să se transforme în suspiciune.

– N-am mărunț să-ți dau, frățioare. Și nici cafele pe gratis n-ai să găsești la mine.

– Haide, Reggie, doar mă *cunoști*.

– Fă pași, tipule, spuse Reggie. N-am nevoie de ne-cazuri.

Ambler se întoarse, redus la tăcere, și mai merse o jumătate de cvartal până la Baskerton Towers, o clădire mare, construită într-un stil care amintea de cel gotic, în care avea și el un apartament închiriat de mai bine de zece ani. Era o clădire cu șase etaje, din cărămidă roșie, împodobită cu jumătăți de coloane și de piloni din ciment gri. Ferestrele care dădeau în holurile fiecărui etaj aveau stururile lăsate pe jumătate – semănau cu niște ochi pe jumătate închiși.

Baskeron Towers. Un fel de casă pentru bărbatul care nu avusese niciodată cu adevărat una. Serviciul în cadrul programului de acces special – cel mai înalt compartiment operațional al forțelor de securitate – însemna să-ți asumi aproape mereu identități false. Nicio altă divizie din cadrul Serviciului Operațiuni Consulare nu era mai secretă decât Unitatea de Stabilizare Politică. Și nici-unul dintre agenții acelei divizii nu-i cunoștea pe colegii lui decât după numele pe care-l purta pe teren. Cu modul ăsta de viață nu prea putea să păstreze prea multe legături cu tot ce însemna civilia. Din cauza serviciului petrecea majoritatea zilelor departe de casă, în locuri unde nu putea fi găsit, unde petrecea perioade de timp nedeterminate. Oare avea vreun prieten adevărat? Cu toate acestea, întâlnirile cu vecinii și cu cunoștințele pe care și le făcuse aici aveau o anumită greutate în mizeria care

era viața lui „domestică” Și pentru scurtul timp pe care și-l petrecea la Baskerton Towers, apartamentul acela fusese un cămin adevărat pentru el. Nu se ridica la nivelul de sanctuar, așa cum se întâmpla cu cabana de lângă lac, dar era o insulă de normalitate. Un loc unde putea ancora.

Blocul de apartamente nu era situat chiar la stradă, ci un pic mai retras. Exista un scuar oval care îl despărțea de carosabil, scuar care permitea autovehiculelor să ajungă chiar până la ușa de la intrarea în holul blocului. Ambler cercetă strada și trotuarele, nu văzu nicio persoană care să pară că-i acorda o importanță specială și se îndreptă spre clădire. Cineva de-acolo trebuia să-l recunoască – unul dintre portari, poate chiar administratorul – și astfel avea să ajungă în apartamentul lui.

Se uită la lista cu locatari, o placă albă acoperită cu șiruri de litere negre de plastic, numele aranjate în ordine alfabetică.

Pe listă nu exista niciun Ambler. După *Alston* urma direct *Ayer*.

Asta însemna că îi luaseră apartamentul? Era dezamăgit, dar nu foarte surprins.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? Era unul dintre portari, care ieșise din vestibulul încălzit. Greg Denovich. Maxilarul puternic îi era acoperit, ca întotdeauna, cu o barbă deasă, parcă imună la aparatele de bărbierit.

– Greg, spuse Ambler jovial. *Greg* era probabil o prescurtare de la *Gregor*, cel puțin așa presupunesc el dintotdeauna; tipul venea din fosta Iugoslavie. A trecut ceva timp, nu-i așa?

Expresia care apăruse pe fața lui Denovich începea să-i devină familiară lui Ambler – era uimirea cuiva care se trezea salutat de un străin.

Ambler își scoase șapca și zâmbi.

– Nu te grăbi, Greg. Apartamentul 3C?

– Vă cunosc de undeva? Întrebă Denovich. Dar nici de data asta nu era vorba de o întrebare în adevăratul sens al cuvântului, ci de o declarație. O declarație negativă.

– Bănuiesc că nu, spuse Ambler ușor. Apoi uimirea lui cedă locul panicii.

Auzi în spatele lui scrâșnetul cauciucurilor unei mașini care frâna pe asfaltul ud al străzii. Ambler se întoarse brusc și văzu o dubiță albă oprindu-se pe partea cealaltă a străzii. Auzi portierele deschizându-se, apoi trântindu-se cu putere și văzu trei bărbați coborând din mașină. Purtau uniforme de paznicilor de la spital. Unul dintre ei avea o pușcă. Ceilalți doi își scosese ră pistoalele. Toți trei fugeau spre el.

Dubița. O recunosc, știa despre ce e vorba. Un astfel de vehicul era folosit în „operațiunile de recuperare” de către serviciile clandestine ale agențiilor guvernamentale, când acestea aveau de „ridicat” pe cineva de la domiciliu. Indiferent că era vorba de agenți străini sau de spioni care se aflau pe teritoriul american, țintele acestui gen de operațiuni aveau în comun faptul că nu ajungeau niciodată în sistemul oficial de justiție. Și în dimineața aceasta rece și umedă de ianuarie ținta era Harrison Ambler. Cei din poliția locală nu aveau nevoie de nicio explicație, pentru că „ținta” avea să dispară cu mult înainte ca ei să fie anunțați și să ajungă la fața locului. N-avea să fie vorba de vreo confruntare deschisă – se pusese la cale o răpire rapidă pe care nimeni n-avea s-o bage de seamă.

Când se decisese să vină aici acționase sub imperiul unui impuls de moment, nu ascultase vocea rațiunii. Nu-și mai putea permite să facă greșeli.

Să gândească, trebuia să gândească.

Sau, mai degrabă, trebuia să *simtă*.

După aproape două decenii de muncă de teren, ca agent operativ, Ambler devenise expert în tactici de evadare și evitare. Toate acestea îi deveniseră un fel de a doua natură. Dar niciodată nu căuta scăparea analizând situația în mod logic, cu ajutorul așa-numitelor grafice de decizie sau al altor asemenea scheme asupra cărora profesorii de la cursurile de pregătire insistau câteodată. Adevărata provocare o reprezenta simțul efectiv al situației, rezolvarea pe cale de intuiție, improvizând atunci când nu era altceva de făcut. Altfel s-ar fi scufundat într-o rutină. Și rutina putea fi anticipată și contracarată de eventualii adversari.

Ambler scrută strada din fața clădirii Baskerton. Procedura standard implica poziționarea a încă două mașini, câte una la fiecare capăt al blocului, mașini care ar fi trebuit să ajungă acolo înainte de sosirea dubitei. Într-adevăr, Ambler putea acum să vadă bărbați înarmați, unii purtând uniforme, ceilalți nu, îndreptându-se spre clădire din ambele direcții. Mergeau repede și apăsător, se vedea că sunt agenți cu experiență în astfel de operațiuni. Ce să facă acum? Ar putea să se repeadă în holul clădirii și să caute o a doua ieșire din bloc. Dar probabil că această mișcare îi fusese deja anticipată și se luaseră măsuri de contracarare a ei. Ar fi putut aștepta apariția unui grup de civili în care să se amestece și să încerce să se descotorosească prin fugă de bărbații postati la capătul îndepărtat al clădirii. Dar și această variantă avea pericolele ei de care trebuia să țină seamă. *Nu te mai gândi*, își spuse Ambler. Numai așa putea avea o șansă să scape de ei.

Își pironi privirea asupra bărbatului care purta o carabină cu țeava retezată și care traversa în fugă bulevardul din fața clădirii. Încercă să îi vadă cât mai bine fața, în

ciuda ploii care se întetise. Apoi se hotărî să facă cel mai periculos lucru posibil.

Fugi *direct* spre bărbatul respectiv.

– Ce-ați stat atât? strigă Ambler la el. Mișcați-vă fundurile mai repede, fir-ar a dracului de treabă! Ne *scapă*! Se întoarse brusc și făcu semn cu degetul mare spre vestibulul clădirii Baskerton.

– Am venit cât de repede am putut, îi replică bărbatul cu carabina. Ambler îi observă acum și pe ceilalți doi, care îi depășiră în fugă, fiecare purtând câte un pistol de calibrul patruzeci și cinci, în al cărui încărcător încăpeau douăsprezece cartușe. Erau foarte bine înarmați, parcă prea bine pentru capturarea unui singur om. Asta presupunând că aveau ordin să-l captureze.

Ambler traversa acum grăbit strada, îndreptându-se spre duba parcată acolo. Pasagerii vehiculului ocupaseră deja poziții tactice în jurul intrării în vestibulul clădirii Baskerton. Peste doar câteva secunde aveau să-și dea seama de eroarea făcută.

Ambler se apropie de portiera din partea șoferului, deschise cu un gest grăbit portofelul pe care-l furase de la gardianul de pe insula Parrish și îl ținu pentru un scurt moment în fața șoferului de parcă i-ar fi arătat un certificat sau o legitimație. Era oricum prea departe pentru ca tipul să poată vedea ceva; trebuia să fie convins doar de gestul autoritar. Geamul se lăsă în jos și Ambler se apropie și mai mult. Ochii bărbatului de la volan erau duri și atenți. Avea gâtul scurt și musculos, asemenea unui halterofil.

– Ați primit schimbarea de ordin? întrebă Ambler. Trebuie să-l omorâm, nu să-l capturăm. Și de ce ziceți c-ați stat atât? Dac-ați fi ajuns un minut mai devreme, până acum am fi fost gata.

Șoferul rămase tăcut pentru un moment. Apoi privirea îi deveni și mai aspră.

– Știi, chestia aia pe care mi-ai arătat-o? N-am apucat să mă uit prea atent.

Brusc, Ambler simți cum palma mare, cărnoasă a tipului îi cuprinde încheietura dreaptă.

– Am spus că n-am apucat să văd prea bine. Vocea șoferului era joasă, amenințătoare. Mai arată-mi-o o dată.

Ambler își băgă mâna stângă în geacă, încercând să apuce pistolul pe care-l luase de la gardianul de pe barcă, dar șoferul era foarte bine antrenat și avea reflexe extraordinare. Lovi cu podul palmei în patul pistolului P7 și arma zbură cât colo, aterizând pe pavajul ud. Ambler trebuia să reacționeze imediat. Își răsuci încheietura, își trase brațul spre el și-l ridică la nivelul umerilor, apoi îl trase brusc în jos și, folosindu-și antebrațul ca pe o rangă, lovi cu putere brațul șoferului de marginea geamului lăsat aproape în totalitate.

Tipul strigă de durere, dar nu-i dădu drumul. Strânsoarea lui era ca de oțel. Cu cealaltă mână începuse să pipăie în torpedoul mașinii, fără îndoială în căutarea unei arme pe care o păstra acolo.

Ambler simțea că brațul drept începe să-i amorțească și-l lăsă pe șofer să-l tragă pe jumătate în cabină. Apoi, cu mâna cealaltă, îl lovi pe șofer cu putere în laringe.

Tipul îi dădu drumul din strânsoare și se aplecă în față, ținându-se cu ambele mâini de gât. Se străduia din răspuțuri să respire în timp ce cartilagiul distrus îi bloca traheea. Ambler deschise portiera și-l trase pe șofer afară. Tipul mai făcu doar câțiva pași pe pavajul umed apoi se prăbuși.

Ambler urcă în mașină și porni motorul. Putea deja să audă strigătele confuze ce veneau dinspre membrii

cele de-a doua echipe. Dar pentru aceștia era prea târziu să acționeze.

Ambler nu-l invidia deloc pe comandantul echipei care acum trebuia să le explice superiorilor săi nu numai că ținta reușise să le scape de sub nas, ci și că se făcuse nevăzută în chiar mijlocul lor de transport. Și totuși manevrele lui nu putuseră fi prevăzute ori anticipate. Gândindu-se retroactiv își dădu seama că acțiunile sale fuseseră inspirate de expresia pe care o zărise pe fața primului om – un amestec de incertitudine, grijă și nesiguranță. Parcă era un vânător care nu știa cu certitudine dacă își găsisse sau nu prada. Probabil echipa operativă fusese trimisă prea repede pe teren și nu avusese timp să vadă vreo fotografie a omului pe care îl căutau. Probabil se așteptau ca Ambler să se identifice singur, făcând ceea ce era normal pentru un evadat – încercând să fugă. Dar cum să vâneze atunci când vulpea fugea între hăițași?

Dubița albă se dovedea o excelentă mașină de fugă. Cu toate acestea, în numai câteva minute agenții aveau să-i ia urma. Mai parcurse câțiva kilometri pe Continental Avenue, apoi abandonă mașina pe o alee laterală, lăsând cheile în contact. Cu puțin noroc, avea să se găsească cineva care s-o fure.

Acum trebuia să treacă neobservat, și pentru asta era necesar să se afle într-o zonă populată, într-o zonă rezidențială și comercială în același timp, o zonă care să aibă ambasade, muzee de artă, biserici, librării, blocuri de apartamente. Un loc cu mult trafic pietonal. Adică un loc asemeni lui Dupont Circle. Situat la intersecția a trei dintre cele mai mari bulevarde din oraș, Dupont Circle era de multă vreme o zonă foarte șic și foarte populată și chiar și într-o astfel de dimineață mohorâtă de ianuarie trotuarele erau destul de pline. Ambler luă un taxi până

acolo și coborî la intersecția dintre New Hampshire Avenue și strada 20, pierzându-se cu ușurință printre trecători. Își fixase în minte o destinație anume, dar pe față păstra o expresie plictisită, de om care se plimbă fără nicio țință.

În timp ce se strecura prin mulțime, încerca să fie atent la ce-l înconjură, fără să se uite prea atent la cineva. Cu toate acestea, ori de câte ori privirea îi aluneca peste un trecător simțea că îi revine vechiul sentiment – mai ales atunci când se afla în stare de alertă maximă se simțea de parcă ar fi citit o pagină din jurnalul respectivului. Îi ajunsese o privire fugară aruncată unei femei care mergea cu pas grăbit – avea în jur de șaiszeci de ani, părul blond, era îmbrăcată cu o bluză albastră, plisată și cu o haină cu pătrate albe și negre, asemenea unei table de șah. În urechi purta o pereche de cercei mari, auriți. În mâna pătată de bătrânețe ținea strâns, prea strâns parcă, o pungă de plastic inscripționată Ann Taylor. Se vedea că își petrecuse ore gătindu-se pentru a ieși în oraș, adică la cumpărături. Pe fața ei se citea o expresie tristă, însingurată; picăturile de ploaie care i se prelingeau pe obraji ar fi putut fi la fel de bine lacrimi. Nu avea copii, ghici Ambler, și poate și asta era una dintre cauzele regretului pe care-l emana prin toți porii. Fără îndoială avusese în trecut un soț care trebuia s-o facă să se simtă împlinită, soț care poate cu zece ani în urmă, poate cu mai mult, devenise neliniștit și își găsise pe altcineva, o femeie mai tânără, pe cineva care să-i împlinească *lui* viața, să-l facă să se simtă *el* împlinit. Așa că ei nu-i mai rămăsese decât plăcerea cumpărăturilor, pe care și-o satisfăcea rar și și atunci cu cumpărare, se întâlnea cu prietenii la ceai, juca bridge și alte jocuri de societate, dar nici asta atât de des pe cât ar fi vrut. Ambler simțea în atitudinea ei că era foarte dezamăgită de oameni în general. Probabil simțea

și ea că și tristețea ei îi respingea subliminal; erau prea grăbiți pentru ea; și izolarea ei nu făcea decât să-i adâncească tristețea; din cauza asta compania ei nu mai era căutată de ceilalți. Așa că nu îi mai rămâneau decât cumpărăturile, și asta și făcea – cumpăra articole de îmbrăcăminte care erau prea tinerești pentru ea, căuta „reduceri“ și „oferte“, deși lucrurile pe care le cumpăra astfel nu arătau deloc mai scumpe decât prețul afișat. Oare toate supozițiile lui Ambler erau corecte? Nu prea conta. Știa că adevărul era undeva pe acolo.

Ochii îi alunecară acum peste un tânăr de culoare, cu o înfățișare leneșă, care purta o pereche de jeanși largi, cu talie joasă și o șapcă cu cozoroc trasă peste o bandană, cu un cercel cu diamant într-o ureche și o umbră de barbă sub buza inferioară. Mirosea de la o poștă a apă de colonie Aramis. Îi aruncă o privire unui alt tânăr, pe partea cealaltă a străzii – un tânăr țanțos, cu părul lung și blond, care purta o pereche de pantaloni de trening mulați, asemenea celor purtați de atleți – apoi își întoarse privirea, hotărât să nu-și trădeze interesul pentru bărbatul acela. O tânără cu piept amplu, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte, cu părul lung și îndreptat cosmetic și buze pline, date din belșug cu un ruj lucios, mărunțică în ciuda pantofilor cu toc înalt pe care îi purta se străduia să țină pasul cu tipul de culoare: era prietenul ei, sau cel puțin asta o lăsa el să-și imagineze. Până la urmă avea să înceapă să se întrebe de ce prietenul ei, atât de țanțos și de mândru pe stradă, era atât de timid și de ezitant atunci când rămâneau singuri. Și de ce întâlnirile lor se terminau atât de devreme, și unde se ducea el după aceea. Dar Ambler putea să vadă că ea încă nu se gândise la asta – n-avea nici cea mai vagă idee că el s-ar fi simțit mult mai în largul lui alături de un tânăr cu aceeași orientare sexuală.

Internet-cafe-ul era acolo unde își amintea Ambler că

se află, lângă intersecția dintre Strada 17 și Church, la trei cvartale spre est de rond. Își alege un calculator a cărui poziție îi permitea să țină sub observație partea din față a magazinului, pentru a nu mai fi luat prin surprindere de data asta. După câteva comenzi tastate în fața computerului respectiv deschise pagina Watchlist¹, o bază de date colectivă, gestionată și coordonată de Ministerul de Justiție și folosită de mai multe agenții guvernamentale implicate în aplicarea legii și menținerea ordinii de drept. Își aminti cu greutate codurile și parolele de acces, dar constată cu bucurie că încă mai erau operaționale. Apoi tastă numele lui întreg, Harrison Ambler, în caseta motorului de căutare. Voia să vadă dacă exista vreo referință recentă, vreo etichetă aplicată în ultima vreme. După câteva secunde pe ecran apăru un mesaj:

„Nu s-a găsit nicio înregistrare referitoare la HARRISON AMBLER.“

Era ceva foarte ciudat; toți angajații federali, chiar și cei care nu se mai aflau acum în serviciu, ar fi trebuit să apară măcar menționați în respectiva bază de date. Și deși identitatea lui în cadrul Serviciului Operațiuni Consulare trebuia în mod normal să fie ținută secretă, informațiile referitoare la slujba lui de acoperire, cea civilă, de fațadă, de funcționar în cadrul Departamentului de Stat erau de interes public și accesibile oricărei persoane interesate.

Ridică iritat din umeri și tastă adresa site-ului Departamentului de Stat, apoi intră într-o bază de date protejată cu un sistem minim de securitate. Era o bază de date de uz intern ce conținea informații despre angajați. Trebuia să fie foarte ușor să-și verifice datele referitoare la slujba lui „de civil“ Ani buni de zile, Hal Ambler ar fi putut să

---

¹ Watchlist – lista de control (*n. trad.*).

explice în orice moment oricui l-ar fi întrebat că nu este decât un funcționar de nivel mediu de la Departamentul de Stat, că lucrează într-un birou în cadrul serviciului ce se ocupa de domeniile cultural și educațional. Putea susține în fața oricui, dacă era nevoie, desigur, că se ocupă de „diplomația culturală“, „prietenia între popoare prin intermediul educației“ și așa mai departe. Nu conta că asta n-avea nimic de-a face cu adevărata lui meserie.

Obişnuia să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă, la o petrecere, întrebat fiind cu ce se ocupă, ar fi răspuns: *Eu? Lucrez pentru o divizie secretă din cadrul unui și mai secret serviciu de securitate denumit Operațiuni Consulare. Este de fapt un compartiment la care are acces foarte puțină lume și de care știu maximum douăzeci și cinci de persoane din structurile guvernamentale de top. Se numește Unitatea de Stabilizare Politică. Ce face această divizie? Ei bine, o grămadă de lucruri. Deseori se ocupă de uciderea unor persoane. Persoane care, se speră, sunt mult mai rele decât cei a căror protejare se încearcă astfel. Dar, bineînțeles, nu putem fi întotdeauna siguri. Vă mai pot oferi un pahar?*

Își tastă numele în căsuța motorului de căutare din baza de date a Departamentului de Stat, apăsă pe ENTER și așteptă câteva secunde.

„Nu a fost găsit niciun angajat cu numele de HARRISON AMBLER.

Vă rugăm verificați ortografierea și mai încercați o dată.“

Aruncă o privire spre fereastra localului și, deși nu văzu nimic care să-i atragă atenția, se simți invadat de un val de transpirație rece. Reuși să intre în baza de date a Asigurărilor Sociale și își căută numele și acolo.

„Nu a fost găsit niciun articol care să corespundă criteriilor de căutare.“

„Nu s-a găsit nicio înregistrare cu privire la HARRISON AMBLER.“

„HARRISON AMBLER nu a fost găsit.“

O jumătate de oră mai târziu, verificase deja peste nouăsprezece baze de date federale și statale. Degeaba. Parcă nu existase niciodată.

Nebunie?

Auzi parcă în depărtare vocile diferiților psihiatri de pe insula Parrish, intonând diverse diagnostice. Erau prostii, desigur, numai prostii. Trebuia să fie așa. Știa foarte bine cine este. Își amintea cât se poate de clar toată perioada de dinainte de internare. Sigur, fusese un mod de viață destul de neobișnuit, aceasta alăturându-se neobișnuitei sale vocații, dar era singura viață pe care o avusese. Probabil că era vorba de o încurcătură, o eroare tehnică, fără îndoială.

Continuă să tasteze cu rapiditate adrese, parole și coduri, și nu obținu decât răspunsuri negative. Și începu să se întrebe dacă nu cumva certitudinea, siguranța deveniseră un lux. Un lux pe care el nu și-l mai putea permite.

O mașină albă – nu, era de fapt o dubiță albă – trecu cu viteză prin fața internet-cafe-ului, detașându-se net de restul traficului de pe bulevard. Apoi încă una. Apoi încă una, a treia, frână brusc în fața intrării.

Cum îl localizaseră atât de repede? Probabil că în bazele de date guvernamentale fusese amplasat un detector, un semnal care să se declanșeze dacă anumite date sunt căutate. Și respectivul semnal fusese declanșat de investigațiile lui și trimisese instantaneu celor care-i instalaseră acolo adresa și IP-ul calculatorului de pe care se făcuse căutarea.

Ambler sări în picioare și se repezi prin ușa pe care scria „Accesul persoanelor străine strict interzis“ Se îndreptă în fugă spre scări – dacă avea noroc putea ajunge

în timp util pe acoperiș și de acolo pe acoperișul unei clădiri învecinate... Dar trebuia să se miște repede, înainte ca echipele trimise să-l captureze să-și ocupe pozițiile. În timp ce mușchii îi lucrau la capacitate maximă și plămânii i se luptau pentru aer, prin cap îi trecu o întrebare: *Dacă Hal Ambler nu exista, pe cine încercau ei să captureze?*

3

Casa aceea însemnase întotdeauna un sanctuar pentru el. Nu era decât o căbănuță simplă, construită în totalitate din bușteni. Reprezenta un adăpost la fel de primitiv ca și natura care-l înconjura. Dușumelele și căpriorii acoperișului, pereții de bușteni, întăriturile, chiar și hornul din argilă armată cu bețe – totul era făcut de mâna lui. Reușise s-o construiască doar într-o lună, într-un iunie cald, folosindu-se numai de o grămadă de bușteni și de o drujbă pe benzină. Era o căsuță destinată unei singure persoane, și niciodată nu adusese pe nimeni cu el aici. Nu povestise nimănui despre ea. Încălcase ordinele și regulile de la locul său de muncă și nu își înștiințase șefii de achiziționarea bucății de pământ de pe malul lacului – mai mult, pentru a-și ascunde identitatea făcuse respectiva tranzacție prin intermediul unei societăți off-shore¹, foarte greu de descoperit. Cabana respectivă nu mai era

---

¹ În traducere literală înseamnă din afara granițelor. Sintagma denumește în general societăți comerciale, firme care își au sediul în așa-numitele paradisuri fiscale, state care sunt extrem de permissive cu societățile constituite pe teritoriul lor. Tocmai datorită relaxării legislative aceste firme sunt extrem de greu de găsit și de controlat (*n. trad.*).

a nimănui. El era unicul proprietar. Câteodată ajungea pe Aeroportul Internațional Dulles secătuit de puteri, incapabil să dea ochii cu lumea, se urca în mașină și mergea direct la construcția simplă de lemn, parcurgând cei trei sute și ceva de kilometri în doar trei ore. Se urca apoi în barcă și ieșea pe lac la pescuit de carași, încercând să salveze ce-i mai rămăsese din suflet din tot labirintul acela de minciuni și disimulări – elementele definitorii ale meseriei lui.

Lacul Aswell nu era îndeajuns de mare pentru a apărea pe hărți, dar lui îi făcea inima să tresalte de bucurie. Se afla la poalele munților Sourland, într-o zonă unde se terminau fermele și începeau pădurile și era înconjurat de pâlcuri dese de stejari, sălcii și arțari, iar malurile îi erau câteodată acoperite de tufișuri dese. Primăvara și vara pădurea era plină de flori și de tufe de fructe de pădure. Acum, în ianuarie, aproape toți copacii erau desfrunziți. Chiar și așa locul avea o anume eleganță sumbră – eleganța potențialului. Asemenea lui, pădurea avea nevoie de o perioadă de recuperare.

Resimțea oboseala până la os, prețul nenumăratelor ore de veghe. Pornise la drum într-un Dodge Blue vechi, o dubiță pe care o pescuise la o distanță de două cvartale de cafenea. Era o mașină ciudată, care-i dădea sentimentul că merge cu o barcă. O alesese tocmai pe aceea pentru simplul motiv că proprietarul își păstra o cheie de rezervă lângă volan. O prostie făcută adesea de șoferii care prețuiau mai puțin propria mașină și mai mult siguranța că vor avea întotdeauna o cheie la îndemână în caz că o uită acasă. Honda Civic pe care o conducea acum avea doisprezece ani și o luase din parcare de lângă gara din Trenton, proprietarul ei dovedindu-se la fel de puțin preocupat de siguranța mașinii sale. Era o

mașină cu înfățișare anonimă, așa cum își dorise și Ambler, și până acum își făcuse bine treaba.

În vreme ce se îndrepta spre nord pe Route 31 mintea îi lucra cu febrilitate: cine îi făcuse una cu asta? Era aceeași întrebare care îl chinuia de luni bune. Forțele clandestine, chiar dacă legitime, ale serviciilor secrete ale Statelor Unite fuseseră mobilizate contra lui. Ce însemna asta? Că exista cineva care spusese minciuni despre el, care cumva îi înscenase ceva, care convinsese autoritățile că el înnebunise, că devenise o amenințare la adresa securității naționale. Sau că acel cineva, sau acel grup de persoane, care avea acces la puterea instituțiilor de stat încercau să-l facă să dispară. Capul începu să-i pulseze de durere, simțea că în spatele ochilor începe să se dezvolte, asemenea unei flori otrăvitoare, o migrenă. În cadrul Unității de Stabilizare Politică avea colegi care ar fi putut să-l ajute, dar cum să ajungă la ei? Bărbații și femeile care lucrau în cadrul acelei unități nu se duceau la serviciu în fiecare dimineață, ca niște funcționari obișnuiți. Își schimbau cu regularitate locația, asemenea pieselor pe o tablă de șah. Și dintr-un motiv sau altul nu mai putea intra pe niciun forum unde ar fi putut să-i întâlnească. Nu mai putea folosi nicio bază de date. *Harrison Ambler nu a fost găsit* – era o nebunie, dar o nebunie metodică. *Simțea* asta. O simțea la fel de pregnant ca și durerea intensă de cap care îi transforma gândurile în spasme chinuitoare. Încercaseră să scape de el. Încercaseră să-l îngroape. *Ei!* Pluralul exasperant de simplu și de gol. *Ei!* Un cuvânt care spunea totul și nimic.

Pentru a supraviețui trebuia să afle mai multe; în același timp nu putea să afle mai multe dacă nu supraviețuia. Barrington Falls din ținutul Hunterdon, New Jersey se afla la o aruncătură de băț de Route 31 – șosea-

ua care traversa toată partea de sud-vest a statului New Jersey și care se intersecta la tot pasul cu o grămadă de drumuri comunale. De două ori o cotise pe unul dintre aceste drumuri, oprise mașina și așteptase să vadă dacă era urmărit, dar nu remarcase nimic care să-l facă să creadă așa ceva. Observă micul semn care indica direcția către Barrington Falls și aruncă o privire către ceasul de la bordul mașinii. Era trei și jumătate după-amiaza. De dimineață fusese închis într-un spital psihiatric de maximă siguranță. Acum aproape că se afla acasă.

Ajunse la o jumătate de kilometru de locul unde începea drumul de acces spre lac, scoase Honda Civic de pe șosea și o ascunse într-un pâlț de cedri. Jacheta cafe-nie pe care și-o cumpăraseră pe drum îi ținea cald. Pe măsură ce pășea pe pământul umed, zdrobind sub tălpi covorul de frunze uscate și de ace de brad, simțea că tensiunea îl părăsește încetul cu încetul. Cu cât se apropia de lac i se părea că recunoaște fiecare copac. Auzi o bufniță bătând din aripi într-un chiparos enorm și fără frunze. Trunchiul roșatic al acestuia părea lipsit de coajă, noduros și încolăcit, asemenea gâtului unui bătrân. Aproape că vedea coșul din piatră de râu de pe cabana dublă a bătrânului McGruder, situată periculos de aproape de malul apei. Arăta de parcă la prima furtună avea să se prăbușească în lac.

Trecu de un desiș de pini și ieși dintre copaci. Ajunsese în poiana magică unde, în urmă cu șapte ani, decisese să-și ridice cabana. Pădurea de conifere care o înconjura din trei părți îi asigura nu numai izolarea de care avea nevoie, ci și liniște și o minunată priveliște asupra lacului.

Se întorsese acasă, în sfârșit. Trase adânc în piept aerul purificator, se strecură printr-o spărtură în șirul des de copaci și se uită spre...

un luminiș mic și gol, unde odată fusese cabana lui. Era același luminiș pe care-l descoperise cu șapte ani în urmă, când se hotărâse să își construiască acolo o cabană.

Simți un val de amețală, simți că îl copleșește o senzație de dezorientare. Simțea că pământul îi fuge de sub picioare. *Era imposibil*. Nu exista nicio cabană. Nicio cabană și nicio urmă, niciun semn că acolo s-ar fi aflat vreodată o cabană. Vegetația nu era deranjată deloc. Amintirea acelui loc, unde ridicase cu mâna lui o cabană simplă de lemn, era foarte vie și totuși acum nu vedea decât câteva petice de mușchi, o tufă de jnepeni și un copăcel mâncat de căprioare care părea a avea cel puțin douăzeci-treizeci de ani vechime. Înconjură luminișul, încercând să găsească vreun semn că acolo locuia sau locuise cineva. Nimic. Era o bucată de pădure neatinsă de mâna omului. Exact așa cum fusese atunci când o cumpărase el. Într-un târziu, fu copleșit de amețală și de dezorientare și căzu în genunchi pe pământul rece, acoperit de licheni. Chiar dacă până și gândul la întrebarea aceea îl îngrozea, trebuia să și-o pună – oare mai putea avea încredere în propriile lui amintiri? Pentru început, ultimii șapte ani din viața lui. Amintirile lui erau reale oare? Sau trăia o iluzie, un vis? Oare avea să se trezească dintr-un moment într-altul și avea să descopere că este în continuare închis în rezerva albă W4?

Auzise odată că în vis o persoană nu poate percepe mirosurile. Dacă era adevărat, asta nu era un vis. Simțea mirosul lacului, cu ușoare urme de materie organică intrată în descompunere, mirosul frunzelor aproape putrezite, aroma puternică a coniferelor. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu visa.

Ceea ce însemna că trăia un coșmar.

Se ridică în picioare și dădu drumul unui strigăt

gutural de furie și frustrare. Ajunsese în sfârșit la casa atât de dragă sufletului său și nu mai găsisese nimic. Un deținut putea măcar să sperie la evadare; victima unei torturi – și asta aflase pe pielea lui – spera măcar la o pauză. Dar ce speranțe mai putea avea cineva care-și pierduse sanctuarul, locul lui intim?

Totul aici îi părea familiar, dar și străin în același timp. Asta era chestia cea mai înnebunitoare. Începu să pășească ușor, ascultând ciripiturile și trilurile păsărilor care nu plecaseră spre tărâmurii mai calde. Apoi auzi un șuierat slab, diferit de sunetele pădurii, și simți ceva acut – o împunsătură dureroasă – chiar sub zona gâtului.

Timpul parcă se scurgea mai încet. Își duse mâna în zona respectivă, simți că avea ceva înfipt în trup și-l trase afară. Era o săgeată lungă, asemănătoare cu un stilou. Îl lovise în partea superioară a sternului, chiar sub beregată. Îl lovise acolo și rămăsese înfiptă, asemeni unui cuțit într-un trunchi de copac.

Ambler își aminti că în manualele pe care le studiasse în perioadele de pregătire partea aceea osoasă avea un nume specific – *manubrium*. În lupta corp la corp, zona aceea era descrisă ca una foarte bine protejată, de evitat în atacuri. Ceea ce însemna că el fusese foarte norocos. Plonjă în spatele crengilor joase ale unui copac și, profitând de camuflajul temporar, studie proiectilul de metal.

Nu era chiar o săgeată. Ținea în mână de fapt un fel de seringă făcută din metal și material plastic. Pe rezervorul așa-zisei seringi era tipărită cu caractere negre denumirea conținutului – carfentanyl –, un drog sintetic, de zece mii de ori mai eficient decât morfina. Doar zece miligrame din respectiva substanță puteau imobiliza un elefant de zece tone. Doza minimă care ar fi putut avea efect în cazul unui om putea fi măsurată în micrograme. Osul sternului se afla foarte aproape de piele, astfel încât

acul respectivei săgeți nu avusese posibilitatea să se înfigă în carne. Dar conținutul seringii? Nu avea cum să-și dea seama dacă se golise înainte sau după ce o scosese din piept. Se pipăi din nou cu degetele pe suprafața tare de sub gât. În locul în care săgeata îl lovisese simțea o ușoară umflătură. Până acum nu simțea niciun efect al substanței, era încă în stare de alertă. *Cât timp fusese înfiptă săgeata aceea în el?* Avea reflexe rapide, în mod sigur apucase să și-o scoată în mai puțin de două secunde. Cu toate acestea, o singură picătură din substanța aceea ar fi fost de ajuns. Și modelul respectivei seringi era proiectat astfel încât să-și deverseze conținutul în câteva fracțiuni de secundă.

Atunci de ce nu era deja inconștient? Probabil că în scurtă vreme avea să afle răspunsul la întrebarea respectivă. Își dădu seama că gândirea îi devenise neclară, concentrarea începea să-l părăsească. Era o senzație familiară. Își dădu seama că mai fusese drogat cu aceleași narcotice, probabil de mai multe ori, pe timpul șederii pe insula Parrish. Era posibil ca expunerea repetată la aceste substanțe să-l fi ajutat să-și dezvolte o oarecare toleranță.

Mai exista încă un factor care se putea dovedi în avantajul său. Săgeata respectivă era prevăzută cu un ac de seringă, gol pe dinăuntru. În momentul în care acesta se înfipsea în os orificiul de evacuare a lichidului fusese obturat. Și, bineînțeles, doza fusese stabilită astfel încât să nu fie letală, altfel un glonț ar fi fost o variantă mult mai simplă, mai lipsită de bătaie de cap. Un astfel de proiectil se folosea de obicei ca preludiu pentru o răpire, nu era destinat uciderii țintei.

Ar fi trebuit să fie deja în stare de inconștiență. Dar el simțea că singurul efect era o oarecare încetineală în mișcări. Și asta într-un moment în care nu-și putea per-

mite să nu fie în deplinătatea facultăților fizice. Covorul de ace de brad de sub picioarele lui îi părea acum un loc foarte bun pentru a se întinde și a trage un pui de somn. *Doar pentru câteva secunde.* Avea să se odihnească puțin și după aceea o să se simtă proaspăt și odihnit. *Doar câteva secunde.*

Nu! N-avea să se dea bătut. Trebuia să simtă frica. Carfentanylul avea efect doar nouăzeci de minute, își aminti el. În caz de supradoză cel mai bun tratament era injectarea antidotului, naloxone. Dar dacă antidotul nu era la îndemână, se putea apela și la o injecție cu epinefrină. Epinefrină. Mai cunoscută și sub numele de adrenalină. Putea supraviețui în prezența fricii, îmbrățișând-o, nu ținând-o la depărtare.

Simte teroarea, își repeta, târându-se pe sub ramurile pinului în spatele căruia se ascunsese. Și, deodată, o simți, în momentul în care auzi din nou şuieratul acela slab. Era sunetul produs de aripioarele de stabilizare ale unui proiectil, proiectil care-l rată doar cu câțiva centimetri. Simți cum adrenalina i se varsă în sânge: gura i se uscă, inima începu să-i bată cu putere și stomacul i se strânse ghem. Cineva îl vâna. Ceea ce însemna că exista cineva care știa cine este cu adevărat. Frica i se evaporă și fu înlocuită de starea inoculată de anii lungi de antrenamente și de instinctele lui de vânător.

Amândouă săgețile veniseră din aceeași direcție, dinspre malul lacului. Dar de la ce distanță oare? Procedura standard în astfel de cazuri era ca vânătorul să evite pe cât posibil să se apropie prea mult de ținta sa. Un om înarmat cu o pușcă cu săgeți tranchilizante putea acționa foarte bine de la distanță. Cu toate acestea, având în vedere faptul că proiectilele respective nu puteau ajunge prea departe, raza de acțiune a puștii nu era prea mare. Deci tipul n-avea cum să fie prea departe. Ambler evaluă

mental caracteristicile terenului. Spre sud-vest era un pâlcare mare de pini, cu ramurile pline de mici conuri maronii, apoi un șir de bolovani care puteau fi escaladați asemenea treptelor unei scări. Urma apoi o mică ravină care vara se umplea de brusturi și de tufe de condurul-doamnei. Și, ascuns bine într-un ulm secular, un stand pentru vânatoare, pentru vânătoreea de cerbi.

Sigur că da. Era un stand solid, portabil, pe care, ca pe atâtea alte chestii „temporare“, îl instalase în copac cu ani în urmă și nu-l mai dăduse jos. Placa pe care se stătea avea în jur de un metru pătrat și era legată de copac cu chingi groase și asigurată cu două scoabe. Își aminti că respectivul stand de vânatoare se afla la o înălțime de aproximativ trei metri deasupra solului. Orice profesionist ar fi profitat de avantajele pe care le oferea un asemenea loc. Oare cât timp îl studiase tipul care stătea acolo înainte de a apăsa pe trăgaci? Și cine dracului erau oamenii ăștia?

Incertitudinile începeau să-l obosească pe Ambler, de parcă ar fi reactivat cumva carfentanylul care îi curgea acum prin vene. *M-aș putea opri aici, să mă odihnesc puțin. Măcar câteva minute.* Se simțea de parcă însăși substanța aceea îi șoptea la ureche aceste cuvinte. *Nu!* Ambler se smulse din mrejele somnolenței și se întoarse la *aici* și *acum*, în mijlocul crizei. Atâta vreme cât era liber, mai avea o șansă. Numai atât cerea. O singură șansă.

Șansa de a-l face pe vânător să simtă și el gustul fricii, al terorii pe care o insufla victimelor sale. Șansa de a-l vâna pe vânător.

Cel mai greu avea să-i fie să-și mențină o poziție joasă în timp ce se va deplasa printre copaci. O să fie nevoit să apeleze la tehnicile de antrenament care aproape îi intraseră în sânge. Se ridică dintre ramurile tufișurilor și rămase ghemuit, pe vine. Apoi își ridică încet genun-

chiul, își relaxă glezna și partea de jos a piciorului, după care îl întinse, fără să-și miște genunchiul. Atinse pământul cu vârful piciorului și apăsă încet, atent la eventualele vreascuri care ar fi putut trosni sub greutatea lui. Apoi urmă și restul talpei, până la călcâi, într-o mișcare continuă, fluentă.

Își menținu greutatea distribuită egal pe toată talpa, încercând să maximizeze suprafața pe care era aplicată forța și să reducă astfel riscul de zgomote. *Încet, dar sigur*, își spuse el, dar acesta nu fusese niciodată stilul lui. Dacă n-ar fi fost vorba și de urmele acelea de carfantyl din sânge, nu era foarte sigur că și-ar fi putut reprimă pornirea de a o lua la fugă.

Ajunse în sfârșit la capătul drumului pe care și-l alesese, o curbă care-i permisesse să depășească ulmul în care era situat standul de vânătoare și să ajungă drept în spatele lui. Se apropie la circa zece metri de copac și dădu la o parte câteva ramuri pentru a putea vedea mai bine locul unde știa că este așezat standul acela.

Dar, deși copacul se afla în locul știut, pe el nu era agățat niciun stand. Și nu se vedea niciun semn că un asemenea stand ar fi fost vreodată plasat acolo. În ciuda frigului de afară, simți că-l cuprinde o fierbințeală. Nu înțelegea – dacă nu se trăsese din vechiul stand de vânătoare...

Vântul se opri pentru câteva momente și Ambler auzi – slab, dar foarte clar – un sunet de lemn care se freca de alt lemn. Se întoarse în direcția de unde auzise zgomotul și își dădu seama ce se petrecea de fapt. Era vorba de un alt stand – mai mare, mai nou și plasat mai sus pe trunchiul unui copac imens. O luă spre copacul respectiv, încercând să facă cât mai puțin zgomot cu putință. În jurul părții de jos a trunchiului crescuse un trandafir

sălbatic. Ce bine ar fi fost dacă odată cu frunzele planta și-ar fi pierdut și spinii la căderea iernii. Era o specie invazivă, originară din Asia, cățărătoare asemenea iederei. Și, la fel cum s-ar fi întâmplat și cu iedera, se încolăcise pe trunchiul copacului înalt de peste treizeci de metri.

Ambler se uită printre ramuri, dincolo de ghindele ce atârnau asemenea unor arici de mare, și reuși într-un târziu să distingă o siluetă. Era un bărbat solid, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj și, din fericire, întors în direcția opusă celei din care-l privea Ambler. Asta însemna că mișcările lui nu fuseseră detectate – pușcașul presupunea că Ambler era încă în zona de pe malul lacului. Miji ochii încercând să vadă mai bine în semiîntunericul înserării. Pușcașul se uita printr-un binoclu Steiner – din nou era vorba de un model militar, cu lentilele tratate special pentru a nu reflecta lumina și cu o carcasă verde cauciucată – cercetând metodic zona de lângă lac.

Pe umăr îi atârna o pușcă cu țeava lungă – arma folosită pentru săgețile cu somnifer. În afară de pușcă, bărbatul mai avea încă o armă la sold – după formă părea un Beretta M92 de 9 milimetri, o armă folosită de forțele militare ale Statelor Unite, dar utilizată mai ales de membrii echipelor de Operațiuni Speciale.

Oare tipul era singur?

Așa părea. Nu avea nicio stație de emisie-recepție, niciun alt mijloc de comunicare la distanță, cel puțin la vedere, nicio cască, așa cum te-ai fi așteptat de la un vânător ce făcea parte dintr-o echipă. Dar Ambler nu putea să riște.

Se mai uită o dată în jur. Vederea îi era parțial blocată de o ramură groasă a platanului în care fusese fixat standul de vânătoare. Coaja crengii era groasă, dar netedă. *Creanga aceea* – dacă s-ar fi deplasat puțin spre

stânga și ar fi sărit, probabil că ar fi reușit să se prindă de ea într-un loc unde era îndeajuns de groasă pentru a-i suporta greutatea. Ramura pornea direct din trunchiul copacului și era aproape orizontală. Avea cam opt metri lungime, iar pe aproape cinci era mai groasă decât coapsa lui. Ceea ce, presupuse el, însemna că e îndeajuns de groasă pentru a putea fi folosită așa cum plănuia el să o facă. Dacă s-ar fi urcat pe ea, s-ar fi putut strecura printre celelalte ramuri și ar fi ajuns la mai puțin de un metru de standul de vânătoare.

Așteptă ca vântul să înceapă să sufle din nou în direcția dorită – dinspre bărbatul înarmat spre el, și sări cât de sus putea. Mâinile sale se încleștară pe creangă fără să se lovească de ea, pur și simplu încercuind-o ușor și în liniște deplină. Sub impulsul unui nou val de adrenalină, reuși să se ridice pe creangă dintr-o singură mișcare.

Lemnul gemu ușor sub greutatea lui și craca se lăsa puțin. Dar zgomotul nu fu nici pe departe atât de puternic pe cât se temuse Ambler că avea să fie, iar tipul de pe standul de vânătoare – Ambler îl putea vedea acum foarte bine – nu dădu niciun semn că ar fi auzit ceva. Vântul suflase, copacul trosnise, sunetul avea oricum o explicație plauzibilă. Nu atrăsese atenția vânătorului.

Ambler înaintă ușor pe cracă, folosindu-se de mâini și de picioare, cu mișcări încete până când ajunse foarte aproape de chinga de nailon a standului. Sperase să poată desprinde cumva chinga de trunchiul copacului și astfel platforma să se prăbușească la pământ, dar acest lucru nu era posibil. Nodul chingii era poziționat de cealaltă parte a copacului, spre platformă. De fapt, nu se putea apropia mai mult fără să facă zgomot, lucru care l-ar fi dat de gol. Ambler își încleștă maxilarul, încercând să se concentreze. *Niciodată lucrurile nu merg așa cum ai plănu-it. Revizuieste planul și improvizează.*

Se ridică pe altă creangă, închise ochi pentru o secundă, își umplu plămânii cu aer și sări, aruncându-se asupra bărbatului înarmat. Încerca o doborâre aeriană, din săritură, chestie pe care n-o mai făcuse din școala generală.

Însă făcuse o greșală. Alertat de zgomotul pe care-l făcuse Ambler în săritură, vânătorul se întoarse. La rândul lui, Ambler îl lovi prea jos – la nivelul genunchiului, și nu în vintre, unde intenționase să-l lovească – și în loc ca acesta să se prăbușească de pe platformă, căzu înainte și-l prinse pe Ambler într-o strânsoare de oțel. Tot ce putea acum Ambler să facă era să încerce să pună mâna pe pistolul bărbatului.

Cu o lovitură puternică tipul îi zbură lui Ambler pistolul din mână. Cei doi bărbați erau acum față în față pe platforma îngustă. Ambler își dădu seama că mai rău nu putea să fie. Bărbatul din fața lui era înalt, de aproape doi metri, musculos și foarte agil. Avea craniul ras, părea a fi o prelungire a gâtului gros și musculos. Lovea asemenea unui boxer profesionist – fiecare lovitură era precisă și puternică, antrena întreaga forță a părții superioare a trunchiului, iar brațul se retrăgea imediat într-o poziție defensivă. Ambler nu putea face decât să-și protejeze capul. Trupul îi rămăsese descoperit și știa că loviturile acelea nimicitoare aveau să-l facă, mai devreme sau mai târziu, să-și piardă cunoștința.

Ambler se dădu înapoi, se trânti cu spatele de trunchiul copacului și își lăsă mâinile în jos. Nu putea să spună de ce făcuse asta.

Bărbatul masiv păru mai mult încântat decât surprins și se pregăti să îi aplice lovitura decisivă.

În timp ce se zbătea pentru o gură de aer, cu întreg trupul tremurându-i din cauza efortului și oboselii, Ambler văzu strălucirea din ochii bărbatului masiv din fața lui, o strălucire care-i spunea tot ce avea nevoie să știe în momentul acela, și anume că tipul se pregătea să-i dea lovitura de grație – un pumn în bărbie, aplicat cu toată puterea de care era în stare.

Numai că Ambler făcu singurul lucru de care mai era în stare, singurul lucru pe care niciun profesionist nu l-ar fi putut anticipa: se lăsă brusc la pământ, sincronizându-se perfect cu lovitura celui alt. Și pumnul acestuia lovi cu putere trunchiul copacului.

Bărbatul urlă de durere și în momentul acela Ambler sări drept în sus, lovindu-și oponentul cu capul în plexul solar, apoi, chiar înainte de a auzi expirația reflexă a omului, îi cuprinse gleznele și se opinti. Într-un târziu pușcașul se prăbuși de pe stand și Ambler se aruncă după el. Cel puțin avea să-i amortizeze căderea.

Cu mișcări rapide și precise, Ambler scoase cureaua puștii celei lungi și o folosi pentru a-i lega soldatului mâinile la spate. Monturile din mijloc de la mâna dreaptă îi erau roșii, însângerate și începuseră să se umfle. Era clar că își rupsese câteva oase în zona aceea. Bărbatul gemea de durere.

Ambler scrută împrejurimile în căutarea pistolului Beretta. Îl văzu strălucind sub tulpina plină de spini a unui trandafir sălbatic și decise să îl ia de acolo mai târziu.

– În genunchi, soldățulule, spuse Ambler. Cunoști poziția. Încrucișează-ți gleznele.

Bărbatul se supuse, mișcându-se încet, dar sigur,

asemenea cuiva care forțase la rândul său alte persoane să ia aceeași poziție. Fără îndoială că era familiarizat cu antrenamentul de bază al trupelor combatante ale State-lor Unite. Dar cu siguranță că antrenamentul lui nu se rezuma doar la atât.

– Cred că mi-am rupt ceva, omule, spuse bărbatul cu vocea strangulată de durere, strângându-și brațele pe lângă corp. Avea un accent tipic sudist, probabil era originar din Mississippi, presupuse Ambler.

– O să supraviețuiești, spuse Ambler scurt. Sau nu. Asta rămâne să hotărâm noi, nu-i așa?

– Nu cred că înțelegi situația, spuse bărbatul.

– Și exact aici intervii tu, îi replică Ambler. Începu să-i pipăie buzunarele pantalonilor și scoase de acolo un briceag model militar. Acum o să jucăm un joc care se numește „adevăr sau provocare“ Scoase brusc lama briceagului și o apropie foarte mult de fața omului. Vezi tu, eu nu prea am la dispoziție foarte mult timp. Așa că o să intru direct în miezul problemei. Ambler se strădui să-și controleze respirația. Trebuia să pară cât mai calm și mai stăpân pe situație. Și trebuia să se concentreze asupra feței bărbatului îngenuncheat, chiar în timp ce-l amenința cu lama briceagului. Prima întrebare. Lucrezi singur?

– Nici gând. Suntem mai mulți aici.

Mințea. Chiar și amorțit de carfentanyl, Ambler își putea da seama, așa cum întotdeauna reușise să-și dea seama. Când colegii lui îl întrebaseră cum reușește, le dăduse răspunsuri diferite, în funcție de situația în care se afla. Un tremur al vocii, în unele cazuri. Alteori vocea era prea calmă și tonul prea liniștit, lipsit de griji. Sau expresia gurii. Uneori a ochilor. Dar întotdeauna era ceva.

Cei de la Operațiuni Consulare aduseseră la un moment dat o persoană care să studieze această ciudată aptitudine a lui, să încerce să o reproducă. El o numea

intuiție. Această *intuiție* însemna de fapt că habar n-avea cum reușea. Uneori se întreba dacă această abilitate a lui nu era de fapt un dezavantaj: nu putea să nu *vadă*. Majoritatea persoanelor filtrau ceea ce vedeau atunci când se uitau la fața cuiva. Se conduceau după regula deducerii-celei-mai-bune-explicații. Adică tot ceea ce nu corespundea explicației care li se părea cea mai potrivită era ignorat. Lui Ambler îi lipsea capacitatea de a ignora ceea ce nu corespundea.

– Deci ești singur, îi spuse el agentului îngenuncheat. Așa cum mă și așteptam.

Bărbatul protestă, dar fără prea multă convingere.

Chiar și fără să știe exact cine erau sau ce voiau cei care-l urmăreau, Ambler își dădu seama că ei crezuseră că sunt șanse foarte slabe ca el să apară aici. Se putea duce în cincizeci de alte locuri, și presupunea că și în locurile respective fuseseră poziționați deja oameni. Ținând seama de șansele ca el să apară într-un anume loc și de timpul scurt pe care-l avuseseră la dispoziție, cea mai bună strategie era poziționarea unui singur om în fiecare locație. Era o problemă legată de numărul de oameni care puteau fi angrenați într-o astfel de operațiune.

– Următoarea întrebare. Cum mă cheamă?

– Nu am fost informat, spuse bărbatul pe un ton aproape ostil.

Afirmația părea incredibilă. Însă tipul spunea adevărul.

– N-am găsit vreo fotografie a țintei în buzunarele tale. Cum trebuia să mă identifici?

– Nu ni s-a dat o fotografie. Am primit misiunea cu doar câteva ore în urmă. Ne-au spus că ai în jur de patruzeci de ani, un metru optzeci înălțime, păr șaten, ochi albaștri. Pentru mine ești un om ca oricare altul. Oricine altcineva și-ar fi făcut apariția astăzi în locul ăsta uitat de Dumnezeu, aș fi zis că ești tu. Așa ne-au explicat misiu-

nea. Era ca și cum aș fi fost trimis la o întrunire a Asociației Vânătorilor, înțelegi?

– Foarte bine, spuse Ambler. Răspunsul primit fusese destul de ciudat, dar nu înșelător. Mi-ai spus adevărul. Vezi tu, eu îmi dau seama întotdeauna.

– Cum spui tu, zise omul. Nu-l credea.

Dar Ambler trebuia să-l facă să creadă. Interogatoriul ar fi decurs mult mai bine dacă bărbatul era convins că Ambler poate detecta minciuna.

– Pune-mă la încercare. O să-ți adresez câteva întrebări nevinovate, la care tu o să-mi răspunzi drept sau nu, cum vrei. Și vezi dacă pot să-mi dau seama că spui adevărul sau nu. De exemplu, ai avut un câine când erai mic?

– Nu.

– Vezi, acum minți. Cum îl chema pe câine?

– Elmer.

– Un răspuns sincer. Cum o chema pe mama ta?

– Marie.

– Greșit. Dar pe tatăl tău?

– Jim.

– Greșit, spuse Ambler și observă că bărbatul înge-nuncheat era vizibil înspăimântat de ușurința cu care răspunsurile sale erau evaluate. Cum a murit Elmer?

– L-a călcat o mașină.

– Foarte bine, spuse Ambler încurajator. Un răspuns adevărat. Acum reține ideea asta. Pentru că de acum înainte nu voi mai accepta decât răspunsurile sincere. Așteptă o fracțiune de secundă. Acum începe următoarea sesiune de examinare. Pentru cine lucrezi?

– Am coastele rupte.

– Acesta nu este un răspuns valabil. Te-am avertizat că nu am vreme de pierdut.

– O să-ți explice ei. Eu nu-ți pot spune. În glasul

bărbatului începea să se simtă o urmă de încredere. Ambler trebuia să elimine acea încredere, altfel risca să nu afle nimic din ce-l interesa.

– Să-mi explice? Cred că nu înțelegi. Acum ei nu mai sunt deasupra ta. Eu sunt. Apăsă lama zimțată a briceagului de obrazul drept al bărbatului.

– Te rog, spuse omul cu un puternic accent sudist.

Acolo unde lama se înfipsea în carne apăruseră mici picături de sânge.

– Să-ți dau un sfat. Dacă vii cu pușca la o bătaie cu cuțitele, asigură-te că și câștigi. Vocea lui Ambler era rece și sigură. Asta făcea parte din tehnica de interogare – afișarea unei imagini dure, hotărâte și nemiloase.

Aruncă o privire puștii cu țeava lungă. Era un Pax-arms MK24B. O armă de calibrul 509, folosită pentru proiectarea unor săgeți gen seringă.

– Drăguță piesă, spuse Ambler. Parcă nu face parte din arsenalul obișnuit al soldățeilor. Care-i treaba? Apropie din nou lama briceagului de fața omului.

– *Te rog*, spuse bărbatul, părând că dă afară tot aerul din plămâni.

– Ai fost instruit să duci la capăt o misiune de capturare. Ai primit ordin să mă imobilizezi, și după aceea ce?

– Nu au fost chiar astea ordinele. Vocea bărbatului era foarte înspăimântată. Se pare că tipii pentru care lucrez sunt foarte interesați de tine.

– Tipii pentru care lucrezi, repetă Ambler. Vrei să spui guvernul.

– Ha? Bărbatul îi aruncă o privire uimită, de parcă ar fi crezut că Ambler își bătea joc de el, însă nu era prea sigur. E vorba de o unitate în totalitate privată, OK? Te asigur că nu sunt pe statul de plată al vreunei agenții

guvernamentale. Mi s-a spus că s-ar putea să apari pe aici, și că, dacă apari, eu trebuie să încerc să te abordez.

Ambler arată cu capul spre pușca Paxarms.

– Așa înțelegi tu să faci o abordare?

– Mi-au spus să fiu cât mai discret cu putință dacă mi se pare că ești un tip periculos. Ridică din umeri. Așa că am luat cu mine și pușca cu tranchilizante, în caz că aveam nevoie de ea.

– Și?

Bărbatul ridică din nou din umeri.

– M-am gândit că ai putea fi un tip periculos.

Ambler continuă să-l privească fără să clipească.

– Și, în scenariul ăsta, trebuia să mă duci undeva?

– Nu mi s-a spus dinainte. Mi-au zis că aveau să mă contacteze prin radio după ce raportam că sunt împreună cu tine sau că te-am capturat. Asta dacă apăreai. Nu știu cât de slabe își închipuiau ei că erau șansele ca tu să apari.

– *Ei?* Trebuie să-ți mărturisesc că ăsta nu e cuvântul meu preferat.

– Ascultă, tipii ăștia mă angajează pentru diferite slujbe, dar o fac întotdeauna de la distanță. Nu suntem amici care se întâlnesc duminica la un șeptic, înțelegi? Dacă e să mă întrebi pe mine, cred că au aflat de curând că ești pe piață, liber de contract, și vor să te racoleze înainte să le-o ia altcineva înainte.

– E bine să te știi dorit. Ambler se strădui să proceseze informațiile pe care le primise. În același timp trebuia să fie atent să nu slăbească ritmul întrebărilor. Care este metoda de contact?

– Avem un fel de relație la distanță. Am primit de dimineață un e-mail cifrat cu toate instrucțiunile. O sumă de bani reprezentând o plată parțială a fost virată într-un cont. Și așa a pornit toată afacerea. Vorbele îi ieșeau cu

repeziciune din gură. Nu ne întâlnim niciodată. Lipsa de contact ne asigură siguranță totală.

Tipul îi spunea adevărul – și cuvintele pe care le folosea erau mai grăitoare decât conținutul. *Lipsa de contact, securitate totală*. Era jargonul folosit de cei din Serviciile de Informații ale Statelor Unite.

– Ești agent în slujba serviciilor americane, spuse Ambler.

– Pensionat, după cum ți-am spus. Eram în MI. Serviciul de Informații al Armatei. Am fost membru al forțelor speciale timp de șapte ani.

– Și acum lucrezi pe cont propriu.

– Cam așa ceva.

Ambler deschise fermoarul unui buzunar al vestei bărbatului din fața lui. Scoase de acolo un telefon mobil Nokia, cam șifonat. Era folosit probabil în interes personal. Ambler îl băgă în buzunar. De asemenea mai găsi, după cum se aștepta, de altfel, o versiune militară a unui terminal BlackBerry¹, cu ajutorul căruia se puteau transmite mesaje scrise. Mesajele erau protejate la ambele capete – și la cel care trimitea și la cel care primea – prin sistemul RASP². Deci și pușcașul și cei care-l angajaseră pentru treaba asta erau familiarizați foarte bine cu sistemele folosite de armată, ba chiar utilizau sisteme și echipamente proprii, asemănătoare și clandestine.

– Uite care-i înțelegerea, spuse Ambler. Tu-mi spui care e sistemul de criptare a e-mailurilor și modul în care

---

¹ Terminal asemănător cu un telefon mobil, de fapt o încrucișare între telefon mobil și palmtop, un minicomputer de buzunar (*n. trad.*).

² Random Access Stored Program – un program special de criptare pe bază de algoritmi (*n. trad.*).

se comunică pe această cale, plus toate parolele pe care le folosești.

Urmă o scurtă pauză. Apoi bărbatul scutură din cap, și-l privi cu un aer hotărât.

– Visezi.

Ambler tresări. Era din nou cazul să-și recâștige poziția dominantă. Știa, își dăduse seama studiind trăsăturile și modul în care se reflectau emoțiile pe fața bărbatului, că nu avea în față un fanatic, ci un tip care credea cu adevărat în cauza lui. Tipul acesta lucra pentru bani, era un mercenar. Obiectivul lui îl reprezenta menținerea unei reputații bune, de om de încredere. De asta depindea primirea de contracte viitoare. Ambler trebuia să-l convingă că numai el va decide dacă mai voia să aibă un viitor, și asta în funcție de cât de cooperant avea să fie. În astfel de momente nu era potrivită o atitudine calmă și înțelegătoare. Dimpotrivă, trebuia proiectată imaginea unui sadic hotărât să facă rău, gata să profite bucuros de orice ocazie i se oferea pentru a-și satisface plăcerile perverse.

– Știi cum arată fața unui om după ce a fost jupuită? spuse Ambler cu voce egală. Eu știu. Pielea e surprinzător de rezistentă, dar este prinsă foarte superficial de stratul de grăsime și de mușchi de sub ea. Cu alte cuvinte, odată ce ai desfăcut capătul unei fâșii, este foarte ușor să desprinzi întreaga bucată de piele de fascia musculară de dedesubt. Ca gazonul dintr-o curte. Și după ce dai la o parte pielea se pot vedea foarte bine striatiile delicate ale mușchilor faciali. Briceagul nu e cea mai potrivită sculă pentru o astfel de treabă – face prea multă mizerie, tăieturile sunt prea neregulate. Cu toate astea, poate fi folosit. Mă tem că tu n-o să te poți uita, dar o să-ți descriu cu tot ce văd. Așa n-o să pierzi nimic. Putem să în-

cepem? O să simți o înțepătură mică. Mă rog, mai mult decât o înțepătură – de fapt o să simți cum ți se rupe fața.

Ochii bărbatului îngenuncheat se îngustară de frică.

– Ai pomenit de o înțelegere, spuse omul. Eu cu ce mă aleg din asta?

– Ah, de asta. Păi, te alegi cu... cum să spun... te alegi cu fața întreagă.

Bărbatul înghiți în sec.

– Parola este 1345GD, spuse el cu o voce răgușită. Repet, 1345GD.

– Foarte drăguț din partea ta că mi-ai reamintit. Dacă minți, o să-mi dau seama imediat, spuse Ambler. Dacă greșești fie și numai un singur detaliu, ne întoarcem la lecția de anatomie. Trebuie să înțelegi foarte bine asta.

– Nu mint.

Zâmbi rece.

– Știu.

– Criptarea mesajelor se face automat de către aparat. Subiectul mesajului trebuie să fie „În căutarea lui Ulise“ Nu contează dacă se folosesc majuscule sau minuscule. La sfârșitul mesajului se scrie „Ciclop“ Bărbatul continuă să-i dea detaliile protocolului de comunicații pe care-l stabilise cu angajatorii lui, și Ambler le memoră. Trebuie să-mi dai drumul, omule, spuse sudistul după ce Ambler îl puse să repete totul de trei ori.

Ambler își scoase jacheta cafenie și se îmbracă cu vesta de camuflaj a bărbatului și cu haina cu inserții de Kevlar. Poate că se va dovedi folositoare la un moment dat. Desfăcu borseta pe care tipul o purta în jurul taliei și se încinse cu ea. Majoritatea agenților care acționau de obicei pe teren purtau asupra lor sume mari de bani gheață, și aceștia s-ar putea dovedi foarte folositori la un moment dat. Pistolul Beretta rămase aruncat undeva sub tufele de trandafir sălbatic.

Cât despre pușcă, aceasta s-ar fi dovedit mai mult o piedică decât un avantaj, cel puțin pe termen scurt – și acum totul i se părea a fi pe termen scurt. O descărcă și aruncă toate cele șase săgeți cu tranchilizante în tufișuri. Abia apoi îi dezlegă mâinile bărbatului și-i întinse jacheta cafenie.

– Ca să nu îngheți, îi spuse el.

Ambler simți o înțepătură slabă pe gât, în lateral – un tăune, un țânțar? – și se plesni absent cu palma peste locul acela. Doar după câteva momente își dădu seama că nu putea fi vorba de vreo astfel de insectă, nu în perioada asta a anului, și abia atunci observă că vârfurile degetelor îi erau mânjite cu propriul sânge. Nu era o insectă. Nu era nici o săgeată.

Era un glonț.

Se întoarse brusc. Bărbatul pe care tocmai îl dezlegase se prăbușise la pământ. Din gură îi țâșnea sânge de un roșu-aprins, iar pe față avea zugrăvită expresia fixă a morții. Glonțul unui lunetist – același glonț care îi ștersese și lui Ambler gâtul – îi intrase probabil pe gură și îi ieșise prin ceafă. Ambler decisese să-i cruțe viața. Dar se pare că altcineva nu era de aceeași părere.

Sau poate glonțul acela îi era destinat lui Ambler?

Trebuia să fugă. Ambler se năpusti în pădure cu toată viteza. Probabil că jacheta cafenie pe care i-o dăduse tipului reprezentase de fapt condamnarea lui la moarte. Un lunetist poziționat la o distanță mai mare țintise probabil culoarea respectivă. Dar ce sens ar avea să trimiți pe cineva care să încerce o „abordare” dacă plănuiești să omori persoana respectivă? Oare era vorba de un plan de rezervă, în caz că o eventuală abordare ar fi eșuat?

Ambler trebuia să plece din Sourland. Fără îndoială, Honda fusese deja reperată și localizată. Oare ce alte vehicule ar mai fi putut găsi prin zonă? Își aminti că

văzuse un Gator acoperit cu o prelată la o jumătate de kilometru pe deal. Era un vehicul de teren verde, scund, capabil să traverseze orice zonă – mlaștini, dealuri, izvoare.

Când ajunse lângă mașină, constată, fără surprindere, că avea cheile în contact. În partea asta de lume oamenii nu ajunseseră încă să-și încuie ușile. Gator-ul porni cu ușurință, și Ambler traversă pădurea cu viteză maximă, ținându-se de volan când mașina trecea peste bolovani mai mari și lăsându-se în jos atunci când trecea pe sub crengile groase și lăsate ale unor copaci. Mașina se descurca de minune printre tufișuri și lăstari. Atâta vreme cât avea să poată ocoli copacii, nimic n-avea să-l oprească – nici tufișurile, nici bălțile pline de pietre, nici pârâiașele. Drumul era dificil și îl cam zdruncina – se simțea de parcă ar fi călărit un armăsar care nu fusese prea bine îmblânzit –, dar mașina se ținea foarte bine.

Parbrizul Gator-ului explodează brusc, deveni opac, acoperindu-se de crăpături radiale, asemenea unei pânze de păianjen.

Sosise și al doilea glonț.

Trase nebunește de volan, conducând la întâmplare, sperând că salturile mașinii pe terenul accidentat aveau să-l facă mai greu de văzut pentru lunetist. În același timp se simțea cuprins de incertitudini. După linia de ochire, glonțul părea a fi tras de undeva de pe cealaltă parte a lacului – din zona vechii case a lui McGruder. Sau dinspre pilonul de pe coasta dealului. Sau – calculă el revăzând în minte harta locului – din silozul pentru grâu de la ferma Steptoe, aflată mai sus pe deal. Da, el acolo s-ar fi poziționat dacă ar fi fost trimis într-o astfel de operațiune. Mai sus era mai în siguranță – sus pe deal, acolo unde pantele acestuia i-ar fi oferit o vizibilitate mai bună și o arie mai mare de acțiune. De-a lungul

dealului era un drum pavat. Dacă ar fi putut ajunge acolo ar fi ieșit din raza de acțiune a lunetistului.

Ambală motorul la maximum și descoperi că vehiculul urca destul de ușor pantele dificile ale munților Sourland. Zece minute mai târziu ajunse la drumul pietruit. Dar Gator-ul era prea lent pentru a face față traficului rapid al mașinilor obișnuite și parbrizul cu o gaură de glonț ar fi atras imediat atenția, așa că îl trase în spatele unui pâlț des de cedri roșii și opri motorul.

Nu auzi nicio altă mașină urmărindu-l. Nu mai deslușea niciun alt sunet în afara ticăitului motorului încins al mașinii și zumzetului mașinilor care treceau pe un drum de munte alăturat.

Scoase palmtop-ul bărbatului ucis. *Vor să te înroleze.* Tipul chiar credea chestia asta, dar era oare vorba de o stratagemă? Cert este că oricare ar fi fost organizația care-l recrutase pe fostul agent american, se țineau la distanță. Din rațiuni de securitate. Cu toate acestea, Ambler trebuia să afle ce știau ei de fapt. Acum el era cel care trebuia să procedeze la o „abordare“, dar în condițiile stabilite de el. Și în același timp trebuia să se dea drept altcineva atunci când avea să stabilească detaliile unei posibile întâlniri. Mesajul trebuia să conțină ceva în genul unei promisiuni – poate chiar o amenințare? Imaginația juca un rol foarte important. Cu cât mesajul avea să fie mai ambiguu, cu atât mai bine.

După câteva momente de gândire, tastă cu degetul mare un mesaj care era în același timp concis, dar și foarte bine ticluit.

Întâlnirea cu subiectul, explică el, nu decursese așa cum fusese plănuită, dar acum se afla în posesia unor „documente interesante“ Trebuia fixată o întâlnire. Dăduse minimum de explicații, fără niciun fel de amănunte suplimentare.

Aștept instrucțiuni, tastă el. Apoi trimise mesajul către persoana de la celălalt capăt al liniei criptate.

Se îndreptă spre marginea drumului. Îmbrăcat cu jacheta de camuflaj, arăta ca un braconier, pentru că sezonul de vânatoare se terminase, dar prin locurile astea nu erau prea mulți oameni care să aibă ceva împotriva braconierilor. Câteva minute mai târziu, lângă el opri un GMC condus de o femeie între două vârste și-l luă. Scrumiera mașinii era plină ochi și femeia părea a avea foarte multe pe cap – vorbe întruna până când el coborî la Motelul 6, situat în apropierea autostrăzii 173. Ambler era sigur că scosese și el câteva sunete aprobatoare, politicoase în timpul monologului femeii, dar nu auzise aproape nimic din ce spusese ea.

Șaptezeci și cinci de dolari pentru o cameră. Pentru câteva secunde se temu că nu are atâția bani la el, apoi își aduse aminte de borsetă. Se cază sub un nume ales la întâmplare, străduindu-se să reziste oboselii extreme care amenința să-l înghită dintr-un moment în altul. Probabil că s-ar fi simțit așa chiar și fără resturile de carfentanyl pe care le mai avea în sânge. Simțea nevoia să se odihnească.

Camera era indescritibil de comună, așa cum sperase că va fi. Era decorată într-un amestec de stiluri. Trecu repede în revistă conținutul borsetei pe care o luase de la bărbatul ucis. Găsi două seturi de acte de identitate. Cel mai de folos avea să-i fie un permis de conducere emis în Georgia, acolo unde sistemul computerizat era încă destul de rudimentar. Permisul părea destul de comun, dar în momentul în care Ambler îl îndoi își dădu seama că era făcut special pentru a fi falsificat cu ușurință. N-avea să-i fie prea greu să-și facă o fotografie potrivită la centrul comercial din apropiere și s-o pună pe permisul respectiv de conducere – care fusese deja falsifi-

cat. Înălțimea și culoarea ochilor nu se potriveau cu cele ale fostului agent operativ, dar diferențele nu erau îndeajuns de mari pentru a pune probleme deosebite. Mâine – dar erau deja atât de multe lucruri pe care trebuia să le rezolve mâine. O grămadă de lucruri la care acum era prea obosit pentru a se mai putea gândi.

Într-adevăr, simțea că atinsese limita stării de oboseală – combinația dintre stresul fizic și cel emoțional era aproape copleșitoare. Se forță să meargă la duș, dădu drumul la apă și o potrivea cât mai fierbinte. Rămase sub jetul de apă multă vreme, încercând să scape de stratul gros de transpirație, sânge și noroi, frecându-se până când termină micul baton de săpun pe care motelul îi pune la dispoziția oaspeților săi. Abia după aceea se târî afară din cabina de duș și începu să se șteargă cu un prosop alb de bumbac.

Avea atâtea de făcut, trebuia să se gândească la atât de multe, și cu toate acestea simțea cumva că n-ar trebui să se apuce de ele. Nu acum. Nu astăzi.

Își șterse părul și se apropie de oglinda de deasupra chiuvetei. Era aburită, așa că trebui s-o încălzească cu uscătorul de păr până reuși să dezaburească un oval. Nici nu-și mai amintea de când nu-și mai văzuse fața reflectată într-o oglindă – oare câte luni trecuseră? – așa că se pregăti pentru o figură epuizată.

Când se văzu în cele din urmă în oglindă, simți că îl cuprinde amețea.

Era fața unui străin.

Ambler simți cum îi cedează genunchii și se trezi prăbușit la podea.

Nu-l cunoștea pe bărbatul care-l privea din oglindă. Nu era un chip obosit, epuizat. Nu era brăzdat de riduri și nici nu avea cearcăne imense sub ochi. Nu era el.

Pomeții înalți, proeminenți, nasul acvilin: era un

bărbat chipeș. Chiar mai chipeș decât își amintea el că fusese. Totuși figura emana o urmă de cruzime. Nasul lui era parcă mai rotund, mai lat și parcă mai cărnos. Obrajii îi erau mai rotunzi, bărbia parcă avea o gropiță. *Nu sunt eu*, se gândi Ambler, și se simți copleșit de senzația că nimic nu avea sens.

Cine era bărbatul pe care-l văzuse în oglindă?

Nu recunoștea fața aceea, dar putea foarte bine să deslușească expresia întipărită pe ea. Era exact aceeași senzație care-i cuprinsese și lui pieptul – spaimă. Nu, ceva mai intens decât spaima, teroare.

O cascadă de termeni din jargonul psihiatric, care-l înconjuraseră pe parcursul lunilor pe care le petrecuse închis – „sindromul identității disociate“, „fragmentare a personalității“ și așa mai departe – îi umplu brusc mintea. Putea auzi foarte clar, parcă murmurate de un cor, cuvintele doctorilor care insistau că el suferea de o afecțiune de natură psihiatrică și că își asuma tot felul de identități fictive.

Oare aveau dreptate?

Oare până la urmă chiar nu era în toate mințile?

Partea a doua

5

Se cufundă în sfârșit într-un somn agitat, dar nici inconștiența nu-i oferă liniște. Visele sale erau influențate de amintirile despre un tărâm îndepărtat. În minte îi apăru o imagine unduitoare și strălucitoare, asemenea unei fotograme de celuloid prinsă de un proiector supraîncălzit – apoi își dădu seama unde era.

Changhua. Taiwan. Un oraș vechi de secole, înconjurat din trei părți de munți. Spre vest se întindea strâmtoarea Taiwan, sute de kilometri de apă sărată care separau insula de continent. Imigranții Fukien se stabiliseră prima dată aici în secolul șaptesprezece, în perioada dinastiei Ching. Apoi au urmat și alte valuri de imigranți. Fiecare nou val își avea specificul său, dar orașul, asemenea unui organism inteligent, decidea care dintre aceste adăugiri aveau să fie păstrate și peste care urma să se aștearnă praful istoriei. La poalele Munților Baghua, în mijlocul unui parc, trona un imens Buddha negru, flancat de doi lei din piatră. Vizitatorii erau impresionați de statuia lui Buddha, dar localnicii îi tratau și pe cei doi lei cu un respect aproape egal – cu mușchii lor încordați și cu ghearele lungi reprezentau embleme ale rezistenței orașului. Cu doar câțiva ani înainte Changhua era un important fort al țării. Acum orașul populat devenise un altfel de garnizoană – o garnizoană a democrației.

La periferia orașului, lângă o fabrică de hârtie și o fermă de flori, fusese instalată o tribună. Bărbatul pe

care mulți îl considerau viitorul președinte al Taiwanului, Wai-Chan Leung, urma să apară în fața unei mulțimi de câteva mii de oameni. Susținătorii lui veniseră și din Tianwei și Yungjing, orașelele amplasate de-a lungul șoselei care traversa provincia, mașinile lor mici și prăfuite umpleau toate străzile și aleile din zona în care era instalată tribuna. Niciodată un candidat la o funcție publică nu se dovedise mai iubit și nu fusese mai ascultat de oamenii de rând din Taiwan.

Din multe puncte de vedere era o figură neconvențională. În primul rând era cu mult mai tânăr decât ceilalți candidați. Provenea dintr-o familie bogată, negustori din tată în fiu, și totuși era un populist autentic, cu o charismă care reușea să-i impresioneze pe cei mai săraci. Fondase un partid politic care înregistrase cea mai mare creștere în preferințele electoratului din Taiwan, și era în mod direct responsabil pentru această popularitate crescută. În republica insulară existau destule partide și alte organizații politice, dar partidul lui Wai-Chan Leung se detașase clar dintre acestea datorită declarațiilor clare în favoarea reformei. După ce condusese cu succes mai multe campanii anticorupție la nivel local, Leung cerea acum electoratului să-l învestească cu autoritatea publică necesară pentru a putea trece la curățirea politicii, a comerțului național, pentru a lupta împotriva corupției și incompetenței la nivel național. Dar viziunea lui politică nu se oprea aici. În timp ce ceilalți candidați încercau să profite la maximum de teama și ura de secole pe care taiwanezii le aveau pentru „Imperiul Chinez” reprezentat de tot ce se afla dincolo, pe continent, Leung vorbea despre „o nouă direcție în relațiile politice cu noua Chină” – o politică bazată pe relații conciliante, comerciale și pe idealul unei suveranități comune.

Pentru mulți dintre specialiștii din Departamentul de

Stat, oameni care se ocupaseră toată viața de studiul Chinei și al problemelor legate de aceasta, tipul părea prea bun ca să fie sincer. Dosarul pe care cei de la Operațiuni Consulare – Unitatea de Stabilizare Politică i-l întocmiseră cu destul efort dovedea într-adevăr că nu era sincer.

Tocmai de aceea fusese expediat Ambler la Chang-hua, ca parte a unei „echipe de acțiune” trimise de Unitatea de Stabilizare Politică – era unul dintre „băieții Stab”, o prescurtare ironică¹. Ceea ce însemna că aici venise nu ca Hal Ambler, ci ca Tarquin, numele lui de agent de teren, nume care îi fusese atribuit încă de când începuse să lucreze ca agent sub acoperire. Uneori simțea că Tarquin nu era doar un personaj pe care și-l asuma, ci o persoană de sine stătătoare. Când era pe teren *devenea* Tarquin. Această formă de compartimentare psihică îi permitea să facă tot ce trebuia să facă.

Tarquin înaintă prin mulțimea de oameni. Fiind unul dintre puținii europeni într-o mare de asiatici se presupunea automat că era un angajat al companiilor de presă străine. În timp ce își făcea loc prin mulțime nu-și dezlipi ochii de tribună. Bărbatul urma să apară acolo, din clipă-n clipă. Marea speranță a noii generații taiwaneze. Tânărul idealist. Vizionarul charismatic.

Monstrul.

Faptele erau detaliate cu foarte multă acuratețe în dosarul USP (Unității de Stabilizare Politică). Acolo era dezvăluit fanatismul ucigător care se ascundea în spatele acestei imagini de om moderat și înțelegător. Acolo erau arătate legăturile ideologice pe care personajul le avea cu Khmerii Roșii. Și dovezile de implicare a lui în „Triun-

---

¹ Stab, deși prescurtare de la Stabilization Unit, înseamnă în limba engleză și „a înjunghia” – *to stab* (*n. trad.*).

ghiul Auriu“, o organizație care se ocupa cu traficul de droguri, și în o serie de asasinat politice ce avuseseră loc pe tot întinsul Taiwanului.

Demascarea lui nu era posibilă fără a se compromite o duzină de agenți racolați, care aveau astfel să fie torturați și uciși de aliații secreți ai lui Leung. Cu toate acestea nu putea fi lăsat să reușească ce-și propusese – să ajungă în fruntea Congresului Național Taiwanez. Pentru supraviețuirea sistemului democratic era necesar ca acest populist otrăvit să fie îndepărtat din arena democratică.

Unitatea „Stab“ se specializase tocmai în astfel de operațiuni. Cruzimea și lipsa de scrupule de care dăduseră dovadă unii dintre agenții săi nu fuseseră tocmai pe placul analiștilor de informații din Departamentul de Stat, oameni moi și miloși de felul lor. Într-adevăr, uneori era nevoie de acțiuni dezagreabile pentru a împiedica apariția unor consecințe și mai dezagreabile. Subsecretarul de stat Ellen Whitfield, directorul „Stab“, era devotată întru totul acestui principiu, și-l urma cu o încăpățănare care o transformase într-o persoană foarte eficientă. Acolo unde alți directori se mulțumeau să analizeze situația și să calculeze posibilitățile, Whitfield acționa, și încă rapid. „Îndepărtează cancerul înainte să apuce să se întindă“ era mottoul ei și placa pe care o puneă atunci când venea vorba de amenințări politice. Ellen Whitfield nu credea în discuții diplomatice care nu se mai terminau atunci când pacea putea fi păstrată printr-o intervenție rapidă, de o precizie chirurgicală. Cu toate acestea, de puține ori lucrurile fuseseră într-atât de serioase.

Casca din urechea lui Tarquin trosni ușor:

„Alfa Unu am ocupat poziția“, murmură o voce. Asta însemna că responsabilul cu explozibili se poziționase deja la o distanță sigură de locul în care își ascunsese dispozitivul și era gata să detoneze încărcătura prin ra-

dio, la semnalul lui Tarquin. Operațiunea era complexă, așa și trebuia să fie. Familia lui Leung se temea pentru siguranța lui și nu avea încredere nici în poliție, așa că-i angajase o echipă de securitate foarte eficientă. Toate locurile în care s-ar fi putut poziționa un lunetist fuseseră verificate și asigurate. Câțiva bodyguarzi experți în arte marțiale, dar și în metodele de luptă moderne scanau mulțimea și probabil alți câțiva erau răspândiți printre oameni, la intervale neregulate. Orice semn de agresiune avea să fie contracarat în forță. Leung călătorea într-o mașină blindată, iar camerele de hotel în care se caza erau păzite cu grijă de loialiști. Nimeni nu-și imagina însă că pericolul avea să vină dinspre tribuna aceea atât de comună.

Spectacolul era pe cale să înceapă.

După agitația în creștere a mulțimii de oameni, Tarquin își dădu seama că dintr-o clipă în alta candidatul urma să-și facă apariția. Ridică privirea chiar la timp pentru a-l vedea pe Leung pășind cu încredere pe platformă.

Izbucniră aplauzele, care mai apoi crescură în intensitate, în timp ce candidatul exulta. Încă nu ajunsese în partea din față a podiumului, chestie care era crucială. Pentru a evita apariția unor victime colaterale, mica încărcătură de explozibil fusese concepută să detoneze într-o direcție precisă. Tarquin așteptă, înțeleștându-și degetele pe carnețelul de jurnalist și pe pixul cu care se înarmase.

Aștept semnalul tău, se auzi o voce metalică în cască. Un semnal ce avea să aducă cu el moartea.

Aștept semnalul tău.

Sunetul păru se se schimbe cu altul, temperatura coborî parcă, și el auzi din nou un sunet slab – un sunet, își dădu el seama acum, care-l trezise la realitate la zeci

de mii de kilometri depărtare, de cealaltă parte a globului, la o distanță de mai bine de doi ani. Ambler se foi în patul de motel, cu cearșafurile lipicioase, ude de propria transpirație. Un bâzâit care venea dinspre noptieră. Palmtopul celui care-l urmărise începuse să vibreze, indicând primirea unui mesaj. Mesajul era scurt, dar conținea indicații precise. Fusese stabilită o întâlnire la ora 2 și jumătate după-amiaza, la Aeroportul Internațional Philadelphia. Poarta C19.

Erau isteți. Se foloseau de personalul de securitate al aeroportului și de detectoarele de metale cu care acesta era dotat pentru a se asigura că avea să vină neînarmat. Locul de întâlnire fiind public, îi proteja și mai mult de o eventuală reacție violentă din partea lui. Cu toate acestea, la ora la care era stabilită întâlnirea aveau să fie foarte puțini pasageri așteptând să se îmbarce în avion. Într-un terminal aproape gol – și Ambler își dădea seama că poarta respectivă fusese aleasă tocmai pentru că era mai puțin folosită – aveau să poată lua câteva măsuri de precauție. Locul era îndeajuns de izolat pentru a conferi un anumit grad de intimitate și în același timp îndeajuns de public pentru a se asigura siguranța, securitatea participanților la întâlnire. O treabă foarte bine făcută. Tipii se pricepeau. Și asta nu era un gând prea plăcut pentru el.

Clayton Caston stătea la masă îmbrăcat, ca de obicei, într-unul din cele douăsprezece costume gri pe care le purta cu rândul. Când le cumpărase – prin poștă de la Jos. A. Banks – beneficiase de reducere, astfel că plătitise doar jumătate din preț, chestie care contase destul de mult în alegerea făcută. În plus, materialul, un amestec de lână și poliester, se șifona greu, un alt amănunt foarte practic. „Costume cu trei nasturi, potrivite pentru orice

anotimp“, scria în catalogul respectiv. Caston luase de bune cele scrise în slogan și purta costumele respective pe tot parcursul anului. Le asorta cu o serie de cravate roșii cu dungi verzi sau albastre cu dungi roșii. Era conștient că unii dintre colegii lui îl priveau ca pe un excentric, care se îmbrăca tot timpul la fel. Dar ce rost avea să se îmbrace diferit doar de dragul varietății în sine? Găsise ceva ce se potrivea scopului pe care-l urmărea și rămăsese fidel acelei alegeri.

La fel se întâmplase și cu micul dejun. Îi plăceau fulgii de porumb. Astfel că mânca fulgi de porumb în fiecare dimineață. Fulgi de porumb mânca și acum.

– E o *porcărie!* izbucni Andrea, fiica lui de șaisprezece ani. Nu i se adresa lui, bineînțeles. Vorbea cu fratele ei, Max, care era mai mare cu un an. Chip e de-a dreptul *dezgustător*. Oricum lui îi place de Jennifer, nu de mine, slavă Domnului!

– Ești *atât* de transparentă, spuse Max calm.

– Dacă vrei să tai grepfrutul acela, folosește cuțitul pentru grepfrut, spuse mama lor, cu o urmă de reproș în glas. Tocmai pentru asta le-am luat. Era îmbrăcată într-un halat de baie și în picioare avea o pereche de papuci din același material ca și halatul. Părul îl avea strâns într-un prosop. Pentru Clay Caston era întruchiparea drăgălășeniei.

Max acceptă cuțitul cu lama curbată fără să scoată niciun cuvânt, încă preocupat de sora sa.

– Chip o urăște pe Jennifer și Jennifer îl urăște pe Chip, de chestia asta te-ai asigurat chiar tu atunci când i-ai zis lui Chip ce i-a povestit Jennifer despre el lui T.J. Și, apropo, sper că i-ai spus mamei ce s-a întâmplat ieri în timpul orei tale de franceză.

– Să nu îndrăznești! Andrea sări de pe scaun, spumegând de furie adolescentină. Ce-ar fi să vorbim

despre zgârietura aceea mică de pe aripa Volvo-ului? Nu-mi amintesc să fi existat o astfel de zgârietură înainte să te urci tu la volan aseară. Crezi că mama a văzut chestia asta?

– Ce fel de zgârietură? întrebă Linda Caston așezând pe masă cana imensă de cafea.

Max îi aruncă surorii lui o privire ucigătoare, de parcă s-ar fi gândit ce metodă de tortură ar fi mai potrivită pentru a se răzbuna.

– Să spunem că Mad Max¹ încă n-a deslușit toate secretele parcării paralele.

– Știi ceva? spuse Max fără să-și ia ochii de la sora lui. Cred că a venit momentul să stau puțin de vorbă cu prietenul tău Chip.

Caston își ridică privirea din *Washington Post* pe care-l citea. Știa foarte bine că el nu prea conta în ochii copiilor săi în momentul acesta, și nu-i dispăcea deloc acest lucru. Parcă nu erau copiii lui, așa de puțin semănau cu el.

– N-ai îndrăzni să faci așa ceva, ticălos mic!

– Ce fel de zgârietură? repetă Linda.

Persoanele din jurul mesei țipau una la cealaltă, făcând abstracție totală de prezența lui. Caston era obișnuit cu asta. Chiar și la micul dejun se purta ca un birocrat veritabil, iar Andrea și Max erau un pic absurzi și concentrați asupra universului lor, asemenea tuturor adolescenților. Andrea, cu luciul ei de buze cu aromă de zmeură și cu jeanșii desenați cu markerul. Max, vedeta în ascensiune a echipei de fotbal a liceului care nu reușea niciodată să se bărbiească cum trebuie și care se dădea cu prea multă

---

¹ Max Nebunul, referire la o celebră serie de filme care l-au avut pe Mel Gibson în rolul principal (*n. trad.*).

Aqua Velva. Caston se corectă în gând: oricâtă Aqua Velva ar fi folosit ar fi fost oricum *prea* multă.

Erau niște copii neascultători și certăreți, care s-ar fi luat la harță din orice motiv. Și Clayton Caston îi iubea ca pe ochii din cap.

– Mai e suc de portocale? Erau primele cuvinte pe care Caston le rostea la masă în dimineața aceea.

Max îi întinse cutia. Nu știa prea multe despre ce gândea fiul lui, dar din când în când ghicea un fel de milă în privirea lui: un tânăr încercând să-și categorisească tatăl după criteriile folosite în liceu – atlet, tocilar, tăntălău, fraier, ratat – și dându-și seama că, dacă ar fi fost colegi de clasă, *în niciun caz* n-ar fi fost amici.

– A mai rămas o înghițitură sau două, tată, spuse el.

– Cu o înghițitură nu se face primăvară, replică Clay Caston.

Max îi aruncă o privire încurcată.

– Mă rog.

– Trebuie să vorbim despre zgârietura aceea, spuse Linda.

Două ore mai târziu, în biroul lui Caleb Norris de la CIA, era mai liniște. Dar tonul mai scăzut al vocilor nu făcea decât să sublinieze tensiunea deja existentă. Norris era unul dintre directorii adjuncți de la Informații, și când îl convocase pe Caston pentru ora 9 nu-i spusese despre ce este vorba. Nici nu trebuia s-o facă. De când sosise buletinul informativ de pe insula Parrish cu o zi înainte, mai primiseră și alte știri în legătură cu respectivul incident, cea mai mare parte dintre ele contradictorii sau înnebunitor de vagi.

Norris avea o față lată, de țăran rus, cu obraji bucălați și ochi mici și depărtați. Avea pieptul lat și era foarte păros; smocuri de păr negru îi ieșeau pe la mâneci și pe

sub gulerul cămășii atunci când își slăbea cravata. Deși era ofițerul cel mai mare în grad în departamentul de analiză a informațiilor și făcea parte din cercul intim al directorului Agenției, cine i-ar fi văzut fotografia ar fi zis că are cu totul altă profesie – bătauș, eventual garda de corp a unui șef mafirot. Nici manierele sale de lider sindical nu-i dădeau de gol CV-ul – avea o diplomă în fizică obținută la Universitatea Catolică din America; primise o bursă de la Fundația Națională pentru Știință pentru a se dedica studiului aplicațiilor militare ale teoriei jocului. Lucrase pentru Institutul de Analiză a Apărării și pentru Corporația Lambda. Lui Norris îi lipsea răbdarea necesară pentru a-și construi o carieră în sensul tradițional al cuvântului, recunoscuse chiar el chestia asta. Cu toate acestea, în cadrul Agenției nerăbdarea sa devenise o virtute. Reușise să treacă peste obstacole care pentru alții se dovediseră prea mari. Își dăduse seama că într-o organizație aveai atâta putere câtă îți asumi tu, nu câtă era atribuită în mod formal poziției pe care o ocupai. Pur și simplu nu accepta să i se răspundă cu fraze de genul „încă mai lucrăm la chestia asta“ Caston îl admira pentru asta.

Când Caston ajunsese la ușa lui, Norris se afla în obișnuita stare de agitație – se plimba prin birou cu pași mari, cu brațele puternice încrucișate peste piept. Incidentul de pe insula Parrish nu-l îngrijora pe Norris, ci îl enerva. Și asta pentru că îi aducea aminte de numărul mare de instituții specializate în colectarea și managementul informațiilor care se aflau în afara ariei sale decizionale. Aceasta era o problemă mai mare, și încă una perpetuă. Fiecare ramură a armatei – Infanteria, Marina, Forțele Aeriene și Corpul Infanteriștilor Marini – avea propriul său serviciu de informații interne, iar Ministerul Apărării dispunea de o Agenție de Informații proprie.

Consiliul Național de Securitate al Casei Albe avea la rândul său un serviciu separat de analiză a informațiilor. Agenția Națională de Securitate, cu sediul în Fort Meade, dispunea de propriile structuri informaționale, destul de vaste, în mare parte bazate pe un întins sistem de agenți și informatori. Oficiul Național de Recunoaștere și Agenția Națională de Informații Geospațiale aveau aparatele lor de agenți, la rândul lor. De asemenea, în cadrul Departamentul de Stat exista un birou propriu de informații și cercetare, asta pe lângă divizia clandestină de Operațiuni Conșulare. Și fiecare dintre aceste organizații era la rândul său fragmentată în interior. Fisurile și greșelile erau numeroase, fiecare dintre ele putând reprezenta o potențială catastrofă.

Cu toate acestea, incidentul minor semnalat în acel buletin informativ îl enerva asemenea unui fir de păr crescut sub piele. Una era să nu știi ce se întâmplă undeva departe, ca de exemplu în stepele Uzbekistanului, și alta să nu ai habar de ceva care se petrecea chiar în curtea ta din spate. Cum era posibil ca nimeni să nu cunoască identitatea persoanei care reușise să evadeze de pe insula Parrish?

Locația respectivă era folosită în comun de toate serviciile clandestine de operațiuni care acționau în America. Un tip care nu numai că fusese internat în spitalul de pe insula Parrish, dar fusese izolat și într-o aripă specială a stabilimentului era normal să fie considerat foarte periculos, fie din cauza a ceea ce era capabil să dezvăluie, fie din cauza a ceea ce putea să *facă*.

Dar când cei din cadrul biroului directorului CIA încercaseră să afle identitatea respectivului evadat, nimeni nu le putuse oferi un răspuns. Asta însemna fie o formă de nebunie, care nu era tratată în insula Parrish, fie ceva ce aducea a insubordonare.

Uite care-i treaba, îi spuse directorul adjunct lui Caston în momentul când acesta intră pe ușă, de parcă s-ar fi aflat deja în mijlocul unei discuții. Fiecare pacient din spitalul acela are o – cum îi spune? – o semnătură de primire, un cod de facturare. „Finanțare comună“ înseamnă că fiecare agenție contribuie la facilitățile folosite de pacienții lor. Astfel, dacă cei de la Langley îl internează acolo pe vreun nebun de-al lor, atunci cei din Langley plătesc factura cu serviciile prestate acelui pacient, sau cel puțin cea mai mare parte din ea. Dacă e vorba de cineva de la Fort Meade, atunci cei de acolo sunt buni de plată. Asta înseamnă că fiecare pacient are un cod de facturare. Un cod format din douăsprezece cifre. Din motive de securitate, procedurile de plată sunt evidențiate separat de dosarele operative ale pacienților, dar și acolo trebuie menționat numele ofițerului care a autorizat reținerea. Numai că în cazul de față nu există așa ceva. Sper ca tu să-ți dai seama unde s-a strecurat o greșală. Din contabilitatea celor de pe insula Parrish rezultă că respectivul cod de facturare al pacientului a funcționat, cheltuielile lui au fost plătite întotdeauna la timp. Dar tipii de la contabilitatea celor de la Operațiuni Consulare spun că respectivul cod de facturare nu există în baza lor de date. Prin urmare noi încă n-am reușit să aflăm nici măcar cine a autorizat reținerea lui.

– Așa ceva n-am mai auzit niciodată.

Norris era cuprins de indignare.

– Ori ne spun adevărul, caz în care au încurcat-o, ori vor să ne aburească pentru a mai câștiga timp, adică încearcă să ne-o tragă. Și dacă e așa, vreau să găsească o metodă să le-o trag și eu, la rândul meu. Când era agitat, Norris avea tendința să vorbească în fraze care conțineau invariabil cuvintele „ori ori“ Pe cămașa bleumarin a directorului adjunct începuseră să apară niște pete umede,

mai închise la culoare, la subsuori. Însă asta e bătălia mea, nu a ta. Ce vreau eu de la tine, Clay, e o rază de lumină în bezna asta. Ceea ce-ți cer de obicei, nu-i așa?

Caston își plecă ușor capul.

– Dacă trag de timp, Cal, bătălia asta se dă la un nivel foarte înalt. Pot să-ți spun de pe-acum chestia asta.

Directorul adjunct se întoarse spre el cu o privire întrebătoare și făcu un gest încurajator cu mâna.

– Spune-mi mai multe, zise el.

– Mie mi se pare destul de clar că evadatul este un fost agent destul de important.

– Un agent important care a luat-o razna.

– Asta ni s-a spus nouă. Din câte îmi dau eu seama, cei de la Operațiuni Consulare ne-au trimis câteva informații despre pacientul 5312. Și din insula Parrish am primit un profil psihiatric. Un raport plin de termeni luați din manualul de diagnostic și statistică editat de Asociația Americană de Psihiatrie. Pe scurt, e vorba de o formă severă de tulburări disociative.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că el crede că e altcineva decât este.

– Atunci cine e de fapt?

– Păi, asta-i întrebarea care frământă pe toată lumea, nu-i așa?

– La dracu'! spuse Norris, aproape țipând din cauza frustrării. Cum poți pierde identitatea cuiva, de parc-ar fi o blestemată de șosetă în mașina de spălat? Ochii îi fulgeau de mânie. După câteva momente întinse mâna și-l bătu pe Caston pe umăr. Pe față îi apărură un zâmbet înșelător. Știa că Clay Caston poate fi foarte alunecos. Dacă voiai să te ajute, nu trebuia să-l prezezi, să-i subestimezi eforturile. Dacă se simțea încolțit sau forțat, Caston reacționa rău, devenind birocratul afectat care părea a fi. Caleb Norris își învățase lecția. Acum directorul adjunct

își exercită farmecul personal asupra contabilului cu umerii căzuți din fața sa. Ți-am spus vreodată cât de mult îmi plac cravatele tale? Te prind foarte bine.

Caston primi complimentul cu o urmă de zâmbet pe buze.

– Nu încerca să te dai bine pe lângă mine, Caleb. Pe lângă mine nimeni nu se poate da bine. Ridică din umeri. Uite care e situația. După cum am spus, avem toate datele de investigație psihiatrică din dosarul pacientului cu numărul 5312. Dar din informațiile pe care le avem nu putem să identificăm un număr de dosar de personal din cadrul celor de la Operațiuni Consulare – indiferent ce modalitate de căutare ai folosi. Detaliile legate de persoana respectivă pur și simplu nu apar.

– Ceea ce înseamnă că au fost șterse.

– Ceea ce înseamnă, mai degrabă, că ele au fost scoase din sistem. După toate probabilitățile datele există încă undeva, dar nu se poate ajunge la ele. Dacă vrei, este echivalentul digital al unei fracturi de coloană. Informațiile pur și simplu nu mai ajung la destinație.

– Se pare că ți-ai pierdut ceva timp cu sistemele noastre de calculatoare.

– Sistemele informaționale majore din Statele Unite nu sunt complet integrate și sistemele noastre au uneori grave incompatibilități legate de platformele de operare. Dar pe aceste platforme se folosesc aceleași programe pe care le utilizăm și noi la managementul statelor de plată, al deducerilor, al informațiilor privitoare la costuri și la achiziții. Caston recita aceste categorii contabilicești asemenea unui ospătar trecând în revistă specialitățile zilei din meniu. Dacă te descurci destul de bine cu programele de contabilitate, poți foarte ușor să treci la celelalte. Ca și cum ai folosi o scândură pentru a trece de pe o navă pe alta.

– Cum făcea Căpitanul Kidd cu Barbă Albastră¹?
– Îmi cer scuze că te întrerup, dar nu sunt sigur că Barbă Albastră chiar a existat. Așa că mă îndoiesc foarte tare că s-a întâlnit vreodată cu Căpitanul Kidd.

– Barbă Albastră nu a existat? Și-acuma o să-mi spui că nu există nici Moș Crăciun?

– Cred c-ai primit niște informații eronate de la părinții tăi în privința asta, spuse Caston. Dezinformare specifică sărbătorilor. Și dacă tot ești la capitolul ăsta, ai putea să faci curățenie și în dosarul referitor la Zâna Măseluță. Se uită la biroul lui Norris, dezaprobat la vederea teancurilor dezordonate de corespondență nesortată. Dar cred că înțelegi care-i ideea de bază. Pe o navă se poate ajunge prin metodele obișnuite. Dar în lipsă de alternative, o scândură lungă se poate dovedi surprinzător de eficientă.

– Deci, ce-ai aflat după ce ai întins scândura aceea și-ai alergat peste ea?

– Până acum nu prea multe. Încă mai studiem dosarul medical al pacientului. Și-am mai găsit câteva frânturi din dosarul său operativ, dosar care poartă numele lui de cod, Tarquin.

– Tarquin, repetă Norris. Un pseudonim folosit pe teren, dar niciun nume. Curios, foarte curios. Mă rog, deci ce-am aflat până acum despre tipul ăsta?

– Principalul lucru pe care-l știm este că agentul Tarquin nu făcea parte doar din departamentul de Operațiuni Consulare. Era membru al Unității de Stabilizare Politică.

– Dacă se număra printre cei de la „Stab“, probabil că era specialist în treburile murdare.

Treburile murdare. Lui Caston nu-i prea plăcea acest

---

¹ Celebru pirat, personaj în esență ficțional, urmărit în aventurile sale de Căpitanul Kidd, dușmanul său de moarte (*n. trad.*).

eufemism. Toate informațiile pe care le avea dovedeau faptul că tipul era un sociopat periculos. Se părea că asta reprezenta o cerință obligatorie pentru cei care doreau să aibă o carieră de succes în cadrul Unității de Stabilizare Politică.

– Nu avem decât câteva fragmente din dosarul lui operativ. Tot ce am reușit să aflăm prin descifrarea sistemului de codare al celor de la USP. Cei din cadrul respectivei unități au la legitimații numere care se termină cu 7588, și am încrucișat informațiile de acolo cu cele găsite în dosarul pacientului cu nr. 5312. Dar după aceea, când ne-am întors la bazele de date ale instituțiilor statului, lucrurile n-au mai stat la fel de bine. Accesul la restul dosarului lui Tarquin fusese blocat.

– Ție ce-ți spune nasul?

– *Nasul?*

– Da, ce spun instinctele tale despre chestia asta?

După câteva secunde Caston își dădu seama că Norris îl lua peste picior.

Încă de la începuturile relațiilor lor profesionale, Caston fusese foarte clar în ceea ce privește părerea lui despre amestecul „nasului” în treburile de serviciu. De fapt, era una dintre obsesiile lui. Devenea foarte iritat de câte ori cineva voia să știe „ce-i spunea nasul lui” înainte ca datele problemei să ofere o direcție bine definită a viitoareii desfășurări a anchetei respective. Din punctul lui Caston de vedere, să te bazezi pe fler era echivalentul plecării la drum cu idei preconcepute. Te împiedica să analizezi lucrurile logic și să aplici tehnicile riguroase de analiză a probabilităților.

Caston observă că pe fața lui Norris apăruse un rânjet: directorului adjunct îi plăcea să-l facă pe Caston să-și spună părerea în legătură cu respectivul subiect.

– Glumeam, zise Norris. Dar, spune-mi, ce-ar trebui

să știm despre tipul ăsta? Ce spune... ăăă... matricea decizională?

Caston îi răspunse cu un zâmbet subțire.

– Deocamdată nu pot să-ți dau decât informații preliminare. Există câteva indicii clare care dau de înțeles că e un soi rău. Presupun că știi ce părere am eu despre agenții care își depășesc competențele. Cât timp ești plătit de stat, trebuie să te conformezi parametrilor stabiliți de către superiorii tăi. Există o ordine care trebuie respectată. Tu poți să vorbești despre așa-numitele „treburi murdare“ Din punctul meu de vedere însă, o anumită acțiune este autorizată sau nu. Nu există cale de mijloc. Aș vrea să știu de ce avem oameni ca acest „Tarquin“ angajați în structurile guvernamentale. Când oare vor învăța serviciile noastre de securitate că astfel de acțiuni nu dau niciodată rezultate?

– Nu dau *niciodată* rezultate? Norris ridică o sprânceană.

– Nu dau rezultatele scontate.

– Nimic în lumea asta nu dă rezultatele scontate. Nici măcar Creația Divină. Și Dumnezeu a avut la dispoziție șapte zile să facă lucrurile așa cum trebuie. Eu nu-ți dau decât trei.

– E așa grabă mare? De ce?

– Am o presimțire. Norris ridică o mână, oprind cuvintele dezaprobatore ale lui Caston. Adevărul e că în ultima vreme conducerea a primit semnale – destul de aluzive, dar în același timp îndeajuns de insistente pentru a nu le putea ignora – că au loc anumite activități ilegale. Desfășurate de noi? Sau împotriva noastră? Încă nu știu, și nici directorul general nu știe. Credem că sunt implicați membri de rang înalt din structurile guvernamentale – și orice ar fi, totul se petrece cu o viteză destul de mare.

Așa că suntem toți în alertă. N-avem deci cum să știm dacă evenimentele ieșite din comun care au loc au sau nu legătură cu asta, dar este periculos să presupunem că nu au. Așa că avem nevoie de un raport de la tine în trei zile. Află cine este de fapt acest Tarquin. Ajută-ne să-l aducem aici. Sau să-l eliminăm.

Caston dădu din cap. Nu avea nevoie de încurajări, îi displaceau profund anomaliile, și bărbatul care evadase de pe insula Parrish reprezenta o anomalie gravă. Nimic nu-i putea produce o satisfacție mai mare decât identificarea acestei anomalii și eliminarea ei.

6

a motelul 6 de lângă Flemington, New Jersey, Hal Ambler folosi aparatul Nokia al bărbatului ucis pentru a da câteva telefoane. Prima dată sună la Departamentul de Stat al Statelor Unite. Nu putea face niciun fel de presupuneri, nu avea de unde să știe dacă serviciul de securitate în cadrul căruia își desfășurase cariera îi era aliat sau inamic în momentul acesta. Nici nu putea folosi numerele de telefon de urgență pe care trebuise să le memoreze în decursul pregătirii de agent operativ; riscul de a declanșa un mecanism de urmărire și depistare a sa era destul de mare. I se păru mai sigur să bată la ușa din față. Ca urmare, prima dată sună la biroul de presă al Departamentului de Stat. Se dădu drept un reporter de la *Reuters International* și ceru să i se facă legătura cu biroul subsecretarului de stat Ellen Whitfield. Spuse că dorea să verifice dacă o declarație care îi era atribuită acesteia era adevărată sau nu. Secretara ei, la care ajunsese după mai multe legături, se scuză – subsecretarul de stat

nu era momentan la birou, făcea parte dintr-o delegație plecată în țări străine.

– Ați putea fi mai explicită? întrebă corespondentul Reuters. Secretara se scuză din nou, nu putea da mai multe informații.

O delegație în străinătate, fără îndoială că informația era corectă. Dar și complet inutilă.

Oficial, Ellen Whitfield ocupa funcția de subsecretar de stat, dar această denumire plicticoasă ascundea de fapt adevăratele ei atribuții administrative, cele de director al Unității de Stabilizare Politică. Pe scurt, era șefa lui.

Oare colegii lui îl credeau mort? Nebun? Dispărut? Ce știa Ellen Whitfield despre ce i se întâmplase lui?

Întrebările i se învălmășeau în minte. Dacă nu știa nimic, probabil că ar fi *dorit* să știe, nu-i așa? Se strădui să-și amintească perioada de dinainte de a se trezi închis într-un spital de psihiatrie de maximă siguranță. Totuși, amintirile acelea rămâneau cumva opace, inaccesibile – ascunse în ceața care-i învăluisese întreaga existență. Încercă să-și amintească cât mai multe din perioada aceea de dinainte de ceață. Își aduse aminte de cele câteva zile pe care le petrecuse în Nepal, vizitând un grup de persoane care-și spuneau disidenți tibetani și care ceruseră ajutor americanilor. Ambler ajunsese repede la concluzia că erau de fapt falși disidenți. În realitate reprezentau o mișcare insurgentă maoistă, care fusese repudiată de China și interzisă de guvernul șubred al Nepalului. Imediat după aceea începuse operațiunea Unității de Stabilizare Politică de la Changhua – pregătirile pentru „îndepărtarea“ lui Wai-Chan Leung, și apoi? Mentea îi era asemenea unei pagini smulse – nu exista o linie clară care să separe amintirile de uitare. Acestea se pierdeau cumva franjurate în ceață.

La fel se întâmpla și când voia să-și aducă aminte de

perioada petrecută pe insula Parrish înainte de ultimele câteva luni. Nu-și amintea decât frânturi lipsite de orice sens sau repere temporare.

Poate că trebuia să încerce să se întoarcă mai departe în timp – înainte de cele câteva săptămâni care precedaseră răpirea lui, în perioada din care avea încă amintiri vii, cu o succesiune logică în timp, care erau la fel de reale ca și pământul de sub picioarele lui. Dacă ar fi putut să găsească pe cineva cu care să poată împărtăși acele amintiri... Cineva ale cărui amintiri ar fi putut să-i ofere completările de care avea atâta nevoie, care să-i dea siguranța că era cine credea el că este.

Sub imperiul unui impuls de moment, ceru la informații numărul lui Dylan Sutcliffe, cu domiciliul în Providence, Rhode Island.

Se gândise foarte rar la Dylan Sutcliffe de-a lungul anilor. Îl întâlnise acum mulți ani, trecuse de atunci aproape o jumătate de viață. Îl cunoscuse pe Dylan pe vremea când erau amândoi boboci la Colegiul Carlyle, o mică școală de arte liberale din Connecticut, și se înțeleseseră de minune încă de la început. Dylan era un tip vesel și expansiv, foarte vorbăreț, gata să istorisească oricând una dintre multele sale povești despre copilăria petrecută în Pepper Pike, Ohio. Avea, de asemenea, o slăbiciune deosebită pentru farse.

Într-o dimineață de sfârșit de octombrie – era în primul lor an de facultate – studenții din campus au fost surprinși să descopere că în vârful antenei de pe McIntyre Tower apăruse un dovieac gigantic. Respectivul dovieac cântărea pe puțin treizeci și cinci de kilograme și era un mister cum ajunsese să fie înfipt acolo. Pentru studenți, dovieacul se dovedi o sursă excelentă de distracții, semănând în același timp consternare printre administratorii campusului. Niciunul dintre oamenii de serviciu nu riscase să-și

rupă gâtul în încercarea de a-l da jos din vârful turnului, așa că dovreacul fu lăsat să coboare singur până la baza antenei. În dimineața următoare, la baza clădirii apăruse un grup întreg de bostani sculptați, poziționați de parcă s-ar fi uitat în sus, la dovreacul de pe antenă. În unii dintre ei erau înfipite mici pancarte pe care scria „Sari!“ Această veselie crescândă a studenților nu făcea decât să sporească iritarea conducerii colegiului. Cu o lună înainte de absolvire, doi ani mai târziu, când celor de la Administrația colegiului le trecuse deja supărarea, începu să circule un zvon conform căruia pentru respectiva farsă trebuiau să-i mulțumească lui Dylan Sutcliffe, un foarte bun alpinist, care avea și echipamentul necesar unei ascensiuni atât de dificile. Sutcliffe era un farseur înrăit, dar unul destul de prudent. Nu lăsa niciodată să se înțeleagă că el pusese la cale vreo șotie, și apreciasse întotdeauna discreția lui Ambler. Pentru că Ambler, observând expresia de pe fața lui Sutcliffe atunci când se vorbea despre farsa respectivă, fusese primul care ghicise că el pusese totul la cale, și deși îi spusese lui Sutcliffe că știa că el o făcuse, nu mai împărtășise nimănui acest lucru.

Ambler își aminti de tricourile stil Charlie Brown, care îi plăceau atât de mult lui Sutcliffe – niște tricouri cu dungi orizontale late și colorate, de colecția lui de pipe din lut, pe care rareori le folosea, dar care erau mult mai interesante decât sticlele de bere sau casetele demo cu Grateful Dead pe care le colecționau majoritatea celorlalți studenți. Își aduse aminte de asemenea că la fix un an de la absolvire participase la nunta lui Sutcliffe; știa că își găsisse o slujbă bunicică la Banca Populară din Providence, independentul de altădată transformându-se într-o roțiță din sistemul național.

– Dylan Sutcliffe la telefon, se auzi o voce la capătul

celălalt al firului. Ambler nu recunoscuse imediat vocea, dar se simți cuprins de un val de căldură.

– Dylan! spuse Ambler. Hal Ambler sunt. Îți mai aduci aminte de mine?

Urmă o pauză lungă.

– Îmi pare rău, spuse bărbatul părând un pic derutat. Nu cred c-am reținut bine numele.

– Hal Ambler. Am învățat împreună la Carlyle acum douăzeci de ani. Erai în an cu mine, în primul an am fost în aceeași serie. *Am fost la nunta ta.* Acum îți amintești? A trecut o grămadă de vreme, nu-i așa?

– Ascultă, n-am obiceiul să cumpăr prin telefon lucruri de la străini, spuse scurt bărbatul de la celălalt capăt al firului. Ți-aș sugera să încerci chestiile astea cu altcineva.

Oare nu era acel Dylan Sutcliffe pe care-l căuta el? Nu prea semăna cu acel Sutcliffe pe care și-l amintea.

– Stai puțin, spuse Ambler. Poate am greșit persoana. Adică n-ai fost la Carlyle?

– Ba da. Numai că n-am avut niciun coleg de serie pe nume Hal Ambler. Se auzi un clic, semn că bărbatul închisese.

Cuprins de furie și în același timp cu teamă, Ambler formă numărul Colegiului Carlyle și ceru să i se facă legătura cu biroul de evidență. Ambler îi explică tânărului care răspunse la telefon că era un inspector de resurse umane pentru o mare firmă, care intenționa să angajeze un anume Harrison Ambler. Înainte de angajare, respectiva companie verifica anumite aspecte din CV-ul applicantului. Tot ce voiau ei să afle era dacă Harrison Ambler absolvise într-adevăr cursurile Colegiului Carlyle.

– Desigur, domnule, spuse tipul de la biroul de evidență. Întrebă apoi cum se scria exact numele. Am-

bler auzi câteva clicuri, semn că se folosea o tastatură în timpul acesta. Îmi cer scuze, se auzi din nou vocea de la capătul celălalt al firului. Îmi mai puteţi spune o dată cum se scrie exact numele respectiv?

Parcă presimţind ceva, Ambler se conformă.

– Cred că aţi făcut foarte bine că ne-aţi sunat înainte de a-l angaja, spuse persoana de la telefon.

– Deci n-a absolvit cursurile colegiului dumneavoastră?

– Nicio persoană cu acest nume nu a fost înmatriculată aici.

– Există posibilitatea ca baza dumneavoastră de date să nu includă decât persoanele înscrise după un anume an?

– Nu. Colegiul nostru este unul destul de mic, așa că bazele noastre de date sunt complete. Credeţi-mă, domnule, aici apar toate persoanele înmatriculate la noi în tot secolul douăzeci.

– Mulţumesc, spuse Ambler cu o voce stinsă. Mulţumesc pentru timpul acordat. Închise telefonul cu mâna tremurândă.

Era o nebunie!

Oare întreaga lui conştiinţă de sine era o fantasmă? Să fie oare posibil acest lucru? Închise ochii şi se lăsa cuprins în vârtejul nenumăratelor amintiri strânse în patruzeci de ani. Erau o grămadă de amintiri, şi toate îi aparţineau lui Hal Ambler, asta dacă nu înnebunise de-a binelea. Îşi aduse aminte de ziua aceea în care, copil fiind, în timp ce explora curtea din spatele casei dăduse peste un cuib îngropat de viespi – cum ţâşniseră viespile din cuib, asemenea unui vulcan negru-auriu şi cum ajunsese el la urgenţă, cu peste treizeci de înţepături pe tot corpul. Îşi aminti de tabăra din acel iulie fierbinte, când învăţase să înoate în lacul Candaiga şi când reuşise să vadă în treacăt prima pereche de sâni – când una din-

tre angajatele taberei, Wendy Sullivan, se schimbaseră într-o toaletă portabilă care avea ușa stricată. Sau acel august în care, pe când avea doar cincisprezece ani, lucrase la un restaurant din cadrul unui târg situat la șaisprezece kilometri sud de Camden, unde învățase să-i întrebe pe clienți: „Doriți și un porumb proaspăt împreună cu ce ați comandat?” atunci când aceștia cereau doar un platou de coaste de porc cu piure de cartofi. Își aminti conversațiile îndrăznețe pe care le purta după program cu Julianne Daiches, o fată cu părul creț care locuia în Frialator, despre care erau diferențele majore dintre mângâiere și pipăială. Existau și amintiri mai puțin plăcute; unele dintre ele aveau legătură cu plecarea tatălui său, când el avea doar cinci sau șase ani, altele cu slăbiciunea pentru alcool pe care o avuseseră ambii săi părinți. Își aminti de noaptea aceea din primul an de facultate, pe care și-o petrecuse în întregime jucând pocher, își aminti de expresiile din ce în ce mai supărate ale studenților mai în vârstă care vedeau cum grămada de fise din fața lui creștea constant – se gândeau probabil că găsise o modalitate nouă de a trișa. Își aminti și relația furtunoasă pe care o avusese în primul an la Carlyle – Dumnezeu, felul în care amândurora li se tăia respirația atunci când se vedeau la începutul relației, apoi lacrimile, certurile furtunoase, împăcărilor la fel de furtunoase, mirosul de lămâiță al șamponului ei, care i se părea atât de exotic, și care mulți ani după aceea îi aducea în suflet o urmă de nostalgie și de dor.

Își aminti modul în care fusese recrutat și antrenat de cei de la Operațiuni Consulare, de profesorii pe care-i avusese, de fascinația crescândă a acestora față de darul lui ciudat. Își aminti de postul acoperit pe care-l ocupa în cadrul Departamentului de Stat, la Biroul pentru educație și cultură, cel de responsabil pentru schimburile culturale,

o persoană care pleca în străinătate în mod regulat. Toate aceste lucruri și le amintea cu foarte multă claritate și precizie. Avusese o viață dublă. Sau poate era doar o iluzie dublă? În timp ce ieșea din cameră simțea că-i plesnește capul.

Într-un colț al simulacrului de hol al motelului se afla un computer conectat la internet, pus la dispoziția oaspeților în mod gratuit. Ambler se așează în fața lui și intră în baza de date pentru ziare LexisNexis, folosindu-se de un cod utilizat de biroul de analiză al Departamentului de Stat. Ziarul local din Camden, Delaware, locul unde copilărise Ambler, publicase la un moment dat un mic articol despre el, atunci când, elev în clasa a șasea fiind, câștigase concursul districtual de împărțit pe litere¹. *Enthalpy. Dithyramb. Heelebore*. Ambler le știuse perfect pe toate, le împărțise pe litere corect și fluent, fiind declarat cel mai bun nu numai din Școala Generală din Camden, ci din întregul district Kent. Când făcea o greșală își dădea imediat seama după expresia celor din juriu. Mama lui, care pe vremea aceea îl creștea deja singură, fusese extrem de încântată, își aminti el. Dar acum era ceva mai mult în joc decât mândria unui copil.

Declanșă căutarea în sistemul Nexis.

Nimic. Nimic nu se potrivea cu descrierea făcută de el. Își amintea foarte clar de articolul acela din *Dover Post* – își amintea cum mama lui îl decupase și îl păstrase pe ușa frigiderului, fixat acolo cu un magnet care întru-chipa o felie de pepene. Îl ținuse acolo până când bucata de hârtie se îngălbenise și începuse să se încrețească din cauza luminii. În baza sistemului LexisNexis erau arhi-

---

¹ Spelling – împărțit pe litere. În Statele Unite copiii se întrec, chiar și în competiții oficiale, la împărțit pe litere cuvinte dificile (*n. trad.*)

vate exemplarele din *Dover Post* publicate de-a lungul a zeci de ani, existau în arhiva aceea tot felul de articole despre știri locale, despre câștigătorii și perdanții alegerilor pentru consiliul local, despre concedierile de la Compania Robbins Hose, despre renovarea clădirii primăriei. Dar după Nexis, Harrison Ambler nu exista. Nu existase nici atunci. Nu exista nici acum.

Nebunie!

Clădirea aeroportului era o junglă de mozaic, metal și sticlă, ce emana atmosfera familiară de instituție foarte bine organizată. Peste tot se vedeau angajați ai companiilor aeriene, hamali, membri ai serviciilor de securitate, toți purtând ecusoane, insigne și uniforme diferite. Lui Ambler i se părea că aeroportul arăta ca încrucișarea dintre un centru de distribuție a corespondenței și o stațiune balneoclimaterică.

Cumpără un bilet dus spre Wilmington. Îl costă o sută cincizeci de dolari – era un fel de acoperire pentru întâlnire. Se prefăcu la fel de plictisit ca și femeia de la ghișeul de bilete, care-și înăbușise un căscat în timp ce-i stampila permisul de îmbarcare. Legitimația a cărei fotografie o schimbase cu a lui – permisul de conducere emis de statul Georgia – n-ar fi trecut cu brio peste un control mai atent, dar nu se confruntă cu așa ceva.

Poarta 14D era tocmai la capătul unui pasaj lung, și se învecina cu alte două. Aruncă o privire împrejur. Se vedeau mai puțin de jumătate de duzină de călători. Era două și jumătate. Următorul avion avea să plece de la aceste terminale peste cel puțin nouăzeci de minute. În mai puțin de o jumătate de oră vor sosi pasagerii pentru cursa de Pittsburgh, dar deocamdată era liniște.

Oare persoana cu care trebuia să se întâlnească venise deja? Părea foarte posibil. Cine era oare? „O să-ți dai seama cine sunt“, scria în mesaj.

Ambler se plimbă printre zonele de așteptare, studiindu-i pe pasagerii prea grăbiți și pe cei care rătăceau fără direcție prin terminal. O femeie grasă care îi dădea bomboane fetei ei, de asemenea supraponderală. Un bărbat cu un costum prost croit care se uita peste o prezentare în PowerPoint¹. O tânără cu cercei peste tot și cu o pereche de blugi pe care desenase cu pixuri de diverse culori – niciunul dintre ei nu părea a fi persoana căutată. Ambler simți cum îl cuprinde frustrarea. *O să-ți dai seama cine sunt.*

Într-un târziu, privirea i se opri asupra unei persoane care stătea singură pe un rând de scaune, lângă fereastră.

Era un bărbat care purta un turban Sikh². Citea un ziar, *USA Today*, mișcându-și în același timp și buzele. Ambler se apropie de el și observă că sub turbanul acela nu se vedea nicio urmă de păr, nici măcar o singură şuviță. Strălucirea discretă a unei urme de adeziv pe bărbia omului sugera că barba aceea stufoasă fusese aplicată de curând. Oare bărbatul își mișca buzele în timp ce citea, ori comunica cu cineva printr-un microfon cu fibră optică?

Pentru oricine altcineva, bărbatul ar fi părut liniștit, calm, chiar plictisit. Nu însă și pentru Ambler. Din instinct, făcu un ocol și ajunse în spatele tipului. Apoi, cu o mișcare fulgerătoare, apucă turbanul și-l ridică. Sub el zări craniul ras, palid al bărbatului. Lipit de acesta cu o bucată de leocoplast era un mic Glock.

După ce pistolul ajunse în mâna lui, Ambler dădu drumul turbanului, care căzu la locul lui. Bărbatul așezat

---

¹ Program de calculator, componentă a pachetului Microsoft Office, special conceput pentru prezentări de planuri, programe, grafice, date statistice etc (*n. trad.*).

² Turban purtat de hinduși (*n. trad.*).

rămase nemișcat, tăcerea și imobilismul trădându-i buna pregătire tactică și operativă. Doar un agent bine pregătit știa când cel mai prudent răspuns era lipsa unui răspuns. Numai o scurtă ridicare a sprâncenelor îi trădă surpriza. Întreaga manevră durase mai puțin de două secunde și nimeni altcineva nu văzuse ce se întâmplase. Ambler camuflase mișcarea cu propriul lui corp.

Pistolul părea ciudat de mic în mâna lui. Recunoscu-se imediat modelul. Carcasa armei era făcută din material plastic și ceramică. Percutorul conținea mai puțin metal decât se găsește de obicei în catarama unei curele. Erau foarte puține șanse să declanșeze reacția unui detector de metale, și chiar mai mici ca vreun gardian să se apuce să umble la turbanul unui Sikh. Un tub de cremă autobronzantă și câțiva metri de muselină – un costum ieftin și eficient. Din nou eficiența și priceperea celui cu care trebuia să se întâlnească îi stârneau admirația, dar și neliniștea.

– Bravo, spuse falsul Sikh cu voce scăzută, colțurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet slab. O foarte bună mișcare defensivă. Nu că asta ar schimba ceva. Vorbea engleza cu o pronunție care sugera că o învățase în afara țării, de la o vârstă fragedă totuși.

– Eu am arma acum. Asta nu schimbă cu nimic situația? Din câte știu eu, e o schimbare destul de mare.

– Uneori cel mai bun mod de a folosi o armă este să o oferi inamicului, spuse bărbatul, cu ochii aproape strălucind. Spune-mi, îl vezi pe bărbatul îmbrăcat în uniformă de pilot, cel care stă la ghișeul terminalului? Tocmai a ajuns.

Ambler se uită în direcția indicată.

– Îl văd.

– E cu noi. E gata să te împuște, dacă va fi necesar. Bărbatul de pe scaun se uită în sus spre Ambler, care

rămăsese în picioare. Mă crezi? Nu era neapărat o provocare, ci mai degrabă o simplă întrebare.

– Cred c-ar putea să încerce să mă împuște, răspunse Ambler. Ar trebui să sperii, pentru binele tău, că nu dă greș.

Falsul Sikh dădu aprobator din cap.

– Cu toate acestea, spre deosebire de tine, eu port o vestă antiglonț, pentru orice eventualitate. Se uită din nou în sus, spre Ambler. Mă crezi?

– Nu, răspunse Ambler după un moment. Nu te cred. Zâmbetul bărbatului se lăți.

– Ești cu adevărat Tarquin, nu-i așa? A sosit pachetul, nu și curierul. Vezi tu, reputația ta e bine cunoscută. Se spune că te pricepi al dracului de bine să descifrezi oamenii. Trebuia să mă asigur.

Ambler se așază pe scaunul liber de alături. Altfel, ar fi atras privirile curioase ale celor din jur. Nu știa exact ce avea omul de gând, dar în mod sigur nu plănuia să-l omoare rapid.

– Ce-ar fi să îmi explici și mie despre ce este vorba? spuse Ambler.

Bărbatul îi întinse mâna, în semn de salut.

– Numele meu este Arkady. Vezi tu, mi s-a spus că un agent legendar pe nume Tarquin ar fi devenit de curând „disponibil“

– Disponibil?

– Pentru recrutare. Și nu, nu îți cunosc numele real. Știu că ești în căutare de astfel de informații, însă eu nu te pot ajuta. Ce pot eu să-ți ofer este o cale spre această informație. Sau, mai degrabă o modalitate de a ajunge la oamenii care se află în posesia acestei informații. Nu cred că te-ar surprinde să afli că organizația din rândurile căreia fac parte este foarte atent compartimentată.

Informațiile circulă doar atunci când acest lucru este necesar.

În timp ce vorbea, Ambler îl privea foarte intens, concentrat. Știa că speranța putea câteodată să-i afecteze acuitatea percepției, la fel și disperarea. După cum le explicase de multe ori colegilor săi uimiți de darul lui, *nu vedem ceea ce nu vrem să vedem*. Încetează să-ți mai dorești. Încetează să-ți mai faci planuri. Mărginește-te să recepționezi semnalele care, cu sau fără voie, erau transmise. Țsta era tot secretul.

Sikh-ul din fața lui era un mincinos. Dar acum nu mințea.

– Trebuie să recunosc că viteza cu care ați făcut invitația e de natură să mă descumpănească puțin, spuse Ambler.

– Nu ne place să pierdem timpul. Aș spune că măcar atât avem în comun. O mișcare rapidă face cât zece, după cum spuneți voi, americanii. În cazul de față, am auzit măcăitul ieri-dimineată. *Măcăit* era un cuvânt folosit în jargonul serviciilor de informații. Se trimisese o alertă radio tuturor serviciilor de securitate – un *măcăit*. Canalul respectiv se folosea atunci când urgența era foarte mare, atât de mare încât discreția și secretul informației treceau pe planul doi. Era o modalitate de comunicare nesigură. Ar fi fost imposibil ca un mesaj destinat atât de multor urechi să nu ajungă și la câțiva ascultători de ocazie.

– Chiar și așa, zise Ambler.

– Cred că poți să faci singur legăturile. E clar că admiratorii dumitale așteptau de mult momentul ăsta. Mai mult, sperau să te poată recruta încă înainte să dispari. Și, fără îndoială, sunt și alții interesați de serviciile dumitale. Nu vor să rateze acest moment favorabil.

E clar..., mai mult..., fără îndoială...

– Acum faci niște simple speculații, nu enunți un fapt.

– După cum ți-am spus, informațiile circulă destul de restrictiv în cadrul organizației noastre. Eu nu știu decât ceea ce trebuie să știu. Sigur, pot să fac și eu anumite presupuneri. Și, bineînțeles, mai sunt o grămadă de lucruri pe care prefer să nu le știu. Sistemul lucrează pentru noi toți. Astfel suntem în siguranță. Inclusiv eu.

– Dar eu nu sunt în siguranță. Unul dintre oamenii voștri a încercat să mă omoare.

– Mă îndoiesc foarte tare de chestia asta.

– Glonțul de mare calibru care mi-a zgâriat gâtul dovedește contrariul.

Arkady păru foarte surprins.

– Nu înțeleg.

– Mda, mă rog, și tipul pe care l-ați trimis după mine a fost destul de surprins cu o fracțiune de secundă înainte ca respectivul glonț să-i găurească scăfârlia. Vocea lui Ambler era joasă și dură. Ce fel de joc blestemat jucați?

– N-am fost noi, spuse Arkady. Apoi murmură, aproape ca pentru el: Se pare că e vorba de o interferență. Înseamnă că n-am fost singurii care am auzit măcăiutul și am acționat în consecință.

– Vrei să spui că mai sunt și alții implicați în chestia asta?

– Trebuie să fie vorba de alții, spuse Arkady după o pauză lungă. O să analizăm și noi situația, să ne asigurăm că n-au avut loc scurgeri de informații. Dar cel mai probabil e vorba de o vizită a unor elemente parazitare, ca să spun așa. N-o să se mai întâmple așa ceva. Nu și după ce ni te vei alătura.

– E o promisiune, sau o amenințare?

Arkady se încruntă.

– Oh, Doamne. Se pare c-am pornit-o cu stângul,

nu-i așa? Dar o să-ți spun doar atât. Cei care m-au angajat țin foarte mult la siguranța ta – cel puțin atâta timp cât speră ca și tu să faci același lucru pentru ei. Încrederea trebuie să funcționeze din ambele părți.

– În ceea ce privește încrederea pe care o pot avea în mine, spuse Ambler calm, ei bine, va trebui să ia lucrurile așa cum sunt.

– Dar ei nu pot face una ca asta. Arkady parcă se scuza. Știu, e plicticos. Au însă o altă idee. De fapt, vor să împuști doi iepuri dintr-un foc. Au o mică slujbă pentru tine. Pentru prima dată Ambler putu să distingă diftongii specifici limbii materne a interlocutorului său. Omul era evident de origine slavă.

– Ca un fel de interviu.

– Exact! Ochii lui Arkady se luminară. Și amândouă părțile vor avea de câștigat, așa cum le place angajatorilor mei să spună. Treaba pe care o avem pentru tine e mică, dar... sensibilă.

– Sensibilă?

– N-o să te mint – de ce-aș face-o? Zâmbi larg. E o treabă simplă, dar alții n-au fost în stare s-o ducă la capăt. Cu toate acestea, trebuie făcută. Vezi tu, angajatorii mei au o problemă. Sunt niște persoane foarte grijulii – o să-ți dai singur seama de chestia asta, și o să le fii recunoscător. După cum spune și proverbul, păsările cu același penaj încearcă să stea împreună. Dar poate că nu toți prietenii lor sunt la fel de grijulii ca ei. Și poate că un agent sub acoperire a reușit să se infiltreze într-una dintre confreriile lor. Din păcate, nu tot ce strălucește este de aur. Poate că un astfel de agent, după ce a obținut niște informații compromițătoare, este gata să depună mărturie într-un proces. O chestie foarte supărătoare.

– Un agent sub acoperire? Să fim mai clari. Vorbești despre un agent federal sub acoperire.

– Ciudat, nu-i așa? spuse Arkady. De fapt este de la ATF¹.

Dacă agentul era de la Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc, probabil că investigația privea un caz de contrabandă cu arme. Asta nu însemna că organizația în care lucra Arkady se ocupa cu un astfel de negoț. Arkady folosisese cuvântul „confrerie” Presupunerea imediată era că cel care aproviziona respectiva organizație cu arme fusese prins.

– Într-o bună zi omul ăsta are să moară, continuă falsul Sikh, cu un aer contemplativ. Un atac cerebral. Un infarct. Cancer. Cine poate ști? Dar e sigur că, asemenea nouă, și el este muritor, și într-o bună zi va muri. Noi nu vrem decât să grăbim un pic lucrurile. Asta-i tot.

– De ce eu?

Sikh-ul se strâmbă.

– Asta-i chiar stânenitor, zău așa.

Ambler continuă să-l privească în tăcere.

– Ei bine, adevărul e că noi nu prea știm cum arată. Riscurile meseriei, nu-i așa? Persoana cu care avea contact direct nu mai este în măsură să ne ajute.

– Pentru că a murit?

– Motivul este irelevant – să nu ne lăsăm distrași de la problema principală. Avem informațiile, avem timp, dar nu vrem să eliminăm altă persoană. Nu dorim să facem vreo greșeală. Vezi cât de scrupuloși suntem? Alții i-ar ucide pe toți cei implicați, la grămadă. Dar noi nu lucrăm așa.

– Sunteți un fel de Maica Tereza.

– Nu spun că am fi niște sfinți, Tarquin. Dar, pe de altă parte, nici tu nu ești. Ochii întunecați îi străluciră.

---

¹ Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc (*n. trad.*).

Ca să mă întorc la problema noastră – tu vei putea să-ți dai seama cine e într-o fracțiune de secundă, pentru că individul e conștient că este ceea ce este. Și tu ești foarte bun la depistarea acestor chestii.

– Înțeleg, spuse Ambler și chiar înțelegea, sau cel puțin începuse să înțeleagă. Un fel de organizație ilegală avea nevoie de serviciile sale. Slujba respectivă era într-adevăr asemănătoare unui interviu. Dar ei nu aveau nevoie să se convingă de capacitatea lui de a descifra oamenii. Nu, prin uciderea unui agent federal și-ar fi dovedit fidelitatea, ar fi demonstrat că nu mai este loial foștilor săi angajatori, ca să nu mai vorbim de moralitate. Probabil că aveau motive întemeiate să creadă că era suficient de pornit și de supărat pe aceștia încât să accepte respectivul angajament.

Poate că fusescră dezinformați. Sau poate pur și simplu știau mai multe decât el, poate că știau motivul pentru care fusese internat pe insula Parrish. Poate că avea mai multe motive de răzbunare decât știa el acum.

– Deci ne-am înțeles?

Ambler se gândi pentru un moment.

– Și dacă refuz?

– Asta n-ai de unde să știi, nu-i așa? Arkady zâmbi. Poate că *trebuie* să refuzi. Și să te lași cuprins de nepăsare. Există și lucruri mai rele care se pot întâmpla. Se spune că curiozitatea s-a dovedit fatală pentru felină.

– Și că satisfacția a înviat-o. Ignoranța era singurul lucru peste care nu putea trece. Trebuia să știe. Și mai trebuia să se răzbune pe cei care încercaseră să-i distrugă viața. Ambler aruncă o privire spre bărbatul în uniformă albastră din spatele ghișeului. Cred că putem face afaceri împreună.

Era o nebunie, dar în același timp numai asta îl putea

salva din nebulă. Ambler își aminti o oră de istorie de demult, când învățase despre legenda greacă a labirintului din Creta, unde sălășluia Minotaurul. Labirintul acela era atât de întortocheat încât cei aruncați acolo nu mai puteau găsi niciodată ieșirea. Dar Tezeu fusese ajutat de Ariadna, care-i dăduse un ghem de sfoară. Legase un capăt al sforii de ușa labirintului. Urmând calea arătată de sfoară, acesta reușise să iasă la lumină. În momentul acesta, bărbatul de lângă el putea reprezenta un fel de capăt de sfoară. Ce nu știa era către ce capăt al labirintului ducea acea sfoară – către libertate, sau către moarte. Prefera însă să aleagă oricare dintre aceste variante decât să rămână pierdut pe vecie în labirint.

Într-un târziu, Arkady începu să vorbească pe tonul unui om care trebuise să memoreze instrucțiuni precise.

– Măine, la ora 10 dimineața, agentul acoperit are întâlnire cu procurorul-șef al părții de sud din districtul New York. Credem că va fi adus de o limuzină blindată la colțul străzii 1, lângă Andrew Plaza, lângă Piața Foley, în partea de sud a Manhattanului. S-ar putea să fie însoțit, să fie într-un grup. N-ar fi exclus să fie și singur. Oricum ar fi, va exista un scurt interval în care va fi vulnerabil, atunci când va trebui să traverseze o zonă pietonală, deci va trebui să meargă pe jos. Tu trebuie să fii acolo.

– Fără ajutoare?

– Acolo vom avea și noi un om, care te va ajuta. La momentul potrivit respectiva persoană îți va da o armă. Restul depinde de tine. Singurul aspect asupra căruia insistăm este să respecti întocmai instrucțiunile. Îmi dau seama că este ca și cum ai cere unui muzician de jazz să urmeze o partitură în loc să improvizeze, dar în această situație nu este loc de improvizații. După cum spuneți

voi, americanii, faci ca mine, sau pe-aici ți-e drumul¹, nu-i așa? Încă un idiom american pe care-l învățase în limba sa natală, și care-și pierduse aproape de tot sensul prin retraducere. Planul trebuie respectat în amănunt.

– Riscul este foarte mare, protestă Ambler. E un plan prost.

– Oricât de mult ți-am respecta experiența în domeniu, spuse Arkady, trebuie să ai încredere și tu într-a noastră. Nu cunoști detaliile din teren. Angajatorii mei le cunosc, și le-au studiat foarte bine. Ținta este un om foarte precaut. Nu se plimbă pe sub poduri, așa cum ți-ar conveni ție. Această ocazie este una foarte favorabilă. Ar putea trece foarte mult timp până să apară alta, și atunci ar fi prea târziu.

– Sunt o mulțime de probleme care pot apărea, insistă Ambler.

– Ești liber să renunți, spuse Arkady cu o nuanță metalică în voce. Dar dacă duci la îndeplinire această sarcină și respecti instrucțiunile, vei fi prezentat unui superior de-al meu. Cunoști deja persoana. Este cineva care a lucrat alături de tine.

Deci este vorba de cineva care trebuia să știe adevărata poveste a lui Harrison Ambler.

– O să o fac, spuse Ambler. Nu se gândea la viitor – nu se gândea la ce fusese de acord să facă. Știa că dacă lasă să scape acest capăt de sfoară n-avea să-l mai găsească niciodată. *Firul Ariadnei – dar unde oare ducea el?*

Arkady se aplecă spre el și-l bătu ușor peste încheietu-

---

¹ Referire la o expresie celebră – „My way or the highway“ în traducere literală „Drumul meu sau autostrada“, de fapt „Faci ca mine sau p-aci ți-e drumul“ (*n. trad.*).

ra mâinii. De la distanță gestul ar fi putut părea unul de afecțiune.

– Zău, nu-ți cerem atât de mult. Doar să reușești ceea ce alții n-au fost în stare să facă. N-ar fi prima oară când faci asta.

Nu, se gândi Ambler, dar ar putea fi ultima.

7

Langley, Virginia

Clayton Caston avea un aer foarte gânditor atunci când se întoarse în biroul lui fără ferestre. Nu *pierdut* în gânduri, decise Adrian Choi. Mai degrabă *pe* gânduri. Arăta de parcă și-ar fi înfipt cârligele în ceva. Probabil în ceva ce avea legătură cu un bilanț foarte lung, se gândi Adrian înnegurat.

Foarte multe lucruri din preajma lui Caston păreau să aibă cumva legătură cu niște formulare de bilanț. Adrian nu pretindea că reușise să-l descifreze pe omul cu care lucra. Monotonia lui era uimitoare. Cu greu îți puteai imagina că avea aceeași profesie cu, să zicem, Derek St. John, aventurosul erou al romanelor lui Clive McCarthy care îi plăceau atât de mult lui Adrian. Caston l-ar fi luat în balon dacă ar fi aflat că citea așa ceva, dar Adrian avea chiar acum în rucsac ultimul roman cu Derek St. John și la micul dejun reușise să citească un capitol întreg. Era vorba despre un focos nuclear ascuns între rămășițele Lusitaniei. Adrian se întrerupsese din citit chiar în mijlocul unui pasaj plin de suspans. Derek St. John se scufundase între rămășițele navei și reușise să evite în ultimul moment un harpon-grenadă lansat de un agent inamic. Adrian avea să încerce să mai citească pe furiș

un capitol sau două în timpul pauzei de prânz. Caston avea să citească probabil ultimul număr din *Revista de Contabilitate, Audit și Finanțe*.

Poate că faptul că fusese repartizat să lucreze în subordinea unui om care părea să fie cea mai plicticoasă persoană din întreaga Agenție era un fel de pedeapsă. Adrian își dădea seama că fusese probabil cam înfipt, pe parcursul interviului ce precedase angajarea lui. Era, fără îndoială, o glumă proastă făcută de cineva, probabil de cineva de la Resurse Umane, care se gândea acum la el și căruia îi ieșea supa pe nas de atâta râs.

Și astfel Adrian ajunsese subiect de glumă. În fiecare zi tipul pentru care lucra își făcea apariția în aceeași cămașă Perma-Prest, albă, cu o cravată aproape identică și cu un costum Jos. A. Bank care varia de la un sălbatic gri-mediu până la un nebunesc gri *cărbune*. Adrian știa că nu lucrează pentru cine știe ce șef, dar nu cumva dusesese toată această rutină prea departe? Caston nu numai că arăta plicticos, dar și stilul lui de a mânca era la fel. Prânzul lui consta invariabil dintr-un ou moale cu o felie de pâine albă prăjită puțin, totul aseasonat cu un pahar de suc de roșii și cu un plic de Maalox. Preventiv. Odată, când îl rugase pe Adrian să-i aducă prânzul, acesta îi adusese V-8 în loc de suc de roșii și Caston se uitase la el ca la un trădător. *Hei, încearcă și tu să trăiești periculos, măcar o dată în viață*, ar fi vrut Adrian să-i spună. Tipul părea că nu se atinsese niciodată de vreo armă sau de vreun obiect mai periculos decât un creion nr. 2 foarte bine ascuțit.

Cu toate acestea, erau momente când Adrian se întreba dacă nu cumva ar fi reușit să-l cunoască pe de-a-ntregul pe omul de lângă el, dacă acesta ar fi putut avea și o altă față, ascunsă.

– Vă pot ajuta cu ceva? îi spuse Adrian lui Caston, cu ochii plini de speranță.

– Da, spuse Caston. Este ceva ce-ai putea să faci pentru mine. Când am cerut de la cei de la Operațiuni Consulare dosarele privitoare la un anume agent cu regim special, cunoscut sub numele de „Tarquin“, n-am primit decât fragmente din acestea. Am nevoie de orice document pe care poți pune mâna. Avem autorizarea directorului adjunct. Spune-le să verifice autorizarea și să ne trimită cât mai repede dosarele solicitate. În glasul lui Caston se distinse un foarte slab accent de Brooklyn – lui Adrian îi luă ceva timp să-l depisteze – și folosea jargonul tehnic și limbajul contabilicesc cu aceeași fluentă.

– Numai o clipă, spuse Adrian. Ați reușit să obțineți autorizarea directorului adjunct?

– Aceste autorizări sunt acordate punctual, pe fiecare proiect în parte. Dar da, se poate spune și așa.

Adrian încercă să-și ascundă surpriza. Auzise că doar o mână de oameni din întreaga Agenție obținuseră de-a lungul timpului o astfel de autorizare. Era oare Caston unul dintre acești oameni?

Dar în cazul în care Caston obținuse autorizarea, asta însemna că și el, ca asistent al lui, devenise cineva. Adrian roși. Auzise că angajații noi care puteau avea acces la anumite secrete făceau obiectul unei supravegheri speciale. Oare îi montaseră microfoane în apartament? Înainte de a fi angajat, Adrian semnase o grămadă de documente; fără îndoială că printre acestea era și vreun acord de renunțare la toate drepturile la intimitate și la viață privată pe care le avea un cetățean obișnuit. Dar oare ar putea fi el obiectul unei supravegheri operative? Adrian răsuci problema pe toate fețele. Până la urmă, ei bine, trebuia să fie sincer cu el însuși, până la urmă îi făcea plăcere.

– De asemenea, am nevoie de mai multe informații de la cei de pe insula Parrish, spuse Caston. Clipi de câteva ori. Vreau de la ei dosarele complete ale tuturor angajaților care au lucrat în aripa 4W în ultimele douăzeci de luni: doctori, asistente, personal de securitate, gardieni, toată lumea.

– Dacă au aceste date stocate în format electronic, ar putea să ni le trimită prin e-mail, pe canalul securizat, spuse Adrian. Transferul ar trebui să se poată face automat.

– Datorită faptului că sistemul informatic al Statelor Unite arată ca un covor din petice din cauza diferitelor platforme de operare folosite, nimic din ceea ce ar trebui să fie automat nu este așa. FBI-ul, INS-ul, ba chiar și blestematul de Minister al Agriculturii, fiecare are propriul sistem informatic. Nivelul de ineficiență este strigător la cer.

– În plus, o parte dintre aceste informații s-ar putea să fie ținute pe suport de hârtie. Asta înseamnă c-ar putea să dureze destul de mult.

– Rapiditatea este esențială în cazul de față. Te rog să te asiguri că toți știu chestia asta.

Adrian rămase tăcut pentru un moment.

– Vă cer permisiunea să vorbesc liber, domnule.

Caston își dădu ochii peste cap.

– Adrian, dacă vrei să ți se acorde permisiunea de a vorbi liber, ar fi trebuit să te înrolezi în armată. Aici ești la CIA. Noi nu procedăm așa.

– Asta înseamnă că pot vorbi liber?

Urmă o scurtă mișcare din cap.

– Se pare că ai crezut că te afli la Institutul Culinar American¹. Se mai întâmplă.

---

¹ În original „Culinary Institute of America“, prescurtat tot CIA (n. trad.).

Uneori, Adrian avea impresia că șeful lui era lipsit total de simțul umorului. Alteori, își dădea seama că exista o urmă de umor, însă foarte sec. Mai sec decât un deșert.

– Da, ei bine, am senzația că cei de la Operațiuni Consulare cam trag de timp, spuse Adrian. N-au părut foarte încântați de solicitările noastre.

– Bineînțeles că nu. Asta ar însemna ca ei să recunoască că Agenția Centrală de Informații¹ este de fapt agenția centrală de informații din țara asta. Și lucrul acesta le afectează mândria. Dar eu nu pot să mă apuc astăzi să rezolv toată mizeria asta organizațională. Până una, alta sunt obligați să coopereze cu noi. Ceea ce înseamnă că tu trebuie să-i faci să coopereze. De fapt, mă bazez pe chestia asta.

Adrian dădu sobru din cap, simțind cum i se ridică părul de pe ceafă de plăcere. *Mă bazez pe chestia asta.* Sunase aproape la fel cu *Mă bazez pe tine.*

O oră mai târziu pe sistemul electronic sosi un fișier mare, compresat, trimis de cei de pe insula Parrish. După decompresare și decriptare, cea mai mare parte a fișierului se dovedi a fi un fel de fișier audio.

– Știi cum să faci chestia asta să meargă? mormăi Caston.

Știa.

– Chestia asta este un fișier de date pe 24 de biți, formatat într-un sistem integrat de înregistrări audio. Este un format PARIS. Se pare că este vorba de un clip audio de cinci minute. Adrian ridică din umeri, refuzând cu modestie laudele care întârziară să vină. Hei, am fost președintele clubului de audiovizual din liceul meu. Sunt as în orice are de-a face cu astfel de fișiere și formate.

---

¹ Central Intelligence Agency (n. trad.).

Dacă vă hotărâți vreodată să vă începeți cariera în televiziune, eu sunt omul de care aveți nevoie.

– O să încerc să țin minte.

După ce făcu ajustările necesare de software, Adrian dădu drumul fișierului PARIS să ruleze pe computerul lui Caston. După toate aparențele era vorba de înregistrarea unei ședințe de tratament psihiatric a pacientului cu numărul 5312, ședință menită să indice starea lui psihică.

După cum știau, pacientul cu numărul 5312 era un agent operativ guvernamental, un veteran foarte bine pregătit, cu douăzeci de ani de carieră, care se afla deci în posesia a douăzeci de ani de secrete – proceduri, cifruri, agenți, informatori, surse, rețele.

Era de asemenea, după cum indica și înregistrarea, nebun de legat.

– Am o presimțire neplăcută în legătură cu tipul ăsta, aruncă Adrian.

Caston se strâmbă.

– De câte ori trebuie să-ți mai spun? Dacă vrei să-mi spui ceva în legătură cu niște informații logice, să-mi vorbești despre probe – sunt gata să te ascult cu atenție. Dar nu-mi îndruga verzi și uscate despre „presimțirile“ tale. Mă bucur să aflu că simți diverse lucruri. Este posibil, deși discutabil, să am și eu astfel de sentimente. Numai că locul lor nu este la birou. Am mai vorbit despre chestia asta.

– Îmi pare rău, spuse Adrian. Dar mă gândeam că dacă un astfel de personaj a reușit să scape...

– Nu pentru multă vreme, spuse Caston, aproape pentru el. Apoi repetă, cu glas și mai scăzut. Nu pentru multă vreme.

Beijing, China

Ca șef al Biroului Doi din cadrul Ministerului Securității Statului – biroul responsabil de operațiunile străine – Chao Tang vizita Zhongnanhaiul în mod regulat. Cu toate acestea, inima îi bătea mai repede ori de câte ori ajungea aici. În locul ăsta era concentrată atâta istorie; atâtea speranțe și atâtea dezamăgiri; atâtea reușite și atâtea eșecuri. Era o istorie pe care Chao o știa bine și care părea să-l însoțească la fiecare pas.

Zhongnanhai, cunoscut și sub numele de Palatul Mării, era o capitală înăuntrul capitalei. Complexul imens, foarte bine păzit, unde trăiau și de unde conduceau liderii Chinei, reprezenta un simbol imperial încă de pe vremea ocupației mongole din timpul dinastiei Yuan, în secolul al paisprezecelea. Dinastiile care urmaseră reconstruiseră de-a lungul veacurilor, demolând și ridicând edificii gigantice, unele dedicate puterii, altele plăcerii. Toate clădirile erau construite printre lacuri artificiale imense, presărate într-un peisaj mirific, creat de asemenea tot de mâna omului. În 1949, anul în care Mao obținuse controlul absolut asupra întregii țări, complexul, care între timp căzuse pradă ruinei, fusese reconstruit. Mai pe scurt, noii stăpâni ai țării aveau o casă nouă.

Ceea ce fusese cândva o foarte îngrijită replică a peisajelor naturale cedase acum locul aleilor pavate și parcărilor. Finețea și extravaganta trecutului fuseseră înlocuite de cenușiul și lipsa de grație specifice unui decor de stat comunist. Dar erau doar niște detalii estetice, nesemnificative. Revoluționarii se dovediseră păstrătorii vechilor tradiții ale secretului și izolării. Din punctul lui Chao de vedere, întrebarea era dacă acele tradiții aveau să reziste în fața unui om care părea hotărât să le schimbe – tânărul președinte al Chinei, Liu Ang.

Chao își aduse aminte că fusese chiar decizia președintelui să își stabilească reședința aici. Predece-

sorul lui nu locuise chiar în Zhongnanhai, ci în apropiere, într-o vilă foarte bine păzită. Cu toate acestea, Liu Ang avea motivele lui să locuiască în același complex împreună cu restul conducerii. Credea în puterea lui de convingere, punea mare preț pe abilitatea lui de a înfrânge și cele mai îndârjite rezistențe cu ajutorul vizitelor informale, neoficiale, al plimbărilor printre tufe și copaci, al invitațiilor neprevăzute la ceai.

Întâlnirea din această seară nu era nici una informală, nici neprevăzută. Fusesse într-adevăr aranjată pentru Ang, însă nu de către adversarii lui, ci chiar de către cei care-i erau loiali. Pentru că miza o constituia nici mai mult nici mai puțin decât însăși supraviețuirea lui Ang și viitorul celei mai numeroase națiuni a lumii.

Cinci din cei șase bărbați așezați în jurul mesei negre, lăcuite, la etajul al doilea al reședinței lui Ang erau aproape paralizați de frică. Cu toate acestea, președintele refuza să ia amenințările în serios. Aici, într-un mic complex de granit situat lângă Palatul Plin de Compasiune, lui Liu Ang îi venea foarte greu să înțeleagă că era foarte vulnerabil. Deci trebuia *forțat* să conștientizeze asta.

Rapoartele serviciilor de securitate erau destul de neclare, pline de umbre, într-adevăr, și din ele nu rezulta nimic concret. Dar când rapoartele colegilor lui Chao de la Biroul Unu, cel specializat în problemele de securitate internă, fuseseră coroborate cu cele de la biroul lui Chao, umbrele se transformaseră în ceva mult mai întunecat.

Un bărbat cu umeri înguști și cu o voce joasă, așezat în dreapta lui Liu Ang, schimbă o privire cu tovarășul Chao și apoi i se adresă președintelui:

– Iertați-mă că vorbesc atât de direct, dar ce rost ar mai avea toate planurile dumneavoastră de reforme dacă nu veți mai fi în viață pentru a le pune în aplicare! spuse bărbatul. Era consilierul lui Ang pe probleme de securitate. Ca și Chao, lucrase la Ministerul Securității Statu-

lui, însă la Biroul Unu. Dacă vrem să înotăm liniștiți trebuie să scoatem din piscină țestoasele care ne pot mușca. Dacă vrem ca florile din grădina noastră să poată înflori nestingherite, trebuie să smulgem din rădăcini buruienile otrăvitoare. Dacă vrem...

– Dacă vrem să culegem roadele înțelepciunii, trebuie să mai cosim din metafore, îl întrerupse Ang, zâmbind ușor. Dar înțeleg ce vrei să spui. Mi-ai mai spus și cu alte ocazii. Și răspunsul meu rămâne același. Glasul îi crescuse în intensitate. Refuz să devin paralizat de frică. Și refuz să iau măsuri împotriva persoanelor doar pe baza unor suspiciuni, nesustținute cu dovezi. Dacă aş face asta nu m-aş deosebi cu nimic de dușmanii mei.

– Dușmanii dumneavoastră vă vor distruge în timp ce dumneavoastră stați și discutați despre idealuri înalte! interveni Chao. Și atunci vă veți deosebi foarte mult de ei, într-adevăr – ei vor fi învingătorii și dumneavoastră veți fi dispărut. Vorbi politicos, dar cu înflăcărare în voce. Ang insistase întotdeauna în ceea ce privește politețea. Înflăcărarea venea însă de la sine.

– Unii dintre cei care mi se opun sunt bărbați și femei cu principii, spuse Liu Ang fără să ridice vocea. Bărbați și femei care pun mare preț pe stabilitate și mă privesc ca pe o amenințare a acestei stabilități. Când își vor da seama că greșesc, vor înceta să mi se mai opună. Aici, insistase el întotdeauna, timpul era de partea lui. Putea să își susțină argumentele referitoare la ritmul reformelor continuându-și pur și simplu planurile și demonstrând că acestea nu cauzau niciun fel de tulburări sociale.

– Confundați o bătaie cu cuțitele cu o discuție în cadrul unui cerc literar! replică Chao. Sunt destui oameni puternici – unii dintre ei ocupă funcții importante în aparatul de stat – pentru care adevăratul inamic îl repre-

zintă schimbarea – *orice fel* de schimbare. Nu avea nevoie să intre în mai multe detalii. Toți cei de față știau despre acei adepți ai liniei tradiționale a partidului, care se opuneau oricărui pas făcut spre transparență, spre dreptate, spre eficiență, tocmai pentru că prosperaseră în absența lor. Ei erau cei care-și bătuseră joc de numele Palatul Plin de Compasiune. Cei mai periculoși erau cei din comitetele guvernamentale – foarte bine reprezentați în Armata Populară de Eliberare și în instituțiile ce vegheau la siguranța națională – care acceptaseră numirea lui Ang în speranța că vor putea ajunge să-l controleze. Se spunea că protectorul lui Ang, vicepreședintele Partidului Comunist, le dăduse asigurări ferme în acest sens. Însă descoperiseră că Ang nu era păpușa nimănui, și nemulțumirea lor căpătase nuanțe de trădare. Până acum niciunul dintre ei nu îndrăznise să facă vreun gest public împotriva lui; orice mișcare împotriva unui om atât de popular ar fi putut da naștere unei rebeliuni populare de amploarea unui seism. Dar se mulțumiseră să stea la pândă, să aștepte, pierduseră vremea și acum deveniseră nerăbdători. Un mic grup de astfel de retrograzi își dăduseră seama că puterea lui Ang creștea în timp și că trebuiau să acționeze cât mai curând posibil, până nu era prea târziu.

– Voi, care v-ați declarat loiali mie – de ce vreți tocmai voi să mă transformați în ceea ce urăsc eu mai mult? protestă Ang. Se spune că puterea corupe, însă nu se precizează cum. Acum știu cum: *chiar așa* – reformistul începe să dea ascultare unui consiliu al fricii. Ei bine, *refuz* să fac așa ceva.

Chao abia se stăpâni să nu lovească cu pumnul în masă.

– Sunteți cumva *invulnerabil*? întrebă el, cu înflăcărare. Dacă cineva trage un glonț în capul reformis-

tului, oare glonțul acela ricoșează? Dacă cineva încearcă să taie gâtul reformistului, se ciobește cumva lama cuțitului? Spuneți că noi suntem un *consiliu al fricii*. Nu credeți c-ar fi mai potrivit să ne considerați un *consiliu al sănătății mintale*?

Chao era foarte devotat tânărului președinte atât personal, cât și profesional, și pe mulți îi surprinsese această dualitate. Fiind un funcționar care lucrase zeci de ani în cadrul serviciilor de securitate chineze, nu prea avea profilul obișnuitului suporter fervent al lui Ang. Dar încă de acum doi ani, când Ang devenise secretar general al Congresului Național Popular și președinte al comitetului permanent al CNP, combinația de agilitate și integritate care-l caracteriza îl făcuse pe Chao să înceapă să-l respecte. În opinia lui Chao, el întruchipa cele mai bune trăsături ale caracterului chinezesc. Cu toate acestea, ținând seama de faptul că pe parcursul carierei sale avusese de-a face cu oamenii pe care Ang încerca acum să-i elimine, nu-i dădea prea multe șanse de izbândă. Lupta aceea avea să-i aducă lui Ang nu numai nereușite, singurătate și controverse interioare, ci și o nemulțumire de sine, și pentru Chao ăsta era cel mai mare rău posibil.

De aici și înflăcărarea cu care vorbise în seara asta. În ciuda protestelor președintelui, ei nu își dorea ca Liu Ang să se transforme în niciun fel. Voia pur și simplu ca acesta să supraviețuiască. O abordare mai agresivă a problemei ar fi putut lăsa impresia unui președinte despot, dar în cazul acesta despotismul ar fi fost spre binele tuturor.

— Cunoașteți faptul că tovarășul Chao și cu mine avem păreri diferite în legătură cu multe probleme, spuse un bărbat în vârstă de cincizeci de ani, pe nume Wan Tsai. Ochii mari îi erau măriți și mai mult de lentilele ochelarilor săi cu ramă metalică. Însă, în acest caz suntem de

acord. Precauția trebuie să fie cuvântul de ordine. Wan Tsai avea pregătire economică și era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Ang. Tsai fusese primul care-l convingese pe Ang, pe atunci un tânăr, să lucreze în interiorul sistemului. Distrugerea statu-quo-ului avea să poată fi făcută mult mai ușor și mai eficient din interiorul sistemului. Spre deosebire de ceilalți consilieri personali ai lui Ang, el nu se temea deloc de viteza reformelor promovate de tânărul președinte. Era chiar nerăbdător să facă mai multe, să se miște mai repede.

– Hai să lăsăm eufemismele, reluă Ang. Vreți să organizăm o operațiune de curățare.

– Doar să-i îndepărtați pe cei care nu vă sunt loiali! strigă Wan Tsai. E pur și simplu autoapărare.

Președintele îi aruncă mentorului său o privire dură.

– Așa cum se întreba și înțeleptul Mencius¹, la ce e bună autoapărarea când aceasta duce la dispariția sinelui?

– Vreți să aveți mâinile curate, spuse Chao, accentuând puțin cuvintele. În curând, zic eu, toată lumea o să vă poată admira aceste mâini impecabil de curate – la înmormântarea dumneavoastră. Chao se mândrea cu autocontrolul lui, dar acum se trezi respirând greu. N-am spus niciodată că aș avea experiență în probleme juridice, economice sau filozofice. Dar mă pricep foarte bine la tot ce ține de securitate. Mi-am petrecut întreaga carieră în cadrul Ministerului Securității Statului. Tot Mencius spunea că atunci când un măgar vorbește despre măgari, omul prudent se oprește și ascultă.

– Tu nu ești măgar, ripostă Liu Ang schițând un zâmbet subțire.

---

¹ Filozof chinez, adept al filozofiei confucianiste, poate cel mai cunoscut confucianist după Confucius însuși (*n. trad.*).

– Și dumneavoastră nu sunteți un om prudent, îi replică Chao tăios.

Ca și ceilalți bărbați de la masă, Chao nu numai că recunoscuse în Ang un potențial imens, ci îl și ajutase pe acesta să își pună ideile în practică. Cu toții depindeau de siguranța lui. În istoria Chinei mai existaseră oameni asemenea lui Ang, dar nici unul dintre ei nu reușise să izbândească.

Era o binecuvântare și nu prea faptul că tânărul președinte – la cei patruzeci și trei de ani ai săi, Ang era cel mai tânăr bărbat care ocupase vreodată această poziție, și arăta chiar mai tânăr decât vârsta lui – era atât de iubit de mulțimile de dincolo de porțile Zhongnanhai. Adorația lor, ca și interesul arătat de mass-media occidentală nu făceau decât să mărească suspiciunea celor din vechea gardă față de reformele promovate de el. Însă acțiunile lui Ang provocau oricum reacții negative din partea antireformiștilor. În numai doi ani, Ang reușise să își câștige renumele unui promotor al libertăților, confirmând din plin temerile și speranțele celor din jurul său. Se transformase într-un personaj charismatic. Dar printre cei din vechea gardă nu inspira decât greață și presimțiri neplăcute.

Bineînțeles, jurnaliștii occidentali se grăbiseră să pună direcția sa în politică pe seama trecutului său. Subliniau faptul că fusese odată unul dintre protestatarii din Piața Tienanmen, primul din grupul care se ridicase împotriva tancurilor Partidului. Scriseseră că fusese primul conducător chinez care își făcuse studiile în străinătate, exagerând importanța celui an pe care și-l petrecuse studiind ingineria la M.I.T.¹ Opinaseră că prietenii pe care le le-

---

¹ Massachusetts Institute of Technology – celebră universitate americană (*n. trad.*).

gase în această perioadă îi întăriseră simpatiile pro-occidentale. Tovarășii care nu erau de acord cu el se temeau la rândul lor din aceleași motive că legăturile și simpatiile prooccidentale îi umbreau judecata. Chinezii care fuseseră în Occident erau numiți *hai gui* – cuvinte care însemnau „broască țestoasă“, dar se foloseau și cu sensul de „persoană care s-a întors de pe mare“ Chinezii suspicioși, care erau ostili cosmopolitismului manifestat de *hai gui* se autointitulau cu mândrie *tu bie*, numele țestoaselor locale. Pentru mulți *tu bie* lupta împotriva influenței *hai gui*-lor trebuia dusă cu orice preț.

– Nu mă înțelegeți greșit, spuse Ang pe un ton grav. Nu am de gând să desconsider problemele pe care le ridicăți, grijile pe care vi le faceți. Făcu un gest spre fereastră, spre o insulă de pe Lacul Sudic, acum acoperită cu zăpadă ce strălucea în bătaia luminii artificiale. În fiecare zi mă uit într-acolo și văd locul unde înaintașul meu, împăratul Kuang-hsu, a fost întemnițat datorită faptului că a lansat Cele o Sută de Zile de Reforme. Ca și mine, împăratul acela era motivat de idealism și de realism în același timp. Ceea ce a dus la prăbușirea lui, în urmă cu un secol, poate să ducă și la prăbușirea mea. Nu uit nicio clipă asta.

În 1898 se petrecuse o legendară schimbare, o schimbare care pavase și ea drumul spre convulsiile sociale masive din secolul care urmasă. Împăratul, inspirat de sfaturile marelui învățat și om politic Kang Yuwei și de situația națională, destul de înapoiată pentru acele vremuri, făcuse ceva mai îndrăzneț decât toți predecesorii săi. Pe parcursul a o sută de zile promulgase o serie de decrete care transformaseră China într-un stat constituțional modern. Dar speranțele și aspirațiile înalte își găsiseră curând sfârșitul. După trei luni, împărăteasa văduvă, susținută de câțiva generali, ordonase arestarea

împăratului, nepotul ei, și închiderea acestuia pe una dintre insulele ornamentale de pe așa-numita Mare de Sud, un lac artificial, și reinstaurase vechea ordine. Anumite cercuri de interese considerau reformele prea periculoase pentru existența lor – și până la urmă acestea reușiseră să triumfe, cel puțin până când restaurația lor conservatoare și înapoiată fusese îndepărtată de forțele revoluționare, cu o vigoare și o cruzime ce depășeau cu mult și cele mai îndrăznețe planuri ale împăratului întemnițat și ale consilierului său.

– Dar Kang a fost un învățat fără susținere populară, spuse un bărbat slab, cu ochii triști, care stătea la celălalt capăt al mesei. Dumneavoastră aveți în egală măsură credibilitate politică și intelectuală. Ceea ce vă face cu atât mai amenințător.

– Destul cu asta! spuse tânărul președinte. Nu pot face ce vreți voi să fac. Voi spuneți că așa trebuie să-mi protejez poziția. Cu toate acestea, dacă recurg la represalii – și-mi distrug adversarii doar pentru că mi se opun – administrația mea nu va mai merita această protecție. Oamenii o pot apuca pe o astfel de cale din diferite motive. Însă calea asta nu duce decât într-un singur loc. Duce la tiranie. Făcu o pauză. Pe aceia care mi se opun din cauza diferențelor de principii, voi încerca să-i conving. Aceia care au motive mai puțin nobile, ei bine, aceia nu sunt decât niște oportuniști. Și dacă politica mea dă rezultate, vor face ceea ce fac oportuniștii întotdeauna. Vor sta să vadă din ce parte bate vântul și apoi își vor schimba poziția. O să vedeți.

– E vocea umilinței sau a aroganței? întrebă un bărbat de la celălalt capăt al mesei. Bărbatul, Li Pei, avea părul alb și o față ridată și plină de vene care semăna cu coaja unei alune. Era mai bătrân cu o generație decât ceilalți și, în anumite privințe, părea cel mai nepotrivit

dintre aliații lui Ang. Provenea dintr-o familie săracă, de la țară, și era poreclit, nu fără admirație, *jiaohua de non-gmin*, adică „țăranul isteț“ Prototipul supraviețuitorului perfect, reușise să-și păstreze locul și poziția în Zhongnanhai, fie în Consiliul de Stat, fie chiar în partid, pe timpul lui Mao și al succesorilor acestuia, apoi pe timpul Revoluției Culturale și al înăbușirii ei, supraviețuind masacrelor, rupturilor și reformelor și la mii de corecții succesive ale cursului ideologiei. Mulți credeau despre el că e pur și simplu un cinic care se ajustează după oricine ar fi la putere. Dar asta era numai o parte a realității. Asemenea majorității cinicilor, și el era de fapt un idealist rănit în idealurile sale.

La capătul mesei negre și lăcuite, președintele Liu Ang luă o înghițitură de ceai verde.

– Poate că sunt și umil, și arogant. Dar nu sunt ignorant. Cunosc riscurile pe care le implică ignoranța.

Se auzi o altă voce, vorbind încet.

– N-ar trebui să ne uităm numai în interior. Napoleon a spus: „Lăsați China să doarmă. Când se va trezi, toate popoarele vor tremura.“ Printre inamicii dumneavoastră se află și străini care nu doresc ca Imperiul de Mijloc să o ducă bine. Se tem că sub conducerea dumneavoastră China chiar va începe să se trezească.

– Acestea nu sunt niște probleme teoretice, spuse Chao Tang, exasperat. Rapoartele de securitate pe care le-am citit sunt de-a dreptul *îngrijorătoare*. Ați uitat ce i s-a întâmplat lui Wai-Chan Leung în Taiwan? Mulți au văzut în el același spirit pe care-l aveți și dumneavoastră, și iată ce s-a ales de el. Este posibil ca și dumneavoastră să vă confrunțați cu același gen de dușmani – oameni care iubesc mai mult războiul decât pacea. Pericolul cu care vă confrunțați e cât se poate de real. După cum vă spu-

neam, se pare că deja s-a pus în mișcare un fel de conspirație.

– „Un fel“ de conspirație? repetă Ang. Mă avertizezi în legătură cu o conspirație internațională și, când colo, habar n-ai cine ar fi cei în cauză sau care ar putea fi scopurile lor. E o pierdere de vreme să vorbești despre o conspirație atâta vreme cât nu-i cunoști natura.

– Doriți certitudini? întrebă Chao. Certitudinile apar întotdeauna atunci când este prea târziu. Dacă am cunoaște toate detaliile unei conspirații, acea conspirație s-ar fi produs deja. Dar acum există prea multe șoapte, prea multe zvonuri și indicii, prea multe vorbe aruncate cu înțeleș ca să ne mai putem permite să ignorăm o astfel de situație...

– Simple presupuneri!

– Pe scurt, în chestia asta sunt implicați chiar și membri ai propriului dumneavoastră guvern, spuse Chao. Făcea eforturi deosebite să-și păstreze vocea calmă. De asemenea, nu putem ignora anumite dovezi care sugerează că ar putea fi amestecate și anumite elemente din preajma guvernului Statelor Unite.

– Informațiile dumitale nu pot constitui baza unei acțiuni, protestă Ang. Îți apreciez grija, dar nu văd ce-aș putea face, mai ales în măsura în care vreau ca atitudinea mea să fie un exemplu pentru ceilalți.

– Vă rog să luați în considerare..., începu Wan.

– Voi puteți să continuați discuția, spuse tânărul președinte și se ridică în picioare. Dar pe mine o să vă rog să mă scuzați. Sus mă așteaptă tânăra mea nevastă, care începe să creadă că Republica Populară Chineză a lăsat-o văduvă. Sau cel puțin asta mi-a dat de înțeleș. În cazul acesta chiar și câteva informații parțiale reprezintă motive serioase pentru a se trece la acțiune. Hohotul de

râs care urmă acestor cuvinte fu puternic, dar nu reuși să mai destindă atmosfera din încăpere.

Poate tânărul președinte *nu voia* să știe nimic despre amenințările la adresa lui; părea să se teamă mai puțin de aceste amenințări decât se temea de consecințele unei paranoia politice. Ceilalți nu-și permitteau să fie atât de încrezători. Ceea ce Liu Ang nu știa îl putea ucide.

8

St. Andrew Plaza. Partea sudică a Manhattanului

Ambler își simțea ochii parcă plini de nisip, inflamați. Îl dureau toți mușchii. Ședea pe o băncuță situată pe un platou larg de ciment poziționat între clădirile a trei instituții federale, toate cu fațadele gri și reci. Ca și în restul acestei părți a Manhattanului, clădirile imense erau înghesuite laolaltă, asemenea unor copaci care se luptau pentru mai mult aer și pentru o bucățică de cer. În oricare alt oraș din lume toate aceste clădiri ar fi fost considerate edificii grandioase. În sudul Manhattanului însă niciuna dintre ele nu lăsa vreo impresie aparte. Ambler își schimbă poziția pe bancă, nu neapărat pentru a sta mai confortabil cât pentru a găsi o poziție mai puțin incomodă. Pe o străduță din apropiere o echipă de muncitori de la serviciile de electricitate începu să spargă asfaltul, zgomotul ciocanelor pneumatice prevestind o durere intensă de cap. Se uită la ceas. Citise deja *New York Post* de la un capăt la altul. De cealaltă parte a piațetei un vânzător ambulant vindea nuci caramelizate. Ambler se gândea să meargă să-și cumpere o pungă, doar pentru a face puțină mișcare, dar tocmai atunci văzu un

bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o jachetă sport coborând dintr-o limuzină neagră.

Ținta sosise.

Bărbatul era destul de gras și, în ciuda frigului de-afară, transpira abundant. Se uită agitat împrejur în timp ce urca, neînsoțit, treptele care duceau dinspre trotuar către piațetă. Se purta ca o persoană care era foarte conștientă de vulnerabilitatea sa și părea foarte apăsător de ceva.

Ambler se ridică încet în picioare. Și acum? Se gândise să urmeze planul lui Arkady atât cât se putea, sperând că o să îi vină vreo idee la momentul potrivit. Era foarte posibil ca întreaga poveste să fie doar o încercare, să nu trebuiască să meargă până la capăt.

O femeie îmbrăcată într-un pardesiu verde de vinilin și încălțată într-o pereche de pantofi cu tocuri înalte se îndrepta rapid spre Ambler. Avea părul blond și buclat, buze pline și ochii de un gri-verzui. Ochii aceia îi aminteau lui Ambler de cei ai unei pisici, poate și pentru că, asemenea unei pisici, femeia părea că nu clipește deloc. În mână ținea o pungă maro de hârtie care nu se potrivea defel cu restul ținutei ei. Când se apropie de Ambler, atenția păru să-i fie atrasă de ușa rotativă a clădirii dinspre partea de nord a piațetei. Ca urmare cei doi se ciocniră destul de tare.

– La naiba! Mă scuzați, murmură ea cu o voce răgușită.

Ambler se trezi cu punga maro de hârtie în mână. După cum bănuise, în pungă nu se afla ceva de mâncare.

Tipul în jachetă sport ajunsese deja pe platou și se îndrepta acum spre clădire. Mai rămâneau probabil cam douăsprezece secunde.

Ambler își desfăcu pardesiul cafeniu – în orice cartier din oraș găseai cel puțin o duzină de oameni purtând așa ceva – și scoase arma din punga maro de hârtie. Era

un pistol de oțel albăstrui, un Ruger calibrul 44 Redhawk. Mult mai puternic decât era necesar pentru operațiunea aceasta, și cu siguranță prea zgomotos.

Se întoarse și văzu vă blonda se așezase pe o bancă din apropiere, lângă clădire. Își asigurase astfel o vedere panoramică asupra întregului câmp de bătălie.

Și acum ce să fac? Ambler își simțea inima bătând să-i spargă pieptul. Acum trebuia să meargă până la capăt.

Era o nebunie.

Fusese o nebunie să se bage în chestia asta încă de la început. Nebunesc era și faptul că ei îi ceruseră să facă așa ceva.

Ținta se opri brusc, se uită împrejur, apoi își reluă mersul. Acum nu era la mai mult de zece metri distanță de Ambler.

În mintea lui Ambler începu să-și facă loc o idee, asemenea soarelui care iese încet de sub un strat de nori. Acum înțelese ceea ce înainte subconștientul lui presupusese. *Nu-i ceruseră niciodată să facă asta.*

Fără îndoială că Arkady credea tot ce îi spusese, dar sinceritatea lui nu reprezenta o garanție pentru adevăr. De fapt întreaga poveste nu prea avea sens: o astfel de organizație nu și-ar fi asumat niciodată riscul de a însărcina o persoană de a cărei loialitate nu era sigură, mai ales pentru o astfel de misiune. El ar fi putut alerta autoritățile și astfel ținta ar fi fost avertizată, s-ar fi luat măsuri de asigurare a protecției acesteia. *Deci...*

Deci, întreaga misiune era de fapt un test. Deci, pistolul nu era încărcat.

Ținta se afla la mai puțin de șapte metri depărtare, îndreptându-se încet spre clădirea situată în partea de est a piațetei. Ambler se apropie de el cu pași repezi, scoase pistolul de sub haină, și, țintind spre spatele tipului, apăsă pe trăgaci.

Se auzi un clic slab, sunetul specific al unei arme descărcate, înghițit repede de zgomotul traficului și de hărmălaia ciocanului pneumatic folosit de echipa de la electricitate. Prefăcându-se disperat, apăsă trăgaciul încă o dată, și încă o dată până când butoiașul pistolului făcu o rotație completă.

Era sigur că blonda văzuse că apăsase de mai multe ori trăgaciul, fără efect.

Observă o mișcare bruscă cu coada ochiului. Întoarse capul. Un gardian de la celălalt capăt al pieței îl văzuse. Gardianul își scoase pistolul din veston și se lăsă pe un genunchi, țintindu-l.

Bineînțeles, pistolul gardianului era încărcat. Ambler auzi bubuitul asurzitor al unui pistol calibrul 38 și apoi un glonț îi trecu țiuind pe lângă ureche. Gardianul acela fie era norocos, fie un țintaș foarte bun. Dar până să afle care variantă era corectă, Ambler ar fi putut fi ucis.

Chiar în momentul în care Ambler o luă la fugă spre scările din partea sudică a pieței, observă încă o mișcare bruscă: vânzătorul ambulant, cuprins parcă de panică, își împinsese căruțul în gardian, doborându-l la pământ. Ambler îl auzi pe bărbat gemând de durere, apoi zdrăngănitul metalic al pistolului care-i căzuse din mână.

Cu toate acestea ceva în scena respectivă nu se potrivea. Niciun trecător nevinovat nu s-ar fi năpustit spre locul în care se trăgea. Tipul care se dădea drept vânzător ambulant făcea în mod sigur parte dintr-o echipă.

Auzi motocicleta înainte să o vadă; câteva secunde mai târziu un Ducati Monster puternic, negru apăru parcă de nicăieri. Cel care o conducea avea fața ascunsă de vizorul căștii. *Prieten sau dușman?*

– Urcă-te! strigă bărbatul la el, încetinind fără însă să oprească.

Ambler se aruncă pe scaunul din spate al motoci-

cletei și Ducati o porni din nou cu viteză. Totul se întâmplase prea repede, nu avusese timp să calculeze toate variantele – acționase din instinct. Acum simțea puterea motorului între coapse.

– Ține-te bine! urlă bărbatul din nou. Câteva clipe mai târziu motocicletă cobora treptele din partea opusă a pieței, cu partea din spate balansând puternic.

Pietonii de pe trotuar se împrăștiaseră deja speriați, însă motociclistul știa ce face, așa că după câteva momente se amestecaseră deja în trafic, ocolind un camion de gunoi, un taxi, apoi dubița unei firme de curierat. Tipul privea continuu în oglinzile retrovizoare, urmărind apariția vreunei mașini de poliție. Două cvartale mai spre nord o luă pe strada Duane și opri lângă o limuzină parcată.

Mașina era un Bentley roșu; Ambler observă că șoferul era îmbrăcat într-o livree de un verde-măslină. Portiera din dreapta se deschise pentru Ambler și el urcă, lăsându-se pe bancheta cafenie, din piele. Limuzina era foarte bine insonorizată – zgomotele orașului dispărură imediat ce ușa se închise cu o bufnitură surdă. Partea din spate a mașinii era spațioasă. Geamurile negre îi fereau pe pasageri de privirile indiscrete ale pietonilor ori ale celorlalți participanți la trafic.

În ciuda senzației de izolare, Ambler nu era singur în partea din spate a mașinii. Pe banchetă mai stătea un bărbat, care acum deschisese geamul ce-i separa de șofer și începuse să-i vorbească acestuia într-o limbă guturală:

– *Ndiq hartën. Mos ki frikë. Paç fat të mbarë. Falemnderit.*

Ambler se mai uită o dată la șofer – părul de un blond spălăcit, fața construită parcă din suprafețe plane și unghiuri. Mașina porni ușor, strecurându-se în traficul orașului. Celălalt pasager se întoarse apoi spre Ambler și-i adresă un „Salut“ cordial.

Ambler simți fiorul unei recunoașteri. Îl cunoștea pe bărbatul acesta. Era tipul pe care Arkady îi promisese că are să-l întâlnească. *E o persoană pe care o cunoști. Cineva cu care ai lucrat.* Un bărbat pe care îl cunoștea doar sub numele de Osiris, și care-l cunoștea doar ca Tarquin.

Osiris era un tip solid, trecut de șaizeci de ani, chel, cu excepția unei fâșii de păr roșcat în jurul urechilor. Pe vremea cât lucraseră împreună în cadrul Unității de Stabilizare Politică fusese cam rotofei, dar se mișca cu o agilitate uimitoare. Mai ales ținând seama și de celălalt handicap al său.

– A trecut ceva vreme, spuse Ambler.

Osiris își mișcă ușor capul auzind cuvintele lui Ambler și zâmbi, ochii lui albaștri și opaci aproape fixându-i pe cei ai lui Ambler.

– Nu ne-am mai văzut de mult, îl aprobă el. Osiris se pricepea să-i facă pe interlocutorii săi să uite că era orb, deși nu văzuse niciodată.

Osiris vorbea în termeni vizuali, vorbea despre lumina soarelui, despre textura jachetei cuiva, traducând mereu informațiile pe care le recepta la nivel tactil și auditiv. Traducerile erau de altfel punctul lui forte. Era cel mai strălucit lingvist pe care-l avuseseră vreodată cei de la Operațiuni Consulare. Nu numai că putea să vorbească și să înțeleagă toate limbile importante, ci era expert și în dialecte creole, accente regionale și alte specificități lingvistice minore – versiunile limbilor așa cum erau ele vorbite de oameni de fapt, nu versiunile idealizate care se predau la școli. Știa dacă un german era originar din Dresda sau din Leipzig, din Hessen sau din Turingia; putea distinge modul de pronunție al vocalelor dintr-o regiune hanseatică sau din alta, putea diferenția nu mai puțin de treizeci de versiuni ale limbii arabe vorbită pe

stradă. În anumite zone din lumea a treia, acolo unde se vorbeau mai multe limbi în același cartier – de exemplu în Nigeria, unde într-o singură gospodărie mai mare era posibil să se vorbească Igbo, Hausa, Youba și câteva versiuni creole sau băștinașe ale limbilor engleză și arabă – talentul lui Osiris se putea dovedi de neprețuit. Omul putea asculta înregistrări care îi făceau pe experții de la Departamentul de Stat, Serviciul pentru Africa să-și pună mâinile în cap și să ceară o perioadă de studiu de cel puțin trei luni, fiind capabil să traducă instantaneu o discuție purtată la foc automat.

– Din păcate șoferul nostru nu înțelege nicio boabă de engleză, îi spuse lui Ambler bărbatul cunoscut sub numele de Osiris. Dar albaneza o vorbește asemenea unui prinț local. De fapt sunt sigur că mulți dintre compatrioții săi exilați îl consideră cam simandicos în exprimare. Apăsă un buton și un compartiment cu băuturi se deschise de sub cotiera banchetei. Scoase cu gesturi aproape sigure o sticlă de apă și turnă în două pahare. Așteptă ca Ambler să ia unul dintre pahare, apoi îl luă și el pe celălalt. Reuși astfel să îndepărteze o parte din suspiciunile firești ale bărbatului din fața lui.

– Îmi cer scuze pentru toate încurcăturile astea, continuă Osiris. Sunt sigur că ți-ai dat seama care e treaba. Angajatorii mei voiau să se asigure că nu ești de fapt o momeală. Și nici nu se poate spune că ar fi putut să primească vreo recomandare.

Ambler dădu din cap. Lucrurile stăteau așa cum își imaginase el. Toată reprezentăția din piață fusese pusă la cale doar pentru a-i testa fidelitatea; voiau să-l vadă încercând să împuște un tip despre care-i spusese că este agent guvernamental. Dacă ar fi lucrat încă pentru guvernul Statelor Unite, n-ar fi făcut niciodată așa ceva.

– Ce s-a întâmplat cu ținta? Tipul în jachetă sport?

– Cine știe? Oricum n-avea nicio legătură cu noi. Se pare că organele federale au început o anchetă în privința modului de stabilire a prețurilor în construcții, și au reușit să-l racoleze pe tipul ăsta, care le-a predat niște materiale compromițătoare. Dacă ți s-a părut cumva că tipul era speriat, nu te-ai înșelat. Sunt o grămadă de oameni, la fel de speriați, care și-ar dori ca el să dea colțul. Numai că noi nu ne numărăm printre ei.

– Dar Arkady nu știa chestia asta.

– Arkady ți-a zis ceea ce știa de la noi. Credea că-ți spune adevărul pentru că fusese mințit de noi. Osiris râse. Eu l-am mințit pe el, el te-a mințit pe tine, dar el e fără de păcat, pentru că a crezut tot timpul că-ți spune adevărul.

– O chestie bună de ținut minte, spuse Ambler. De unde știi, poate că și tu ai fost mințit, la rândul tău – în legătură cu alte lucruri. Aruncă o privire spre oglinda retrovizoare din compartimentul șoferului, simțind că-l cuprinde amețeala. Solidul și chelul Osiris era așezat lângă un bărbat pe care Ambler nu-l recunoscuse imediat – păr șaten scurt, ochi albaștri și o față...

O față simetrică, de o frumusețe aproape crudă. O față pe care Ambler nu reuși să și-o amintească decât după câteva secunde.

O față care era, și în același timp nu era a lui. O față pe care o văzuse pentru prima dată în camera de la Motelul 6, o față care îi făcea încă sângele să-i înghețe în vine.

– Premisele întrebării ar nega chiar capacitatea mea de a-ți răspunde, spuse Osiris pe un ton apăsător. Ochii lui albaștri îl țintuiau inexpressivi. Așa că încrede-te în instinctele tale. Nu așa faci mereu?

Ambler înghiți greu, trase adânc aer în piept și se întoarse spre agentul orb.

– Știi cum mă cheamă?

– La câte operațiuni am participat împreună? La trei,

la patru? Te cunosc de-atâția ani, așa că am mai aflat și eu câte ceva despre tine. Tarquin. Numele adevărat este Henry Nyberg...

– Nyberg este un alt nume de acoperire, îl întrerupse Ambler. L-am folosit de câteva ori, apoi am renunțat la el. *Cum mă cheamă?*

– Acum ai început să vorbești ca un pește de pe Ninth Avenue, spuse el molcom, încercând să păstreze un ton jovial. „Cum mă cheamă?“ „Cine e tăticul tău?“ Uite ce e, înțeleg faptul că ai anumite întrebări. Dar nu sunt birou de informații. Poate cunosc unele răspunsuri. Dar nu le am pe toate.

– De ce?

Ochii albaștri și opaci ai lui Osiris păreau curios de alerți sub sprâncenele subțiri, aproape porcine.

– Pentru că unele răspunsuri sunt cunoscute de..., să spunem de cei de la un nivel superior.

– Accept orice îmi poți oferi, spuse Ambler brusc.

– Informațiile se pot dovedi periculoase, prietene. Cuvintele pot să rănească. S-ar putea să nu vrei să știi ceea ce crezi că vrei să afli.

– Pune-mă la încercare.

Ochii lipsiți de strălucire ai lui Osiris îl fixară lung, evaluându-l parcă.

– Știu un loc mai bun unde am putea să stăm de vorbă, spuse el.

9

Beijing

 Deși președintele Liu Ang se retrăsese în apartamentele sale private, într-o altă aripă a complexului discuția continua.

– Ce e cu fotografiile acelea la care ai făcut referire? spuse veteranul de la Ministerul Siguranței Statului întorcându-se spre Chao.

Şeful Biroului Doi, Chao Tang, dădu din cap şi scoase un dosar din mapa neagră pe care o adusese cu el. Răspândi câteva fotografii pe masă.

– Bineînţeles, i-am arătat deja aceste fotografii lui Ang. Am obţinut rezultatul la care mă aşteptam, adică zero. I-am cerut să-şi anuleze vizitele în străinătate, din motive de securitate. Refuză să facă așa ceva. Dar ar trebui să vedeți şi voi fotografiile astea. Bătu cu degetul pe una dintre poze – în ea apărea o mulţime de oameni, adunați în fața unei tribune. Aceasta a fost făcută cu doar câteva minute înainte de asasinatul din Changhua, spuse Chao. Vă amintiți evenimentul. S-a întâmplat acum mai bine de doi ani. Observați vă rog bărbatul caucazian care apare în mijlocul mulțimii. Mai scoase o fotografie, de data asta un prim-plan al persoanei în cauză. Asasinul. Omul care a pus la cale toată ticăloșia asta. O să vedeți fotografii în care apare şi la locul altor crime de genul ăsta. Este într-adevăr un monstru. Oamenii noştri au aflat câte ceva despre el.

– Cum se numeşte acest monstru? întrebă bătrânul Li Pei, cu accentul lui pronunțat.

Chao păru încurcat de întrebarea lui Li Pei.

– Nu i-am aflat decât numele operativ, recunosc el. Tarquin.

– Tarquin, repetă Li Pei, fața ridată tremurându-i ca şi cea a unui şarpe. American?

– Aşa credem, deşi nu ştim cu siguranță cine îl controlează. Este destul de dificil să filtrăm informațiile importante şi să decelăm intoxicațiile. Cu toate acestea, avem motive întemeiate să credem că este unul dintre

principalii actori în complotul care se pune la cale împotriva lui Liu Ang.

– Atunci va trebui eliminat, spuse bărbatul cu părul alb, lovind masa cu palma. Isteț, într-adevăr, se gândi Chao, dar tot țăran.

– Gândim la fel, spuse șeful spionilor. Uneori cred că Liu Ang e prea bun pentru lumea asta. Făcu o pauză. Din fericire, eu nu sunt așa.

Câțiva dintre cei din jurul mesei dădură din cap, îngândurați.

– În cazul acesta au fost deja luate anumite măsuri de precauție. O echipă operativă din cadrul Biroului Doi se ocupă de această problemă. Ieri, când am primit informații credibile în legătură cu locul unde s-ar putea afla, am fost în măsură să trecem imediat la acțiune. Aveți încredere în mine, la cazul acesta lucrează cei mai buni oameni pe care îi are țara asta.

Suna ca o afirmație retorică, se gândi Chao, și totuși el credea în veridicitatea cuvintelor sale. Chao îl găsisese pe Joe Li când acesta era încă un adolescent. Tocmai câștigase premiul întâi într-o competiție regională de tir, desfășurată sub egida organizației locale a Armatei Populare de Eliberare. Rezultatele concursului indicau faptul că băiatul, în ciuda mediului din care provenea, avea aptitudini ieșite din comun. Chao era întotdeauna în căutarea unor astfel de talente ascunse. Credea cu tărie că avantajul cel mai mare al Chinei stătea în imensitatea populației sale – și aici nu era vorba de gigantica forță de muncă brută, ci de talentele pe care această mare de oameni le putea produce. Dacă desfaci un miliard de scoici, găsești cu siguranță mai mult decât câteva perle, era una dintre zicalele preferate ale tovarășului Chao. Fusesse convins că tânărul Joe Li era o astfel de perlă, așa că se implicase personal pentru a se asigura că tânărul

avea să fie pregătit așa cum trebuie pentru o carieră extraordinară. Pregătirea lingvistică intensă începuse de la o vârstă fragedă. Joe Li va ajunge să cunoască la perfecție nu numai principalele limbi occidentale, dar și modul de viață al oamenilor din Vest; avea să asimileze informațiile care acolo erau considerate componentele culturii generale. Fusesse, de asemenea, bine antrenat în mânăuirea armelor, în arta camuflajului, în stilul de luptă corp la corp practicat de occidentali și în stilul de arte marțiale al călugărilor Shaolin.

Joe Li nu-l dezamăgise niciodată pe Chao. Nu se transformase într-un bărbat solid, dar statura lui se dovedise până la urmă un avantaj – lăsa impresia unui om obișnuit, nu bătea la ochi, nu inspira teamă. Extraordnarele lui abilități erau ascunse sub carapacea banalității. Chao chiar îi spusese odată că îi sugera un crucișător deghizat într-o bărcuță.

Și asta nu era totul. Joe Li își făcea treaba cu profesionalism și cu detașare, dar cu toate astea loialitatea față de țară și față de Chao însuși nu putea fi pusă la îndoială. Chao se asigurase de acest lucru. Pe de-o parte din motive de securitate, pe de alta datorită faptului că știa că în cercurile guvernamentale de nivel înalt era o agitație continuă pentru găsirea de resurse și de oameni pregătiți, Chao ținuse secrete capacitățile operaționale ale lui Joe Li. Ca să spunem lucrurilor pe nume, cel mai bun agent chinez răspundea numai ordinelor lui Chao.

– Dar acest Tarquin este mort? întrebă Tsai, economistul, bătând ușor cu degetele în blatul lăcuit al mesei.

– Încă nu, răspunse Chao. Dar asta se va întâmpla curând.

– Cât de curând? insistă Tsai.

– Operațiunile de genul acesta sunt întotdeauna delicate, mai ales că se desfășoară în străinătate, avertiză

C'haio. Dar, așa cum v-am asigurat, de asta se ocupă cel mai bun agent al nostru. Omul ăsta nu m-a dezamăgit niciodată până acum, și vă pot spune că i-au fost furnizate cele mai noi și precise informații. Viața și moartea au momentele lor. Ce pot să spun e că momentul lui Tarquin se apropie cu pași repezi.

– Cât de curând? repetă Tsai.

Chao se uită la ceas și își permise un zâmbet subțire.

– Cât arată ceasul dumneavoastră?

New York

Situat la intersecția Fifth Avenue și Central Park South, hotelul Plaza fusese ridicat la începutul secolului douăzeci și de atunci era un simbol al eleganței Manhattanului. Clădirea cu cornișe cu margini de cupru și cu interioarele împodobite cu brocarturi aurite sugera un castel franțuzesc amplasat în colțul Parcului Central. Celebrele sale Oak Room¹ și Palm Court², galeriile și magazinele scumpe din cadrul complexului atrăgeau o mulțime de oameni, care, chiar dacă nu ocupau una dintre cele opt sute de camere, contribuiau astfel la imensele cheltuieli de întreținere.

Însă locul pe care Osiris îl alesese pentru continuarea conversației era piscina de dimensiuni olimpice, situată la etajul al cincisprezecelea.

Ambler aprecie locul de întâlnire ca fiind inteligent ales. Acolo oamenii se dezbrăcau și se schimbau în costume de baie oferite de hotel. În aceste condiții ar fi fost foarte greu să ascunzi vreo armă, și aproape imposibil să înregistrezi ceva peste clipocitul continuu al apei.

---

¹ Restaurant celebru din cadrul Hotelului Plaza (*n. trad.*).

² Palm Court – idem (*n. trad.*).

– Pentru cine mai lucrezi zilele astea? întrebă Ambler călcând apa în partea mai adâncă a piscinei, lângă Osiris. La celălalt capăt al bazinului o femeie în vârstă înota leneș, făcând tururi ale zonei unde apa era mai mică. În afară de ea, în piscină nu mai erau alte persoane. Două femei cu înfățișarea unor văduve stăteau lungite pe șezlongurile de lângă marginea piscinei, îmbrăcate în costume de baie dintr-o bucată și beau ceai sau cafea, încercând parcă să-și adune puterile pentru câteva exerciții fizice îndelung amânate.

– Pentru niște tipi ca și noi, răspunse Osiris. Zău, doar că sunt organizați în mod diferit.

– Sunt intrigat, spuse Ambler, dar nicidecum lămurit. Despre ce dracu' vorbești?

– E vorba pur și simplu de punerea în valoare a talentelor. Sunt o grămadă de foști agenți operativi, de fapt foști componenți ai „Stab“ care nu și-au folosit până acum talentele la capacitatea maximă. Acum ei servesc tot interesele americane, dar sunt plătiți și folosiți de către o organizație particulară. Straturile adipoase îl mențineau pe Osiris la suprafața apei. Călcatul apei îi solicita un efort minim.

– O afacere privată. Poveste veche. De pe vremea mercenarilor germani care s-au implicat în Revoluția Americană.

– Poate un pic diferită, spuse Osiris, respirând ușor. Suntem organizați ca o rețea particulară de asociați. Cheia e faptul că alcătuim o rețea.

– Asemănătoare cu cele imaginate de Avon sau Tupperware, adică nu pe modelul unui cartel. Conducere stratificată.

Urmărind sunetul vocii lui Ambler, Osiris mișcă ușor capul; ochii lui orbi păreau acum că se holbează.

– Eu nu aș pune chiar așa problema, dar să zicem că

asta ar fi ideea. Agenți independenți, care lucrează independent, dar sunt coordonați și plasați de către superiorul lor ierarhic. Deci înțelegi de ce echipa e atât de dornică să i te alături. Te vor pentru aceleași motive pentru care m-au ales și pe mine. Capacitățile mele sunt unice. La fel și ale tale. Și acești oameni sunt interesați să racoleze talentele unice. Asta înseamnă că te afli într-o poziție favorabilă, din punctul de vedere al unor eventuale negocieri. Știi, printre băieții de la „Stab“ erai un fel de mit. Șefii mei se gândesc că dacă măcar o jumătate dintre poveștile care circulă despre tine sunt adevărate... Și eu te-am văzut la treabă, așa că știu ce vorbesc. Vreau să spun că, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai reușit să faci în Kuala Lumpur... ăla da material pentru legende și mituri. Și, după cum probabil îți aduci aminte, am fost și eu acolo. Unitatea de Stabilizare Politică nu avea prea mulți vorbitori de malaieză.

– Asta s-a întâmplat demult, spuse Ambler și se lăsă pe spate, începând să facă pluta.

Kuala Lumpur. Trecuseră mulți ani de când se gândise ultima oară la ce se întâmplase acolo, dar amintirile îi reveniră cu destul de multă rapiditate. Se afla într-o sală de conferințe din Putra World Center, undeva în districtul financiar al orașului, lângă Petronas Twin Towers și Golden Triangle Area. Participa la un congres internațional în probleme de comerț și Tarquin era – oficial – reprezentantul unei companii din New York, specializată în probleme de proprietate intelectuală. Henry Nyberg era numele pe care-l purta în cadrul acelei operațiuni. Șefii lui aflaseră că un terorist se strecurase într-una dintre delegațiile străine prezente la congres. Nu se știa însă în care anume. Tarquin fusese trimis aici pe post de detector de minciuni ambulant. Crezuseră că va avea nevoie de toate cele patru zile pe parcursul cărora urma

să se desfășoare congresul, dar el reușise să rezolve problema în mai puțin de o jumătate de oră. Se plimbase prin foaierul sălii de conferințe, printre grupuri de oameni, toți purtând ecusoanele albastre puse la dispoziție de organizatorii congresului. Privise cum reprezentanții companiilor făceau schimb de cărți de vizită, îi văzuse pe antreprenori cum stăteau la pândă în căutarea unor potențiali investitori, urmărise nenumăratele partide de „dans“ în care se angajau conducătorii companiilor din toată lumea. În foaier era un miros persistent de cafea și de produse calde de patiserie. Tarquin rătăci fără țință, străbătând de mai multe ori încăperea, dând din când în când din cap în semn de salut, în caz că s-ar fi uitat cineva prea atent la el. Douăzeci și cinci de minute mai târziu, știa.

Nu era vorba de o singură persoană, ci de două. Cei doi se infiltraseră în delegația unei bănci din Dubai. Cum reușise să-și dea seama? Tarquin nu se obosise să caute semnele subliminale ale minciunii și alte fricii. Îi văzuse și își dăduse seama, așa cum făcuse mereu în astfel de cazuri. Asta era tot. O echipă de specialiști din cadrul Unității de Stabilizare Politică își petrecuse restul zilei pentru a confirma ceea ce el detectase în doar o fracțiune de secundă. Cei doi tineri erau nepoții directorului băncii. Fuseseră racolați de o organizație teroristă în timpul studenției pe care și-o petrecuseră la Cairo. Cei din organizație le ordonaseră să aducă anumite piese de echipament industrial, piese care, deși inofensive, în combinație cu alte materiale relativ ușor de procurat, se puteau folosi la fabricarea muniției.

Ambler pluti în liniște preț de câteva secunde. *Oamenii ăștia știu ce știi tu să faci*, reflectă el. *Oare cum schimbă asta datele problemei?*

– Toată lumea te-a întrebat cum ai reușit să-ți dai

seama, și tu le-ai spus tuturor că era evident, că tipii aceia transpirau ca niște porci. Dar nu era deloc evident, nu și pentru alții în afară de tine. Și nu transpirau deloc. Analistii de la „Stab“ au studiat ulterior înregistrările video. De fapt, pentru toți ceilalți, cei doi păreau perfect camuflați. Arătau plictisiți și îndatoritori, exact așa cum și trebuiau să arate. Numai că tu ai văzut altceva.

– I-am văzut așa cum erau de fapt.

– Exact. Ceva ce nimeni altcineva n-a mai reușit să facă. Noi doi n-am vorbit niciodată despre chestia asta. E o abilitate extraordinară. Un *dar*.

– Atunci pot spune c-aș vrea să înapoiez acest dar.

– De ce? E o pălărie prea mare pentru tine? Osiris chicoti. Deci, care-i treaba? Ai primit vreo amuletă de la un vrăjitor?

– Nu cred că sunt cea mai potrivită persoană pentru a-ți spune exact despre ce e vorba, zise Ambler sobru. Dar cred că are cumva legătură cu faptul că oamenii văd în general ceea ce vor să vadă. Simplifică lucrurile, se angajează în cicluri ipoteză-confirmare. Eu nu fac asta. Nu pot. Nu e un lucru pe care să-l pot controla.

– Nu știu dacă e o binecuvântare sau un blestem, spuse Osiris. Sau câte puțin din amândouă. *Comme d'habitude*¹. Te afli în situația de a ști prea multe.

– În momentul de față problema mea e că știu prea puține. Știi ce caut eu. Lămuriri. Într-adevăr, pentru el era o problemă de viață și de moarte. Trebuia să afle *adevărul*, altfel risca să se scufunde într-o mare de inconștiență de unde n-avea să mai iasă niciodată.

– Dar lămuririle astea se fac în etape, zise Osiris. După cum ți-am spus, ceea ce pot eu să-ți ofer este rațiune

---

¹ Ca de obicei – în limba franceză în original (*n. trad.*).

mai degrabă decât informații. Spune-mi lucrurile relevante și eu poate că voi reuși să te ajut să le înțelegi așa cum trebuie.

Ambler se uită la Osiris, care călca încă apa, fără să dea semne că ar face vreun efort deosebit. Pe umerii largi îi străluceau picături de apă, dar fâșia de păr roșu îi rămăsese uscată. Ochii albaștri și goi ai bărbatului erau calzi, chiar prietenoși parcă; tensiunile pe care le detecta nu erau provocate de vreo stratagemă sau înșelăciune pusă la cale. Resentimentele lui Ambler veneau în mod automat, așa că trebuia să le lase deoparte. Ocazia, dacă era reală, nu trebuia lăsată să-i scape.

Chinezul îmbrăcat într-un costum bine croit – un costum de lână fină, cu un model subtil, distins – nu atrase atenția nimănui în momentul în care intră în holul hotelului Plaza prin ușa rotativă care dădea în Fifth Avenue. Era un tip slăbuț, chipeș, cu trăsături delicate și ochi strălucitori, prietenoși. O salută cu o mișcare a capului pe una dintre recepționere, și aceasta îi răspunse la rândul ei la salut, gândindu-se că o confunda cu vreo colegă, eventual cea care îi făcuse tipului formele de cazare. Îl salută și pe portar, care-i aruncă un zâmbet politicos și îndatoritor, și se îndreptă cu pași măsurați spre zona lifturilor. Dacă ar fi dat semne de nesiguranță sau dacă s-ar fi oprit să se orienteze, era posibil ca unul dintre angajații hotelului să-l interpeleze cu un serviabil „Vă pot ajuta cu ceva?” Dar într-un hotel cu opt sute de camere nimeni nu s-ar fi deranjat să acosteze o persoană care arăta ca un oaspete obișnuit al locației.

În câteva minute reuși să-și dea seama că persoana pe care o căuta nu se afla în hol și nici în vreunul dintre restaurantele din cadrul hotelului; după alte câteva minute verificase și celelalte spații deschise publicului aflate la

nivelurile inferioare – galeriile de artă, magazinele, saloanele de coafură, centrul de tratament balnear.

Joe Li eliminase deja din calcul posibilitatea ca ținta sa să fi închiriat vreo cameră aici. Cazarea la un hotel de rangul acestuia ar fi dat prea multe bătaii de cap – acte de identitate, cărți de credit și așa mai departe. Persoana pe care o urmărea nu părea genul de om care să-și fi dorit ca vizita lui aici să lase vreo urmă. Dat fiind faptul că nu se afla în principalele spații deschise publicului, mai rămâneau doar două posibilități. Una dintre acestea era sala de fitness a hotelului.

Niciunul dintre numeroșii angajați ai hotelului nu-l văzu luând-o pe un coridor mochetat dintre două lifturi, și apoi pe o intrare de serviciu marcată discret. Nu-l văzură deschizându-și servieta diplomat și scoțând de acolo echipamentul pe care și-l pregătise. Nu-l văzură îmbrăcându-se cu o salopetă gri-petrol de îngrijitor, care acoperea complet costumul ușor pe care-l purta, și nici urcându-se într-un lift de serviciu, înarmat cu un mop și o găleată aflată pe o platformă cu roțile.

Dacă l-ar fi întâlnit acum, nu l-ar mai fi recunoscut. Doar prin modificarea ținutei și atitudinii se transformase într-un bărbat mai bătrân cu douăzeci de ani; acum era un om gârbovit, preocupat de găleata lui și de nesfârșita listă de treburi pe care le avea de făcut, era pur și simplu un om de serviciu, o prezență invizibilă pentru toți ceilalți.

Osiris începuse să respire parcă mai greu, dar nu din cauza efortului fizic.

– Nu vezi? spunea el. Există și o altă ipoteză. Călca apa cu mișcări scurte și grațioase, de parcă ar fi dirijat o mică orchestră de cameră. Albastrul ochilor lui se armoniza cu cel al apei din piscină.

– În legătură cu ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore?

– Da, spuse bătrânul lui coleg. Contul tău a fost curățat în mod admirabil. Ești uimit de faptul că informațiile pe care le ai despre cine ești nu se potrivesc cu lumea în care te miști și ai presupus că această lume este manipulată, că aici s-a umblat. Dar dacă presupunerea ta este greșită? Dacă manipularea s-a făcut chiar asupra minții tale?

Ambler simțea cum în suflet i se strecoară teama în timp ce asculta. Agentul supraponderal de lângă el începu să explice.

– Lama lui Occan¹ – care-i cea mai simplă explicație? continuă Osiris. Este mai ușor să fie schimbată mintea ta decât întreaga lume care te înconjoară.

– Ce încerci să-mi spui? Ambler simțea că amorțește.

– Ai auzit despre Bluebird, Artichoke, Mkultra – toate studiile acelea comportamentale din anii 1950, nu-i așa? Au fost declassificate, s-a trecut ușor peste ele. Oamenii le privesc acum doar ca pe niște mici episoade hazlii din istoria agențiilor de spionaj.

– Și pe bună dreptate, se strâmbă Ambler. Vorbești despre niște nebunii de pe vremea Războiului Rece, fantezii dintr-o eră de mult apusă. Studiile acelea au fost întrerupte cu multă vreme în urmă.

– Ei bine, tocmai asta e chestia. Numele programelor s-a schimbat, dar cercetările n-au fost niciodată abandonate. Și povestea nu este irelevantă în cauza de față.

---

¹ *Occam's razor* – este un principiu atribuit logicianului englez din secolul al XIV-lea William of Ockham. Conform acestui principiu, toate explicațiile oricărui fenomen ar trebui să evite pe cât posibil presupunerile, fiind astfel eliminate – sau „rase” – acele explicații neclare, care nu ajută prea mult deducția logică (*n. trad.*).

Totul a început cu Josef Cardinal Mindszenty – numele ăsta îți spune ceva?

– Încă o victimă a regimurilor comuniste, de la mijlocul secolului trecut, undeva imediat după război. Ungurii au instrumentat un proces trucat, l-au pus să-și mărturisească în fața camerelor de luat vederi vinovăția pentru fapte de trădare și corupție. Dar totul a fost o farsă sinistră.

– Sigur că a fost. Dar cei de la CIA erau curioși. Au făcut rost de filmul în care era imortalizată mărturia bietului nenorocit și au cercetat-o în amănunt, urmărind toții indicatorii de stres, încercând să demonstreze că personajul în cauză mințea. Ei bine, n-au reușit să facă asta. Toate testele indicau că spusese adevărul. Cu toate acestea se știa că acuzațiile aduse erau false. Ceea ce i-a cam pus pe gânduri. Oare preotul acela chiar *credea* ce spune? Și dacă era așa, oare cum îl convinseseră, cum îl făcuseră să creadă în această... realitate alternativă? Dacă fusese drogat, oare ce droguri folosiseră? Și așa mai departe. Ceea ce ne-a determinat să inițiem experimente prin care se urmărea găsirea unei căi de controlare a minții umane. Primele zeci de ani n-au adus nimic palpabil. Băgau pe câte unul în comă cu pentothal, apoi îi injectau dexedrină până îi săreau ochii din cap. Oare ce efect aveau aceste substanțe – îl făceau pe subiect receptiv la sugestii narcohipnotice? Șefii erau fascinați de posibilitățile oferite. Destul de repede s-au implicat în proiect și cei de la Serviciile Tehnice. Dar aveau nevoie de și mai multe resurse pentru continuarea experimentelor, așa că au găsit o cale să-i implice și pe cei de la Divizia de Operațiuni Speciale a Armatei, cei din Fort Detrick, din Maryland, unde exista și un centru de cercetări biologice.

– Cum de știi atât de multe despre asta? întrebă Ambler. Simți un fior rece pe șira spinării.

– De ce crezi că ne-au pus să lucrăm împreună? Osiris ridică din umeri. Eu aveam pregătire psihologică. Ca și cei mai mulți dintre lingviști. Limbajul, limba în general era o unealtă folosită destul de mult în încercările de control al minții. În zilele bune agenți-psihologi interogau deseori un dezertor rus, de exemplu, într-o casă conspirativă din Germania, ori vreun nord-coreean într-un apartament din Seul. În general tipul respectiv era drogat după o anumită procedură complicată. Dar după ce erau drogați, nu dura mult până ce respectivii alunecau într-o stare de inconștiență și începeau să bolborosească incoerent în limba folosită în satul lor natal, și maimuțele astea de la Agenție habar n-aveau ce spuneau cei interogați și nici nu putea comunica cu ei. Atunci au decis că au nevoie de oameni ca mine. După eforturi considerabile, ne-au găsit și ne-au recrutat. Așa că ne-am adus și noi contribuția la proiectele care implicau prezența psihologilor. După aceea, la revedere, eram împrumutați la alte agenții. Ei numeau asta „colegialitate“, de fapt era vorba de o redistribuire a resurselor umane și a costurilor.

– La alte agenții guvernamentale. Ca de exemplu la Operațiuni Consulare. Sau la Unitatea de Stabilizare Politică din subordinea acesteia.

– Știi procedura. În cele din urmă am cerut transferul în cadrul Departamentului de Stat pentru că am crezut că munca acolo va fi mai stimulativă, mai ales în ceea ce privește folosirea cunoștințelor mele de limbi străine. Totuși, cei de la Operațiuni Consulare erau interesați de pregătirea psihologică pe care o primisem. Pe vremea aceea încă își mai făceau griji din cauza ta. Se întrebau cât de mult se puteau baza pe tine. Așa că le-a convenit de minune să mă trimită în câteva misiuni cu tine.

– Deci făceai rapoarte despre mine.

– Te-ai prins. Tu făceai rapoarte despre băieții răi, eu făceam rapoarte despre băiatul bun care ne ajuta să-i prindem pe cei răi. Dar sunt sigur că tu ai știut tot timpul chestia asta. Asta era treaba, nu?

– Din câte îmi aduc eu aminte, *mie* mi s-a cerut să fac rapoarte despre tine, spuse Ambler. Încă încercau să se obișnuiască cu ideea unui agent orb. Probabil voiau să fie siguri.

Osiris zâmbi vesel.

– Ca să vezi, un orb care-l conduce pe alt orb. După cum am spus, tu probabil că știai care era misiunea mea acolo. Părerea mea e că nu m-ai demascât din pură politețe.

– N-am făcut-o pentru că nu consideram că-mi poți face vreun rău.

– Nici nu ți-am făcut, spuse Osiris. De fapt, îmi plăcea de tine. Încă de la misiunea din Kuala Lumpur.

– Zău, episodul acela a fost lăudat cam mult.

– Prinderea micilor teroriști? Nu la asta m-am referit.

– Atunci la ce?

– Gândește-te la ce s-a întâmplat înainte ca tu să-i demaști pe cei doi.

– Tu trebuia să lucrezi la ușa de la Putra World Center. Asta înseamnă că te aflai la capătul barului, bând un fel de suc de mere. Arăta ca berea. Aveai o cască în ureche și ascultai prin rotație ce captau microfoanele instalate în diferite puncte ale foaierei. Dacă auzai ceva interesant sau ieșit din comun, trebuia să-mi semnalezi despre ce este vorba.

– N-am făcut asta, n-a fost nevoie. Dar eu vorbesc despre ce s-a întâmplat puțin mai devreme. Ne îndreptam împreună spre locul acela, purtând amândoi ecusoane date de organizatorii congresului. Și eram amândoi îmbrăcați

în costumele acelea „Kilgour French & Stanbury“, care ne făceau să arătăm ca niște oameni de afaceri sadea.

Ambler mormăi.

– Dacă zici tu.

– Degetele astea nu mint niciodată. Un material foarte bun, care se mula perfect pe umeri și în jurul gâtului. Osiris își ridică mâinile și agită degetele prin aer. Și, cum spuneam, eram pe trotuar, nu departe de destinația noastră, și atunci a apărut un biet țăran, un om din provincie, care întreba în stânga și în dreapta cum poate să ajungă la cea mai apropiată gară, și nimeni nu-l băga în seamă. După accentul lui mi-am dat seama că e vorba de un Dyak, știi, un membru al comunității aceleia cvasiprimitive, care populează satele răspândite pe ceea ce a mai rămas din Malaysia rurală. Ține cont că ne aflăm în inima centrului financiar al țării. Oamenii sunt ocupați, nimeni n-are timp pentru un Dyak, așa că toată lumea îl ignora, ca și când ar fi fost invizibil. Disperat, tipul ăsta – un Dyak, deci probabil avea sandale în picioare și era îmbrăcat cu o togă caraghioasă –, vine la tine, tocmai la tine, să te întrebe cum ajunge la gară.

– Dacă zici tu, spuse Ambler.

– Dar tu nu erai de-acolo, habar n-aveai unde e gara. Însă în loc să-i spui tipului „Îmi pare rău, nu vă pot ajuta“, l-ai oprit pe unul dintre grăbiții oameni de afaceri care mișunau prin zonă. Bineînțeles, văzând un occidental care arăta prosper, așa, ca tine, respectivul s-a oprit pe dată. Apoi, cu micul Dyak lângă tine, l-ai întrebat pe tip „Poți să ne spui și nouă unde este cea mai apropiată gară?“ și-ai rămas acolo până când respectivul a explicat cum se ajunge la gară. În timpul ăsta eu stăteam și-mi trosneam degetele în buzunarele pantalonilor, pentru că aveam o treabă foarte importantă de rezolvat, iar tu pierdeai vremea ajutându-l pe un țăran să ajungă acasă.

– Și?

– Tu nu mai ții minte nimic, fiindcă pentru tine n-a însemnat nimic neobișnuit. Pentru mine a însemnat totuși ceva. Până atunci mi se păruse că ești un ticălos de primă clasă, ca și majoritatea celor din „Stab“, dar brusc am început să mă gândesc că poate nu erai chiar așa.

– Nici măcar un ticălos obișnuit?

– Nu, cel mult unul amator. Osiris râse din nou. Ambler își aminti că tipului îi plăcea să râdă. E ciudat că îți amintești anumite lucruri, și la fel de ciudat că despre altele nu mai știi nimic. Chestie care ne aduce la următoarea fază a experimentelor psihologice. Războiul din Vietnam era încă în plină desfășurare. Nixon nu ajunsese încă în China. Și acum intră în scenă un tip foarte inteligent, foarte periculos și foarte puternic.

– Îmi ții o lecție de istorie?

– Știi ce se spune: cei care-și uită istoria...

– Pică examenele la materia asta, spuse Ambler. Mare pagubă. Uneori mă gândesc că numai cei care-și amintesc trecutul sunt condamnați să-l repete.

– Înțeleg ce vrei să spui. Vorbești despre acei oameni care încă mai păstrează ranchiună pentru lucruri care s-au întâmplat cu secole în urmă. Dar dacă îți otrăvesc tarta cu fructe? Dacă îți pun un pic de mătrăgună între fragi? N-ai vrea să știi?

– Ce vrei să spui?

– Vorbesc despre James Jesus Angleton și despre una dintre numeroasele victime pe care le-a făcut opera lui.

– Despre cine, pentru numele lui Dumnezeu?

– Poate chiar despre tine.

Nu era nici în sala de fitness. Joe Li verificase atent toată zona, inclusiv vestiarele. Era remarcabil cât de puțin reușise să atragă atenția – parcă odată cu salopeta de

îngrijitor își trăsesse peste el și un fel de mantie care-l făcea invizibil. Acum își împingea găleata spre vestiarele piscinei. Ținta lui nu se vedea nicăieri. Ultimul loc unde îl putea căuta era chiar piscina. Într-adevăr, piscina reprezenta un loc perfect pentru o astfel de întâlnire.

Joe Li intră în zona piscinei, târșâindu-și picioarele – mersul pe care și-l alesese pentru a întregi personajul pe care-l juca. Nimeni nu se uitase cu luare-aminte la el. Nimeni nu se uitase prea atent nici la capătul mopului pe care-l ținea în mână. Faptul că ustensila avea un diametru mai mare decât una obișnuită era mult prea greu de observat pentru cineva prea ocupat pentru a privi mai atent. Se uita de jur împrejur în vreme ce manevra găleata cu roțile pe plăcile de gresie ale podelei. Bărbatul pe care-l urmărea îi scăpase printre degete în munții Sourland. Asta n-avea să se mai întâmple.

Dacă ținta lui era aici, misiunea lui avea să se sfârșească în curând.

Ambler închise ochii și se lăsă la fundul piscinei, apoi se ridică repede la suprafață. Avea nevoie de o pauză. Angleton, emineața cenușie a CIA în privința contraspionajului pe timpul Războiului Rece, era un geniu ale cărui obsesii paranoice aproape distruseseră agenția din care făcea parte.

– Angleton era implicat într-o mulțime de lucruri, continuă Osiris. Când Comisia Church a început investigațiile și CIA a trebuit să suspende Mkultra, pe la începutul anilor 1970, Angleton s-a dat peste cap ca proiectul să nu fie oprit. Pur și simplu a fost mutat în ograda Pentagonului. La scurt timp după aceea Angleton a fost înlăturat, dar partizanii lui au continuat proiectele începute de el. An după an s-au cheltuit milioane de dolari pe cercetare, înăuntrul și în afara structurilor gu-

vernamentale. Aveau pe statele de plată cercetători și oameni de știință care lucrau în laboratoarele institutelor farmaceutice și în centrele universitare. Și, în timpul ăsta, ei își vedeau la rândul lor de treabă, fără să fie deranjați de vreo organizație pentru drepturile omului. Lucrau cu scopolamină, bofontenină, corynantină. Stimulente, narcotice, mai mult sau mai puțin ușoare. Au construit versiuni modificate ale vechilor aparate Wilcox-Reiter, care erau folosite pentru terapie prin electroconvulsii. Au făcut progrese considerabile în domeniul „spargerii modelelor comportamentale“, unde se puteau juca cu mintea unei persoane până când aceasta începea să-și piardă complet capacitatea de orientare în spațiu și timp, traseele neuronale obișnuite, în principiu întreaga conștiință de sine. Toate astea combinate cu o tehnică pe care ei o numeau „manipulare psihică“ – procedeu prin care aduceau pacientul în stare de inconștiență, apoi îl bombardau cu mesaje înregistrate la infinit pe o bandă magnetică – șaisprezece ore pe zi, săptămâni la rând. Și pe vremea aceea tehnicile folosite erau destul de primitive. Dar Angleton văzuse și o aplicație practică pentru aceste descoperiri. Bineînțeles, era obsedat de tehnicile folosite de sovietici pentru controlul minții. Știa că dacă agenții noștri aveau să fie capturați, așa cum s-a și întâmplat, mintea avea să le fie spălată prin metode care implicau supunerea la un stres maxim, la traume și la substanțe farmaceutice puternice. Dar dacă ar fi fost posibilă modificarea amintirilor unei persoane?

– Așa ceva e imposibil.

– Angleton nu era de aceeași părere. El voia să adapteze rezultatele vechilor cercetări la tehnicile de spargere a modelului comportamental și de manipulare psihică și să aducă totul la un nivel mai înalt de performanță. Să trecem acum la divizia de Strategie

Neuropsihică din cadrul Pentagonului, unde s-a dezvoltat o tehnică specială, numită acoperire mnemonică. Vechile benzi magnetice erau date uitării. Acum am trecut de asta, avem ceva mai bun. Este vorba de un „flux îmbogățit“ – stimuli audio, video și olfactivi – și de fabricarea a sute de mici amintiri. Subiecților li se administrează mai întâi substanțe chimice psihotomimetice, apoi urmează *fluxul* – un șuvoi de episoade foarte credibile și vii prezentate amestecat, într-o ordine care se schimbă mereu – de la defecatul pe oliță pe vremea prunciei până la o partidă de pipăieli cu o fată de treisprezece ani, fata vecinilor de alături..., o scenă de la absolvirea liceului..., o petrecere de pe vremea studenției, stropită din belșug cu bere... Un nume repetat iar și iar, noua identitate, cea suprapusă peste cea reală. Rezultatul era crearea unei identități paralele, pe care agentul și-o asuma automat în condiții de stres extrem sau în cazul în care se încerca alterarea capacităților sale mentale. Scopul era producerea unui agent imun la orice fel de interogatoriu. Dar tu știi cum lucrează serviciile astea clandestine. Odată ce creează o tehnică nouă, numai bunul Dumnezeu știe cum o vor folosi.

– Și tu sugerezi că...

– Da, spuse agentul fără vedere. Sugerez. Nu pot spune că știi sigur, pentru că te-aș minți. Îți spun doar. Din ce știi tu, ce ți se pare cel mai logic?

Ambler simțea că-l cuprinde o fierbințeală, în ciuda apei reci. *Fragmentarea identității... reacții pe care ego-ul nu putea să le accepte...* Jargonul psihiatric îi revenea acum în minte, făcându-l să se înfioare.

Nebunie!

Încercă să-și confirme faptul că simțurile sale aveau contact cu realitatea, încercă să se ancoreze în real. Simți răceala apei din jur și durerea din mușchi. Înălță capul,

încercând să absoarbă toate micile particule care-l înconjurau. Bătrâna aceea care înota de-a latul piscinei – probabil avea vreo optzeci de ani. Fata – probabil nepoata ei – era îmbrăcată într-un costum de baie roșu, cu șnururi. Cele două grase care își beau cafeaua așezate pe șezlonguri pe marginea piscinei purtau niște costume de baie modeste, dintr-o bucată; discutau, fără îndoială, despre diete și despre programe de exerciții fizice. De cealaltă parte a piscinei erau un îngrijitor cocoșat, cu o găleată și un mop în mână. Un chinez, de vârstă incertă... doar că era ceva care nu se potrivea, nu-i așa?

Ambler clipi. Cocoașa aceea nu era prea credibilă, și, își dădu el seama studiind întreaga scenă, nici mopul nu părea autentic.

Oh, Dumnezeu!

Oare avea halucinații? Căzuse pradă din nou unei crize de paranoia?

Nu – nu-și putea permite să gândească așa.

– Osiris, spuse Ambler brusc. Văd un îngrijitor. Un chinez. Vreunul de-ai tăi?

– Imposibil, spuse Osiris. Am venit aici sub imperiul unui impuls de moment. N-am anunțat pe nimeni.

– E ceva ciudat cu tipul ăsta. Ceva... Nu pot spune exact ce. Dar nu mai putem sta aici. Ambler intră sub apă, intenționând să iasă la suprafață câțiva metri mai încolo, ca să se poată uita mai bine la îngrijitorul acela, fără să pară interesat. Ambler nu putea să scape de senzația că era ceva nelalocul lui cu tipul ăla.

Câteva fracțiuni de secundă mai târziu apa din jurul lui deveni tulbure, întunecată.

Ambler se opri instinctiv din mișcarea de revenire la suprafață și se lăsă repede spre fundul piscinei. Abia după aceea se uită din nou în sus.

Sângele țâșnea din trupul lui Osiris – viteza și presi-

unea cu care curgea indicau clar faptul că fusese străpun-
să artera carotidă – împrăștiindu-se în apa clorinată a
piscinei asemenea unui nor purpuriu.

Kevin McConnelly încerca din răspuțeri să-și păstreze
calmul și răbdarea în fața unui arogant între două vârste
în ceea ce cei de la Plaza insistau să numească „zona
pentru schimbat” „Vestiar” era un cuvânt prea comun.
Dacă spuneai „Vestiar” te gândeai automat la adidași
mirositori și la tricouri transpirate. Dar la Plaza nu ve-
neau decât bogățani răsfățați care credeau că toată lumea
a fost făcută doar pentru ei, de parcă un croitor cu ștaif
își luase acele și foarfecele și se apucase de lucru asupra
întregii emisfere vestice, pentru a le îndeplini dorințele.
Cincinnati vă deranjează cumva, domnule? O să-l mutăm
imediat. Lacul Michigan nu e îndeajuns de mare pentru
dumneavoastră? O să-l mai mărim puțin, domnule. Așa
vorbeau. Așa *gândeau*. Și dacă exista vreun loc pe pla-
neta asta unde puteau transforma astfel de fantezii în
realitate, atunci hotelul Plaza era acela.

– Deloc, îi spuse McConnelly arogantului, un tip roșu
la față și aproape fără gât. Dacă credeți că v-a furat cineva
portofelul, trebuie să tratați cu seriozitate această problemă.
Tot ce spun este să s-a întâmplat foarte rar să avem de-a
face cu astfel de furturi în zona pentru schimbat.

– Există totuși întotdeauna un început, mormăi băr-
batul cu fața roșie.

– Ați verificat în buzunarul de la haină? întrebă
McConnelly, arătând spre umflătura din buzunarul de jos
al jachetei albastre.

Bărbatul se strâmbă, dar se bătuse peste buzunar. Apoi
scoase portofelul și îl deschise, de parcă ar fi vrut să
verifice cui aparținea obiectul respectiv.

Al cui portofel te-ai fi așteptat să-l găsești acolo,

grăsan nenorocit? McConnelly își înăbuși un zâmbet, pentru a nu fi interpretat greșit.

– Deci s-a rezolvat, spuse el.

– Eu nu-mi țin niciodată portofelul aici, spuse bărbatul pe un ton arogant. Ciudat. Îi aruncă lui McConnelly o privire plină de suspiciune, de parcă el ar fi fost făptașul. De parcă asta ar fi fost ideea lui pentru o farsă. Urmă un zâmbet tăios. Asta e, îmi pare rău că v-am făcut să pierdeți vremea. Dar din tonul folosit se înțelegea cumva că tot McConnelly era de vină.

O chestie plină de distincție. McConnelly ridică din umeri.

– Stați liniștit. Se întâmplă destul de des. *Mai ales când ticăloși aroganți ca tine nu vor să recunoască faptul că au greșit.* N-avusese niciodată probleme de genul ăsta pe vremea când lucra în Poliția Militară. Acolo avea de-a face cu oameni care-și știau locul. Acesta era stabilit cu exactitate de plăcuțele de pe umăr.

Tocmai se pregătea să întindă mâna după mapă și să înceapă să completeze un raport cu privire la „inciden-tul” respectiv – doar că ar fi trebuit să se numească „non-incidente”, pentru că de cele mai multe ori era vorba de plângeri nefondate – când auzi țipete dinspre piscină.

Un alt glonț străpunse apa, lăsând în urmă o dâră de bule de aer, asemănătoare unui șirag de perle. Trecu la mai puțin de un metru de Ambler. Indicele de refracție al apei îl derutase pe trăgător. Dar n-avea să mai repete această greșală. Care fusese unghiul din care se trăsese – cât de departe era „îngrijitorul” acela de marginea piscinei? Menținându-se la fundul apei, Ambler începu să se deplaseze cu viteză, cu mișcări puternice ale brațelor și picioarelor, către marginea piscinei mai apropiată de trăgător. Cu cât se afla mai aproape de el, cu atât era mai

în siguranță. Trăgătorul avea să fie obligat să-și schimbe poziția pentru a putea avea un unghi favorabil.

Ambler aruncă o privire spre trupul însângerat de la mijlocul capătului adânc al piscinei. Osiris murise deja, se vedea asta. Acum plutea cu membrele rășchirate.

Oh, Doamne, Dumnezeu, nu!

Unde ar fi fost mai în siguranță? Ambler era sub apă de aproape cincisprezece secunde. Își putea ține respirația vreme de cincizeci, poate chiar șaiszeci de secunde. Apa clară și albastră a piscinei nu-i oferea niciun loc unde să se poată ascunde. Cu excepția sângelui, zona tulbure aflată la câțiva metri depărtare. Trupul lipsit de viață al lui Osiris era singura pavază pe care putea conta. Deocamdată însă, fiindcă Ambler, îmbrăcat numai cu slipul pus la dispoziție de hotel, era al dracului de vulnerabil. Țâșni spre suprafață, lângă marginea cea mai apropiată de asasin, și trase adânc aer în piept, cu gura larg deschisă pentru a face cât mai puțin zgomot. Țipetele umpleau aerul. Toți cei din piscină și cei care stătuseră până atunci pe margine urlau și fugeau care-ncotro. Probabil personalul de securitate al hotelului avea să sosească în curând, dar pentru Ambler putea fi deja prea târziu, și oricum bănuia că n-aveau să-i reziste prea mult chinezului acela.

Fără protecție – nu era chiar așa, nu? Apa însăși se putea dovedi o armură. Piscina avea aproape cinci metri adâncime la capătul acela. Apa era de o mie de ori mai densă decât aerul, ceea ce înseamnă că forța de frecare era de o mie de ori mai mare. Gloanțele nu puteau parcurge mai mult de câțiva metri înainte să-și piardă direcția și viteza.

Se scufundă din nou și când se mișcă spre suprafață se ascunde în spatele norului de sânge care se scurgea din cadavrul agentului. Apoi trase trupul fără viață spre zona trambulinelor. Încă un glonț străpunse apa și trecu la câțiva

centimetri de umărul lui Ambler. O armă care putea fi asamblată și dezasamblată rapid și a cărei țeavă putea să fie camuflată într-un mop, era un compromis. Cel mai probabil nu putea trage decât câte un cartuș, trebuind să fie reîncărcată manual de fiecare dată. Asta însemna că avea la dispoziție patru-cinci secunde între două împușcături.

Aruncă o privire prin apa însângerată spre trambulina mai înaltă, aflată acum chiar deasupra capului său. Pilonul de beton care o susținea îi oferea o oarecare protecție.

Chinezul își ținea pușca lungă, ce semăna cu o vergea, lipită de obraz. Părea să fie o armă cu țeava îngustă, poate o AMT Lighting modificată, o armă cu pat rabatabil, destinată lunetiștilor.

Se auzi un *crac* și din armă porni un nou glonț. Ambler, care putea să anticipeze momentul în care chinezul apăsa pe trăgaci cu doar câteva fracțiuni de secundă, se smuci cu putere într-o parte, evitând traiectoria proiectilului. Apoi se scufundă din nou.

Acum totul depindea de coordonare. Până când asasinul avea să poată trage din nou urmau să treacă cinci-șase secunde. Oare avea Ambler timp să ajungă până la pilonul de beton care susținea trambulina? Și dacă ajungea, ce avea să facă după aceea?

Dar nu mai era timp de planuri. Trebuia să trăiască momentul, sau să moară în clipa următoare. N-avea de ales. *Acum!*

Nu erau țipete de durere, decise Kevin McConnelly, ci de panică. Era leneș și cam ieșit din formă – oglinda nu mințea niciodată –, dar în cei cincisprezece ani pe care îi petrecuse în Poliția Militară dobândise instincte de supraviețuitor. Își băgă capul în *Centrul Nautic* – așa

cum pretențios anunța semnul că se cheamă piscina, apoi și-l trase înapoi. Văzuse un tip, care părea profesionist, trăgând cu ceea ce părea o pușcă artizanală; știa că nu poate înfrunta o asemenea persoană fără o armă. Se năpusti în zona vestiarelor și se uită disperat în jur. Transpira abundant, stomacul i se întorsese pe dos. Își aminti de ce plecase din Poliția Militară. Cu toate astea, trebuia făcut ceva, și el era cel care trebuia să facă acel ceva.

Ceva. Dar ce?

Nu se considera un tip prea deștept, dar următorul lucru pe care-l făcu, avea să se gândească el mai târziu, fu unul foarte, foarte isteț. Găsi întrerupătorul pentru sala piscinei și stinse toate luminile. Un întuneric negru ca tușul se lăsă peste tot, însoțit de o liniște curioasă – motoarele și ventilatoarele se opriseră și ele. Își dădea seama că astfel îi permitea bărbatului înarmat să scape, dar nu asta era principala lui problemă. El trebuia să oprească împușcăturile. Nimeni nu trăgea cu arma pe întuneric, nu-i așa? Așa, acum trebuia să găsească pe undeva o lanternă.

Auzi zgomot de pași venind spre el. Întinse un picior și-i puse piedică celui care se apropia.

Bărbatul care intrase în fugă în zona vestiarelor fu proiectat cu capul într-unul din dulapuri. McConnelly aprinse din nou lumina și descoperi că era vorba de un tip de un metru și optzeci înălțime, îmbrăcat doar cu un slip. Avea părul șaten, tuns scurt și un trup zvelt și musculos – cam treizeci și ceva, patruzeci de ani. Era destul de greu de ghicit vârsta celor care aveau grijă de corpul lor.

– De ce dracu' ai făcut asta? izbucni bărbatul în timp ce-și masa umărul rănit.

Nu era cel care trăsesese. Mai curând cel asupra căruia se trăsesese.

McConnelly aruncă o privire rapidă împrejur. Nu se vedea nicăieri nici asasinul, nici vreo armă.

Răufăcătorul o ștersese – o știau amândoi. McConnelly, cel puțin, se simțea ușurat.

– Uite care-i treaba. Lui McConnelly îi plăcea să folosească expresia aceasta. Suna foarte autoritar și cu ajutorul ei reușise să-i liniștească și pe cei mai înțepați dintre înțepați. Eu o să chem poliția, care o să vină, o să închidă zona, și apoi o să ne povestești, mie și lor, cum s-au întâmplat mai exact lucrurile. Stătea cu o mână în șold, cu vestonul descheiat și cu tocul pistolului la vedere.

– Asta crezi tu? Bărbatul merse direct la dulapul lui, își șterse părul cu un prosop și începu să se îmbrace în hainele de oraș.

– Asta știu eu, spuse McConnelly apăsător, venind după el.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat: bărbatul își văzu reflexia într-una dintre oglinzile montate pe peretele vestiarului și înlemni, de parcă ar fi văzut o fantomă. După o clipă, trase adânc aer în piept și se întoarse.

– Mai bine ai suna la unul din ziarele de scandal, spuse tipul repede. Aș vrea să le povestesc și lor ce s-a întâmplat aici. „Măcel în piscina de la hotelul Plaza“, parcă și văd titlurile.

– Nu e nevoie, spuse McConnelly simțind că-l ia amețea. Nu se gândea deloc cu plăcere la momentul când avea să le explice celor din conducerea hotelului ce se întâmplase. Simțea că mai degrabă ar fi renunțat la slujbă. Oricum probabil că ar fi dat vina pe el, ca și ticălosul acela roșu la față, și probabil cu la fel de multă logică.

– De unde până unde decizi tu ce e nevoie și ce nu?

– Eu n-am spus decât că poliția poate face o anchetă fără să fie nevoie de prea multă publicitate.

– Eu cred că ziarele de scandal pot să găsească un titlu mai bun. Poate „Piscina însângerată de la Plaza“

– Este foarte important ca tu să rămâi aici, spuse McConnell. Dar n-o spuse cu prea multă convingere, pentru că în adâncul sufletului lui nu prea mai credea nici el ce spunea.

– Uite care-i treaba, spuse tipul peste umăr, în timp ce se îndepărta. Nu m-ai văzut niciodată.

Langley, Virginia

Caston se uita trist la o listă cu agenți acoperiți ai Departamentului de Stat.

Problema era, bineînțeles, că după toate probabilitățile pe lista respectivă nu se afla și numele pe care-l căuta el. Numele acela fusese șters. Cum putea să găsească ceva care nu mai exista?

Privirea îi alunecă pe exemplarul din *Financial Times* care se odihnea acum în coșul de gunoi de lângă biroul lui. Fără îndoială era foarte împrăștiat. Pentru prima oară greșise rebusul. Definiția era: *Nimic important; triplu înainte de a începe transportul*. El scrisese *trivia*¹, deși răspunsul era în mod evident *trifle*². Scoase ziarul mototolit din coș și se uită la rebus. Câteva scame făcute cu guma de șters se mai vedeau încă pe suprafața hârtiei.

Caston lăasă ziarul să cadă în coș, simțind că roțițele din creierul său încep să se învârtă. A șterge înseamnă a îndepărta ceva. Dar nu întotdeauna atunci când îndepărtezi ceva, ajungi să și pui ceva în loc?

– Adrian, strigă el.

– Da, stăpâne, spuse Adrian plecându-și capul cu iro-

---

¹ Ceva neimportant, fără prea multă însemnătate (*n. trad.*).

² Tldem (*n. trad.*).

nie. Dacă ar fi spus-o pe un ton mai puțin afectuos, ar fi fost la un fir de păr de insubordonare.

– Pregătește o cerere 1133A, te rog.

Adrian strânse buzele.

– Asta e o cerere de informații, nu-i așa? Pentru informații aflate în arhivele nestocate în bazele de date?

– Foarte bine, Adrian. Tânărul își făcuse temele

– Funcționarii fug de chestiile astea ca dracu' de tămâie. O mare pacoste.

Cu siguranță tocmai acesta era motivul pentru care rezolvau întotdeauna astfel de cereri după foarte mult timp de la primirea lor. Lui Adrian, Caston i se părea glacial:

– Asta scrie în fișa postului?

Adrian Choi se înroși.

– Știu pe cineva care lucrează acolo.

– Și de cine ar fi vorba, mă rog frumos?

– E vorba de o fată, murmură Adrian, regretând că adusese vorba despre asta.

– O fată, adică o femeie de aproximativ aceeași vârstă cu tine?

– Bănuiesc, spuse Adrian, coborându-și pleoapele.

– Ei bine, Adrian, mă grăbesc foarte tare cu cererea aia 1133A.

– OK.

– Crezi că sunt un bărbat fermecător?

Adrian îi aruncă o privire șocată, asemenea unui animal încremenit în lumina farurilor unei mașini.

– Ăăă, nu? spuse el într-un final, dându-și seama că nu putea răspunde afirmativ fără să zâmbească.

– Corect, Adrian. Îmi pare bine că n-ai pierdut contactul cu realitatea. Asta e avantajul nou-veniților. Cineva de aici mi-a spus odată că am ceea ce se numește un „deficit de farmec“, și respectiva persoană chiar mă plă-

cea. Așa, acum am câteva instrucțiuni foarte precise pentru tine. Vreau să-ți suni tânăra prietenă de la Arhivă și – își drese vocea – să o vrăjești bine de tot. Poți să faci chestia asta?

Adrian își lăsă capul într-o parte, uimit.

– Cred... cred că da, pot. Înghiți în sec: țara lui avea nevoie de el! Adăugă, cu mai multă convingere. Cu siguranță.

– Și vreau să faci ca cererea mea 1133A să fie rezolvată mai repede ca orice altă cerere 1133A care a fost făcută vreodată în istoria Agenției. Zâmbi. Consideră asta o provocare.

– Super, spuse Adrian.

Apoi Caston întinse mâna după telefon. Trebuia să vorbească cu directorul adjunct. Nu se mai mișcase din scaun de câteva ore bune. Dar se apropia de țintă.

10

Gaithesburg, Maryland

Era o casă cu un singur etaj, construită în stilul unui ranch. Se deosebea de cele ale vecinilor doar prin faptul că avea în jur câteva tufe de plante perene îngrijite, care-și păstrau frunzele țepoase chiar și pe timpul iernii. Nu prea părea un loc sigur, poate că nici nu era. Dar Ambler trebuia să afle.

Apăsă butonul soneriei și așteptă. Oare era acasă?

Auzi pași apropiindu-se și în minte îi apărură o nouă întrebare: oare era singură? În garaj nu era decât o singură mașină, o Corolla veche. Pe alee nu mai văzu altă mașină. Nu auzise niciun zgomot care să indice că acolo ar locui mai multe persoane. Dar asta nu însemna nimic.

Ușa se deschise câțiva centimetri – lanțul de siguranță rămăsese pus.

O pereche de ochi îi întâlniră pe ai săi și se măriră.

– Te rog, nu-mi face rău, spuse Laurel Holland cu o voce speriată, aproape șoptind. *Te rog, pleacă!*

Și asistenta ce-l ajutase pe Ambler să fugă de pe insula Parrish îi închise ușa în nas.

Se aștepta să audă din nou pași, de data asta îndepărtându-se de ușă, apoi se așteptase să o audă dând un telefon. Ușa era una ieftină – o simplă placă de fibră de sticlă, cu ornamente aplicate prin lipire. Lanțul de siguranță era o glumă proastă. Ar fi cedat la o simplă împingere cu umărul. Cu toate astea, intrarea forțată nu reprezenta o opțiune demnă de luat în seamă. Ambler nu avea decât o singură șansă. Să fie corect.

Ea se îndepărtase de ușă, dar nu foarte mult. Rămăsese aproape, înlemnită parcă de nesiguranță, de indecizie.

Sună din nou la ușă.

– Laurel, spuse el.

În casă se lăsase liniștea; ea se mulțumea să asculte. Cuvintele pe care el avea să le spună acum erau cruciale.

– Laurel, dacă tu vrei să plec, am să plec, și n-ai să mă mai vezi niciodată. Promit. Mi-ai salvat viața, Laurel. Ai văzut ceva ce nimeni altcineva n-a mai văzut. Ai avut curajul să mă ascuți, ți-ai riscat cariera, ai făcut ceva ce n-a mai avut nimeni curajul să facă. Și eu n-o să uit niciodată asta. Făcu o pauză scurtă. Dar am nevoie de tine, Laurel. Am nevoie din nou de ajutorul tău. Așteptă câteva clipe lungi. Te rog, iartă-mă, Laurel. N-o să te mai deranjez.

Se întoarse de la ușă, simțind o strângere de inimă și coborî cele două trepte ale verandei. Mătură cu privirea strada. Părea imposibil să fi fost urmărit – în mod sigur

nu exista niciun motiv ca el să-l viziteze pe unul dintre angajații stabilimentului de pe insula Parrish, dar, cu toate acestea, se mai asigură o dată. Drumul de la New York până aici îl făcuse cu un taxi și cu două mașini închiriate și, pe tot parcursul călătoriei, fusese atent la un eventual urmăritor. Înainte să se apropie de casa ei cercetase în amănunt întregul cartier. Și nu detectase nimic ciudat. În mijlocul după-amiezii străzile erau aproape pustii. Nu treceau decât mașinile celor care, ca și Laurel Holland, lucrau de dimineață și acum își terminaseră tura. Se îndreptau spre casă, așteptând să li se întoarcă copiii de la școală. Prin ferestrele unor apartamente se auzeau emisiuni de divertisment, sau posturi de radio care difuzau muzică ușoară în timp ce gospodinele, o specie care, în ciuda avertismentelor din ultima vreme, nu era deloc pe cale de dispariție, călcau sau lustruiau mobila modulară cumpărată de la magazinul universal.

Înainte să ajungă pe alee auzi ușa deschizându-se în spatele lui. Se întoarce.

Laurel Holland clătina din cap, parcă reproșându-și ceva.

– Intră repede în casă, zise ea, înainte să-mi dau seama ce fac.

Fără să spună nimic, Ambler intră în locuința modestă și se uită împrejur. Perdele din material ieftin. Un covor de import, destul de ieftin și el, întins peste podeaua acoperită cu parchet de stejar. O canapea comună, îmbrăcată însă într-un material cu broderii care-i dădea un aer oriental. În bucătărie nu se schimbase nimic de când fusese construită casa. Blaturile erau acoperite cu linoleum, electrocasnicele păreau destul de vechi, iar pe podea era întins un linoleum cu model multicolor, dintr-acela care se vindea la metru.

Laurel Holland părea speriată, furioasă pe el, dar și

mai furioasă pe ea însăși. Dar în același timp fu impresionat de frumusețea ei. Pe insula Parrish nu era decât o asistentă drăguță; acasă însă, cu părul lăsat, îmbrăcată cu o pereche de jeanși și un jersey, arăta mai mult decât drăguț. Era frumoasă, elegantă chiar. Trăsăturile ei dure erau îndulcite de clăia de păr roșu, ondulat; avea o grație naturală în mișcări. Sub jerseyul larg i se ghicea trupul suplu și mlădios. Avea talia îngustă și totuși umflătura sânilor îi dădea un aer maternal. Ambler își dădu seama că se holba la ea și-și mută privirea.

Primul lucru pe care-l văzu fu micuțul revolver – un Smith & Wesson de calibrul 22 – fixat într-un suport, lângă dulăpiorul pentru condimente. Prezența armei acolo spunea multe. Dar faptul că Laurel Holland nu făcuse nicio mișcare spre suportul respectiv spunea și mai multe.

– Ce cauți aici? întrebă ea, aruncându-i o privire rănită. Îți dai seama ce mi se poate întâmpla?

– Laurel...

– Dacă vrei să-mi fii recunoscător, pleacă! Lasă-mă în pace.

Ambler clipi des, ca și când ar fi primit o pereche de palme, și-și plecă capul.

– Așa o să fac, spuse el cu o voce aproape șoptită.

– Nu, zise ea. Nu vreau... Nici eu nu știu ce vreau. În vocea ei se simțea frustrarea, angoasa și o urmă de stânjeneală, că toate astea se întâmplau în fața lui.

– Ai avut necazuri din cauza mea, nu-i așa? Pentru ce ai făcut pentru mine. Vreau să-ți mulțumesc și să-mi cer scuze.

Cu un gest absent, Laurel își trecu nervoasă mâna prin părul ei des.

– Cartela de acces? De fapt aceea nu era a mea. Asistenta din tura de noapte își lasă întotdeauna cartela într-un sertar la cabinet.

– Deci au crezut că am reușit singur să pun mâna pe ea, într-un fel sau altul.

– Da. Înregistrările video au arătat exact ce s-a întâmplat, sau cel puțin asta a fost concluzia pe care au tras-o ei. Toată lumea a primit o săpuneală zdravănă, și asta a fost tot. În schimb, cei doi tipi au trebuit să primească îngrijiri medicale. Deci. Ai plecat. Și acum te-ai întors.

– Nu m-am *întors*, o corectă Ambler.

– Ne-au spus că ești periculos. Nebun.

Privirea lui Ambler alunecă din nou spre revolverul fixat pe perete. Oare de ce nu-l luase de acolo, de ce nu se înarmase? Într-un fel se îndoia că ea îl pusese acolo. Probabil că altcineva fixase pistolul pe perete. Un soț, un prieten. Nu era un pistol de bărbat. Dar era unul pe care un bărbat i l-ar fi putut procura unei femei. Un anume tip de bărbat.

– Ți-au spus toate aceste lucruri, și tu nu i-ai crezut, spuse Ambler. Altfel nu cred că ai fi lăsat un nebun periculos să-ți intre în casă. Mai ales că locuiești singură.

– Nu fi așa sigur, spuse ea.

– N-ai fost singură, până de curând, spuse Ambler. Povestește-mi despre fostul tău bărbat.

– Văd că știi destul de multe despre el, așa că mai bine spune tu.

– Este, sau a fost, de două ori „fost“ Fostul tău prieten sau soț și fost militar.

Ea dădu din cap, părând un pic surprinsă.

– Mai exact veteran.

Ea dădu din nou din cap. Culoarea începuse să-i piară din obraji.

– Poate era un pic paranoic, spuse Ambler arătând cu capul spre pistolul fixat pe perete. Hai să ne gândim un pic la asta. Tu ești asistentă la psihiatrie, lucrezi într-un

spital care face parte din complexul Walter Reed¹. Oare de ce? Poate pentru că bărbatul tău s-a întors dintr-o misiune – poate Somalia, poate Furtună în Deșert² – cam dereglat la cap.

- Sindromul de stres posttraumatic, spuse ea încet.
- Și tu ai încercat să-l vindeci, să-l faci bine.
- Am încercat, spuse ea. Vocea începuse să-i tremure.

– Și n-ai reușit, zise Ambler. Dar nu pentru că n-ai fi depus destul efort. Așa că te-ai dus la școală, poate la una dintre școlile finanțate de armată, și ei te-au încurajat să te specializezi, și tu te-ai angajat cu toate forțele la proiectul ăsta, așa că te-ai descurcat foarte bine. Asistentă la psihiatrie, pregătire militară. Walter Reed, insula Parrish.

– Ești bun, replică ea, supărată că era redusă la un simplu studiu de caz.

– Tu ești bună – tocmai de aceea ai și intrat în bucluc. Știi cum se spune, faptele bune nu scapă nepedepsite.

– De-asta ai venit aici? spuse ea, încordându-se. Să te asiguri că sunt pedepsită cum trebuie?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu.

– Atunci de ce naiba...

– Pentru că... În capul lui Ambler era un vârtej de gânduri. Poate pentru că îmi este teamă că sunt cu adevărat nebun. Și pentru că tu ești singura persoană cunoscută care nu mă consideră așa.

Laurel scutură ușor din cap. Ambler nu-și putea da seama dacă încă îi mai era frică.

---

¹ Centru medical unde sunt tratați soldații americani (*n. trad.*).

² Desert Storm – numele pe care l-au purtat operațiunile militare americane în timpul războiului din Golf (1990–1991) (*n. trad.*).

– Vrei să-ți spun că nu ești bolnav psihic? Nu cred că ești bolnav psihic. Dar ce cred eu nu contează nici cât o ceapă degerată.

– Pentru mine contează.

– Vrei o cafea?

– Doar dacă o faci tu.

– Ness-ul îți convine?

– N-ai altceva care se prepară mai repede?

Îi aruncă o privire lungă. I se păru din nou că parcă privea prin el, parcă-i vedea miezul, esența de normalitate.

Se așezară și începură să-și bea cafeaua, și brusc el își dădu seama de ce venise aici. Ea emana o căldură și o umanitate de care el simțea că are disperată nevoie acum, la fel cum avea nevoie de oxigen pentru a supraviețui. Discuția cu Osiris, cea despre tehnicile de control ale minții, despre *acoperirea mnemonică*, fusese chinuitoare pentru el. Se simțea de parcă îi fugise pământul de sub picioare. Spectacolul grotesc al morții agentului, și el terifiant în sine, nu făcuse decât să întărească, să dea mai multă autoritate cuvintelor lui.

În timp ce alții, după câte se părea, nu-l priveau decât ca pe un fost spion numai bun de angajat, Laurel Holland era singura persoană din lume care, dintr-un motiv sau altul, credea în el așa cum și el voia să creadă în el. Ironia era dureroasă – o asistentă de la psihiatrie, care-l văzuse în cea mai proastă perioadă a vieții sale, era singurul martor al sănătății lui mintale.

– Mă uit la tine, spuse ea încet, și parcă mă văd pe mine. Știu că suntem cât se poate de diferiți. Închise ochii pentru un moment. Dar avem ceva în comun. Nu știu exact ce.

– Ești portul meu de vreme rea.

– Uneori mă gândesc că porturile atrag furtunile, spuse asistenta.

– Un fel de dovadă a necesității lor?

– Ceva în genul ăsta, zise ea. Că tot veni vorba, a participat la Furtună în Deșert.

– Fostul.

– Fostul meu soț. Fost infanterist marin. Cred că asta, fost infanterist marin, e un fel de identitate de sine stătătoare. Nu scapi niciodată de acest statut. De altfel, el n-a reușit să scape de nimic din ce i s-a întâmplat în Golf. Deci ce înseamnă toate astea? Că sunt atrasă de probleme?

– Nu era bolnav atunci când v-ați întâlnit prima oară, nu?

– Nu, atunci nu. Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Dar a fost trimis în Golf, și-a satisfăcut două stagii unul după celălalt, fără pauză, și când s-a întors nu mai era la fel.

– Și nu se schimbase în bine.

– A început să bea, și încă mult. A început să mă lovească. Puțin.

– Puțin e prea mult.

– Da, pentru mine a fost prea mult. Am tot încercat să ajung la el, de parcă înăuntrul lui ar fi fost un băiețel rănit și eu aș fi putut să-l fac bine dacă îl iubeam îndeajuns de tare. Și l-am iubit. Și el mă iubea. Voia să mă protejeze, tocmai asta a fost problema. A devenit paranoic, a început să-și imagineze dușmani peste tot. Dar se temea și pentru mine, nu numai pentru el. Singurul lucru care nu i-a trecut prin cap a fost că eu mă temeam numai de el. Pistolul acela de pe perete, el l-a pus acolo, a insistat să învăț să-l folosesc. Eu de cele mai multe ori uit de prezența lui. Dar uneori mă gândesc să-l folosesc pentru a mă apăra...

– de el.

Ea închise ochii și dădu afirmativ din cap, stânjenită. Rămase apoi tăcută pentru o vreme.

– Ar trebui să-mi fie frică de tine. Habar n-am de ce nu mă tem de tine. Sunt aproape speriată de faptul că nu mi-e frică de tine.

– Ești ca și mine. Te ghidezi după instincte.

Ea făcu un gest larg, arătând spre ceea ce o înconjura.

– Și iată unde m-a adus chestia asta.

– Ești o persoană bună. Ambler vorbi simplu. Fără să se gândească, întinse o mână și o puse peste a ei.

– Asta-ți spune instinctul?

– Da.

Femeia cu ochi verzi și strălucitori clătină din cap.

– Spune-mi, ai și tu un veteran șocat de bombe în trecutul tău?

– Stilul meu de viață nu a favorizat relațiile lungi, profunde. Ca să fii sincer, nici pe cele superficiale. E greu să ai o iubită atunci când pleci pentru șapte luni în Sri Lanka, Madagascar, Cecenia sau Bosnia. E greu să-ți faci prieteni printre civili când știi că din cauza ta ei vor fi supuși unei supravegheri continue și amănunțite. Asta e procedura standard, atunci când te afli într-un program cu acces special, civilii cu care ai contact sunt fie persoane pe care le folosești, fie persoane care te folosesc pe tine – situație de care se tem cel mai mult șefii. Este un mod de viață foarte bun pentru un singuratic. E o viață bună dacă nu te deranjează ca relațiile tale să aibă încă de la început un termen de expirare, asemenea unei cutii de lapte. Este un sacrificiu. Unul destul de mare. Dar numai așa puteai fi mai puțin vulnerabil.

– Și a funcționat?

– Am început să cred că a avut exact efectul invers.

– Nu știu, spuse Laurel. Lumina slabă a becurilor de deasupra îi făcea părul să strălucească. La norocul pe

care-l am, probabil că mi-ar fi fost mult mai bine singură.

Ambler ridică din umeri.

– Știu cum e atunci când persoanele iubite își schimbă comportamentul față de tine. Am avut și eu un tată care obișnuia să bea. Se abținea foarte bine pentru o perioadă, apoi nu mai reușea să se controleze.

– Era un bețiv furios?

– Până la urmă aproape toți devin furioși.

– Te bătea?

– Puțin, spuse Ambler.

– Chiar și un pic e prea mult.

Ambler își feri privirea.

– Devenisem foarte priceput să-i descifrez starea de spirit. Cu bețivii chestia asta e destul de dificilă, pentru că sunt foarte schimbători. Acum glumesc și râd, sunt veseli, și în secunda următoare *pleosc!* îți ard o palmă sau chiar un pumn, depinde de situație, și figura li se înnegurează, se simt luați peste picior.

– Dumnezeule!

– După aceea îi părea rău, întotdeauna. Îi părea foarte, foarte rău. Știi și tu cum se întâmplă – tipul spune că o să se schimbe, că de data asta vorbește serios, și tu-l crezi, pentru că vrei să-l crezi.

Ea dădu din cap.

– Trebuie să-l crezi. La fel cum crezi și că ploaia are să se oprească într-o bună zi. Ce ți-e și cu instinctele astea.

– Eu cred că atunci când îți ignori instinctele încerci să te înșeli pe tine însuși. Vezi tu, copilul acela a devenit foarte bun la ghicitul stării de spirit a tatălui său. A învățat să recunoască după față când tatăl său e într-o dispoziție proastă, însă doar pentru că e trist. Atunci îi poți cere bani de buzunar, îl întrebi dacă îți poate cumpăra jucăria

aceea nouă pe care ți-o dorești și el se uită la tine ca și când tu îi faci un serviciu. Îți dă cinci dolari, poate chiar zece și-ți spune: „Du-te, fii fericit.“ Îți spune că ești un copil bun. Alteori, când pare vesel și fericit, dacă te uiți cruciș la el odată se înnegurează și știi sigur că o să-ți tragă o mamă de bătaie cu cureaua.

– Deci nu știai niciodată cum va reacționa. Era complet imprevizibil.

– Nu, tocmai asta e, spuse Ambler. *Am învățat*. Am învățat cum să disting diferențele, am învățat subtilitățile, am descifrat mecanismul schimbărilor lui de dispoziție. Când am împlinit șase ani îi cunoșteam dispozițiile pe dinafară, ca alfabetul. Știam când să dispar din ochii lui. Știam când e într-o dispoziție generoasă. Știam când e furios și agresiv, știam când era abătut și când își plângea de milă. Știam când mă mințea pe mine sau pe mama.

– Un lucru destul de greu, mai ales pentru un copil.

– M-a părăsit când am împlinit șapte ani.

– Tu și mama ta v-ați simțit mai ușurați?

– Era o situație mai complicată. Se opri.

Laurel rămase tăcută pentru o vreme; băură din cafeaua nu prea bună.

– Ai avut vreodată o altă slujbă? Vreau să spun în afară de cea de fantomă.

– Am avut câteva slujbe sezoniere, pe perioada verii. Am lucrat la un restaurant într-un târg plasat în afara orașului. Ai zice că oamenii vin să mănânce coaste de porc prăjite *după* ce se dau în montagne-russe. Eram, de asemenea, destul de bun la desen. Într-unul din primii ani de studenție am fost la Paris, am încercat să câștig bani ca artist de stradă. Știi tu, faci portrete la trecători, încerci să smulgi de la ei câțiva franci.

– Era drumul tău spre bogăție, ha?

– A trebuit să ies rapid de pe drumul acela. Oamenii erau incredibil de supărați când vedeau ce am desenat.

– Nu prea semănau cu schițele tale?

– Nu, nu era asta. Făcu o pauză. Dumnezeu, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. A durat ceva timp până când mi-am dat seama care era problema. Pe scurt, felul în care îi vedeam eu pe oamenii aceia nu coincidea cu felul în care voiau ei să fie văzuți. Cumva în desenele mele arătau speriați, cuprinși de îndoieli sau chiar de disperare – și poate asta era adevărul. Dar nu era adevărul pe care voiau ei să-l vadă. De cele mai multe ori îi speria ce vedeau, sau chiar îi înfuria. Eu le dădeam desenul și ei o luau razna – îl mototeleau și îl rupeau în bucăți înainte de a-l arunca la gunoi. Parcă era o superstiție. Parcă nu voiau ca desenul respectiv să mai fie văzut de altcineva, nu voiau să lase pe nimeni să arunce o privire în sufletul lor. Pe vremea aceea, după cum ți-am spus, nu pricepeam exact ce se întâmpla.

– Acum înțelegi ce se întâmplă?

O privi fix.

– Ai vreodată senzația că nu știi cu exactitate cine ești de fapt?

– Tot timpul, răspunse ea, privirea ei de linx atrăgându-l ca un magnet. Ce ți-au făcut?

– Nu vrei să știi, îi răspunse el cu un zâmbet trist

– Ce ți-au făcut? repetă ea. Își puse mâna peste a lui, căldura atingerii părând să-i cuprindă toată mâna.

Încet, începu să-i povestească despre dispariția lui din toate bazele de date și din toate arhivele electronice, și apoi, în linii mari, îi relată ce-i spusese Osiris. Îl ascultă atentă, privindu-l. Calmul ei se dovedi contagios.

Într-un târziu, îl întrebă:

– Vrei să știi ce cred eu?

O aprobă cu o mișcare a capului.

– Cred c-au încercat să se joace cu mintea ta câtă vreme ai fost înăuntru. De fapt, sunt sigură. Cu medicamente, electroșocuri și cu Dumnezeu știe mai ce. Dar nu cred că se poate schimba cu adevărat caracterul și personalitatea cuiva.

– Când eram... înăuntru, spuse el încet, am auzit o înregistrare. Cu mine. Palid, îi descrise ce auzise pe casetă.

– De unde știi că persoana respectivă erai chiar tu?

– Pur și simplu... știu, spuse el și făcu un gest cu mâna.

Laurel îl privea foarte concentrată.

– Există o explicație.

– O explicație? Care?

– La școala de asistente am făcut și un curs de farmacologie, spuse Laurel. Stai să aduc manualul, și am să-ți arăt.

Când se întoarse, după câteva minute, avea cu ea un tom gros cu copertă maro cu auriu.

– Genul de psihoză despre care vorbeai poate fi indusă. Răsfoi cartea până ajunse la capitolul referitor la substanțele anticolinergice. Uite aici, la efectele în caz de supradozaj. Scrie că anticolinergicele pot duce la instalarea psihozelor.

– Dar nu-mi amintesc nimic. Nu-mi amintesc de nicio psihoză. Nu-mi amintesc să mi se fi administrat substanțe de genul ăsta.

– Ar fi putut să combine anticolinergicul cu un alt medicament, ca de exemplu cu Versed. Răsfoi din nou paginile subțiri ale cărții, până la un alt pasaj. Uite aici. Bătu cu degetul un pasaj scris cu litere îngroșate. Medicamentele ca Versedul afectează centrii de memorie. Aici este un întreg alineat care avertizează asupra efectului de „amnezie anterogradă“, adică uitarea evenimentelor ce au loc după injectarea medicamentului. Ce vreau eu să

spun e că prin intermediul amestecului potrivit de medicamente ți s-ar fi putut provoca o criză de nebunie, de care să nu-ți amintești. Pentru câteva ore te-ai fi putut transforma într-un nebun furios...

Ambler dădu încet din cap. Entuziasmul îi zbârlise părul de pe ceafă.

— Și ei te-ar fi putut înregistra în acea perioadă, continuă ea. Și astfel te-ar fi putut face să crezi că ești cu adevărat nebun. Au încercat să te convingă că ești nebun. Probabil că aveau motivele lor s-o facă.

Motivele lor.

Întrebările mai complicate – *cine? de ce?* – se căseau asemenea unui abis care-i răsplătea cu distrugerea totală pe cei care aveau curajul să se uite prea atent în el. Chiar și lupta cu întrebarea mai simplă – *ce?* – era istovitoare.

Motivele lor.

Să cauți motive pentru nebunie era un paradox. Metoda inducerii artificiale a demenței făcea parte din arsenalul de mizerii folosite de către cei de la contraspi-onaj. Era o metodă foarte bună pentru discreditarea unei persoane. O înregistrare cu o astfel de criză putea fi arătată oricărei persoane care trebuia convinsă că subiectul în cauză era nebun de legat. Eventualele întrebări puteau fi evitate cu ușurință.

Perspectivile erau îngrozitoare. Și totuși Hal Ambler se simțea mai bine, revigorat parcă. De ce? Pentru că nu mai era singur. Pentru că acum punea piesele cap la cap, împreună cu cineva.

Cineva care-l credea. Care credea în el. Și a cărui credință îl ajuta să-și regăsească încrederea în sine. Poate că era încă pierdut în labirint. Dar acest Tezeu își găsise Ariadna.

— Cum îți explici dispariția mea din bazele de date? insistă Ambler. Parcă n-aș fi existat niciodată.

– Știi foarte bine câte chestii pot face oamenii puternici. Și eu știu la fel de bine. Aud și eu câte o bârfă la serviciu, lucruri despre care oamenii n-ar trebui să vorbească, dar o fac oricum. Am auzit despre crearea de identități pentru niște persoane care n-au existat nicio dată. Nu e cu mult mai greu să ștergi orice înregistrare, orice urmă a unei persoane care chiar a existat.

– Îți dai seama cât de nebunește sună asta?

– Mai puțin nebunește decât o eventuală alternativă, spuse Laurel cu fermitate. În vocea ei se simțea siguranța, o siguranță care desființa fără drept de apel ipotezele lansate de Osiris. Te îngroapă în sistemul psihiatric. Înseamnă că vor să înlăture posibilitatea apariției unor întrebări incomode. Ca și cum ar împinge scara la o parte după ce au reușit să pătrundă prin fereastra de la etaj.

– Dar atunci ce poți spune despre ce am văzut în munții Sourland? Nu mai era nicio cabană, niciun semn că acolo ar fi existat vreodată o cabană.

– Și tu crezi că o agenție guvernamentală puternică n-ar fi putut să angajeze specialiști care să facă totul să arate așa cum vor ei?

– Laurel, ascultă-mă, spuse el, cu glasul aproape tremurat. M-am uitat în oglindă și *nu m-am recunoscut*.

Ea întinse mâna și-l mângâie pe obraz.

– Înseamnă că te-au schimbat.

– Cum e posibil așa ceva?

– Nu sunt chirurg, spuse ea. Dar am auzit zvonuri despre anumite metode de chirurgie plastică, despre modul cum pot să schimbe fizionomia unei persoane fără măcar ca respectivul să știe că a fost operat. Știu cu siguranță că un om poate fi anesteziat complet săptămâni la rând. Fac așa ceva în secțiile de arși uneori, pentru a-i scuti astfel pe pacienții de acolo de chinurile pe care le îndură. Acum există tot felul de metode chirurgicale care im-

plică foarte puține operațiuni „invazive“ Este posibil ca ei să-ți fi schimbat fața și apoi să te fi ținut anesteziat până când urmele operației se vor fi vindecat complet. Chiar dacă în acest timp ai avut momente de luciditate. Administrarea de Versed te-ar fi putut împiedica să-ți amintești aceste momente. Și așa, cum ai fi putut să-ți dai seama?

– E o nebunie, repetă Ambler.

Ea veni foarte aproape de el și-și puse mâinile pe fața lui. Îi examinează pielea obrazului de-a lungul liniei maxilarului, urechile, apoi căută eventuale cicatrici ascunse în păr. Se uită cu luare-aminte la pleoapele lui, la obraji, la nas. Ambler simțea căldura emanată de fața ei, acum foarte apropiată de a lui, și apoi, când ea începu să-și treacă vârfurile degetelor peste figura lui, avu o tresărire. *Dumnezeule, ce frumoasă era!*

– Vezi ceva? întrebă agentul.

Laurel clătină din cap.

– N-am găsit nicio urmă de incizie, dar asta nu înseamnă nimic, zise ea. Există tehnici chirurgicale non-invazive de care eu n-aș avea cum să fi auzit. Scalpelul ar putea să intre prin mucoasa nazală, prin partea interioară a pleoapelor, există tot felul de porțițe chirurgicale. Nu e domeniul meu de activitate.

– N-ai nicio dovadă. E doar o presupunere de-a ta. Deși părea sceptic, Ambler se lăsă influențat de convingerea ei puternică.

– Este singura variantă credibilă, care are sens, spuse ea cu înflăcărare. Numai așa se pot explica toate experiențele tale.

– Asta, bineînțeles, dacă presupunem că experiențele mele – amintirile mele – ar avea sens. Rămase tăcut pentru câteva momente. Dumnezeule, mă simt ca o blestemată de *victimă!*

– Poate chiar asta vor ei, să te simți ca o victimă. Ascultă, cei care ți-au făcut asta nu sunt niște oameni de treabă. Sunt niște *manipulatori*. Nu cred că te-au internat pe insula Parrish pentru că erai slab. Probabil că au făcut-o fiindcă erai prea puternic. Fiindcă începuseși să vezi ceva ce nu trebuia să vezi.

– Ai început să vorbești la fel de nebunește ca și mine. Îi zâmbi.

– Pot să-ți pun o întrebare personală? spuse ea cu timiditate.

– Dă-i drumul.

– Cum te cheamă?

Pentru prima oară în ziua aceea el izbucni în râs – un râs puternic, zgomotos, care parcă-i ieșea din suflet. Întinse mâna, într-o parodie de salut:

– Încântat de cunoștință, Laurel Holland, spuse el. Numele meu e Harrison Ambler. Dar poți să-mi spui Hal.

– Îmi place mai mult decât Pacientul numărul 5312, spuse ea. Își trecu ambele mâini prin părul lui șaten tuns scurt și apoi îl mângâie din nou ușor peste față. Îi întoarse capul într-o direcție, apoi în cealaltă, de parcă s-ar fi jucat cu un manechin. Apoi se aplecă și-i netezi obrazul.

Dură câteva momente până când el fu capabil să răspundă la mângâierile ei. Când o făcu însă, se comportă asemenea unui călător însetat prin deșert, care întâlnește o oază. O trase cu putere spre el, cu ambele brațe, o strânse, și ea era tot ce avea pe lume și era tot ce-i trebuia.

Când se desprinseră din îmbrățișare, amândoi aveau lacrimi în ochi.

– *Te cred*, spuse ea cu o voce tremurândă, dar hotărâtă. Cred că ești *tu*.

– S-ar putea să fii singura, spuse el încet.

– Dar prietenii tăi?

– Ți-am spus, în ultimii douăzeci de ani am fost, mai mult sau mai puțin, un singuratic. Asta era procedura în meseria mea. Prietenii mei erau colegii de muncă, și pe ei n-am cum să-i găsesc – în momentul ăsta ar putea fi în orice punct de pe glob, în funcție de misiunea primită. Oricum, niciunul dintre agenți nu cunoștea numele adevărate ale celorlalți. Asta era regula de bază.

– Lasă asta. Eu vorbeam de prietenii din copilărie, din adolescență, de la facultate.

Amintirea bruscă a celor întâmplare îi dădu fiori reci. Îi povesti despre discuția telefonică pe care o purtase cu Dylan Sutcliffe.

Asta o opri, dar numai pentru câteva momente.

– Poate suferă de Alzheimer. Poate a avut un accident de mașină care l-a făcut să-și piardă mințile. Poate că te-a urât dintotdeauna. Sau poate a crezut că vrei să-i ceri bani împrumut. Cine știe? Se ridică în picioare, aduse o foaie de hârtie și un creion și i le puse în față. Scrie aici numele persoanelor pe care ți le poți aminti și care și-ar putea aduce aminte de tine. Un puști de prin vecini, care să te știe de pe vremea când erați amândoi copii. Un coleg de cameră din timpul facultății. Orice. Încearcă să începi cu numele mai puțin comune, ca să avem mai multe șanse de reușită.

– Habar n-am cum să dau acum de oamenii ăștia...

– Scrie, îl îndemnă ea cu un gest brusc.

Ambler scrise. O duzină de nume, la întâmplare – vecini din Camden, colegi din școala generală, din liceu, copii pe care îi cunoscuse în tabere, colegi de facultate de la Carlyle. Ea luă lista și merseă împreună spre un separeu de lângă bucătărie, acolo unde ea avea un computer care nu arăta prea bine – părea a fi cumpărat de la magazinul de solduri al armatei.

– Am o conexiune dial-up¹, se scuză ea, dar e uimitor câte lucruri poți găsi pe internet.

– Ascultă, spuse el grijuliu. Nu sunt foarte sigur că vrei să faci asta. Deja o băgase mai mult decât își dorea în coșmarul lui, n-ar fi vrut să o implice într-o măsură și mai mare.

– E casa mea. Aici fac ce vreau eu.

Se așeză la computer și tastă numele într-un motor de căutare specializat în găsirea de oameni, în timp ce el se uita peste umărul ei. Cinci minute mai târziu reușiseră să găsească o jumătate de duzină de numere de telefon, pe care ea le copie pe foaie, cu scrisul ei ordonat.

Apoi îi întinse telefonul.

– Încearcă să găsești pe cineva. În ochii ei se citea siguranța.

– Nu, spuse el. Nu de la telefonul tău.

– Te gândești la costul convorbirilor interurbane? Drăguț din partea ta. Poți să lași câteva fise pe masă, ca Sidney Poitier în „Ghici cine vine la cină“

– Nu e vorba de asta. Ambler făcu o pauză; nu voia să-l considere paranoic, dar știa că măsurile de precauție pe care un agent și le lua instinctiv puteau părea ciudate pentru un civil. Doar că nu sunt sigur dacă...

– Dacă telefonul meu e ascultat sau nu? Păru puțin dezorientată de această eventualitate. Nu există vreo cale prin care să verificăm acest lucru?

– Nu prea.

Clătină din cap.

– În ce lume trăim! O privi cum introduce numele lui în motorul de căutare. Rezultatul i se păru inevitabil. Nu exista niciun document care să conțină acest nume.

---

¹ Tip de conexiune la internet care se face prin intermediul telefonului. Este caracterizată de o viteză mică de transfer a datelor (*n. trad.*).

– O să folosesc telefonul mobil, spuse Ambler și scoase aparatul Nokia. Așa e mai sigur. Trase adânc aer în piept și formă primul număr de pe listă.

– Pot vorbi cu Elaine Lassiter? întrebă el, încercând să păstreze o voce calmă.

– Soția mea a murit anul trecut, replică o voce șoptită.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Ambler repede. Al doilea număr era al lui Gregson Burns, care răspunse imediat.

– Îl caut pe Gregson Burns, începu Ambler.

– La telefon, îl întrerupse vocea.

– Greg! Hal Ambler aici. Știu, a trecut o grămadă de vreme...

– Dacă mi-ai dat telefon ca să fii amabil, te rog să mă ștergi de pe lista dumitale, spuse vocea, alterată de furie de la capătul celălalt al firului.

– În copilărie ați locuit în Camden, pe strada Hawthorn? insistă Ambler.

– Da, răspunse vocea mirată. În fundal se auzi o voce pițigăiată de femeie: *Cine e la telefon?*

– Și nu vă aduceți aminte de un anume Hal Ambler, care locuia vizavi? Vă amintiți vreo persoană pe nume Ambler?

– Am auzit de Eric Ambler¹, scriitorul. E mort. Dacă vrei, poți să te duci după el, ca să nu-mi mai irosești timpul de pomană. Trânti telefonul.

Ambler simți podeaua clătinându-i-se sub picioare. Formă rapid și următorul număr de pe listă. Julianne Daiches – sau Julianne Daiches Murchinson, așa cum apărea acum în cartea de telefoane, locuia tot în Delaware. Cu toate acestea, femcia păru să nu recunoască

---

¹ Scriitor englez (28 iunie 1909–22 octombrie 1998), autor a numeroase romane de spionaj (*n. trad.*).

numele lui Ambler. Spre deosebire de Gregson Burns, atitudinea ei fu una cordială. Era foarte amabilă, nesuspicioasă, părea chiar cuprinsă de confuzia interlocutorului său.

– Nu cumva ați vrut să spuneți *Sandler*? întrebă ea, dornică să-l ajute. Pentru că-mi aduc perfect aminte de un băiat pe nume Sandler.

Când ajunsese la jumătatea listei cu numere de telefon, Ambler avea fața acoperită cu sudoare rece și simțea că nu se mai poate concentra. Se uită lung spre bucata de hârtie, o făcu ghemotoc, strângând-o în pumn. Apoi se lăsă pe vine și închise ochii.

Când îi deschise din nou o văzu pe Laurel Holland stând lângă el, trasă la față.

– Nu vezi, n-are niciun rost. Vorbele-i semănau cu un geamăt greu, care venea de undeva departe, din adâncul ființei lui. Nu mai pot să fac asta.

– Dă-o dracului, spuse ea. Toată lumea e implicată în chestia asta. Ori asta, ori... ori nu mai știu ce să zic. Nu trebuie să ne gândim la asta acum. N-ar fi trebuit să te pun să faci acest lucru.

– Nu, o contrazise el. Dar îmi pare rău, pur și simplu nu pot...

– Și nici n-o să mai faci asta. N-ai de ce să-ți ceri scuze. N-o să le dai satisfacția asta.

– *Ei*. Cuvântul acela gol, de necuprins.

– Da, ei. Cei care sunt responsabili de toată șarada asta blestemată. N-o să le dai satisfacție. Poate încearcă să te scoată din minți. Ei bine, mai dă-i dracului. N-o să le mai facem jocul. De acord?

Ambler se ridică cu greu în picioare.

– De acord, spuse el, însă din vocea lui răzbătea neputința de a-și stăpâni sentimentele.

Îl luă în brațe și îmbrățișarea ei păru că-i dă puteri noi.

– Știi, poate că toți nu suntem decât idei în mintea unui zeu. Am avut un prieten care spunea că cea mai bună cale de a deveni nemuritori este să devenim conștienți de faptul că nu existăm. Bineînțeles, era drogat când a spus chestia asta. Își lipi fruntea de a lui și el putu să-i simtă zâmbetul. Nu vreau să spun decât că uneori trebuie să *alegem* ceea ce vrem să credem. Și, la naiba, eu te aleg pe tine. Mă încred în instinctul meu, nu-i așa?

– Dar, Laurel...

– Taci din gură, bine? Cred în *tine*, Harrison Ambler. Te cred.

Ambler se simțea de parcă în mijlocul nopții ar fi apărut soarele, fierbinte și radios.

II

Ambler simțea că plutește, asemenea unui vapor cu carena spartă care e purtat pe sus de un val. Conduse Pontiacul închiriat spre ieșirea de pe strada ei, apoi o luă la stânga, pe șoseaua principală cu două sensuri, destul de aglomerată la această oră. Deși simțea o reală ușurare, se hotărâse să nu-și mai prelungească vizita la Laurel, oricât de mult ar fi vrut. Laurel Holland făcuse deja atât de multe pentru el; n-o putea lăsa să mai facă și alte sacrificii.

Câțiva kilometri mai încolo, la prima intersecție, opri cuminte la un semafor, schimbând farurile pe fază scurtă. Din direcția opusă văzu apropiindu-se o dubă. Semaforul se schimbă pe verde și, în timp ce traversa intersecția, Ambler simți un fior rece. Verifică dacă prin sistemul de

ventilație al mașinii venea aer cald, aruncând în același timp și o privire în oglinda retrovizoare, unde văzu...

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule – dubița! Șoferul cu înfățișare dură! Era o echipă de recuperare! Sau chiar mai rău.

Ar fi vrut să întoarcă imediat mașina, dar pe contrasens treceau mașini într-un șir neîntrerupt. Irosea timp prețios, și nu avea nicio secundă de pierdut.

Cum fusese posibil să se întâmple asta? *E casa mea, deci fac ce vreau*. Calculatorul lui Laurel Holland. Blestematul ei de calculator. Căutările ei probabil că declanșaseră o alarmă. Existau mai multe agenții guvernamentale care aveau programe de localizare și urmărire prin care monitorizau traficul pe internet – programul „Carnivore“ al FBI-ului era doar cel mai bine cunoscut dintre ele, însă nu și singurul. Aceste sisteme foloseau așa-numitele „detectoare de pachete“, cu ajutorul cărora monitorizau anumite noduri ale rețelei de internet și anumite locații unde se aflau informații specifice. Ca și computerul pe care-l folosisese la internet-cafe-ul din Dupont Circle, și cel al lui Laurel avea o adresă digitală unică, cu ajutorul căreia putea fi găsit și prin intermediul căreia se puteau afla cu ușurință toate datele despre proprietar, inclusiv adresa acestuia.

Văzu o spărtură în șirul de mașini, și făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, cu cauciucurile scârțâind. Auzi claxonul insistent al mașinii căreia îi tăiasse calea, șoferul frânase ca să evite accidentul. La intersecție semaforul era din nou pe roșu, dar nu acest lucru îl opri, ci mașinile care treceau cu viteză pe șoseaua perpendiculară. Dacă acestea ar fi mers mai încet, ar fi încercat să se strecoare printre ele, dar așa riscul de accident era prea mare. Mai bine să accepte o întârziere de un minut sau două decât să riște să nu ajungă deloc la destinație.

Totuși secundele păreau că trec cu o încetineală chinuitoare. În sfârșit, traficul se mai descongestionă și – *acum, acum, hai!* – Ambler profită de cele nici trei secunde de pauză și se năpusti pe culoarea roșie, trecând în viteză prin intersecție, acompaniat de claxoane și scârțâit de frâne.

Câteva momente mai târziu se trezi blocat în spatele unei rulote, care mergea cu cincizeci de kilometri la oră într-o zonă în care viteza maximă permisă era de șaptezeci. Ținu mâna apăsată pe claxon – *la naiba, nu avea timp!* – dar rulota își menținu viteza, parcă vrând să-i facă în ciudă. Ambler trase de volan cu putere și tură motorul la maximum, tăie linia continuă dublă, depășind autovehiculul din față. Când coti pe Orchard Lane își dădu seama că avea cămașa leoarcă de transpirație. Străbătu în viteză străduța și opri brusc mașina în fața casei cu un etaj a lui Laurel Holland, unde...

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule... dubița deja parcase de-a curmezișul aleii, cu portiera din spate deschisă spre verandă. Auzi țipete – Laurel – și apoi văzu ușa din față trântindu-se de perete. Doi bărbați solizi, îmbrăcați în cămăși negre, cărau spre mașină un fel de targă improvizată pe care se afla imobilizată ea, palidă, bătută, redusă la dimensiunile unui pachet. *Nu! Oh, Doamne Dumnezeule, nu!*

Erau doar doi, dar – *Doamne Dumnezeule, nu!* – scoase o seringă imensă al cărei ac strălucea în lumina ce se revărsa din felinare și se pregăti să îi înțepe la întâmplare trupul imobil. Dar ceea ce-l îngrozea cel mai tare pe Ambler era calmul desăvârșit, profesional care se citea pe fața omului.

Știa ce avea să urmeze. Ambler n-ar fi trebuit nicio dată să scape din gaura aceea unde-l închiseseră, din pușcăria aceea deghizată într-un spital de psihiatrie. Acum

același lucru avea să i se întâmple și lui Laurel. Acum ea știa prea multe. N-avea să mai fie eliberată niciodată, nu va putea niciodată să-și spună povestea. Dacă erau miloși, aveau s-o ucidă. Dacă nu, Laurel avea să-și petreacă tot restul zilelor așa cum Ambler ar fi trebuit s-o facă. N-avea să fie internată, ci mai degrabă îngropată de vie. Aveau să se facă experimente medicale pe ea. Apoi va fi lăsată să vegeteze, în timp ce toate urmele existenței ei aveau să fie șterse de pe fața pământului.

Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea lăsa să i se întâmple așa ceva!

Unul dintre cei doi bărbați, șoferul cu fața dură, străbătută de câteva cicatrice, o luă la fugă spre Ambler.

Ambler apăsă pedala de accelerație până la podea, cu mașina scoasă din viteză, apoi, în timp ce motorul mugea, apăsă brusc ambreiajul și cuplă viteza întâi. Mașina țâșni spre dubiță, care se afla la aproximativ zece metri distanță. Bărbatul cu fața brăzdată de cicatrice era acum foarte aproape de partea stângă a mașinii lui Ambler. În ultimul moment Ambler deschise brusc portiera și-l lovi pe tip, lăsându-l în stare de inconștiență. Apoi călcă frâna și roți volanul spre stânga. Spatele mașinii se deplasă în direcția opusă, lovindu-se de dubiță. Partea din spate absorbi întreaga forță distructivă a impactului, așa că Ambler rămase nevătămat.

Încă se mai auzeau țipete când Ambler se dădu jos din mașină, dar acest lucru îi dădea un sentiment curios de ușurare. Țipetele însemnau că Laurel era încă în viață, acul seringii încă n-o atinsese. Se năpusti spre partea din spate a dubitei, unde Laurel se zbătea din toate puterile, legată cu câteva fâșii de pânză, încercând să-i reziste musculosului atacator. Ambler se strecură în spatele portierei dubitei, care se deschisese în urma impactului.

– Dă-te la o parte de lângă ea sau vei muri, ticălo-

sule! strigă Ambler. Un glonț în cap și unul în burtă. Știa că indicarea exactă a locurilor în care avea să-l împuște era de natură să-l convingă pe atacator că vorbea serios. În semiîntuneric, atacatorul presupuse că Ambler era înarmat, deși nu putea să vadă clar mâinile celui care-l amenința. Tipii respectivi erau profesioniști, nu inconștienți. Făceau toate astea pentru bani, nu din pură convingere și pasiune. Acum! mugi Ambler.

Bărbatul făcu ce i se spuse. Ridică mâinile în sus, și începu să înconjoare încet dubița. Când ajunse în față făcu exact ce se aștepta Ambler să facă. Sări brusc în mașină și porni motorul. În momentul acela supraviețuirea devenise singurul lui scop. Ambler fugi în spatele dubitei și se asigură că Laurel nu mai era înăuntru, în timp ce atacatorul ambală motorul și porni mașina, împinse la o parte Pontiacul și traversă gazonul în viteză, năpustindu-se pe stradă.

Plecuse, dar în curând avea să se întoarcă, și nu singur.

– Laurel, strigă Ambler ușor în timp ce, cu mișcări blânde, dar iuți desfăcea nodurile fâșiilor de pânză cu care femeia era legată.

– Au plecat? Întrebă cu o voce tremurătoare.

– Trebuie să plecăm de-aici, se mulțumi el să spună.

Ea se lăsă brusc pe el, prinzându-l cu brațele scuturate de tremurături.

– Știam că vei veni după mine, repeta ea, cu gura aproape lipită de gâtul lui. Știam că vei veni după mine.

– Trebuie s-o ștergem de aici, o întrerupse Ambler repezit. Știi vreun loc în care ai putea să stai, undeva unde să fii în siguranță?

– Fratele meu locuiește în Richmond.

– Nu! Ei cunosc adresa aceea, te-ar găsi imediat. Ne trebuie altcineva, o persoană pe care ei să nu o poată urmări.

Laurel îl privi, trasă la față.

– E o femeie, pe vremea copilăriei mele era cea mai bună prietenă a mamei mele. A fost ca o mătușă pentru mine. Acum locuiește în Virginia de Vest. Undeva lângă Clarksburg.

– Merge, spuse Ambler.

– Te rog..., începu ea, și el putu să-i vadă disperarea și frica întipărite pe față. Nu voia să fie lăsată singură.

– O să te duc eu acolo, spuse Ambler.

Drumul până la Clarksburg dură câteva ore. Folosiră autostrăzile 68 și 79. Mergeau cu mașina ei, un Mercury vechi. Ambler era atent la trafic, cu ochii în patru după vreun eventual urmăritor sau vreo echipă de supraveghere. Laurel își petrecu o parte din timp plângând; între reprizele de plâns se cufunda într-o tăcere împietrită. Se confrunta cu ceva nou, cu ceva ce nu mai experimentase niciodată și în ultimă instanță răspundea la traumă cu furie și dhotărâre. În același timp Ambler își făcea reproșuri în tăcere. Într-un moment de slăbiciune o asistentă îl ajutase; acum viața ei era pusă în pericol din această cauză, și probabil că n-avea să mai fie niciodată la fel. Își dădea seama că femeia care acum stătea lângă el îl privea ca pe un salvator, ca pe cineva care îi putea oferi siguranța de care avea nevoie. Dar de fapt lucrurile stăteau chiar pe dos. Dar el n-avea de gând să-i spună asta. Era realitatea logică, ce nu se potrivea deloc cu realitatea ei emoțională.

Când se despărțiră – el chemă prin telefon un taxi care urma să-l aștepte la o intersecție aflată în apropierea destinației ei – ea aproape că se strâmbă de durere, de parcă i-ar fi fost smuls un bandaj de pe o rană. Și el avea o senzație asemănătoare.

– Eu am adus toate astea pe capul tău, murmură Ambler, aproape ca pentru el. Eu sunt *vinovat*...

– Nu, zise ea cu tărie. Să nu mai spui *niciodată* asta. Ei sunt cei vinovați, la naiba. *Ei* sunt de vină. Oameni de genul ăsta... Se întrerupse.

– O să te descurci?

Ea dădu scurt din cap.

– Pune mâna pe ticăloșii ăia, îi spuse ea printre dinți înainte de a se întoarce și de a pleca spre casa „mătușii” Jill, o construcție cafenie, în stil victorian. Pe verandă era aprins un bec ce emana o lumină galbenă, caldă. Părea că intră într-o altă lume, una sigură. O lume în care el nu exista.

Nu mai voia s-o expună riscului de a se confrunta cu terifiantul său viitor. Undeva în labirint, bestia îl aștepta. Tezeu trebuia să omoare Minotaurul. Altfel niciunul dintre ei n-avea să fie în siguranță.

În noaptea aceea dormi la un motel de lângă Morgantown, Virginia de Vest, dar somnul venise greu. În minte începură să i se strecoare frânturi de amintiri, asemenea unui gaz otrăvitor. Figura tatălui său se întrupă din cioburi și bucățele – o față dreptunghiulară, frumoasă; la o privire mai atentă nu mai era așa frumoasă, anii de abuz de alcool îi uscaseră pielea și îi umpluseră obraji de capilare sparte. Mirosul dulceag de Sen-Sen, bomboanele pe care le suga în încercarea de a ascunde mirosul de alcool al răsuflării. Apoi expresia de durere pasivă a mamei lui; îi luă ceva vreme să distingă ura care se ascundea sub acea expresie, asemenea unui schelet. Fața ei era întotdeauna acoperită cu fond de ten – își dădea în fiecare zi cu fond de ten, ca nimeni să nu observe că încerca să ascundă o eventuală vânătaie.

Se întâmplase cu doar câteva zile înainte de cea de-a șaptea lui aniversare.

– De ce pleacă tati? întrebă Hal. El și mama lui se aflau în spațiul întunecos de lângă bucătărie pe care-l

numeau „camera de familie“ în ciuda faptului că numai foarte rar se adunau cu toții în acea cameră. Ea croșeta un pulover pe care știa probabil că n-avea să-l poarte nimeni. Se auzeau andrelele groase ciocnindu-se în timp ce împleteau un fir gros de lână roșie. Se oprise și pălise sub stratul gros de machiaj. În vocea ei se simțea durerea și uimirea.

– Tati pleacă, nu-i așa?

– Ți-a spus el asta?

– Nu, zise băiețelul de aproape șapte ani. De spus nu mi-a spus nimic.

– Atunci nu înțeleg cum de ți-a intrat ideea asta în cap. În vocea ei își făcuse loc furia.

– Îmi pare rău, mami, spuse repede băiețelul.

– Parc-ar fi intrat dracu' în tine. Ce te-a apucat să spui așa ceva?

Dar nu e evident? îi venea lui s-o întrebe. Nu vezi?

– Îmi pare rău, repetă băiatul.

Dar părerile de rău nu fură de ajuns, nu și o săptămână mai târziu când tăticul își luă într-adevăr talpășița. Dulapurile lui de haine erau goale, toate nimicurile care-i aparțineau – acele de cravată, brichetele, țigările de foi – dispăruseră de pe rafturi, Chevy-ul lui nu mai era în garaj. Tati dispăruse din viața lor.

Mama lui îl luase de la școală, apoi fuseseră în mall, după cadouri. Când au ajuns acasă și au văzut ce se întâmplase, mama lui Hal a început să bocească.

Deși avea chipul înlăcrimat, încercase șovăitor s-o calmeze, dar ea se retrase, tremurând din toate încheieturile din calea mângâierilor lui copilărești. Avea să-și aducă mereu aminte de privirea pe care i-o aruncase. Își amintise ce-i spusese cu câteva zile în urmă, iar pe față îi apăruse o expresie de teamă.

După ceva timp, reuși să afișeze o față mai lumi-

noasă, așa cum făcuse și de ziua lui. Dar relația lor n-a mai fost niciodată la fel. Ea se simțea stânjenită, deranjată de privirea lui și începu să i-o evite. Pentru Hal acesta fusese primul dintr-o lungă serie de astfel de momente. Din toate se desprindea aceeași morală: era mai bine să fii singur decât abandonat.

Apoi copilul de șapte ani se transformă într-un bărbat de treizeci și șapte, și privirea penetrantă îi aparținea acum unei alte persoane, candidatului taiwanez. O altă privire, dintr-un alt timp.

Ai început să înțelegi că vezi anumite lucruri pe care nu trebuia să le vezi.

Se afla din nou în Changhua, undeva în mulțimea deasă de simpatizanți, așteptând ca politicianul să ajungă în poziția potrivită, pentru a putea semnala momentul optim al declanșării încărcăturii explozive.

Ce limbaj comun foloseau pentru un asemenea carnagiu... Poate chiar asta le permitea să continue să facă ce făceau.

Wai-Chan Leung era mai scund decât se așteptase el, cu o constituție firavă. Și totuși, pentru mulțimea de simpatizanți prezența lui părea impunătoare, mai ales după ce începu să vorbească. Nici Tarquin nu-l mai percepea ca pe un om mic.

– Prieteni, începu politicianul. Avea o lavalieră fără fir prinsă de reverul hainei, care-i permitea să se miște nestingherit. Vorbea liber. Pot să vă spun așa? Eu zic că da. Și sper din toată inima că și voi mă veți considera prietenul vostru. De prea mulți ani, în Republica China conducătorii noștri n-au mai fost și prietenii noștri. Poate că au fost prieteni cu capitalul străin. Poate că au fost prietenii dinastiilor bogate. Poate au fost prietenii altor conducători. Prietenii Fondului Monetar Internațional. Dar cred că n-au fost întotdeauna prietenii voștri.

Făcu o pauză, discursul fiindu-i întrerupt de o rafală de aplauze.

– Cunoașteți povestea aceea veche chinezească despre cei trei abștinenți care treceau pe lângă o cârciumă. Primul dintre ei spune: „Sunt atât de sensibil, încât dacă beau un singur pahar de vin mă înroșesc foarte tare la față și leșin“ Al doilea spune: „Asta nu-i nimic. Eu și dacă miros un pahar de vin mă înroșesc și încep să tremur până cad din picioare.“ Cel de-al treilea spune: „Cât despre mine, eu și dacă văd pe cineva mirosind vin...“ Publicul răspunse cu râsete apreciative la familiara anecdotă. În această epocă a globalizării, unele țări sunt mai vulnerabile decât altele. Taiwanul este cel de-al treilea om. Atunci când capitalul este prea volatil, atunci când valoarea dolarului american fluctuează, atunci când în lume au loc astfel de evenimente economia și sistemul nostru politic se înroșesc la față și încep să tremure. Făcu o pauză și se îndreptă spre tribună.

Tarquin – acum *era* din nou Tarquin – îl privea intens. Nimic din ceea ce vedea la omul care se afla acum la mai puțin de douăzeci de metri în fața lui nu se potrivea cu ceea ce scria în dosarul pe care i-l făcuseră băieții din „Stab“ Sigur, n-avea nicio dovadă, doar intuiția lui, dar pentru el intuiția avea forța adevărului. În dosar omul era descris ca fiind un tip calculat și viclean, iute la mânie și răzbunător, plin de cinism și de resentimente, ca o persoană a cărei compasiune arătată în public nu era decât o mostră de teatru ieftin. Tarquin nu detecta niciuna dintre aceste „trăsături“ – nu era niciun semn de falsitate, de cinism, nicio sclipire din siguranța de sine atât de specifică impostorilor. Bărbatul care vorbea acum era satisfăcut de elocvența lui, dar în același timp credea fiecare cuvânt pe care-l rostea – credea în importanța și în încărcătura discursului său.

Ai început să vezi ceea ce nu trebuia să vezi.

– Au numit Taiwanul un mic tigru, spunea Wai-Chan Leung cu o voce aproape rugătoare. Ceea ce mă îngrijorează pe mine nu e faptul că suntem mici. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e că tigrii sunt o specie pe cale de dispariție. Făcu din nou o pauză. Mulțumirea de sine este un ideal frumos. Dar este oare un ideal realist? Avem nevoie de ambele – avem nevoie de idealuri, dar avem nevoie și de realism. Unii oameni vă vor spune, poate, că trebuie să alegeți între cele două. Și totuși ei sunt aceiași oameni care vă spun că vă puteți bucura de democrație atâta vreme cât îi lăsați pe ei să vă spună ce să faceți. Știți de cine îmi aduc ei aminte? De cel care, în timpuri străvechi, venise în mijlocul unui sat să vândă o sulică despre care spunea că poate străpunge orice și un scut pe care-l lăuda că este impenetrabil.

Urmă o furtună de aplauze și de râsete.

– Oamenii din Taiwan – toți chinezii – au un viitor minunat în față, rămâne doar ca ei să-l aleagă. Un viitor pe care noi ni-l creăm. Așa că haideți să alegem cu înțelepciune. Continentul se schimbă. Noi ar trebui oare să rămânem la fel? Acum se afla la doar o jumătate de metru de tribuna din lemn cu pete maronii. Se găsea la numai o jumătate de metru de moarte. Tarquin simți cum inima începe să-i bată mai tare. Toate moleculele din corpul lui urlau că această operațiune este o greșeală. Fusesse concepută greșit. Fusesse inițiată greșit. Fusesse greșit îndreptată împotriva acestei persoane. Wai-Chan Leung nu era inamicul lor.

Politicianul își ținea mâinile în față, cu brațele perpendiculare pe corp și cu mâinile strânse în pumni și împreunate la nivelul pieptului. Le mișca pe amândouă o dată, cu pumnii presați unul în celălalt.

– Vedeți? Simpla opoziție duce la imobilitate. La

paralizie. Oare asta ar trebui să fie relația noastră cu verii noștri de peste strâmtoare? Își împleți apoi degetele de la ambele mâini, arătând cum, în opinia lui, ar fi trebuit să funcționeze coabitarea dintre suveranitate și integrare regională. Cooperarea, lucrul împreună, ne poate oferi puterea. Prin integrare ne putem recâștiga integritatea.

Casca din urechea lui Tarquin pârâi.

– Nu am poziția ta, dar de unde stau eu mi se pare că ținta a ajuns în poziția dorită, nu? Aștept semnalul tău.

Tarquin nu zise nimic. Era timpul ca dispozitivul să fie activat, venise vremea ca tânărul bărbat să-și încheie rolul pe lumea asta – dar instinctele lui Tarquin spuneau altceva. Era într-o stare de perfectă conștiință, în mijlocul unei mulțimi de mii de taiwanezi, toți purtând cămăși încheiate sau nu până la gât, cu un tricou alb pe dedesubt. Dacă ar fi descoperit măcar un semn că ceva din dosarul respectiv era adevărat... Dar nimic.

Casca din ureche cârâi din nou.

– Tarquin, dormi? S-a terminat cu pregătirea. O să apăs pe...

– Nu, șopti Tarquin în minusculul microfon din fibră optică pe care-l avea camuflat în guler. *N-o face.*

Dar agentul respectiv era nerăbdător, și nu putea fi convins să dea înapoi. Când auzi răspunsul lui, Tarquin detectă în el cinismul pe care numai un agent care își petrecuse poate prea mulți ani pe teren îl putea avea:

– *I-auzi una, i-auzi două, i-auzi patruzeci și nouă...*

Explozia, atunci când se produse, fu mai slabă decât se așteptase Tarquin. Sunetul fu asemănător cu cel produs de spargerea unei pungi de hârtie umflată cu aer. Marginea inferioară a tribunei fusese întărită cu oțel pentru a reduce la minimum numărul de victime colaterale, așa că panourile respective nu numai că înăbușiră zgomotul

exploziei, ci îi și dirijară forța spre bărbatul care stătea în spatele lor.

Tarquin văzu parcă cu încetinitorul cum Wai-Chan Leung, marea speranță a atâtor taiwanezi – orășeni deschiși la minte, țărani, fermieri, studenți și patroni de magazine – înțepeni brusc, apoi se prăbuși pe caldarâm într-o baltă de sânge. Rămășițele carbonizate ale tribunei zăceau acum într-o grămadă fumegândă undeva în stânga lui.

Pentru câteva secunde trupul bărbatului rămase nemișcat. Apoi Tarquin îl văzu ridicându-și capul de la pământ și privind mulțimea din fața lui. Următorul lucru pe care Tarquin îl observă avea să-l impresioneze și să-l schimbe pentru totdeauna: ultimele convulsii agonice făcură ca ochii celor doi să se întâlnească.

Era o zi umedă și caldă, tipică pentru climatul subtropical al Taiwanului, dar Tarquin își simțea pielea rece și uscată; își dădea cumva seama că fiecare moment din ceea ce văzuse avea să-i rămână întipărit în minte și în vise, pentru totdeauna.

Venise la Changhua să omoare un om, și respectivul om fusese ucis cu conștiinciozitate. Un om care prin intensitatea privirii reușise, într-un moment de intimitate stranie, să împartă cu Tarquin ultimele momente din viața sa.

Nici chiar acum pe fața omului nu se vedea nicio urmă de ură sau de furie. Doar uimire și tristețe. Era fața unui om plin de un idealism blând. Era fața unui om care știa că moare și se întreba de ce.

La rândul lui, și Tarquin se întreba același lucru. De ce?

Mulțimea începu să urle, să plângă, să țipe și, printre toate aceste zgomote, el reuși să distingă țipătul unei păsări. Își smulse privirea de la epava umană din fața lui

și se uită spre un palmier, unde o pasăre își cânta trilul. Fără pauză.

De cealaltă parte a pământului, la mulți ani distanță, Ambler se foi în pat, conștientizând brusc aerul închis din camera de motel. Deschise ochii. Trilurile păsării continuă să se audă.

Era telefonul Nokia pe care-l luase de la urmăritorul lui din munții Sourland.

Apăsă pe butonul de răspuns și duse aparatul la ureche.

– Da.

– Tarquin, izbucni o voce entuziastă.

– Cine e la telefon? întrebă Ambler, precaut. Simți fiorul rece al fricii.

– Sunt superiorul lui Osiris, spuse vocea entuziastă.

– Asta nu e cine știe ce recomandare, replică Ambler.

– Mie-mi spui? Am fost foarte îngrijorați de recente scurgeri de informații.

– Scurgere de informații este atunci când cineva îți citește scrisorile. Atunci când cineva îți împușcă agenții, ai o problemă mult mai serioasă.

– Ai dreptate. Și ne-am făcut deja o idee despre ce s-a întâmplat. Dar avem nevoie și de tine, și asta chiar acum.

– Nu știu cine dracu' ești, spuse Ambler. Spui că Osiris lucra pentru tine. Din câte știu eu, și tipul care l-a ucis ar fi putut lucra pentru tine.

– Tarquin, ascultă-mă. Osiris era un agent excepțional. Am suferit o pierdere grea, și-mi pare rău. Tuturor ne pare rău.

– Și te aștepti să te cred pe cuvânt?

– Da, exact la asta mă aștept, spuse bărbatul. Îți cunosc abilitățile.

Ambler făcu o pauză. Ca și Arkady, ca și Osiris, bărbatul de la capătul celălalt al firului avea încredere în

capacitatea lui Ambler de a detecta eventualele minciuni. Dar onestitatea nu era garanția adevărului, își aminti el. Bărbatul acela ar fi putut fi mințit la rândul lui. Dar Tarquin – Ambler – n-avea nicio altă șansă decât să intre în joc. Cu cât avea să înainteze mai mult în organizația respectivă, cu atât va avea mai multe șanse să afle adevărul despre ce i se întâmplase – și cine era el de fapt.

Prin minte îi trecu un gând. În cariera sa fusese de câteva ori implicat în ceea ce se numeau operațiuni secvențiale – o informație care ducea la o altă informație, fiecare dintre ele mai critică decât cealaltă, toate aranjate în așa fel încât să-l atragă și să-l prindă în plasă pe adversar. Știa că toate operațiunile secvențiale depindeau de senzația de totală credibilitate pe care trebuiau să o lase informațiile. Cu cât adversarul era mai puternic, mai bine pregătit, cu atât credibilitatea informației trebuia să fie mai mare. În același timp, cu cât subiectul operațiunii era o persoană mai sofisticată, cu atât trebuiau să lucreze cu mai multă grijă. Trebuiau să angajeze intermediari care nu știau nimic despre operațiune, să-i instruiască în privința unor întrebări la care urmau să răspundă pe loc. Răspunsurile nu trebuiau să fie foarte corecte, altfel subiectul ar fi putut deveni suspicios, dar era necesar să lase o impresie bună; un singur pas greșit și totul se ducea de râpă.

Cu toate acestea, cei mai îndrăzneți subiecți încercau să inverseze întreaga operațiune secvențială. Informatorii erau intoxicați cu informații care trebuiau să pună serviciile de securitate americane pe picior greșit. Operațiunea secvențială dădea rezultate, dar în sens opus. O informație nouă, descoperită din întâmplare, putea să pună în umbră scopul inițial al operațiunii. Vânătorul devenea astfel prada.

Acum Ambler se gândea dacă nu cumva și el era

ținta unei astfel de operațiuni secvențiale, și, în cazul în care așa stăteau lucrurile, dacă n-ar putea să exploateze situația în avantajul său. Era cel mai periculos joc dintre toate. Și totuși, n-avea altă soluție.

– Bine, spuse Ambler. Te ascult.

– O să ne întâlnim mâine în Montreal, spuse bărbatul. Folosește-te de documentele pe care le ai – cele pe care ți le-a dat Osiris ar trebui să fie destul de bune. Dar alegerea îți aparține. Bărbatul continuă să vorbească, dându-i instrucțiuni detaliate; trebuia să ajungă pe aeroportul Dorval din Montreal în chiar dimineața aceea.

Înainte de a porni la drum, telefonul din camera de motel începu să sune. Era Laurel. După voce era mai calmă, mai stăpână pe ea. Totuși, în glasul ei se ghicea îngrijorarea – era îngrijorată pentru el, nu pentru ea. Îi explică repede că trebuia să meargă la o întâlnire, că primise un telefon de la superiorul lui Osiris.

– Nu vreau să te duci, spuse ea. Din vocea ei răzbăteau atât frica, cât și hotărârea.

– Te temi pentru mine. Și eu mă tem. Dar mai mult mă tem de ce s-ar întâmpla dacă *nu* m-aș duce. Sunt ca un pescar care a simțit că trage. Oare o fi un pește mare, sau poate un rechin? Nu știu, n-am cum să știu, dar nici să-i dau drumul nu vreau, nu îndrăznesc.

Urmă o pauză destul de lungă, după care ea vorbi din nou:

– Nici dacă-ți scufundă barca?

– Nu pot să-i dau drumul, spuse Ambler. Nici măcar dacă-mi scufundă barca.

Golful Discovery, Teritoriile Noi

Luxoasa vilă din Hong Kong avea douăsprezece camere, toate împodobite și aranjate în stilul anilor 1920,

perioadă din care data construcția – multă mobilă franțuzească, împodobită cu intarsii de aur și damasc, pereți acoperiți cu mătăsuri –, dar piesa de rezistență era terasa plină de flori, care oferea o priveliște magnifică asupra apelor liniștite ale golfului Discovery. Mai ales acum, când apa strălucea în lumina roșie a apusului de soare. La un capăt al terasei cinau două persoane, masa acoperită cu olandă albă era plină de zeci de feluri de mâncare, delicatese rare, preparate de mâini experte. În timp ce aromele mâncării se amestecau în briza slabă, un american cu părul alb și cu o frunte bombată trase adânc aer în piept și se gândi că, în secolele anterioare, în afara celor de la Curtea Imperială, doar câțiva privilegiați se puteau bucura de un asemenea festin.

Ashton Palmer gustă un fel de mâncare pregătit din pui de privighetoare de munte. Oasele minusculei păsări cântătoare nu erau mai dezvoltate decât cele ale unei sardine, oferind o textură plăcută. Ca și în cazul mâncării de botgros, dusă la perfecțiune de Escoffier¹ – o altă pasăre cântătoare minusculă, pe care francezii obișnuiau să o țină de cioc și să o bage cu totul în gură, în spatele unui șervețel – ridică puiul de privighetoare și-l băgă pe tot în gură, strivindu-i oasele aproape embrionare, desfătându-se cu slaba rezistență pe care acestea o opuneau măselelor lui – o satisfacție comparabilă cu strivirea carcaselor de crab. În mandarină felul acela de mâncare se numea *chao niao ge* – ceea ce se traducea literal cu „pasăre cântătoare la proțap“

– Extraordinară, nu-i așa? spuse Palmer către singurul său comesean, un chinez cu trăsături îmbătrânite și cu ochi duri și sfredelitori.

Bărbatul, un vechi general al Armatei Populare de

---

¹ Celebru bucătar francez (*n. trad.*).

Eliberare, zâmbi, pielea pergamentoasă strângându-se în riduri adânci la colțurile gurii.

– Extraordinară, îl aprobă el. Dar de la dumneata oamenii se așteaptă la ce-i mai bun.

– Ești prea amabil, spuse Palmer, observând fețele uimite ale servitorilor. Pentru că Palmer discuta cu generalul Lam nu în mandarină, și nici în cantoneză, ci în dialectul hakka, ce se vorbea în satul natal al generalului. Totuși, știu că dumneata, ca și mine, acorzi foarte multă atenție detaliilor. Felul acesta de mâncare, *chao niao ge*, a fost servit ultima oară, din câte se spune, în ultima perioadă a dinastiei Qing. Mă tem că prietenii tăi din Wanshoulu – se referea la o suburbie foarte bine păzită a Beijingului, unde locuiau mulți înalți oficiali chinezi – sau din Zhongnanhai ar găsi cina asta *decadentă*.

– Ei preferă mâncarea de la Burger King. Generalul Lam mormăi. Pepsi cola servită în pocale de argint.

– Obscen, spuse învățatul american. Dar prea adevărat.

– Nu c-aș fi apucat să-mi petrec prea mult timp la Zhongnanhai, spuse generalul.

– Dacă Liu Ang e lăsat să facă ce vrea el, toți războinicii vor fi exilați în provincie. Din punctul lui de vedere cei din Armata Populară de Eliberare îi sunt inamici. Cu toate acestea, după cum ne arată și istoria Chinei, și exilul are avantajele lui.

– Așa a fost și cazul dumitale, spuse generalul.

Palmer zâmbi, dar nu negă. Cariera lui nu urmărise cursul pe care și l-ar fi dorit în momentul în care-și alesese meseria, dar asta nu fusese decât vina lui. Pe vremea când era doar un tânăr licențiat în cadrul biroului de planificare politică din Departamentul de Stat era considerat viitorul Henry Kissinger și cel mai promițător reprezentant al generației sale. Dar, după cum va descoperi el ulterior, avea un defect care urma să-i fie fatal, un

defect care-l împiedica să aibă o carieră strălucită în bătrânul Washington, D.C. – era pasionat de adevăr. Așa că, destul de abrupt, cel care era alintat „copilul teribil“ al Departamentului deveni un „copil teribil“ pe care toată lumea îl evita. Asta pentru că mediocritatea câștigase încă o dată, impunându-și regulile și expulzându-l pe cel care îi amenința poziția confortabilă. Palmer se gândi că din anumite puncte de vedere faptul că fusese exilat reprezentase cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. Asta se spunea și în articolul care apăruse în *The New Republic*, articol care prezenta povestea gloriei și decăderii lui – aruncat de pe coridoarele puterii, Palmer avea să se dedice studiului și lumii academice. Era de fapt o retragere strategică, o regrupare a forțelor și nimic altceva. Discipolii lui – „Palmeriții“, așa cum îi numeau ironic inamicii lui – ajunseră în timp să ocupe poziții-cheie în Departamentul de Stat și în Ministerul Apărării, ca și în centrele unde se puneau la punct direcțiile strategice ale Washingtonului. De-a lungul timpului le inoculase o discreție totală, pe care aceștia și-o însușiseră pe deplin. Protejații lui ocupau acum cele mai importante posturi. Pe măsură ce anii treceau, gurul lor, retras asemenea lui Cincinnatus, aștepta răbdător.

Și acum ajunsese să numere zilele care-l despărteau de momentul mult așteptat.

– Cât despre Zhongnanhai, spuse Palmer, îmi pare bine să aflu că avem aceeași părere.

Generalul își atinse mai întâi un obraz, apoi celălalt, și rosti proverbul hakka:

– Ochiul drept, ochiul stâng. Însemna că punctele de vedere a doi oameni erau identice, la fel cum erau și cele percepute de doi ochi.

– Ochiul drept, ochiul stâng, murmură Palmer ca un ecou. Bineînțeles, una e să vezi, alta e să acționezi.

– Foarte adevărat.

– Sper că nu te-ai răzgândit, spuse Palmer repede, atent la orice semn de nehotărâre din partea generalului.

Acesta îi răspunse cu un vechi proverb hakka.

– Vântul nu poate mișca muntele din loc.

– Îmi pare bine să te aud vorbind așa, îi replică Palmer. Pentru că evenimentele ce vor avea loc vor pune la încercare hotărârea multora. Vor fi multe rafale de vânt, unele dintre ele de o forță titanică.

– Ceea ce e de făcut, spuse generalul, trebuie făcut.

– Uneori o schimbare majoră a cursului evenimentelor este necesară, zise Palmer, pentru asigurarea unei mai mari stabilități.

– Exact. Generalul ridică pasărea friptă și bine condimentată până la nivelul buzelor. Ochii i se îngustară în timp ce savura perfecțiunea crocantă.

– Trebuie să tai un copac pentru a încălzi oala cu orez, recită Palmer un alt proverb hakka.

Generalul nu mai era de mult surprins de faptul că profesorul cunoștea amănunțit cultura zonei în care copilărise el.

– Însă copacul ăsta, care trebuie doborât, nu e un copac oarecare.

– Nici oala de orez nu e una obișnuită, replică profesorul. Oamenii dumitale își știu rolurile. Trebuie să cunoască și momentul când vor trebui să acționeze și să acționeze cu promptitudine.

– Sigur că da, spuse generalul Lam.

Dar privirea bărbatului cu părul alb era neliniștitoare.

– Au mai rămas șase zile, spuse el fără prea multă emfază. Toată lumea trebuie să-și joace perfect rolul.

– Fără nicio greșală, spuse generalul, fața ridată emanând o hotărâre de neclintit. Până la urmă, e în joc cursul istoriei.

– Și asupra acestei chestiuni cred că suntem de acord, cursul istoriei e prea important pentru a putea fi lăsat la voia întâmplării.

Generalul dădu din cap cu gravitate și își ridică din nou degetul.

– Ochiul drept, ochiul stâng, spuse el încet.

12

Montreal

Bărbatul cu care vorbise la telefonul mobil îi spusese lui Ambler să fie în colțul de nord-vest al Pieței Dorchester la ora unsprezece dimineața. Ambler ajunse devreme, așa că luă un taxi până la intersecția străzii Cypress cu strada Stanley, aflată la distanță de un cvartal de locul de întâlnire, și făcu o scurtă recunoaștere a zonei. Clădirea Sun Life din Dorchester, o monstruoasă construcție în stilul beaux-art, fusese odată cea mai înaltă clădire din întregul Imperiu Britanic. Acum era copleșită de zgârie-norii care se înălțau în jurul Pieței Dorchester. Tocmai din această cauză avea Ambler senzația aceea de nervozitate – piața era înconjurată de prea multe clădiri înalte.

Ținea în mână o sacoșă de la Place Montreal Trust, iar pe umăr avea un aparat de fotografiat. Arăta ca un turist oarecare, sau cel puțin așa spera că arată. Hoinări o vreme pe străzile din jurul pieței și constată satisfăcut că nu văzuse nicio persoană suspectă în jurul Pieței Dorchester. Așa că se aventurează în piață. Trotuarele fuseseră curățate de zăpadă – puteau fi văzute câteva linii drepte care se intersectau cu un cerc, unde se afla o statuie a unui anume Sir John A. Macdonald, cel dintâi prim-ministru al Canadei. În piață mai era un monument închi-

nat rolului pe care-l jucase Canada în Războiul Bur și nu foarte departe de acesta se afla un cimitir catolic, unde erau îngropate victimele unei epidemii de holeră ce avu-
sese loc la începutul secolului al nouăsprezecelea. Pietre-
le de mormânt erau înnegrite de vreme, culoarea lor
închisă fiind scoasă în evidență de albul zăpezii. Peste
toate domina silueta din oțel și piatră a clădirii Băncii
Imperiale. În fața clădirii Dominion Square – o structură
masivă construită în stil renascentist – opri un autobuz
roșu pe care scria LE TRAM DE MONTREAL.

Oricât de mult și de bine ar fi cercetat zona, era clar
că elementele critice ale peisajului se puteau modifica în
orice clipă. Oare de asta superiorul lui Osiris alesese
tocmai acest loc? Prin obiectivul aparatului de fotografi-
at Ambler scană cele câteva sute de ferestre ale clădirilor
înalte ce înconjurau piața. Cele mai multe dintre ele nu
se puteau deschide; acelea care se deschideau erau închise
din cauza vremii. Deși se îmbrăcase destul de gros, din
cauza temperaturii urechile începuseră să-i înghețe. Auzi
pași hotărâți care se îndreptau spre el și se întoarse.

– Mă scuzați, domnule.

Ambler văzu un cuplu în vârstă, amândoi îmbrăcați
în canadiene groase, colorate strident, cu părul alb răvășit
de vânt.

– Da? răspunse Ambler încercând să-și păstreze o
voce neutră.

– Sunteți amabil, ne faceți și nouă o poză? Bărbatul
îi întinse un aparat galben de unică folosință, care se
găsea la orice magazin din zonă. Cu Sir Macdonald în
fundal, bine?

– Sigur, spuse Ambler, jenat de suspiciunea pe care
o resimțise puțin mai înainte. Sunteți americani?

– Din Sacramento. Dar aici ne-am petrecut luna de
miere. Ghici când a fost asta?

– N-aș putea să-mi dau seama. Ambler încerca să nu pară prea distant.

– Acum patruzeci de ani, chicoti soția bărbatului în vârstă.

– Ei bine, felicitări, spuse Ambler și apăsă butonul aflat în stânga părții de sus a aparatului de fotografiat. Făcu un pas în față pentru a încadra mai bine cuplul din fața lui și observă ceva neobișnuit – o persoană se ascunse în spatele statuii cu un gest rapid, de parcă n-ar fi vrut să fie văzută. Ambler fu surprins – era o greșeală de amator. Și el în mod sigur nu aranjase această întâlnire cu niște amatori.

Le înapoie bătrânilor aparatul de fotografiat de unică folosință și făcu brusc câțiva pași lungi și rapizi spre soclul statuii.

În spatele acestuia observă un tânăr – mai degrabă un băiețel, avea probabil paisprezece sau cincisprezece ani.

– Bună, spuse Ambler pe un ton cât mai neutru cu putință.

– Bună, îi răspunse băiatul.

– Care-i treaba?

– Cred c-am dat-o-n bară, spuse băiatul. Vorbea cu un pic de accent specific celor din Quebec. Avea un nas mare, pe care probabil că într-o zi avea să-l aprecieze și un păr scurt și țepos pe care era evident că încercase să și-l deschidă la culoare cu ajutorul decolorantului.

– Pun pariu că poți să-ți repari greșeala. Ambler nu-și luă ochii de la fața băiatului – era atent la orice eventuală schimbare de expresie.

– Nu trebuia să mă vezi încă. Doar la unsprezece fix, spuse băiatul.

– Dar nu trebuie să afle nimeni de asta.

Băiatul se luminează la față.

– Deci n-o să spui la nimeni?

- Și de ce-aș face-o? Eu știu deja adevărul.
- Prietenul tău mi-a spus că vrea să-ți facă o surpriză de ziua ta. Un fel de vânătoare de comori.
- Spune-mi ce trebuia să-mi spui la ora unsprezece. O să mă prefac surprins, îți promit.
- Trebuie să te prefaci surprins, spuse băiatul îngrijorat.
- Cu cât te plătesc? O să-ți dau și eu la fel de mulți bani.

Băiatul începu să rânjească.

- Cu cât mă plătesc?
- Exact.
- Cu patruzeci. Nu prea se pricepea să mintă. Ambler ridică o sprânceană.
- Treizeci. Ambler își păstră o figură sceptică. Douăzeci, se corectă într-un final băiatul.

Ambler scoase o bancnotă de douăzeci și i-o dădu.

- Acum poți să-mi spui. Deci, care erau instrucțiunile?
- Instrucțiunile sunt că locul de întâlnire s-a schimbat. Noul punct de întâlnire este în Orașul Subteran.
- Unde?
- Pe Les Promenades de la Cathedrale, spuse băiatul. Indiferent ce te așteaptă acolo, ține minte că trebuie să te prefaci surprins.

O persoană înclinată spre metaforă ar fi considerat fie foarte potrivit, fie o culme a ironiei faptul că sub Catedrala Biserica lui Hristos se afla un foarte mare complex de magazine, numit Promenades de la Cathedrale. Era deja un fapt arhicunoscut că dioceza anglicană își rezolvase problemele financiare vânzând pământul de sub biserică. Astfel *Pe piatra asta vei construi o biserică* căpătase acum, în era comercială, o altă semnificație –

acum biserica ajunsese să se întrețină financiar din vânzarea pietrei pe care fusese ridicată.

Tocmai pusese piciorul pe una dintre scările rulante ce duceau spre vasta esplanadă subterană și încerca să se orienteze în imensul complex comercial, când simți o pereche de mâini apucându-l de umeri și întorcându-l.

Un tip îndesat, cu părul șaten-roșcat îi zâmbea plin de veselie.

– În sfârșit, față în față! spuse bărbatul.

Ambler se împiedică. Îl știa pe bărbatul acesta – nu personal, ci din auzite. Multă lume îl știa. Se numea Paul Fenton și pe cât de clară îi era privirea, pe atât de tulbure îi era reputația.

Paul Fenton. Unul dintre cei mai importanți industriași din America. Se făcuse cunoscut ca fondator al unei companii de produse electronice care avea sediul în Texas și beneficiase de mai multe contracte importante cu Ministerul Apărării. Ulterior afacerile lui se extinseseră considerabil, așa că în anii 1980 își câștigase deja o oarecare notorietate în anumite cercuri, mai ales ca finanțator al unor grupări de insurgenți și contrainsurgenți cu simpatii de dreapta de prin diverse locuri din lume. Printre cei care beneficiau de fondurile sale se numărau gruparea Contras din El Salvador, Renamo din Mozambic și Unita din Angola.

Unii vedeau în el un patriot, a cărui loialitate față de țara sa depășea pasiunea pentru bani. Pentru alții era doar un fanatic periculos care nu prea ținea seama de legile privitoare la exportul de muniție, un demn urmaș al oamenilor de afaceri care susținuseră dezastrul invaziei din Golful Porcilor din anii 1960. Dar nimeni nu punea la îndoială faptul că era un întreprinzător priceput și agresiv.

– Tu ești Tarquin, nu-i așa? întrebă Fenton. Luă tăcerea lui Ambler drept aprobare și întinse mâna. Deși întreba-

rea nu fusese una retorică, conținuse un anume grad de incertitudine. *Fenton nu știa cum arată.*

Ambler îi strânse mâna și se apropie de el. Îi spuse cu o voce joasă și răgușită:

– A fost o idioțenie să ne întâlnim așa, în public. Pe tine te știe foarte bine lumea.

Fenton îi făcu cu ochiul.

– Am ajuns să-mi dau seama că oamenii nu văd decât ceea ce vor să vadă. Și nu se poate spune că sunt vreo celebritate de la Hollywood. Oricum, câteodată cea mai bună ascunzătoare e în mijlocul unei mulțimi, nu crezi? Făcu un pas înapoi și gesticulă spre ceea ce-i înconjura. Bine ai venit în cea mai mare rețea de tuneluri subterane pietonale din lume. Fenton avea o voce mieroasă, bari-tonală. Șuvițele de păr îi erau aranjate aproape geometric, acoperind părțile în care acesta începuse să se rărească. Deci avea în față un om care obișnuia să se aranjeze singur.

Arăta athletic, dur. De asemenea părea și bogat. Avea o oarecare finețe – un războinic care își petrecea un sfârșit de săptămână jucând polo în Argentina, apoi, câteva zile mai târziu conducea un pluton de tancuri în Ciad, după care mergea pentru câteva zile la băi, în Parrot Cay. Tăbăcit, dar cu pielea fină. Imaginea miliardarului dur.

– Orașul de sub pământ, spuse Ambler. Locul perfect pentru oamenii ascunși.

Știa că Fenton nu exagerase. Așa-numitul Oraș de sub Pământ însuma aproximativ treizeci și trei de kilometri de tuneluri și adăpostea aproape o mie șase sute de magazine, câteva sute de restaurante și câteva duzini de cinematografe. În contrast cu temperatura foarte scăzută de la suprafață, în Orașul de sub Pământ era cald și bine; locul era foarte bine luminat. Se uită în jur. Bolțile înalte, zecile de scări rulante, terasele, toate dădeau senzația de

spațiu. De aici se putea ajunge ușor la galeriile de artă din Cours Mont-Royal, la complexul Desjardines și chiar și la Palatul Congresului, complexul imens din sticlă, oțel și beton care străjuia șoseaua Ville Marie.

Ambler își dădu seama de ce alesese Fenton acest loc. Pentru a-l asigura pe Ambler că n-avea să i se întâmple nimic. În astfel de locuri publice riscul producerii de violențe era foarte mic.

– Ia spune-mi, continuă Ambler. Chiar ai venit singur? Un om de importanța ta?

– De ce nu-mi spui tu chestia asta?

Ambler aruncă o privire împrejur, trecând în revistă fețele zecilor de oameni care-l înconjurau. Un tip cu o față colțuroasă, îmbrăcat într-un impermeabil lucios, cam patruzeci și cinci de ani, păr scurt. Un altul, la șapte-opt metri spre stânga, părea a nu fi în apele lui, hainele îi erau mai scumpe – o jachetă din păr de cămilă, costum închis la culoare.

– Nu văd decât doi. Și unul dintre ei nu prea e obișnuit cu rolul ăsta.

Fenton dădu din cap.

– Gillespie nu e decât un secretar. Se descurcă de minune cu rezervările la restaurante și cheștiile de genul ăsta. Dădu din cap spre bărbatul cu jacheta din păr de cămilă, și acesta îi răspunse la salut, îmbujorându-se puțin.

– Dar parcă voiai să-mi spui câte ceva despre Osiris. Și nu mi se pare că aici ar fi un loc foarte potrivit pentru o asemenea discuție.

– Știu eu un loc numai bun, spuse Fenton și-l conduse pe Ambler către un magazin de haine care părea foarte exclusivist, aflat un pic mai jos, pe același trotuar. În vitrina magazinului se afla o singură rochie, făcută în cea mai mare parte dintr-o mătase de un mov strălucitor. Locul unde bucățile de material erau cusute una de cealaltă

se vedeau foarte clar, mai ales că ața folosită la cusături era de un verde strident. Părea că rochia aceea nu fusese încă terminată, că încă se lucra la ea, dar Ambler își dădu seama că așa era modelul, genul „descompus”; cu siguranță rochia aceea fusese purtată de vreun manechin anorexic la o prezentare de modă. Lângă ea se afla o mică plăcuță nichelată pe care era scris numele SYSTÈME DE LA MODE.

Ambler fu din nou impresionat de alegerea făcută de Fenton. Magazinul le putea oferi siguranță și intimitate. Desigur, acesta putea fi văzut de trecători, dar din cauza stilului afișat și a produselor oferite nici unul din o mie n-ar fi avut tupeul să intre.

La intrare era un sistem antifurt obișnuit – două plăci de plastic – care părea totuși plasat un pic prea departe de ușă. Când Ambler se apropie de el se auzi un țuit.

– Îmi cer scuze, spuse Fenton. Poate nu-i place aparatul tău de fotografiat.

Ceea ce însemna că nu era vorba de fapt de un sistem antifurt. Ambler își scoase aparatul de fotografiat de pe umăr și trecu printre cele două plăci.

– Ai putea să mai stai puțin acolo? spuse Fenton, parcă cerându-și scuze.

Ambler se conformă. Ușa se închise automat în spatele lui.

– Poți să treci, spuse industriașul. Fii bine venit în micul și umilul meu magazin. Nu pare cine știe ce, dar dacă ai fi un împătimit al modei ai cădea pe spate. Nici-un produs n-are un preț mai mic de patru cifre.

– Ai mulți clienți?

– Câte unul, din când în când, spuse Fenton, schițând un zâmbet. Nu e aproape niciodată deschis. Și atunci când e deschis oamenii sunt întâmpinați de cea mai groaznică vânzătoare din lume, Brigitte pe numele ei. E

specialistă în a-i face pe oameni să se simtă ca și când ar avea pantofii plini de bălegar. Acum e plecată la masă, așa că îmi pare rău că n-o poți cunoaște. Pentru că e ceva de poveste, Brigitte asta. Nu le spune direct clienților că magazinul ăsta nu-i de nasul lor, dar îi face să se prindă cumva până la urmă.

– Înțeleg ce vrei să spui. E mult mai discret așa decât să pui pe ușă un mare semn cu NU INTRAȚI. Și, lasă-mă să ghicesc, sistemul ăla antifurt nu e nici el ceea ce pare a fi. E de fapt un detector de microfoane.

– Scanează toate spectrele. E foarte puternic. Îl testăm tot timpul – n-am reușit niciodată să trecem de el cu vreun dispozitiv. E mult mai plăcut așa decât să dezbraci oamenii la piele și să le faci un control amănunțit. Și e și mult mai eficient. Nu c-ar conta prea mult dac-ar reuși cineva să intre aici cu un microfon sau un emițător. Du-te și uită-te la geamul vitrinei.

Ambler se apropie de vitrină; uitându-se cu atenție reuși să distingă o plasă fină în sticla vitrinei. Părea a fi un detaliu ornamental, dar avea și calități practice.

– Locul ăsta e complet izolat radio, se minună el. O cameră complet izolată radio era un spațiu înconjurat de o plasă feromagnetică împământată sau de o folie metalică asemenea. Straturile învelișurilor blocau orice fel de transmisii de unde radio, pe orice frecvență.

– Te-ai prins. Vezi peretele acela strălucitor? Douăsprezece straturi de lac – douăsprezece. Fiecare strat a fost șlefuit înainte de a fi aplicat următorul. Treaba a fost făcută de artiști adevărați. Și sub acele douăsprezece straturi e folie metalică și material plastic.

– Ești un om foarte grijuliu.

– Tocmai de aceea am insistat să ne vedem față în față. Atunci când vorbești cu cineva la telefon nu poți să știi niciodată dacă vorbești cu el, cu el și reportofonul lui

sau cu el și cu cine mai știe cine interceptează convorbirea. Vezi tu, mie-mi place mult compartimentarea. Fac tot posibilul să țin sursele de informație separate, fiecare la locul ei. Bogătașul râse mulțumit. Pentru el era important ca Ambler să fie impresionat de precauția sa.

Ține-l în defensivă.

– În cazul ăsta, cum îți explici ce i s-a întâmplat lui Osiris? În vocea lui Ambler se strecurase o urmă de mânie.

Fenton păli ușor.

– Am presupus că n-o să ne concentrăm asupra acestei probleme. Ambler avu impresia că se află în fața unui agent de vânzări căruia îi întrerupsese tirada – dar oare ce vindea omul ăsta? Ascultă, ceea ce i s-a întâmplat lui Osiris a fost o blestemată de tragedie. Am o echipă care se ocupă de asta, dar încă nu mi-au prezentat niciun răspuns clar. Dar o s-o facă în curând. Omul era remarcabil, unul dintre cei mai valoroși agenți pe care am avut onoarea să-i cunosc.

– Păstrează-ți discursul pentru slujba de înmormântare, șuieră Ambler.

– Și era un mare admirator al tău – dar asta cred că știi deja. Imediat cum s-a aflat că ești liber, Osiris a fost primul care a spus că trebuie să încercăm să te aducem în rândul nostru. Știa că în privința chestiilor și oamenilor care mă interesează „liber“ înseamnă doar „pe piață“

Firul Ariadnei – află unde duce.

– Văd că știi destul de multe despre mine, spuse Ambler, vrând să afle ce știa *exact* Paul Fenton.

– Totul și nimic, după câte se pare. Singurul nume pe care ți-l cunoaște lumea este Tarquin. Ai exact un metru și optzeci de centimetri înălțime, plus tocurele pantofilor. Cântărești nouăzeci de kilograme. Ai patruzeci de ani. Păr șaten, ochi albaștri. Zâmbi. Dar astea nu sunt decât fapte. Date. Dar nici tu, și nici eu nu suntem prea impresionați de date.

Lasă-l să vorbească. Ambler se gândea la lungile după-amiezi pe care și le petrecea la pescuit – felul în care lăsa firul liber, apoi îl trăgea din nou, făcând peștele să înoate împotriva curentului, obosindu-l astfel.

– Ești prea modest. Cred că știi mai multe decât mi-ai spus până acum.

– Desigur, am auzit și eu povești despre operațiunile în care ai fost.

– De la Osiris.

– Și de la el. Am o grămadă de relații. O să-ți dai singur seama de acest lucru. Nu-s prea mulți cei pe care nu-i cunosc – vorbesc de persoanele importante, bineînțeles. Fenton făcu o pauză. E evident că ai avut câțiva inamici puternici – dar și câțiva prieteni la fel de puternici. Mi-ar plăcea să mă număr și eu printre ei. Fenton zâmbi din nou, clătinând din cap. M-ai impresionat teribil, și nu mulți sunt în stare să facă asta. După mine, ești un vrăjitor dat dracului. Un magician. *Puf!* – elefantul dispare de pe scenă. *Puf!* – dispare și magicianul, cu baghetă, mantie și joben cu tot. Cum dracului reușești să faci asta?

Ambler se așeză pe un taburet de metal și studie fața netedă a omului de afaceri. *Faci parte dintre dușmanii mei? Sau mă vei duce la ei?*

– Ce vrei să spui? Ambler păstra un ton molcom, plictisit chiar.

– Deci secret profesional, ha? Mi s-a spus că Tarquin are multe talente, dar nu m-aș fi așteptat niciodată la așa ceva. *Incognito ergo sum*¹, ha? Îți dai seama că ți-am verificat până și amprente?

---

¹ Joc de cuvinte în latină, de la celebrul *cogito ergo sum* – gândesc, deci exist – la *incognito ergo sum* – nu mă cunoaște nimeni, deci exist (*n. trad.*).

Ambler își aduse aminte de paharul de apă pe care i-l oferise Osiris în spatele limuzinei.

– Și?

– Și *nimic*. Zero. Pauză. Ai reușit să te ștergi din toate bazele de date existente. Am introdus toate datele biometrice – toți indicatorii de identificare digitală – și n-am găsit absolut nimic. Se întrerupse și începu să recite: Urcam pe scară și-am întâlnit / Pe bărbatul care nu era acolo...

– Și astăzi iarăși nu era, continuă Ambler.

– Oh, cât aș vrea, cât aș vrea / Cu el să mă pot juca. Bărbatul cu părul castaniu-roșcat rânji în vreme ce termina de recitat vechea poezie pentru copii, din care schimbase câteva cuvinte. Nu cred că te-ar mira să afli că avem acces la toate dosarele personale ale angajaților din Departamentul de Stat. Îți amintești de Horus?

Ambler dădu din cap. Horus era un gigant, care trăgea prea mult de fiare – brațele îi atârnavă arcuite pe lângă corp când mergea, semăna cu o gorilă. Spatele acoperit cu acnee trăda abuzul de steroizi. Era un tip folositor mai mult pentru situații de criză care presupuneau forță brută, nu pentru operațiunile delicate cu care se ocupau în general băieții de la „Stab“ Ambler fusese de vreo patru ori cu el în misiune. Nu erau prieteni, dar se înțelegeau bine.

– Îi știi numele adevărat?

– Bineînțeles că nu. Astea erau regulile. Nu le încălcam niciodată.

– Eu îl știu. Harold Neiderman. În liceu a fost campion la lupte libere în South Bend. A lucrat puțin cu o echipă SOLIC¹, apoi s-a căsătorit, și-a luat o diplomă în

---

¹ Operațiuni speciale, echipa de lupte ușoare, de mică intensitate (*n. trad.*).

economie la o școală de doi ani în Florida, a divorțat, a revenit apoi în sistem... dar detaliile nu contează. Ideea e că pot să-ți mai spun multe despre Harold Neiderman. Îl mai ții minte pe Triton?

Păr roșcat, pistrui, încheieturi și glezne foarte subțiri; tipul era expert în asasinat silențioase. Se pricepea să taie gâturi și la sugrumări – chestiile de care era nevoie atunci când folosirea unei arme de foc, chiar și cu amortizor, se dovedea imposibilă. Ambler dădu din cap.

– Pe Triton îl cheamă Ferrell W. Simmons. W vine de la *Wyeth*. Copil de militari, și-a petrecut primii ani ai copilăriei în Wiesbaden și adolescența la liceul public din Lawton, lângă Fort Sill, Oklahoma. Și, apropo, toate datele astea personale sunt foarte bine ascunse și păzite, nu pot fi găsite la o căutare de rutină. Dar eu am anumite privilegii. Bănuiesc că e destul de clar. Asta înseamnă că mi-ar fi destul de ușor să primesc un raport 411 despre Tarquin, nu-i așa? Dar n-am găsit nimic. Pentru că tu ești un magician. Uimirea din vocea sa era sinceră. Ceea ce, bineînțeles, îți crește considerabil valoarea ca și agent. Dacă ești capturat – nu că ar fi de așteptat să se întâmple asta, dar să presupunem că s-ar întâmpla – n-ai fi decât un cifru, un număr. O simplă scamă în ochi – clipești o dată și s-a dus. Și uite-așa – Bărbatul care nu era acolo. N-ar exista nimic care să facă legătura dintre tine și vreo organizație sau vreo persoană. Genial!

Ambler făcu o pauză. N-avea cum să-l ducă de nas pe Fenton. După câte se părea, nici Fenton nu era vreun neica nimeni. *Am o grămadă de relații*. O afirmație de genul ăsta era o dovadă de modestie din partea lui.

– Bineînțeles, un magician bun ar trebui să fie în stare să facă lucrurile să apară la loc, spuse Ambler cu grijă. Se întoarse și se uită prin geamul vitrinei. Trecătorii își vedeau liniștiți de drum, fără să-i poată auzi ori

vedea pe cei dinăuntru. Putea să-l *folosească* pe Fenton, dar oare se foloseau și alții de el? Dacă cei din echipa care urmăreau să-l captureze aflaseră cumva de întâlnirea asta... Dar până acum nu se întâmplase nimic.

– Și așa ai făcut și tu – doar ești aici, nu? Dar ai idee cam cât valorezi tu pentru mine? Din câte mi-au spus foștii tăi colegi, ești în stare să citești mințile oamenilor. Și în plus, oficial nu exiști.

– Deci de-aia simt golul ăsta în mine, spuse Ambler sec.

– Eu îmi doresc întotdeauna cei mai buni oameni în echipa mea, zise Fenton. Nu știi ce-ai făcut, de ce ai necazuri. Habar n-am în ce încurcături te-ai băgat. Pe de altă parte, nici nu-mi prea pasă.

– Nu prea-mi vine să cred. Totuși Ambler chiar credea.

– Vezi tu, Tarquin. Mie-mi place să am în preajmă oameni care au atins un nivel de excelență în meseria lor. Și tu, amice, ai spart tiparele. Nu știi cum ai făcut ceea ce ai reușit să faci, dar pot să spun că ești un om pe placul meu.

– Crezi că sunt genul de om care încalcă regulile.

– *Știu* că ești un astfel de om. Măreția tocmai în asta constă, în puterea de a ști exact când să încalci regulile. Și cum.

– Se pare că ai reușit să aduni toți nelegiuții.

– Liga în care jucăm noi e mai mare. Ai auzit de Grupul de Servicii Strategice?

Ambler dădu din cap. *Firul Ariadnei – află unde duce*. Pe lângă McKinsey, Bain, KPMG, Accenture și o duzină de alte firme, Grupul de Servicii Strategice oferea servicii de management și consultanță, găsind soluții neașteptate la diferite probleme. Își amintea panourile publicitare pe care le văzuse în cele mai mari aeropor-

turi. Inițialele erau mari – GSS, iar dedesubt, cu litere mai mici, scria „Grupul de Servicii Strategice“ Pe fondul reprezentat de o fotografie cu fața mirată a unui om de afaceri stătea scris sloganul companiei: „NU-ȚI FOLOSEȘTE LA NIMIC SĂ ȘTII RĂSPUNSURILE DACĂ NU PUI ÎNTREBĂRILE POTRIVITE.“

– Îmi pare bine că-l știi. Mă gândesc că acolo e viitorul tău.

– Eu nu prea sunt genul acela de intelectual.

– N-am de gând să bat câmpii și nici să te iau pe departe. Suntem într-o cameră izolată fonic. Intimitatea discuției noastre e garantată de un scut Faraday și de interceptoare de largă frecvență. Nici pe Lună n-am fi atât de izolați de orice fel de interferențe.

– Și aici atmosfera e mai bună ca pe Lună.

Fenton dădu nervos din cap.

– Și GSS-ul e cam ca locul ăsta. La suprafață asigură un anumit tip de servicii, dar nu ăsta este motivul pentru care există. Poate Osiris a apucat să-ți explice câte ceva. Vezi tu, eu sunt un fel de regizor. Așa mi se spune.

– Ce spectacol conduci?

– O firmă de consultanță managerială – ce-i asta de fapt? Niște tipi în costume elegante, cu cravate, care călătoresc peste tot în lume, clienți fideli ai companiilor aeriene. Toate marile aeroporturi din lumea asta sunt pline cu astfel de oameni. Orice vameș sau funcționar de la aeroport poate recunoaște un astfel de consultant dintr-o privire – sunt profesioniști până-n vârful unghiilor, arată ca niște oameni care au învățat să-și petreacă cea mai mare parte din viață în avioane. Dar știi ce spun reclamele despre „diferența GSS“?

– Că GSS-ul pune și întrebările corecte, nu se mulțumește să ofere răspunsurile adecvate, recită Ambler sloganul publicitar.

– De fapt adevărata diferență rezidă în faptul că nucleul grupului este compus din foști agenți secreți. Și nu foști agenți de mîna a doua. I-am adunat aici pe cei mai buni. Am făcut angajări în masă din rîndul foștilor băieți de la „Stab“

– E ca un fel de bonus de pensionare? Întrebarea era intenționat provocatoare.

– Nu sunt la pensie, Tarquin, replică bărbatul cu părul castaniu. Fac exact ceea ce făceau și înainte. Ba chiar mai bine decât atunci. Diferența e că acum sunt liberi să-și facă treaba – adevărata lor treabă.

– Adică să lucreze pentru tine.

– Adică să lupte pentru libertate. Pentru adevăr, pentru dreptate și pentru afurisitul de stil american.

– Mă întrebam doar, îl întrerupse Ambler.

– Dar lucrează pe bune. Nu-și pierde vremea cu rapoarte plicticoase pe care trebuie să le facă în trei exemplare și nici nu își pleacă niciodată capul când calcă pe bătăture pe vreun oficial străin – așa cum fac birocrații ăia de la Washington. Când situația cere duritate, sunt duri. Nu e nevoie de scuze. Ai o problemă cu chestia asta?

– De ce-aș avea? *Dă drumul la fir.*

– N-am întâlnit până acum vreun agent care să aibă o problemă cu asta, zise Fenton. Ce vreau eu să spun e că sunt un patriot adevărat. Dar m-a deranjat întotdeauna modul în care ne lăsăm călăriți și îngrădiți de reguli și regulamente federale, de acordurile ONU, de tratatele internaționale și așa mai departe. Precauțiile, timiditatea de care dau dovadă agenții secreți americani sunt de-a dreptul obscene. Aproape o formă de trădare. Oamenii noștri sunt cei mai buni din domeniu și birocrații ăștia îi leagă de mâini și de picioare! Ce vreau eu să spun e că eu tai aceste legături și-i las să facă ceea ce se pricep mai bine să facă.

Acum trage-l la mal.

– Ceea ce face din dumneata un inamic al guvernului pe care încerci din răputeri să-l protejezi. Ambler vorbea pe un ton egal, răspicat.

– Te întrebi dacă nu cumva calc guvernul pe bătă-turi? Fenton ridică din sprâncene. Pe frunte îi apărură patru cute uimitor de egale și de drepte, parcă ar fi fost dungile unor pantaloni proaspăt călcați. Răspunsul este da și nu. Mulți dintre încuiații ăia nu privesc cu ochi buni ce fac eu, fără doar și poate. Dar la Washington mai sunt și oameni buni. Oameni care contează cu adevărat, nu-i așa?

– Oameni care contează pe dumneata.

– Te-ai prins. Fenton aruncă o privire la ceas. Se temea că nu mai avea timp, dar se asigură că era în grafic. Dar despre *ce* grafic era vorba? Ascultă, este un model frecvent folosit pentru astfel de relații. Cred că știi cât de importante au fost firmele militare private – FMP-urile – în ultimii douăzeci de ani.

– Sigur, pentru operațiuni auxiliare, susținere etc., începu Ambler.

– Rahat! Fenton plesni cu palma măsuta cu aspect fragil de lângă scaunul său. Habar n-am cât timp ai fost plecat, dar se pare că nu prea ești la curent. Pentru că acolo se naște o nouă lume. Lucrurile au căpătat un caracter global când Defense Services Limited – niște englezoși, îi știi, majoritatea foști agenți SAS – a fuzionat cu Armor Holdings, o companie americană. Executau misiuni de pază a ambasadelor, păzeau mine și instalații petroliere în Africa de Sud, conduceau antrenamente ale forțelor speciale în Indonezia, Iordania, Filipine. Apoi i-au înghițit și pe cei de la Intersec și de la Falconstar. Apoi pe cei de la DSL și au început să se implice din ce în ce mai mult în servicii de management al riscului – de

la dezamorsări de mine până la spionaj. După aceea cei de la Armor au cumpărat compania rusească Alpha.

Ambler știa că Alpha fusese înființată de foști membri ai unei divizii sovietice de elită – echivalentul sovietic pentru Delta Force.

– Cei mai buni dintre cei buni, spuse Ambler.

Fenton dădu din cap.

– Au cumpărat Defence Systems Colombia, compus în cea mai mare parte din foști militari din America de Sud. Au devenit foarte repede una dintre companiile care se dezvoltă rapid. Apoi mai este și Group 4 Flack, o corporație daneză, care deține și Wackenhut. Pe piață mai sunt și Levdan și Vinnell. Și, în Grupul de Comunicații L3, este și MPRI-ul, care mi-a dat ideea constituirii unui astfel de grup. Military Professional Resources Incorporated¹ este o firmă cu sediul în Virginia, care de una singură a menținut pacea și stabilitatea în Bosnia. Crezi că de asta s-au ocupat cei de la Căștile Albastre? Nicidecum. Cei de la MPRI. Într-o zi, unul dintre consultanții din Departamentul de Stat, care lucra pentru federația croato-bosniacă își dă demisia. A doua zi tipul lucra din nou în Balcani, numai că de data asta pentru MPRI. Era anul 1995, și dintr-odată croații au început să-i snopească în bătaie pe sârbi. Cum a fost posibil așa ceva? Cum îți explici că o ceată de incompetenți a învățat brusc să execute ca la carte o serie de atacuri asupra pozițiilor sârbești? Spune după mine – MPRI. Asta i-a făcut pe sârbi să se așeze la masa tratativelor, pe lângă raidurile aeriene NATO. Nu e vorba doar de privatizarea războiului, ci de privatizarea păcii, *comprendre*²? Oameni din sectorul privat, care lucrează pentru binele public.

---

¹ Compania de Servicii Militare Profesionale (*n. trad.*).

² Înțelegi – în lb. spaniolă în original (*n. trad.*).

– Cred că pe vremuri le spuneam „mercenari“

– Și ce, s-a schimbat ceva? La naiba, când Ramses a trebuit să se lupte cu hititiții, a avut câțiva consilieri speciali din rândul numidienilor. Sau ce spui despre Cei Zece Mii ai lui Xenofon? O adunătură de foști războinici greci care s-au angajat pentru a lupta împotriva persanilor. Chiar și în Războiul Peloponesian au fost implicați mercenari fenicieni.

– Vrei să spui că și acolo s-au folosit oameni din exterior?

– Te rog să ierți un bătrân pasionat de istoria războaielor. Dar cum poți să vezi cerințele pieței și oferta de servicii de securitate și să nu îți dorești să combini aceste două elemente?

Ambler ridică din umeri.

– Înțeleg că cererea e mare. Dar cum satisfaci această cerere? Din nou cercetă cu privirea trotuarul din fața magazinului, apoi se întoarce la afaceristul din fața lui. Oare de ce se uita Fenton așa de insistent la ceas?

– Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu așa-numitul „deficit de pace“? Armata americană înglobează în prezent doar o treime din soldații pe care-i avea în timpul Războiului Rece. Vorbim despre demobilizări masive. Și același lucru se întâmplă și în alte părți ale lumii – mai ales în Africa de Sud și în Marea Britanie. Au fost desființate regimente întregi. Ce-a mai rămas? Trupele ONU? ONU e o glumă – e aidoma unui Papă medieval. Emite o grămadă de acte, dar are foarte puțină forță armată cu care să se impună.

– Și așa ne-am ales cu o armată de „foști“

– Lucrurile nu sunt așa simple, băiete. Eu nu mă mai bag în domeniul ăsta, militar. Piața aia a devenit prea aglomerată pentru gustul meu. Lui Paul Fenton îi place să-și aducă o contribuție personală, unică.

– Și asta faci acum?

– Bineînțeles. Pentru că GSS-ul nu concurează cu forțele paramilitare. Ei se ocupă de acțiuni, noi de operațiuni secrete. Asta-i partea frumoasă, înțelegi? Noi nu suntem o forță combatantă. Ne ocupăm de ceva mult mai important. Ne ocupăm de operațiuni secrete. Poți să ne consideri un fel de Operațiuni Consulare S.R.L.

– Spioni mercenari.

– Împlinim lucrarea lui Dumnezeu, Tarquin. Dăm Statelor Unite ale Americii puterea pe care o merită.

– Deci faceți și nu faceți parte din guvernul american.

– Noi putem face ceea ce guvernul american nu poate. Ochii lui Fenton scânteiară. De departe ochii aceia păreau a avea aceeași culoare. Dar, uitându-se mai atent, Ambler văzu că unul era gri și celălalt verde. Oh, desigur, o grămadă de birocrați din Fort Meade, Langley, asta ca să nu mai vorbim despre cei din Washington, mă reneagă de fiecare dată când aud de mine. Dar în adâncul sufletelor lor se bucură de ceea ce fac eu.

– Îmi imaginez că în cazul unora bucuria asta nu e îngropată chiar așa adânc. Sunt sigur că ai relații printre ofițeri de rang foarte înalt. *Ofițeri de rang înalt – printre ei se aflau cu siguranță și cei care știau ce tratament i se aplicase, și de ce.*

– Sigur că da. Și unii dintre ei apelează frecvent la serviciile oferite de noi. E un fel de externalizare parțială a operațiunilor de spionaj către GSS.

– Aceeași aromă, acum fără calorii, spuse Ambler stăpânindu-și un fior de dezgust. Fanaticii ca Paul Fenton erau atât de periculoși pentru că se considerau eroi. Erau în stare să justifice, cu retorica lor bombastică, orice fel de atrocități, dar își pierdeau repede capacitatea de a face diferența dintre interesul personal și „Marea Cauză” căreia i se dedicau. Făceau apologia proprietății private

și în același timp se înfruptau din fondurile publice. Credincioșii bigoți asemenea lui Fenton se plasau deasupra legilor oamenilor, deasupra justiției – ceea ce-i făcea cu atât mai periculoși, o amenințare la adresa aceleiași securități pe care o proslăveau atât.

– Toată lumea știe că dușmanii libertății – chiar și cei de pe piața liberă – sunt dușmanii lui Paul Fenton. Afa- ceristul luă o mină gravă pentru câteva momente. Multe dintre operațiunile noastre par neînsemnate, dar acum vom juca într-o ligă superioară. În vocea lui Fenton se ghicea entuziasmul. Acum ni s-a încredințat o misiune impor- tantă.

– Adevărat? Ambler își impuse să fie foarte atent cu Fenton. Nu trebuia să pară nici prea interesat, dar nici indiferent. Acum încerca să manifeste o indiferență neu- tră. Lasă peștele să înoate împotriva curentului.

– Tocmai de aceea avem nevoie de tine.

– Ce-ai auzit despre mine? întrebă Ambler, studiin- du-i atent fața.

– Am auzit multe. Am aflat că unii te consideră un nebun periculos, răspunse Fenton candid.

– Atunci de ce vrei să ai de-a face cu mine?

– Poate pentru că părerea celor din aparatul guverna- mental, care te socotesc un nebun periculos, nu e ne- apărat și a mea. Sau poate pentru că numai un nebun periculos ar accepta slujba pe care vreau să ți-o ofer. Și poate pentru că numai un nebun periculos, care are abilitățile tale, poate duce la capăt cu succes această misiune. Fenton se opri. Deci, pe ce picior dansăm? Putem colabora? Putem să reparăm amândoi lumea asta șubredă? Ce părere ai despre proiectul meu? Și vreau să fii sincer!

Firul Ariadnei – oare unde duce?

– Înainte să mă întâlnesc cu dumneata, spuse Am- bler, arătând cu degetul spre una dintre rochiile de pe

umerașe, habar n-aveam câte poți să faci cu muselina plisată.

Fenton avea un răs nazal și pițigăiat, parcă chicotea. Apoi se uită fix la el, pentru câteva momente bune.

– Tarquin, acum aș vrea să vii cu mine. Am de gând să-ți arăt ceva.

– Mă bucur s-aud asta, spuse Ambler, uitându-se împrejur în magazinul șic cu mobilier de oțel și cu mochetă gri. Pentru că aici nu găsesc nimic pe măsura mea.

Cei doi bărbați părăsiră magazinul și intrară din nou în lumea grăbită și cavernoasă a Orașului de sub Pământ. În timp ce se îndreptau spre un grup de trei scări rulante, Ambler se gândea la ciudata combinație de fanatism, pricepere și deschidere mentală care îl caracterizau pe Fenton. Puțini oameni cu banii lui s-ar fi plimbat așa, fără un anturaj prea numeros. Fenton părea să se mândrească cu încrederea pe care o avea în sine. Era același amestec de individualism dur și răsfăț atunci când venea vorba de persoana lui pe care-l manifestase și în alte privințe. Poate chiar asta îl ajutase să devină un mogul al afacerilor.

Sub un bec amplasat sus, pe bolta imensă a cavernei atârna un poster imens care făcea reclamă magazinelor Gap. Peste tot erau magazine, chioșcuri, reclame, lumini și o grămadă de cumpărători. Ambler și Fenton trecură prin mai multe pasaje, parcurgând o distanță echivalentă cu câteva cvartale. Ajunseră într-un târziu la ieșirea din-spre Palatul Congresului, lângă autostrada Ville Marie. Urcară câteva seturi de scări rulante și ieșiră la suprafață. Parcă se întorseseră pe o planetă rece și plină de gheață. Complexul de clădiri care compunea Palatul Congresului emana și el o senzație de răceală – un monstru de metal, beton și sticlă.

Fenton îl conduse pe Ambler pe trotuarul din fața acestui complex. Ambler observă că în jurul clădirii erau desfășurate mai multe cordoane de forțe de securitate.

– Ce se întâmplă?

– E o întâlnire a G7, spuse Fenton. De fapt G7 plus unu. Sunt aici miniștrii comerțului din toate statele – Statele Unite, Canada, Franța, Marea Britanie, Italia, Germania și Japonia, plus alți câțiva invitați speciali. O întâlnire de mare importanță. Grupul nu anunță niciodată unde va avea loc următoarea întâlnire, pentru a evita mișcările de protest ale activiștilor antiglobalizare. Dar nici nu se păstrează prea bine secretul.

– Nu-mi aduc aminte să fi fost invitat aici.

– Ești cu mine, spuse Fenton și-i făcu cu ochiul. Haide. E un spectacol special. Merită privit.

Sus, la unul din etajele superioare ale blocului turn de birouri din cadrul complexului Guy-Favreau, Joe Li își ajustă binoclul puternic pe care-l avea la ochi. Primise informații conform cărora ar fi fost posibil ca ținta lui să încerce să intre în clădirea unde se ținea conferința internațională. Lângă el se odihnea o pușcă cu lunetă de fabricație chinezească, o carabină model 95, calibrul 7,62. Fusesse adusă aici chiar în dimineața aceea. În clipa de față bărbatul cunoscut sub numele de Tarquin era vizibil, expus. Dacă n-ar fi fost vântul, care bătea în rafale neregulate, Joe Li l-ar fi putut împușca cu ușurință.

Dar cine era bărbatul de lângă Tarquin? Ajustă binoclul, focalizându-l pe bărbatul solid, cu fața roșie care mergea alături de Tarquin.

Să acționeze, sau să analizeze situația? Era o dilemă veche de când lumea, una din cauza căreia pieriseră mulți. Totuși, în cazul de față, Joe Li se întreba dacă n-ar fi mai

bine să afle mai multe înainte de a acționa. Acest lucru era împotriva rațiunii lui, împotriva modului său de a gândi. El fusese construit – selecționat și antrenat – pentru a acționa. O armă cu chip de om, așa îi spusese odată tovarășul Chao. Și totuși, acțiunile rapide, instinctive nu se dovedeau întotdeauna eficiente. Alegerea momentului potrivit pentru a acționa era crucială, la fel și abilitatea de a te adapta și de a răspunde eficient și rapid la schimbarea circumstanțelor.

Își luă degetul de pe trăgaciul armei și apucă un aparat de fotografiat digital. Îl reglă astfel încât fața roșie a omului acela să apară în prim-plan. Avea să trimită fotografia aceea spre analiză.

Rareori Joe Li simțea frica; dar de data asta fu cuprins de o ușoară îngrijorare. I se părea normal să-și facă griji, era posibil ca dușmanii lui să-și fi găsit un aliat puternic.

Se uită din nou spre pușcă, simțind că îndoielile îi creșteau cu fiecare secundă care trecea.

Să analizeze sau să acționeze?

13

Ambler îl urmă pe Fenton în centrul de conferințe. Bărbatul părea să vibreze de nerăbdare.

Sala mare a Palatului avea o cupolă mare, de mai multe etaje înălțime, ridicată deasupra zidurilor de granit, așa că holul și cele trei rânduri de balcoane erau scăldate în lumina argintie a cerului de iarnă. Un panou – clasic, cu literele fixate cu atenție pe plasticul negru – indica exact spațiile în care aveau să se desfășoare diversele întâlniri.

– Dintr-un moment în altul, murmură Fenton, o să ai dovada a ce pot face agenții noștri.

Ambler auzi murmurul conversațiilor dintr-o sală vecină, semn că întâlnirea se încheiase. Oamenii se ridicau în picioare, scaunele alunecau ușor în spate, unii dintre participanți se grăbeau să facă cunoștință. Unii se duseră să-și ia o cafea, alții ieșiră să fumeze.

– Cât e ceasul, Tarquin?

– 11:59. După un moment spuse: Douăsprezece fix.

Brusc, din sala de granit și sticlă se auziră țipete și strigăte. Zumzetul conversațiilor se stinse pe dată, lăsând în loc parcă o litanie a terorii: *Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!* Țipetele și vaietele crescuseră în intensitate. Fenton rămase lângă o scară ale cărei trepte erau acoperite cu un covor, cu un braț petrecut pe după umerii lui Ambler.

Câțiva gardieni cu vestoane negre năvăliră în încăpere. În clipa următoare apărură și câțiva asistenți medicali. Unul dintre participanții la întrunire fusese ucis.

Ambler se întoarse spre Fenton, încercând să-și controleze cât mai bine emoțiile.

– Ce s-a întâmplat?

Fenton vorbi scurt la un telefon mobil, apoi dădu din cap.

– Numele celui care a murit este Kurt Sollinger, îi spuse el lui Ambler cu voce scăzută. Un negociator european în probleme de comerț, cu sediul la Bruxelles.

– Și?

– Sursele noastre spun că este, mă rog, era, un om foarte periculos. Tipul s-a încurcat cu câțiva membri ai grupării Baader-Meinhof¹ pe când era în liceu, și de-atunci

---

¹ Celebră grupare teroristă germană, care și-a desfășurat activitatea în anii '60 și '70 (*n. trad.*).

a început să ducă o viață dublă. Un economist de primă mână, un tip incredibil de drăguț, așa l-ar descrie toată lumea. Dar în același timp el profita de poziția lui în cadrul Uniunii Europene și înființa agenții multinaționale pe tot globul. Prin acestea spăla o grămadă de bani de-ai celor nelegiuiți și finanța organizații teroriste alese pe sprânceană. Era supranumit „Paymaster”¹. Și plătea pentru tot felul de bombardamente și, mai ales, pentru asasinat.

– Dar de ce ai...

– Astăzi e o zi specială, nu știai? Privirea lui Fenton era dură. Un fel de aniversare. Îți aduci aminte când a fost ucis secretarul adjunct al Trezoreriei Americane?

Ambler dădu încet din cap. Cu câțiva ani în urmă, într-un mare hotel din São Paulo, secretarul adjunct al Trezoreriei – cândva cel mai tânăr membru al corpului profesoral de la Facultatea de Economie din cadrul Universității Harvard, arhitectul unor salvări miraculoase a două monede sud-americane – fusese împușcat în fața unei mulțimi de oameni. Era considerat una dintre cele mai luminate minți ale guvernului american. Însă asasinul nu fusese prins niciodată. Deși autoritățile suspectau amestecul unor grupări extremiste care militau împotriva globalizării, niciuna dintre amplele anchete internaționale nu dusesse la vreun rezultat concret.

– S-a întâmplat exact acum cinci ani. La ora douăsprezece fix. În sala mare a unui hotel. În public. Asasinii se mândreau cu abilitatea lor de a-și face treaba cu o precizie fantastică, la vedere. Kurt Sollinger e cel care i-a plătit, printr-o fostă organizație afiliată la *Rote Armee Fraktion*. Am aflat nu de mult toate chestiile astea.

---

¹ Stăpânul banilor (*n. trad.*).

Desigur, nu avem dovezi de genul celor acceptate într-o instanță de judecată, înțelegi ce vreau să spun, dar probele sunt concludente.

– Iisuse Hristoase, murmură Ambler.

– Cu exact cinci ani în urmă, la ora douăsprezece fix. Crede-mă, ticăloșii ăia or să priceapă mesajul. Tocmai am trimis un semnal pe frecvența lor. O să știe că au devenit vulnerabili și vor intra în panică. Se vor împrăștia, încercând să se regrupeze mai târziu. Toate operațiunile curente vor fi întrerupte, suspendate. Rețelele și contactele pe care le au vor fi suspectate. Și astfel paranoia lor le va produce mai multe pagube decât am fi fost noi în stare să le provocăm. Țipetele, urletele pe care le-ai auzit mai devreme compun o replică exactă a coloanei sonore a evenimentelor de acum cinci ani, din São Paolo. Justiție poetică! Fenton își aprinse o țigară.

Ambler înghiți greu. Faptul că Fenton dorise să fie aproape de un asasinat pe care-l orchestrase i se părea aproape o formă de laudă.

Fenton parcă îi citi gândurile.

– Te întrebi de ce sunt aici? *Pentru că pot s-o fac!* Privirea îi devenise fixă. Noi, cei de la GSS, nu fugim. Trebuia să-ți demonstrez și chestia asta. Poate că munca noastră este una clandestină, dar asta nu înseamnă că suntem niște nelegiuți. Noi *suntem* legea.

Fără îndoială, acesta era modul în care acționa Fenton. Afaceristul știa că nimeni n-ar fi putut vreodată să-l asocieze în vreun fel cu incidentul mortal care avusese loc la doar câțiva metri depărtare.

– Dar pentru tine avem un pește și mai mare. Fenton îi întinse o bucată de hârtie cu o textură ciudată – semăna cu foița de ceapă și cu hârtia termosensibilă folosită de faxurile vechi. Mirosul pe care-l emana îi dădu lui Ambler de înțeles că avea de-a face cu o hârtie foarte in-

flamabilă, care putea arde complet în doar câteva secunde. Sau, mai bine spus, un rechin.

– Țsta e tipul pe care vrei să-l elimin? Ambler își simți stomacul strângându-i-se, dar se strădui să-și păstreze o voce calmă. *Firul Ariadnei – află unde duce.*

Fenton dădu din cap, grav.

Ambler citi repede foaia de hârtie. Ținta se numea Benoit Deschesnes. Cunoștea numele acela. Era vorba de numele directorului general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică. Un om foarte important, într-adevăr. Pe hârtie mai erau și alte detalii cu privire la programul zilnic al țintei, locurile unde mergea, adrese, obiceiuri etc.

– Care-i treaba cu tipul ăsta? întrebă Ambler, încercând să pară nepăsător.

– Deschesnes a lucrat pentru guvernul francez, în domeniul armelor atomice. Acum profită de poziția pe care o are – șef al AIEA – și livrează informații și tehnologie de specialitate unor țări precum Iran, Siria, Libia, Algeria și chiar Sudan. Poate că e de părere că toată lumea ar trebui să aibă șanse egale. Poate vrea să se îmbogățească. Nu contează. Problema e că e corupt. Și periculos. Și trebuie să dispară. Fenton trase din țigară. Ai reținut tot de pe hârtia aceea?

Ambler dădu din cap.

Fenton luă înapoi bucata de hârtie și o atinse cu vârful țigării. Hârtia dispăru în câteva secunde într-o vâlvătaie roz – parcă era un magician care scotea un trandafir din palmă. Ambler aruncă o privire în jur: nimeni nu observase nimic.

– Ține minte, Tarquin, noi suntem băieții de treabă, spuse Fenton. Frigul îi făcea cuvintele vizibile. Mă crezi, nu-i așa?

– Sunt convins că tu crezi ce spui, răspunse Ambler calm.

– Te asigur că asta o să fie începutul a ceva foarte special. Dacă-l rezolvi pe Benoit, o să fii ca și intrat în organizație. După aceea mai vorbim. Poate că o să devii șeful clasei.

Ambler închise ochii pentru o secundă. Era o dilemă perfectă. Putea să alerteze autoritățile cu privire la Deschesnes, dar ce rost ar fi avut? Tocmai cei din guvern îl angajaseră pe Fenton să facă asta. În plus, cuvintele lui nu aveau niciun fel de credibilitate. Foștii lui șefi credeau că Tarquin este nebun, și nu exista nicio dovadă că Harold Ambler existase vreodată. Dușmanii lui nu s-ar fi chinuit atât de mult pentru a-i induce o asemenea psihoză dacă n-ar fi intenționat să se și folosească de ea. Înregistrările crizelor de nebunie ale lui Ambler aveau să fie trimise către numeroși membri ai comunității de informații. În același timp, dacă Ambler ar fi refuzat angajamentul, Fenton ar fi găsit pe altcineva dispus să-i rezolve problema.

Brusc, observă un polițist în uniformă, îndreptându-se grăbit spre ei.

– Dumneata, domnule! strigă polițistul solid la Fenton.

– Eu?

– Dumneata! Polițistul îl privi crunt. Te crezi deasupra legii? Asta e impresia ta?

Fenton arăta ca întruchiparea inocenței.

– Poftim?

Polițistul își apropie fața de cea a lui Fenton și-și încreți buzele.

– În complex nu se fumează. Fumatul este interzis prin hotărârea Consiliului Local în toate clădirile publice. Și nu vă faceți că nu știți. Sunt semne peste tot.

Ambler se întoarse spre Fenton și clătină din cap.

– Bătrâne, ești curățat. Te-au prins.

Câteva minute mai târziu, cei doi mergeau unul lângă celălalt pe o cărare făcută pe trotuar, prin zăpada ce se așternuse, împodobind bordurile înalte ale aleii.

– Deci, ne-am înțeles? întrebă Fenton.

Era o nebunie – n-avea niciun sens, nicio logică să se alăture unei organizații ale cărei scopuri și legitimitate nu le împărtășea. Cu toate acestea, dacă refuza era ca și cum ar fi scăpat firul din mână, și nu *putea* să facă asta. Nu atâta vreme cât se afla încă în labirint. Să piardă firul însemna să se piardă pe sine.

– Răsplata mea o să fie *informația*, regizore, se auzi Ambler spunând.

Fenton dădu din cap.

– Povestea obișnuită, nu-i așa? Cineva și-a bătut joc de tine. Și vrei ca eu să aflu cine și de ce a făcut-o. Așa stau lucrurile, nu?

Nu-i nimic obișnuit în povestea asta, îi venea lui Ambler să spună.

– Așa stau lucrurile, încuviință Ambler.

Cerul se întunecase, căpătase acum o culoare gri, un gri definitiv, genul de gri care te făcea să te gândești că este practic imposibil să fi fost vreodată albastru.

– Cu abilitățile tale, n-ar trebui să ai nicio problemă, spuse Fenton încrezător. Și dacă o să ai probleme, dacă o să fii capturat, ei bine, ești Bărbatul care nu era Acolo, nu? Nimeni nu-și va da seama.

– Pare o afacere foarte bună, spuse Ambler greoi. Asta dacă nu ești chiar tu Bărbatul care nu era Acolo.

Langley, Virginia

Clay Caston se uita dezaprobat la mocheta cafenie din biroul directorului adjunct. La mică distanță de cana-

peaua de piele de asemenea cafenie era o pată de cafea. Văzuse pata aceea și când fusese data trecută în biroul acesta. Presupunea că și data viitoare tot acolo avea s-o vadă. Fără îndoială Caleb Norris n-o remarcase. Așa se întâmpla cu multe lucruri. Oamenii nu le mai vedeau nu pentru că acestea ar fi încetat să existe sau fiindcă erau ascunse, ci pentru că se obișnuiau cu ele.

– Cred că până acum am reușit să te urmăresc, spunea Norris. Ai găsit data la care a fost internat pacientul și ai făcut o...

– O analiză a variațiilor.

– Așa. O analiză a variațiilor. Te referi la vreo neconcordanță apărută la capitolul cheltuieli. Ca de exemplu anumite cheltuieli suplimentare, transferuri de fonduri etc. Bine gândit. Făcu o pauză, așteptând parcă ceva. Și ce-ai găsit?

– Nimic.

– Nimic, repetă Norris întunecat. Ce să zic!

– Ceea ce mi se pare foarte fascinant.

Norris îi aruncă o privire nesigură.

– E ca și câinele care nu latră, Cal. O operațiune specială care se desfășoară la nivel inferior presupune o grămadă de hârtoage, aprobări și tot felul de cereri speciale, chiar dacă e vorba doar de câțiva amărâți de dolari din fondul de protocol. Dacă vreun angajat cu grad mic face ceva care implică în vreun fel resursele Agenției, trebuie să completeze o grămadă de cereri. Urme de pași pe cărarea din pădure – o potecă. Cu cât înaintezi pe scara ierarhică, numărul de hârtii pe care trebuie să le completezi se împuținează. Pentru că deja acum tu ești ordonatorul de resurse. Ceea ce încerc eu să spun, Cal, e că absența oricăror neconcordanțe sugerează că autorul acestei operațiuni este cineva situat la un nivel foarte înalt. Nimeni nu se duce cu mașina pe insula Parrish și

se cazează pur și simplu acolo. Acolo ești adus cu forța de oameni în halate albe. Ceea ce înseamnă repartizarea de vehicule, posibilitatea apariției de ore suplimentare, și așa mai departe. Dar când am făcut cercetări, n-am găsit absolut nimic.

– Cât de sus crezi că e poziționată persoana?

– Are cel puțin nivelul E17, spuse Caston. Cineva cu o funcție egală cu a ta, dacă nu mai mare.

– Asta reduce cumva cercul suspectilor.

– Zău? S-a micșorat cumva aparatul guvernamental cât am fost eu la baie?

– Hmmm. Toate astea îmi aduc aminte de felul în care l-ai prins pe tipul acela din Directoratul Operațiunilor, cel care a făcut excursia aceea secretă în Algeria. S-a folosit de un pașaport fals, tot tacâmul – și-a ascuns perfect urmele. Din câte știam noi își petrecuse weekendul în Adirondacks. Mi-a plăcut la nebunie modul în care ți-ai dat seama că minte – l-a trădat faptul că folosea prea multă hârtie igienică la toaleta din birou.

– Te rog, nici n-a fost așa greu. Folosea un sul întreg pe zi.

– Și ce te-ai gândit tu, poate că are diaree, poate că s-a îmbolnăvit în țări străine. 'Giardia, un parazit intestinal foarte răspândit în Alger, ne-ai spus tu. Două zile mai târziu tipul a făcut mărturisiri complete. Pentru numele lui Dumnezeu, l-ai făcut... sul. Adjunctul păros chicoti parcă pentru sine. Dar despre cariera evadatului? Ai aflat ceva?

– Am aflat câte ceva, da, spuse Caston.

– Pentru că mă gândeam că ar trebui să găsim o modalitate de a-l aborda, de a-l ademini cumva.

– N-o să fie prea ușor să facem asta, spuse Caston. Clientul cu care avem de-a face nu e unul obișnuit. O să-ți împărtășesc un singur detaliu, pe care eu l-am găsit

foarte sugestiv. Se pare că, atunci când era în misiune, nimeni nu voia să joace cărți cu tipul ăsta.

– Trișa? Caleb Norris își deznodă cravata, dar și-o lăasă la gât. Acum arăta ca un redactor de la un ziar de scandal. Prin gulerul descheiat îi ieșeau cârlionți de păr negru.

Caston clătină din cap.

– Știi ce înseamnă *Menschenkenner* în germană?

Norris miji ochii.

– Cineva care cunoaște o grămadă de oameni?

– Nu chiar. Un *Menschenkenner* este o perosană care știe foarte bine să descifreze oamenii, să le evalueze expresiile.

– Deci cineva care citește oamenii.

– Ca pe o carte deschisă. N-ai vrea să te apropii de tipul ăsta dacă ai ceva de ascuns.

– Un detector de minciuni uman. Mi-ar plăcea și mie să am așa ceva.

– Oamenii cu care am vorbit se îndoiesc că însuși Tarquin ar ști cum anume reușește să facă asta. Dar, așa cum era și de așteptat, s-au făcut anumite studii în domeniul ăsta.

– Și? Norris se trânti pe canapea.

– Este vorba de un număr foarte mare de variabile. Dar studiile au arătat că oamenii ca Tarquin sunt foarte receptivi la așa-numitele „microexpresii” – expresii faciale care nu durează mai mult de treizeci de milisekunde. Cei mai mulți dintre noi nu percepem astfel de subtilități. Specialiștii vorbesc despre „scurgeri” și despre „embleme”. Se pare că este vorba de moduri în care emoțiile și sentimentele noastre ascunse ies la suprafață. Atunci când vine vorba de expresiile feței, pierdem o grămadă de informații, pur și simplu le ignorăm, nu le băgăm în seamă. Probabil că altfel n-am putea supraviețui.

– M-ai pierdut, Clay. Norris își puse picioarele pe o veche măsuță de cafea. Caston bănuia că măsuța aceea nu arăta așa când fusese adusă în biroul ăsta de cei de la Departamentul de Aprovizionare. Toate obiectele din biroul lui Norris arătau mai uzate și mai vechi decât erau de fapt.

– Repet, chestiile astea abia le-am aflat. Se pare totuși că au fost studiate de-a lungul timpului de câțiva psihologi. Dacă filmezi pe cineva vorbind și apoi privești înregistrarea cu încetinitorul, imagine cu imagine, observi uneori expresii care sunt în totală contradicție cu ceea ce spune subiectul. De exemplu dacă persoana respectivă jelește, e supărată și, la un moment dat are o expresie de triumf întipărită pe față – iată contradicția. Dar schimbarea e așa rapidă încât cei mai mulți dintre noi n-o detectăm. Deci ceea ce reușește Tarquin să facă nu e magie. Se întâmplă însă ca el să reacționeze la chestii care nouă, celorlalți, ne scapă de cele mai multe ori, pe care noi nu le putem înregistra.

– Deci vede mai multe decât noi. Dar ce vede de fapt?

– E o întrebare interesantă. Cei care se ocupă cu studiul fețelor și-au dat seama că în expresia aferentă fiecărei stări de spirit sunt implicate anumite grupe de mușchi. De exemplu, cineva începe să zâmbească, apoi își lasă imediat colțurile gurii. Dar dacă face chestia asta în mod conștient, voit, persoana respectivă mișcă și mușchiul bărbiei. Când colțurile gurii se lasă involuntar în jos – urmare a manifestării unei stări de spirit reale – mușchiul bărbiei nu-și schimbă poziția. Sau, dacă afișează un zâmbet fals, anumiți mușchi ai frunții nu se mișcă așa cum o fac în cazul unui zâmbet neprefăcut. De asemenea, există anumiți mușchi ai sprâncenelor și ai pleoapelor care trădează surpriza sau furia. Dacă nu ești un actor

foarte bun sau nu ai starea pe care încerci s-o afișezi, anumite discrepanțe musculare subtile or să te dea întotdeauna de gol. În cele mai multe cazuri noi nu putem detecta aceste discrepanțe, sunt prea subtile pentru noi. Mușchii faciali pot interacționa în sute de feluri – e ca și cum te-ai uita la o țesătură complicată, multicoloră. Noi nu putem vedea decât nuanțe de gri. Oamenii ca Tarquin văd toate culorile.

– Asta face din el o armă formidabilă. Sprâncenele stufoase ale lui Norris deveniseră două semicercuri. Nu prea îi plăcea ce auzea.

– Fără îndoială, spuse Caston. Dar nu dădu glas supoziției că între acest dar al lui Tarquin și internarea lui – și ștergerea oricărei urme a existenței lui ca civil – era o legătură. Încă nu reușise să-și dea seama care ar fi putut fi logica acestei legături. Dar ziua abia începuse.

– Douăzeci de ani a lucrat pentru noi.

– Exact.

– Și acum trebuie să presupunem că lucrează împotriva noastră. Norris scutură tare din cap, de parcă ar fi încercat să-și șteargă din minte un portret-robot. Și nu e deloc bine să-l știi pe tipul ăsta de partea cealaltă a baricadei.

– Oricare ar fi această parte, spuse Caston întunecat.

14

După-amiaza întunecată din Montreal se mai luminează un pic când Laurel îl sună pe telefonul mobil.

– Ești bine? întrebă repede Ambler.

– Sunt bine, Hal, sunt *bine*, spuse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton degajat, de dragul lui. *Totul e*

bine. Eu și mătușa Jill suntem bine. La fel și cele șaiszeci de borcane cu gem de piersici sunt bine, nu că te-ar fi interesat prea tare asta, și nu că s-ar fi gândit cineva să le mănânce. Acoperi telefonul cu palma pentru câteva secunde și schimbă câteva cuvinte cu cineva care se afla lângă ea, apoi spuse: Mătușa Jill vrea să știe dacă îți place gemul de piersici.

Ambler se încordă.

– Ce i-ai spus despre...

– Tine? Nimic. Coborî vocea. Presupune că vorbesc cu prietenul meu. Cu un „fecior“ cum ar spune ea. Imaginează-ți.

– Și ești sigură că n-ai observat nimic ciudat? Absolut nimic?

– Nimic, spuse ea. *Nimic*, adăugă ea, parcă prea repede.

– Spune-mi mai multe despre acest „nimic“, zise Ambler.

– Zău, nu-i nimic. Doar că a sunat acum câteva minute un tip de la o companie de produse petroliere. Își actualizau bazele de date cu clienți, așa că mi-a pus o grămadă de întrebări nevinovate, apoi am ajuns la tot felul de chestii legate de tipul de arzătoare pe care le folosim, și eu m-am dus să verific, am vrut să îi spun că mătușa Jill folosește gaze naturale, nu petrol, dar când m-am întors la telefon închisese deja. Cred c-a fost vorba de o greșală, sau de ceva în genul ăsta.

– Cum se numea compania aceea?

– Cum se numea? Făcu o pauză. Știi ceva, acum îmi dau seama că nu mi-au spus numele.

Ambler se simți străbătut de fiori de gheață. Recunoștea semnele respectivei abordări: o greșală în aparență nevinovată, în timp ce la celălalt capăt al firului se afla un aparat de analizat vocea.

Era o verificare.

Rămase tăcut pentru câteva momente. Nu voia să vorbească decât după ce era sigur că putea să adopte un ton *calm*.

– Laurel, spuse el într-un târziu. Când s-a întâmplat asta?

– Acum vreo douăzeci de minute? Siguranța și încrederea dispăruseră din vocea ei.

Douăsprezece straturi de lac. Douăsprezece straturi de groază.

– Ascultă-mă cu foarte mare atenție. Trebuie să pleci *acum*.

– Dar...

– Trebuie să pleci *chiar acum* de acolo. Începu să-i dea câteva instrucțiuni precise. Ea trebuia să se ducă cu mașina la un service, să le spună celor de acolo că are probleme cu direcția și să plece cu mașina de schimb pe care i-o puneau aceștia la dispoziție pe perioada reparațiilor. Era o metodă ieftină de a face rost de o mașină care nu putea fi identificată cu ușurință ca fiind a ei.

Apoi trebuia să plece, să se îndrepte spre un loc unde nu cunoștea pe nimeni, unde nu mai fusese niciodată, unde n-avea nicio relație.

Ea îl ascultă, apoi repetă ciudatele detalii pe care i le dăduse el. Ambler o ascultă, asigurându-se că ea reținuse totul, încercând să o calmeze prin redirecționarea atenției de la amenințarea pericolului la înțelegerea și îndeplinirea unui set de măsuri și proceduri.

– O să fac toate astea, zise ea trăgând adânc aer în piept. Dat trebuie să te văd.

– Nu se poate, spuse el cu toată blândețea de care era în stare.

– Altfel nu pot să le fac pe toate. Enunța un fapt, o

realitate, nu amenința, nu se văita. Pur și simplu... își coborî ea vocea, pur și simplu *nu pot*.

– Mâine plec din țară, îi explică el.

– Atunci o să ne vedem în seara asta.

– Laurel, nu cred că e o idee prea bună.

– Trebuie să te văd în seara asta, repetă Laurel cu o voce gravă.

Mai târziu în seara aceea, Ambler se cază la un motel de lângă aeroportul Kennedy, în camera douăzeci. Ceruse o cameră de la un etaj superior, care să dea spre nord, pentru ca astfel să poată ține sub observație mașinile care treceau pe strada 140 din Jamaica, cartierul Queens. Vremea era mizerabilă. Ploaia cădea în valuri, de mai bine de-o oră, inundând rigolele și așternând pe toate drumurile o peliculă alunecoasă. Deși nu era la fel de frig ca în Montreal afară, erau în jur de zece grade, dar părea mai rece din cauza umezelii. Laurel îi spusese că avea să vină cu mașina, și asta nu era vreme de condus. Cu toate acestea, abia aștepta să o vadă. Adevărata răceală însemna să crezi că nimic din lume nu te va mai putea încălzi vreodată. Acum simțea că prezența ei era singurul lucru care l-ar mai fi putut încălzi.

La unsprezece văzu prin binoclu o berlină, un Ford Taurus îndreptându-se spre motel printre rafalele puternice de ploaie. Știa că era Laurel, chiar înainte să-i zărească prin parbriz claia de păr roșcat. Procedă exact așa cum îi spusese el: opri în fața motelului, așteptă un minut, apoi se întoarse pe drum și continuă să meargă până la următoarea ieșire, unde întoarse și se apropie din direcția opusă. De la geamul camerei sale, Ambler studie traficul din jurul mașinii ei. Dacă ar fi fost urmărită, și-ar fi dat seama.

După zece minute ajunsese înapoi în fața motelului. După ce o sună pe telefonul mobil și o asigură că nu avea niciun urmăritor, coborî din mașină cu un pachet învelit în plastic sub braț. Ținea pachetul acela de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Câteva minute mai târziu bătea la ușa lui. Imediat cum intră în cameră își dezbracă impermeabilul albastru și-l lăsă să cadă pe podea și puse pachetul pe covor. Apoi se apropie tăcută de el, îl îmbrățișă și rămaseră așa câteva minute, strâns îmbrățișați, simțindu-și unul altuia inima bătând. O ținea strâns, așa cum un om pe cale să se înece ar fi strâns un colac de salvare. Apoi ea își apăsă buzele peste ale lui.

După câteva minute el se desprinsese din îmbrățișare.

– Laurel... tot ce s-a întâmplat... trebuie să dispari, trebuie să fii foarte atentă. Asta nu e... nu e ceea ce vrei tu. Vorbele îi ieșiră repede din gură, asemenea unei rafale de ploaie.

Se uită la el fără să spună nimic, implorându-l din priviri.

– Laurel, spuse el cu o voce grea. Nu sunt sigur c-ar trebui să...

Știa foarte bine ce traume pot produce formele de dependență – percepțiile puteau fi modificate, la fel și sentimentele. Ea încă îl vedea ca pe bărbatul care o salvase, nu putea accepta faptul că el fusese cel care o pusese în pericol. Dar el mai știa de asemenea și că ea avea nevoie disperată să fie liniștită, chiar și posedată. N-o putea îndepărta fără să o rănească; și adevărul era că nici nu voia să o îndepărteze.

Se simți străbătut de un val imens de vină amestecată cu dorință chinuitoare. Curând, cei doi se prăbușiră în pat, două trupuri goale îndoindu-se, înroșindu-se, tremurând și creând împreună căldura de care aveau amândoi atâta nevoie. Când trupurile li se despărțiră într-un târ-

ziu, epuizate, lucind de transpirație – mâinile lor se că-utară una pe cealaltă și degetele li se împletiră strâns, de parcă ar fi fost inseparabile. Cel puțin deocamdată.

După câteva minute de tăcere, Laurel se întoarse spre el.

– Pe drumul spre motel am făcut o oprire, șopti ea. Se rostogoli din pat, se ridică și luă pachetul pe care-l adusese cu ea. Inima lui își înteeți bătăile când îi văzu trupul gol conturat pe fundalul oferit de draperiile trase: *era frumoasă*.

Scoase ceva dintr-o pungă de plastic – un volum mare și greu – și i-l întinse.

– Ce-i asta? întrebă Ambler.

Ea încerca să-și stăpânească zâmbetul.

– Uită-te.

Aprinse lampa de lângă pat. Era un album cu coperte legate în pânză. Pe una dintre coperte era emblema Colegiului Carlyle. Privi albumul cu ochi mari.

– E neatins, spuse ea. Nimeni nu l-a deschis, nimeni nu l-a putut modifica. I-l întinse. Țsta e trecutul tău. Aici n-au putut ajunge.

Se opri la Colegiul Carlyle.

– Laurel, șopti el. Se simțea plin de recunoștință și de altceva, ceva mult mai puternic. Ai făcut tu asta pentru mine?

Se uită intens la el. Era durere în privirea ei și ceva care semăna cu dragostea.

– Am făcut-o pentru noi.

Luă cartea cu ambele mâini. Era grea, un album făcut să reziste zeci de ani. Încrederea pe care Laurel o avea în el era evidentă – se abținuse să deschidă ea însăși albumul înainte să i-l aducă.

Își simțea gura uscată. Laurel găsise o cale de a

pătrunde prin plasa de minciuni, de a dovedi înșelătoria întregii șarade. Laurel Holland. *Ariadna mea*.

– Doamne sfinte, spuse el. Vocea lui era plină de uimire.

– Mi-ai spus unde ai făcut facultatea, mi-ai spus în ce grupă ai fost, așa că am început să mă gândesc la modul în care au încercat să-ți șteargă trecutul. M-am gândit că au făcut totul în așa fel încât să reziste la o eventuală cercetare de rutină, superficială. Mai mult decât atât nu puteau să facă.

Iarăși pluralul acela vaporos. *Ei*. Un capac verbal așezat peste o groapă de incertitudine. Ambler dădu din cap, încurajator.

– Sunt prea multe chestii, nu-i așa? Și eu mă gândeam la asta. Ca atunci când dai cu aspiratorul la re-pezeală prin casă, pentru că aștepți musafiri. Poate că totul arată foarte curat. Dar întotdeauna mai rămâne ceva murdărie – niște praf sub covor, o hârtie sub canapea. Numai că pentru a le vedea trebuie să te uiți cu atenție, să le cauți. Ei poate că au modificat bazele de date din computerele școlii. Dar eu m-am dus la arhiva școlii și am cumpărat un exemplar din albumul anului în care ai terminat tu studiile. Obiectul în sine, nu niște înregistrări electronice. Am plătit șaiszeci de dolari pe el.

– Doamne sfinte, repetă Ambler, simțindu-și inima în gât. Sfâșie hârtia îngălbenită de ani cu o unghie și se așeză pe pat, rezemându-se de tăblie. Albumul mirosea a cerneală scumpă și a vechi. Începu să-l răsfoiască, zâmbind la vederea fotografiilor care-i aduceau aminte de întâmplări hazlii din vremea facultății – celebra farsă cu dovlecii scobiți, vaca Guernsey care fusese adusă în biblioteca facultății și dă râmase cu coada câteva vrafuri de cataloage cu fișe de lectură. Cel mai mult îl uimea să

vadă cât de slabi păreau cei mai mulți din colegii săi. Probabil că și el fusese la fel de slab.

– Îți trezește multe amintiri, nu-i așa? Laurel se cuibări lângă el.

Înima lui Ambler începu să bată din ce în ce mai tare în vreme ce continua să răsfoiască încet albumul acela. Greutatea și soliditatea lui îi dădeau un sentiment liniștitor. Se gândi la fotografia aceea pe care o făcuse când avea douăzeci și unu de ani și la cuvintele pe care le scrisese sub ea. Era un citat din Margaret Mead care la vremea aceea îl impresionase foarte mult. Încă își mai aducea aminte perfect cuvintele acelea: „Să nu te îndoiești nicio dată, un mic grup de oameni inteligenți și hotărâți poate să schimbe lumea. Întotdeauna s-a întâmplat așa.”

Ambler ajunsese la indexul alfabetic al studenților, la litera A și își trecu degetul peste șirul de mici imagini în alb și negru – o grămadă de frizuri extravagante și aparate dentare. ALLEN, ALGREN, AMATO, ANDERSON, ANDERSON, AZARIA. Zâmbetul începu să-i pălească.

Fotografiile erau aranjate în pagină pe cinci rânduri, câte patru poze pe fiecare rând. Nu era nicio îndoială cu privire la locul în care ar fi trebuit să se regăsească fotografia lui HARRISON AMBLER.

Nimic. Niciun loc gol. Nicio notiță pe care să scrie „fotografia nu este disponibilă” Doar fața unui alt student, unul pe care și-l amintea doar vag.

Simți că-l ia amețeala și că i se întoarce stomacul pe dos.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Laurel. Când văzu unde își ținea el degetul, păru și ea cuprinsă de greață. Am luat alt album, spuse ea. Am greșit anul, nu-i așa? Sunt atât de proastă!

– Nu, șopti Ambler. Nu anul e greșit. *Eu am greșit.* Dădu drumul aerului din piept, închise ochii, apoi îi

deschise din nou, dorindu-și să vadă ceva ce nu văzuse până acum. Ceva ce nu putea fi văzut.

Nu se putea.

Disperat, dădu repede paginile până la înșiruirea efectivă a fotografiilor studenților. ALLEN, ALGREN, AMATO, ANDERSON.

Niciun AMBLER!

Răsfoi din nou albumul până când ajunse la o fotografie în care apărea echipa de caiac a facultății. Își amintea uniformele, blestemata aceea de barcă – un Donoratico opt ușor uzat, care apărea în fundal. Și totuși când se căută printre cei din grup nu se văzu nicăieri. Trebuia să fie acolo un tânăr îmbrăcat cu un maieu galben cu sigla Carlyle și cu pantaloni scurți. Colegii lui de echipă erau toți adunați acolo, toți cu priviri încrezătoare, cu umerii dați în spate și cu pieptul umflat spre aparatul de fotografiat. Îi numără – o echipă de douăzeci și trei de tineri. Fețe familiare, toate. Hal Ambler nu se afla printre ei.

Continuă să frunzărească albumul, găsi și alte poze de grup – echipe, momente, activități – unde s-ar fi așteptat să apară și el. Dar el nu era nicăieri.

Își aduse aminte de cuvintele lui Osiris: *E ca și Lama lui Occan – care este cea mai simplă explicație? E mai ușor să modifice conținutul minții tale decât să schimbe toată lumea înconjurătoare.*

Harrison Ambler era o minciună. O grefă, un paravan. Era o viață izvorâtă dintr-un gol, însăilată din mii de fragmente din lumea reală și introdusă în mintea unei alte persoane. *Flux îmbogățit.* O viață artificial construită ia locul alteia, autentice. *Un flux de episoade pline de viață, secvențe aranjate întotdeauna într-o altă ordine.* O tablă care era ștersă și apoi rescrisă.

Ambler își înconjură capul cu brațele, cuprins de teroare și groază. Era copleșit de senzația că îi fusese luat ceva definitiv, că nu va mai avea niciodată acel ceva – propria identitate.

Când ridică privirea o văzu pe Laurel lângă el, cu fața în lacrimi.

– Nu te lăsa învins de *ei*, spuse ea cu un glas șoptit.

– Laurel, începu el.

– Nu-ți face una ca asta, spuse ea cu hotărâre.

Simți cum se prăbușește în interior, asemenea unui corp ceresc distrus de propria gravitație.

Laurel își încolăci brațele în jurul lui și începu să vorbească cu o voce scăzută:

– Cum era poezioara aceea? „Cine ești? Nimeni! Dar tu cine ești? Tot nimeni? Putem fi nimeni împreună.“

Laurel, începu el. Nu-ți pot face una ca asta.

– Nu-ți poți face ție una ca asta, replică ea. Pentru că așa *ei* ar câștiga. Își trecu mâinile peste umerii lui și-l prinse strâns, de parcă ar fi vrut să-l smulgă din locul acela îndepărtat unde alunecase el. Nu știu cum să explic chestia asta. E o treabă legată de instincte, nu? Uneori *știm* ceea ce e adevărat și ce nu încă dinainte de a avea dovezi într-un sens sau altul. Ei bine, lasă-mă să-ți spun ce cred eu că e adevărat. Mă uit la tine și nu mă mai simt singură – și pot să-ți spun că asta e o senzație rarisimă pentru mine. Când sunt cu tine mă simt *în siguranță*. Știu că ești un om bun, și știu asta pentru că, poți să ai încredere în mine, cunosc prea bine celelalte tipuri de oameni. Am un fost soț care mi-a transformat viața în iadul pe pământ – am obținut și un ordin judecătoresc împotriva lui, dar tot nu mi-a folosit la nimic. Tipii aceia de-aseară – am văzut cum se uitau la mine, ca la o bucată de carne. Nu le păsa dacă mor sau dacă trăiesc. Unul

dintre ei a spus ceva de genul „aș da și eu o bucă, după ce o liniștim“ Celălalt i-a răspuns că probabil o să se „servească“ și el. Nimeni n-avea să afle nimic. Țasta era primul lucru care urma să mi se întâmple. Însă n-au luat în calcul și venirea ta.

– Dar, dacă nu eram eu...

– *Oprește-te!* Dacă spui asta e ca și cum ai zice că *ei* n-au nicio vină. Dar sunt vinovați și o să plătească pentru vina lor. Ascultă-ți instinctele și așa vei desluși adevărul.

– Adevărul, repetă el. În gura lui cuvântul suna gol.

– *Tu ești adevărat*, spuse ea. Hai să începem cu asta. Îl trase mai aproape. Cred asta. Trebuie s-o crezi și tu. Trebuie să faci asta pentru mine.

Căldura trupului ei îl învăluia și-l proteja asemenea unei armuri. Era puternică – *Dumnezeule*, cât de puternică era. Trebuia și el să-și recapete forțele.

Rămaseră tăcuți amândoi, pentru o lungă perioadă de timp.

– Trebuie să plec la Paris, Laurel, spuse el într-un târziu.

– Pleci în căutarea cuiva, sau pur și simplu fugi? Era în același timp o întrebare și o provocare.

– Nu sunt sigur. Poate doar în pribegie. Trebuie să merg prin labirintul ăsta, să văd unde duce.

– Accept asta.

– Dar, Laurel, trebuie să fim pregătiți. La sfârșit s-ar putea să descopăr că nu sunt cine cred că sunt. Că sunt altcineva. Cineva care pentru amândoi ar putea părea un străin.

– Mă sperii, spuse Laurel încet.

– Poate că ar trebui să te temi, zise Ambler. Îi ținea ambele mâini într-ale lui, cu blândețe. Poate că amândoi ar trebui să ne temem.

Somnul veni greu, și atunci când îl cuprinse aduse cu el imagini nedorite dintr-un trecut pe care încă-l credea ca fiind al lui.

Fața mamei lui, cu stratul gros de fond de ten care acoperea vânătaile, glasul ei plin de durere și de confuzie.

– *Tati ți-a spus asta? Tati ți-a spus că pleacă?*

– *Nu mi-a spus nimic.*

– *Jur că ești posedat de diavol. Atunci ce te-a apucat să spui așa ceva?*

Răspunsul lui nerostit: Dar nu e evident? Tu nu vezi?

Durerea și groaza din glasul mamei se topiră, transformându-se în fața uimită și calculată a lui Paul Fenton.

Ești un blestemat de vrăjitor Un magician. Puf! Și magicianul a dispărut, cu baghetă magică și cu mantie cu tot. Cum reușești chestia asta?

Într-adevăr, cum reușea?

Apăru o altă față – mai întâi numai ochii, ochi în care se citeau înțelegerea și liniștea. Ochii aceia îi aparțineau lui Wai-Chan Leung.

Amintiți-vă de vremurile străvechi, când un om a venit într-un sat încercând să vândă o sulică care pătrundea prin orice și un scut impenetrabil.

Se întorsese din nou în Chuanghua, fusese aruncat în cele mai întunecate colțuri ale minții lui. Amintirile, care atunci când era în stare de conștiință se estompau, îi invadeau acum somnul.

Nu știa de ce nu-și putuse aminti asta până acum; nu știa de ce și-o amintea chiar acum. Amintirile îl ardeau, durerea trezind amintiri ale unei dureri mai vechi.

Fusese martor la un măcel și privise în ochi un muribund, dar nu împărtășise liniștea acestuia. În loc de liniște el se simțise cuprins de furie, o furie puternică mai decât

oricare alta. El și colegii lui fuseseră manipulați – nu încăpea nicio îndoială. Întregul dosar nu era decât o încrengătură de minciuni – sute de fire slabe care, țesute împreună, deveneau foarte puternice.

Ai început să vezi ceea ce nu trebuia să vezi.

Până la sfârșitul acelei zile guvernul taiwanez anunțase arestarea unor membrii ai unei facțiuni radicale de extremă stânga care, susțineau autoritățile, s-ar fi aflat în spatele asasinatului. Respectiva facțiune era într-adevăr pe lista oficială a organizațiilor teroriste. Tarquin știa destul de bine despre ce era vorba – vreo zece-cincisprezece studenți cu mințile înfierbântate care nu făcuseră mai mult decât să împartă pamflete maoiste scrise în anii 1950 și să discute la o ceașcă de ceai verde – și acela slab – cu privire la anumite părți obscure ale doctrinei.

În următoarele patru zile, ceilalți membri ai echipei se dispersară, urmând a fi trimiși în alte misiuni. Tarquin însă porni de unul singur în căutarea adevărului. Piese din puzzle nu erau dificil de localizat. În timp ce alerga între diferitele centre de putere, descoperi un altfel de Taiwan, o țară redusă la o aglomerare de pagode, temple migălos pictate, cu acoperișurile ascuțite și orașele aglomerate, înțesate cu piețe și magazine. Insula era *plină*, mai ales de oameni – oameni pe motociclete, oameni în mașini minuscule, în autobuze, oameni care mestecau betel și scuiپau cu zgomot pe trotuare flegma care părea amestecată cu sânge. Se întâlneau cu câțiva „oameni de contact” din cadrul armatei taiwaneze, care abia reușeau să-și ascundă satisfacția pentru uciderea lui Leung. Se întâlneau cu simpatizanți și chiar cu membri ai partidelor politice, cu oameni de afaceri și cu alți factori de decizie, smulgând de la toți informații, de la unii cu frumosul, de la alții printr-o violență și cu o brutalitate de care nu se credea capabil. Cunoștea prea bine genul acesta de oa-

meni. Chiar dacă vorbeau alegându-și cu atenție cuvintele, fețele le dădeau de gol și cele mai ascunse gânduri. Da, îi cunoștea foarte bine pe acești oameni.

Acum venise vremea ca și ei să-l cunoască pe el.

În cea de-a treia zi, merse cu Transportul Metropolitan Rapid la Peitou. Situat la șaisprezece kilometri nord de centrul Taipei-ului, Peiton era o stațiune balneară vestită pentru izvoarele sale termale. Mai târziu devenise un cartier de bordeluri și acum era pe undeva pe la mijloc. Trecu de o ceainărie, de un motel și ajunse la un „muzeu” cu izvoare calde, un fel de baie publică cu pretenții. La etajul patru al stabilimentului îl găsi pe omul pe care-l căuta, un grăsan tânăr, nepotul unui general influent, amestecat în traficul de droguri – aranja transporturi de heroină din Birmania în Thailanda, apoi în Taiwan și de-aici spre Tokio, Honolulu și Los Angeles. Cu un an în urmă, grăsanul se hotărâse să candideze pentru un post de parlamentar și, deși tânărul play-boy era mai familiarizat cu diferitele mărci de coniac decât cu perspectivele politice ale alegătorilor săi, reuși să aranjeze obținerea postului cu sprijinul celor din Gomindan¹. Apoi aflase că Leung era în tratative cu un alt candidat pentru același post. Nu prea îi picaseră bine aceste vești; dacă Leung îl susținea pe rivalul său, cariera sa politică era în pericol. Mai mult, în cazul în care campania anticorupție inițiată de Leung era pusă în practică la nivel național – sau pur și simplu ar fi determinat un alt guvern să o adopte – unchiul său ar fi fost în mare pericol.

Bărbatul era cufundat în apă fierbinte până la sfârcuri și se uita la KTV – Karaoke television, cu o figură trans-

---

¹ Sau KMT – principalul partid de opoziție din Taiwan, de orientare naționalistă (*n. trad.*).

pusă. Se trezi la realitate când Tarquin se apropie de el, îmbrăcat, și scoase un cuțit de optsprezece centimetri cu lama zimțată, de titan. După câteva incizii superficiale făcute pe scalp, după ce sângele din câteva zone puternic vascularizate începu să-i scalde fața, nepotul deveni foarte comunicativ. Tarquin cunoștea foarte bine teroarea pe care o inducea orbirea cu propriul sânge.

Lucrurile stăteau așa cum își închipuise Tarquin. „Informațiile“ din dosar fuseseră fabricate de către inamicii politici ai lui Leung – care strecuraseră informații detaliate despre faptele altor răufăcători, etichetându-le ca fiind opera lui Leung, ținând astfel iluzia plauzibilității. Dar rămăsese un mister și mai mare de dezlegat. Cum își croiseră drum aceste informații falsificate până la agenții din rețeaua celor de la Operațiuni Consulare? Cum fusese posibil ca cei de la Unitatea de Stabilizare Politică să fie păcăliți în felul acesta și convinși să acționeze?

Profesioniștii erau foarte familiarizați cu acest gen de intoxicare. Dușmanii unei persoane ar fi spus întotdeauna orice pentru a băga la apă omul respectiv. În lipsa unor confirmări venite din partea unor terți neutri, nu se ține seama de o astfel de informație. Era de așteptat ca aceia care se simțeau amenințați de un politician cu idei reformiste să caute să-i submineze poziția prin răspândirea de minciuni. Ceea ce nu era de așteptat – ceea ce părea inexplicabil – era modul în care compartimentul „Stab“ care se ocupa cu strângerea de informații greșise atât de copilărește.

Sentimentele pe care începea să le aibă erau fierbinți și periculoase. Periculoase pentru alții, dar, după cum își dădu el seama, periculoase și pentru el.

Când se trezi, Ambler se simțea mai obosit decât atunci când adormise, și asta nu din cauza zumzetului

înfundat al avioanelor care aterizau și decolau de pe aeroportul din apropiere. Avea senzația că era pe punctul de a descoperi ceva, ceva foarte important; gândul acesta îi rătăci prin minte ca o ceață, apoi, tot ca o ceață, dispăru brusc. Își simțea ochii iritați, inflamați și capul îi pulsa ca și când ar fi fost mahmur, deși nu băuse nimic.

Laurel era trează, se și îmbrăcase deja: purta o pereche de pantaloni kaki și un tricou bleu din material moale. Se uită la ceasul de lângă pat, asigurându-se că era în grafic.

– Ai destul timp, n-o să pierdem avionul, spuse ea pe când el își târșăia picioarele spre baie.

– *Noi?*

– Vin cu tine.

– Nu pot să te las să faci asta, spuse el. Nu știu cât de periculos poate fi, și nu te pot expune la...

– Înțeleg faptul că pot exista anumite pericole, și le accept, îl întrerupse Laurel. Tocmai de aceea am nevoie de tine. Tocmai de aceea ai și tu nevoie de mine. Pot să te ajut, pot să am grijă de tine. Nu strică o pereche de ochi în plus.

– Nici nu se pune problema, Laurel.

– Sunt o amatoare, știu asta. Dar asta poate fi un avantaj, ei nu caută o amatoare. În plus, ție nu ți-e frică de ei, ție ți-e frică de tine. Și în privința asta eu pot simplifica lucrurile.

– Cum crezi că aș putea eu să mai trăiesc dacă ți s-ar întâmpla ceva acolo?

– Cum te-ai simți dacă mi s-ar întâmpla ceva aici și tu n-ai fi în preajmă să mă aperi?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Eu ți-am adus asta pe cap, spuse Ambler din nou, reprimându-și groaza. Nu dădu glas întrebării înnebunitoare care-i stătea pe limbă: *Când o să se termine?*

Laurel vorbi cu glas scăzut, dar hotărât:

– Nu mă părăsi, bine?

Ambler îi cuprinse fața cu ambele mâini. Ceea ce îi propunea ea era o nebunie. Dar tocmai asta l-ar fi putut salva de o altă formă de nebunie. Și avea dreptate, de pe un alt continent nu o putea apăra de cei care o amenințau pe acesta.

– Dacă ți se întâmplă ceva..., începu el. Nu era nevoie să-și ducă la capăt fraza.

Privirea ei era directă și cutezătoare.

– O să-mi iau o periută de dinți de la aeroport, spuse ea.

15

Paris

In vreme ce trenul intra în Gare du Nord, Ambler se simți străbătut de un puseu de neliniște și de un val de nostalgie. Mirosul locului acesta – ținea minte toate orașele după mirosurile lor specifice – îi aduse în minte cele nouă luni pe care le petrecuse aici în tinerețe, nouă luni în care se maturizase mai rapid decât în celelalte perioade ale vieții lui – sau cel puțin așa i se păruse. Își lăsă valiza la biroul de bagaje de mână și intră în Orașul Luminilor prin porțile mari ale gării.

Ca măsură de precauție, cei doi călătoriseră separat. El luase avionul până la Bruxelles folosindu-se de setul de acte false pe care i le dăduse Fenton și apoi venise până aici cu trenul Thalys, care făcea curse spre Paris din oră în oră. Ea folosise un pașaport pe care el îl cumpărase în grabă de pe strada Tremont, din Bronx, și apoi îl modificase. Numele, Lourdes Esquivel, nu se prea potrivea cu fața americancei cu ochi căprui, dar el știa că

într-un aeroport aglomerat un asemenea amănunt n-avea să fie băgat în seamă. Se uită la ceas și începu să străbată mulțimea din gară. Laurel îl aștepta într-o zonă amenajată cu scaune, așa cum se înțeleseseră. Când îl văzu, privirea i se luminează de bucurie.

Lui Ambler inima începu să-i bată nebunește în piept. Se vedea că întreaga călătorie o obosise, dar cu toate acestea era parcă mai frumoasă ca oricând.

Intrară în Piața Napoleon al III-lea. Laurel se uita extaziată la fațada magnifică, cu coloanele ei corintiene.

– Cele nouă statui reprezintă cele mai importante orașe din nordul Franței, spuse Ambler imitând un ghid turistic. Această gară a fost construită ca o poartă spre nord: nordul Franței, Belgia, Olanda, chiar și Scandinavia.

– Este extraordinar, șopti Laurel. Cuvântul acesta, atât de des folosit, avea în gura ei o altă valoare parcă. Nu era deloc o simplă formulă sau un tic verbal. Expri-ma chiar cea mai profundă impresie a ei. Prin ochii ei aceste priveliști, atât de familiare pentru el, redeveneau noi.

Porțile simbolice din fața lor erau o metaforă perfectă a istoriei umane. Întotdeauna existaseră oameni care și-au dorit să deschidă porți, ca și oameni care doreau să le țină închise cu orice preț. Ambler le făcuse pe amândouă la viața lui.

O oră mai târziu o lăsă pe Laurel la cafeneaua lui preferată, Deux Magots, cu un capucino mare în față, cu un ghid turistic alături și cu o priveliște minunată în fața ochilor – era, după cum îi spusese el, una dintre cele mai vechi biserici din Paris. Îi explicase că avea ceva treburi de rezolvat și că se va întoarce repede.

Ambler o luă spre vest, îndreptându-se cu pași repezi spre arondismentul 7. Făcu câteva ocoluri, uitându-se în vitrinele magazinelor după eventuali urmăritori, scrută

fețele persoanelor care veneau din sens opus. Nu era niciun semn că ar fi fost supravegheat. Până când nu lua legătura cu oamenii lui Fenton, spera ca nimeni să nu știe că se află aici. Într-un târziu ajunsese în fața unei clădiri elegante, construită în secolul al nouăsprezecelea, de pe Rue St. Dominique și apăsă pe butonul soneriei.

Pe o placă de metal fixată pe ușă se vedea încrustată emblema GSS. Ambler văzu în ea reflecția imaginii unui bărbat necunoscut și simți un influx de adrenalină; își dădu seama în secunda următoare că el era bărbatul acela.

Se îndreptă de spate și se mai uită o dată la ușă. Pe partea de sus a tocului era instalat un dreptunghi de sticlă întunecată care semăna cu ecranul unui televizor. Ambler știa că acolo se afla un dispozitiv de securitate de ultimă generație – în dreptunghiul acela erau sute de microlentile care captau fasciculele de lumină dintr-un unghi de aproape o sută optzeci de grade. Întregul dispozitiv era asemănător cu ochii compuși ai insectelor. Semnalele primite de cele câteva sute de receptori vizuali separați compuneau cu ajutorul computerului o singură imagine mobilă, o imagine care putea fi rotită și privită dintr-o mare varietate de unghiuri.

– *Est-ce-que vous avez un rendez-vous?*¹

– Numele meu este Robert Mulvaney, spuse Ambler. Era preferabil să ai un nume despre care să știi că e fals decât să ai unul care sperai să fie real.

După câteva momente, în care fără îndoială imaginea lui fusese comparată cu una digitală trimisă de Fenton, ușa se deschise cu un bâzâit scurt și Ambler fu lăsat să intre într-un hol cu aspect oficial, unde din nou văzu emblema GSS, de data aceasta pe un panou din plastic amplasat la nivelul ochilor și într-o versiune mult mai

---

¹ Aveți întâlnire? – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

mare decât cea de pe ușa de la intrare. Îi comunică unui tip cu început de chelie ce documente și echipament îi erau necesare – inclusiv un pașaport emis cu un an în urmă pe numele de Mary Mulvaney, cu toate ștampilele aplicate. Locul pentru fotografie urma să fie lăsat gol și nelaminat. Ambler avea să pună el însuși acolo fotografia. O jumătate de oră mai târziu îi fu adusă o servietă dintr-un material tare. Ambler nu se obosi să verifice conținutul servietei. Nu se îndoia de capacitățile echipei lui Fenton. În timp ce îi era pregătită „comanda” studie dosarul cu informațiile actualizate despre Benoit Deschesnes. Reflectă asupra conținutului dosarului în timp ce se întorcea la cafeneaua Deux Magots.

Cele trei fotografii din dosar prezentau un bărbat cu părul grizonat și cu trăsături fine, în jur de cincizeci de ani. Avea un păr lung și bogat și în una dintre fotografii purta o pereche de ochelari care-l făceau să pară un pic prea pretențios. În dosar se mai aflau câteva pagini în care era descrisă pe scurt viața individului.

Deschesnes, care locuia în prezent într-un apartament pe Rue Rambuteau, era în mod clar un tip strălucit. Studiasse fizica atomică la Ecole Polytechnique, cea mai elitistă universitate științifică din cea mai elitistă țară. Apoi lucrase la laboratoarele de cercetare nucleară din cadrul CERN, centrul european de cercetare în domeniul nuclear, cu sediul la Geneva. Apoi, pe când abia trecuse de treizeci de ani, cam cu cincisprezece ani în urmă, se mutase înapoi în Franța și se alăturase corpului profesoral al facultății Paris VII, unde devenise din ce în ce mai interesat de politica dusă în domeniul nuclear. Când apăruse un post vacant de inspector în cadrul Agenției Internaționale Pentru Energie Atomică din subordinea ONU, se înscrisese la concurs și fusese imediat acceptat. În scurtă vreme ajunsese să se descurce de minune prin

hățișul birocratic specific ONU. Era un administrator înnăscut și avea un dar aparte pentru rezolvarea problemelor interne. Ascensiunea lui fusese rapidă și, când fusese propus pentru postul de director general al AIEA, se străduise din răspuțeri să-și asigure sprijinul delegației franceze.

Existaseră câteva motive de îngrijorare, mai ales printre angajații mai vechi din Ministerul francez al Apărării, motive legate de implicarea lui Deschesnes în tinerete în Acțiunea Franceză pentru Dezarmare Nucleară, un ONG care milita pentru renunțarea totală la armele nucleare. Când ajunsese la AIEA, Ministerul francez pentru Afaceri Externe pusese la îndoială ceea ce ei numeau „obiectivitatea judecării sale“ Dar era vorba de o furtună pe care, evident, Deschesnes o prevăzuse. Fără susținerea țării sale n-ar fi putut emite pretenții la o funcție care implica atât de multă putere.

Era considerat un om de succes. Deși Sediul Central al AIEA se afla la Vienna International Center, pe Wagramer Strasse, unde erau adunați și membrii organelor de conducere ale agenției, doar puțini păreau surprinși de faptul că francezul își petrecea aproape șase luni pe an la birourile din Paris ale agenției. Așa era francezul. Toți cei de la ONU știau acest lucru. Se ducea destul de des la Viena și avea grijă să meargă regulat la Seibersdorf, în Austria, și la Trieste, în Italia, acolo unde erau laboratoarele AIEA. În cei trei ani de când era director general Deschesnes manifestase un adevărat talent în neimplicarea în controverse inutile, păstrând în același timp cu grijă prestigiul și credibilitatea instituției. Un scurt articol din *Time*, reprodus în dosar, îl numea pe Deschesnes „Doctorul Câine-de-pază“ Articolul respectiv îl descria ca fiind „nu un birocrat oarecare, mâncător de *Brie*“, ci mai degrabă „un francez cerebral cu o inimă la fel de mare ca

și creierul“, un tip care „adusesse un suflu nou în stoparea proliferării celei mai importante amenințări la adresa securității globale: armele nucleare“

Cu toate acestea, publicul nu cunoștea adevărata poveste, nu știa că, acum un an, CIA observase că directorul general al AIEA se întâlnise în secret cu un om de știință libian, un specialist în probleme nucleare renegat. CIA reușise să înregistreze o parte a conversației, destul ca să se poată deduce faptul că funcția sa de cel mai înalt oficial antiproliferare a armelor nucleare nu era decât o acoperire pentru o îndeletnicire mult mai profitabilă, și anume ajutorarea statelor care nu aveau arme atomice să facă rost de tehnologia necesară construirii acestor arme. Discursul și munca antiproliferare reprezentau doar o acoperire; invectivele antiamericane pe care le formulase în cuvântările din tinerețe, de pe vremea când activa în AFDN, erau, pe de altă parte, reale.

Ambler știa de la Fenton că sursa acestor informații era un ofițer de rang înalt din comunitatea americană de informații. Desigur, analiza respectivă avea toate caracteristicile unui raport CIA, inclusiv stilul scoțos al frazării și modul echivoc în care erau construite frazele. Probele prezentate nu „dovedeau“ niciodată că o concluzie este reală. Mai degrabă „ridicau întrebări“, „făceau plauzibilă supoziția că“ sau „aduceau mai multe argumente în favoarea“ ipotezei avansate. Dar lucrurile astea nu-l deranjau pe Fenton. Cei de la CIA, tributari culturii legaliste de la Washington, nu apărau țara. Dar tocmai aici se gândea Fenton că trebuie să intervină el. El putea face pentru țara sa ceea ce apărătorii ei oficiali se temeau să facă.

Trecuseră numai trei sferturi de oră de când plecase de la cafenea. Înăuntru, aerul cald era parfumat cu aroma cafelei și cu fum de țigară. Bucătăria nu funcționa încă, abia mai târziu urma să înceapă servirea cinei. Laurel fu

vizibil ușurată să-l vadă înapoi. Îi făcu semn unui chelner și îi zâmbi. Ambler se așeză la masă, își sprijini servieta de piciorul scaunului și îi luă mâna într-a lui, simțindu-i căldura.

Îi spuse că-i făcuse rost de acte. Plasarea fotografiei și laminarea paginii respective n-aveau să dureze mai mult de un minut.

– Acum că domnul și doamna Mulvaney au actele în ordine, ne putem comporta ca un cuplu căsătorit.

– În Franța? Nu înseamnă asta c-ar trebui să-mi găsesc un amant?

Ambler zâmbi.

– Uneori, chiar și în Franța, soția este amanta ta.

În timp ce se îndreptau spre colțul clădirii, Ambler avu senzația că erau urmăriți. Coti brusc la dreapta, pe următoarea stradă. Laurel îl urmă fără să spună nimic. Prezența unei echipe de urmărire nu era în sine un motiv de îngrijorare. Fără îndoială că oamenii lui Fenton doreau să se asigure că el n-avea să dispară din nou. În următoarele cinci minute Ambler și Laurel o luară pe diverse străduțe, la întâmplare, și descoperiră că îi urmărea un tip lat în umeri, care mergea pe celălalt trotuar, cam cu o treime de cvartal în spatele lor.

Dar ceva îl deranja din ce în ce mai tare la persoana care îi urmărea, și își dădu seama ce anume – urmărirea era prea evidentă. Urmăritorul nu prea reușea să păstreze o distanță adecvată, ba mai mult, era îmbrăcat ca un american, într-un costum Brooks Brothers închis la culoare, cu o cravată în dungii. Bărbatul acela *dorea* să fie văzut. Ceea ce însemna că era o diversiune, că fusese pus acolo ca să ofere țintelor un sentiment de siguranță în cazul în care ar fi scăpat de el și că Ambler nu identificase adevăratul urmăritor. Dar doar după câteva minute reuși să o facă. Era o femeie elegantă, o brunetă îmbră-

cată cu o haină închisă la culoare, de lungime medie. N-avea niciun rost să încerce să scape de vreunul dintre ei. Dacă cel care-i urmărea dorea să fie văzut, la rândul lui Ambler voia ca oamenii lui Fenton să știe unde merge. Tocmai în ideea asta sunase chiar de la sediul GSS la recepția hotelului Debord și-și confirmase rezervarea.

Într-un târziu, se urcară într-un taxi, își recuperară bagajele de la gară și se cazară într-o cameră situată la etajul al treilea al hotelului Debord.

Hotelul era cam igrasios. Covoarele emanau un ușor iz de mucegai, dar Laurel nu protestă în niciun fel. Ambler trebui s-o oprească când o văzu apucându-se de despațetat.

Deschise servieta pe care i-o dăduse cel ce pretindea că se numește Charles. Piese de carabină pe care o ceruse – un TL 7, o armă folosită de lunetiștii CIA – erau fixate bine în locașuri de spumă poliuretanică. La fel de bine fixat era și un Glock 26, un pistol micuț care folosea gloanțe de calibrul 9 mm. Într-un compartiment lateral găsi și documentele pe care le ceruse.

Ceea ce căuta Ambler era exact ce nu se vedea. Dură o vreme până îl găsi. Mai întâi examinează în amănunt partea exterioară a servietei, asigurându-se că nu exista niciun ornament fals. Apoi scoase tiparul de spumă poliuretanică și pipăi fiecare centimetru al tapiseriei servietei. Nu observă nimic deosebit. Bătu cu unghia în mâner și examinează fiecare centimetru de cusătură, căutând semnele unei eventuale forțări. Apoi se întoarse la spuma poliuretanică și o pipăi în amănunt, până descoperi un mic cocoloș. Folosindu-se de un briceag, scoase la lumină obiectul pe care-l căuta. Era mic, lucios și oval, ca o pilulă înfășurată în folie metalică. Era de fapt un transmițător GPS în miniatură. Micuțul aparat emitea semnale radio pe o

anumită frecvență, indicând astfel permanent locul unde se afla.

Laurel Holland se uită la el mirată, în timp ce Ambler studia acum camera în care se aflau. Lângă fereastră se afla o canapea verde, cu motiv floral. Avea picioare sculptate și perne mari. Ambler ridică una dintre aceste perne și strecură micul transmițător sub ea. Era probabil prima persoană care ridica perna aceea după o lungă perioadă de timp, judecând după praful și grămada de mărunțiș ce se aflau acolo. Se îndoia că altcineva avea s-o mai ridice în următorul an.

Își luă apoi geanta de voiaj și servieta și-i făcu semn lui Laurel să-l urmeze, cu bagaj cu tot. Ieșiră în tăcere din cameră. Laurel îl urmă, trecură împreună de liftul pentru pasageri și ajunseră la un lift de serviciu cu aspect de cavernă, unde podeaua de oțel nu era acoperită cu mochetă. Îi lăsă la parter lângă o rampă de încărcare. La ora aceasta nu era nimeni prin preajmă. El o luă înainte printr-o ușă mare de metal, care dădea spre o alee.

Câteva minute mai târziu se urcară într-un alt taxi și, după o cursă scurtă, ajunseră la hotelul Beaubourg de pe Rue Simon Lefranc, la o aruncătură de băț de Centrul Pompidou. Era locul perfect pentru turiștii americani interesați de arta modernă și se afla la mică distanță de apartamentul lui Deschesnes. Reușiră cu ușurință să obțină o cameră – era totuși ianuarie – și plătiră din nou cu bani gheață, din fondurile agentului din Sourland. Dacă ar fi folosit cardurile emise pe numele Mulvaney, ar fi dat de știre unde este. Hotelul nu era prea mare. Nu avea un restaurant propriu, ci doar o încăpere unde se servea micul dejun, situată la subsol. Dar dormitorul avea tavan ornat cu grinzi de stejar și o baie confortabilă, dotată cu o cadă imensă. Simți o oarecare siguranță, siguranța pe care i-o

dădea anonimatul. Își dădea seama că și Laurel avea aceeași senzație.

Ea sparse prima tăcerea:

– Voiam să te întreb ce se întâmplă, dar până la urmă cred că mi-am cam dat seama.

– Să sperăm că această precauție a fost de prisos.

– Am senzația că nu-mi spui multe. Și probabil ar trebui să-ți fiu recunoscătoare pentru asta.

Își aranjară lucrurile în liniște. Fusese o zi lungă, și erau obosiți, dar Laurel voia să iasă pentru cină. În timp ce ea făcea o baie scurtă, Ambler încinse micul fier de călcat pus la dispoziție de hotel și lamină cu grijă fotografia ei pe pagina de pașaport. Pașapoartele americane erau greu de falsificat pur și simplu din cauza materialului din care erau confecționate – hârtia, plasticul, inserția metalică, toate erau foarte atent controlate. Cel mai probabil Fenton primise pașaportul direct de la sursă, grație influenței sale.

Laurel ieși din baie, acoperindu-se pudică cu prosopul, și-l sărută pe gât.

– O să mâncăm ceva și apoi o să ne culcăm devreme. Măine-dimineață ne putem lua micul dejun într-una dintre cafenelele din zonă. Tipul pe care-l caut locuiește în apropiere.

Se întoarse și se uită gânditoare la el, de parcă ar fi vrut să-l întrebe ceva. Ceva ce pentru ea era important. O privi la rându-lui, încercând să-i dea încredere:

– Haide, poți să mă întrebi. Aș face orice să-ți șterg expresia aceea îngrijorată de pe față.

– Ai mai ucis oameni, nu-i așa? Întrebă Laurel. Vreau să spun, pe vremea când lucrai pentru guvern.

El dădu din cap, grav, cu fața asemenea unei măști.

– E... e greu s-o faci?

Dacă era greu să ucizi? Ambler nu-și mai pusese

întrebarea asta de ani buni. Dar fusese bântuit de întrebări înrudite cu aceasta. Cât costau uciderile astea, cât anume valora un omor în valuta reprezentată de sufletul uman? Cât îl costase pe el?

– Nu știu cum să-ți răspund la întrebarea asta, spuse el în treacăt.

Laurel păru confuză.

– Te rog să mă ierți. Doar că am avut de-a face cu pacienți care păreau..., ei bine, păreau distruși, distruși din cauza răului pe care-l făcuseră altora. Nu păreau *vulnerabili*... Cei mai mulți dintre acești oameni trebuiseră să treacă o grămadă de teste psihice înainte să fie angajați să facă astfel de treburile. Dar se întâmpla ca și cu o bucată de ceramică cu o crăpătură fină în ea. Păreau foarte duri și dintr-odată se sfărâmau în bucăți.

– Așa era și pe insula Parrish? Un spital plin de soldați de ceramică sfărâmați?

Nu-i răspunse imediat.

– Uneori așa părea a fi.

– Eram și eu unul dintre ei?

– Dintre cei sfărâmați? Nu, tu nu erai distrus. Un pic lovit, poate. De parcă ar fi încercat să te distrugă, dar tu pur și simplu refuzai să cedezi. E greu de descris în cuvinte. Se uită în ochii lui. Dar de-a lungul carierei tale a trebuit să faci... lucruri pe care ți-a fost greu să le duci la capăt.

– La Operațiuni Consulare aveam un instructor care spunea că există două lumi, începu el încet, cu voce scăzută. Este o lumea a agentului, o lume plină de măceluri, de haos, de crime și de toate nenorocirile pe care ți le poți imagina. Dar este și o lume a plictiselii – continua așteptare încordată, planurile care nu pot fi puse în practică, capcanele care nu se închid niciodată. Dar brutali-

tatea este reală. Faptul că este ceva normal în lumea aceea n-o face mai puțin reală.

– Pare atât de lipsită de suflet. Atât de rece.

– Și mai există o altă lume, Laurel. Este lumea normală, lumea de fiecare zi. Este un loc unde oamenii se trezesc dimineața, merg la muncă, se străduiesc să obțină o promovare, cumpără cadouri pentru ziua copilului lor, își schimbă abonamentul telefonic pentru a putea vorbi mai ieftin și mai des cu fiica lor plecată la facultate. Este lumea în care miroși fructele de la supermarket pentru a vedea dacă sunt coapte sau nu, te uiți chiorâș la bon pentru că știi că ai cumpărat portocalele la ofertă, întârzii la botezul unui nepot. Făcu o pauză. Și chestia e că uneori lumile astea se intersectează. Să zicem că un tip se pregătește să vândă tehnologie care poate fi folosită la uciderea a sute de mii, poate chiar milioane de oameni. Siguranța lumii normale, lumea oamenilor obișnuiți depinde de eventualitatea opririi aceluia om. Uneori așa ceva necesită luarea unor măsuri extreme.

– Măsuri extreme, spuse ea. Parcă vorbești în termeni medicali.

– Poate că și asta e o formă de medicină. E mai mult medicină decât muncă de poliție. Pentru că la magazinul la care am lucrat eu nu puteam să ne conformăm regulilor poliției, fiindcă astfel am fi pierdut un teren prețios, pe care nu ne puteam permite să-l pierdem. Am fi pierdut războiul. Și era un război în desfășurare. În fiecare mare oraș din lume – Moscova, Istanbul, Teheran, Seul, Paris, Londra, Beijing – se duceau bătălii în fiecare minut al fiecărei zile. Dacă lucrurile ar fi mers așa cum trebuie, cei ca mine și-ar fi petrecut întreaga viață lucrând în slujba celor ca tine, ținând acele lupte la distanță, împiedicându-le să iasă la suprafață. Ambler se opri.

Rămăseseră atât de multe întrebări fără răspuns...

Probabil că nici nu se putea răspunde la ele. Oare Benoit Dechesnes făcea parte din acest război? Putea să-l omoare? Oare ar fi trebuit să o facă? Dacă informațiile lui Fenton erau corecte, Benoit Deschesnes își trăda nu numai țara, trăda nu numai Organizația Națiunilor Unite, ci și pe toți oamenii alte căror vieți erau amenințate de armele nucleare din mâinile dictatorilor de tinichea.

Laurel rupse tăcerea.

– Și dacă nu se întâmplă așa? Dacă lucrurile nu merg așa cum ar trebui să meargă?

– Atunci acest mare joc devine doar un simplu joc. Un joc în care miza o reprezintă viața oamenilor.

– Încă mai crezi asta, îl înțepă Laurel.

– Nu știu ce să mai cred, spuse el. În momentul ăsta mă simt ca un personaj de desene animate, care tocmai a sărit de pe o stâncă și care, dacă nu va da din mâini îndeajuns de tare, o să cadă în râpă.

– Ești furios, spuse ea. Și te simți pierdut.

Dădu din cap.

– Așa mă simt și eu, zise ea încet, parcă ar fi gândit cu voce tare. Numai că eu mai simt și altceva. Simt că acum am un țel. Absolut nimic nu are sens și, parcă pentru prima oară în viața mea brusc totul capătă un sens. Pentru că ceva e stricat și dacă noi n-o să-l reparăm, nimeni altcineva n-o s-o facă. Se întrerupse. Nu mă băga în seamă. Habar n-am ce spun.

– Și eu n-am habar cine sunt. Suntem o pereche pe cînste. Se uită în ochii ei și începură amândoi să zâmbescă.

– Dă din mâini și din picioare, spuse Laurel. Nu te uita în jos, privește înainte. Ai venit aici cu un scop. Nu-l uita.

Cu un scop. Cel corect, spera el din toată inima.

După o vreme deciseră să iasă la aer și merseră în

piața din fața Centrului Pompidou. Laurel era încântată de clădirea respectivă, un monstru de sticlă cu structura de rezistență pe dinafară. În vreme ce se îndreptau spre ea, printre oamenii zgribuliți de frig, starea ei de spirit păru să se schimbe.

– Parcă e un felinar gigantic care plutește pe piață. O jucărie imensă, mai ales cu tuburile alea colorate din jur. Făcu o pauză. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Hai să ne plimbăm în jurul ei.

– Sigur. Lui Ambler îi plăcea încântarea ei. Dar și el era recunoscător pentru ocazia pe care nenumăratele ferestre i-o ofereau pentru a vedea dacă sunt urmăriți de bărbatul în costum Brooks Brothers sau de femeia cu haina închisă la culoare. Dar de data asta nu văzu nici urmă de ei. Doar o singură dată Ambler simți stomacul strângându-i-se, la vederea reflexiei unui om – un tip cu părul scurt și cu o față crudă, care privea prea insistent, prea disperat împrejur.

Nu se liniști pe deplin nici când își dădu seama că bărbatul acela era chiar el.

La șapte și jumătate în dimineața următoare, cei doi americani îl salutau pe recepționar cu un *bonjour* voios. Angajatul hotelului încercă să-i ghideze spre sala de mese de la subsol, dar Ambler se eschivă, explicându-i că voiau să își comande „un vrai petit déjeuner américain.”¹ O luară spre o cafenea de pe Rue Rambuteau pe care el o ochise cu o seară înainte. Se așezară la o masă cu vedere la stradă și Ambler se asigură că putea vedea intrarea în blocul de apartamente de la numărul 120. Apoi începu pânda.

---

¹ Un mic dejun adevărat american – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

Dormiseră bine. Acum ea părea plină de viață și proaspătă, gata pentru aventurile care-1 așteptau.

Comandară o grămadă de mâncare de la Café Saint Jean. Croissante, câte două ouă fierte, suc de portocale, cafea. Ambler ieși pentru un moment și cumpără un *International Herald Tribune* de la un vânzător de ziare.

– S-ar putea să zăbovim mai mult aici, spuse Ambler încet. Nu e nevoie să te grăbești.

Laurel dădu din cap și deschise prima fasciculă din *Tribune* pe masa de metal.

– Știri din lumea largă, spuse ea. Dar din care lume, mă întreb. Care dintre cele două lumi despre care mi-ai povestit?

El aruncă o privire spre titlurile primei pagini. Mai mulți lideri politici și oameni de afaceri se întâlniseră la Forumul Economic Mondial de la Davos, în Elveția. Discursurile și cuvântările lor erau analizate în amănunt. La uzinele FIAT avea loc o grevă, producția la uzinele Turin se oprise din această cauză. În timpul unor festivități religioase din Kashmir explodase o bombă. Pentru respectivul atentat erau bănuți a fi responsabili extremiștii hinduși. Negocierile din Cipru nu ajunseseră la niciun rezultat.

Se schimbă o grămadă de lucruri, reflectă Ambler.

Până la urmă nu aveau să stea foarte mult. Deschesnes apăru pe la opt, cu o servietă în mână, scrută strada pentru câteva momente, apoi se urcă într-o limuzină neagră care-l aștepta.

Ascuns de geamul cafenelei în care bătea soarele, Ambler se uită atent la fața bărbatului. Nu află prea multe pe această cale.

– Îmi pare rău, scumpa mea, spuse Ambler cu voce tare. Cred c-am lăsat ghidul turistic la hotel. Mă duc să-l iau, tu continuă-ți masa.

Laurel, care nu văzuse fotografiile cu Deschesnes, păru mirată pentru câteva clipe, dar își reveni imediat. Apoi îi zâmbi.

– Mulțumesc, dragul meu, drăguț din partea ta. Părea chiar că îi face plăcere, se gândi Ambler. Îi întinse o listă de cumpărături – articole de îmbrăcăminte de care urmau să aibă nevoie, și plecă.

Câteva minute mai târziu, Ambler intra în stația de metrou Rambuteau. Probabil că Deschesnes se îndrepta spre birou – nimic din expresia feței lui nu lăsa să se înțeleagă că ziua aceasta avea să fie diferită de una obișnuită – așa că Ambler luă metroul până la stația Ecole Militaire. Era situată în apropiere de birourile regionale ale AIEA, care se aflau într-o clădire modernă, lângă Place de Fontenoy, la o jumătate de stradă distanță de Avenue de Lowendal, de cealaltă parte a Parcului Champ de Mars, opus Turnului Eiffel. Împrejurimile erau magnifice, dar clădirea în sine nu se ridica la nivelul lor. Era înconjurată de un gard circular de fier și dădea impresia unui edificiu inaccesibil, specifică modernismului de la jumătatea secolului – o combinație de oțel, sticlă și piatră făcută parcă nu pentru a atrage, ci pentru a intimida.

Ambler se transformă într-un trecător obișnuit prin Piața Combronne, supraveghind împrejurimile prin ochelarii de soare, hrănind din când în când porumbeii cu firimiturile unui corn pe care-l cumpăraseră de la un vânzător ambulant. Chiar dacă părea absent și distrat, nicio persoană nu ieșea din clădirea de la numărul 7 Place de Fontenoy fără ca el să observe.

La ora unu fix Deschesnes ieși din clădire, cu o expresie hotărâtă pe față. Oare se ducea să mănânce într-unul din restaurantele din zonă? Îl văzu intrând în stația de metrou Ecole Militaire – o mișcare destul de ciudată pentru directorul general al unei agenții atât de puternice.

Ambler suspecta că Deschesnes obișnuia să se deplaseze însoțit de un anturaj numeros – demnitari aflați în vizită, subordonați, colegi care doreau să-i vorbească pentru câteva minute – și cu mijloace de transport destul de luxoase. Poziția pe care o ocupa în cadrul ONU făcea din el un fel de vedetă. Când cineva care avea statutul lui dispărea într-o stație de metrou, lăsa impresia că vrea să ascundă ceva.

Ambler își aminti expresia pe care bărbatul o avea de dimineață – nu exista niciun semn al unei forme de stres, nu părea că se gândește la o întâlnire periculoasă.

Îl urmări. Funcționarul ONU o luă spre sud, spre Boucicaut, apoi ieși din stația Boucicaut, merse până la capătul cvartalului, o luă la stânga și apoi, în mijlocul unei străzi dintr-o zonă rezidențială, pe care erau aliniate câteva vile pariziene clasice, scoase o cheie și intra într-una din aceste case.

Chestia în care era implicat Deschesnes presupunea ascunzișuri, dar și rutină. Avea, desigur, o idilă, o amantă, și după câte se părea relația dura de destul de multă vreme. De pe cealaltă parte a străzii, Ambler își dădu jos ochelarii și se uită la ferestrele clădirii a cărei tencuială purta patina vremii. O rază de lumină care se strecură printre perdelele de la etajul trei îi dădu de știre că acela era apartamentul în care intrase Deschesnes. Se uită la ceas. Era unu și douăzeci. Văzu umbra lui Deschesnes proiectată pe perdele. Era singur. Amanta lui era probabil o femeie de carieră, și nu ajunsese încă. Poate că urma să ajungă la și jumătate și până atunci Deschesnes avea să-și ocupe timpul cu toaleta. Erau prea multe supoziții, prea mulți *poate*. Instinctul îi spuse lui Ambler să acționeze acum. Simți apăsarea micului Glock în tocul de la curea. Văzu o florărie la colțul străzii; câteva minute mai târziu apăsă butonul interfonului pentru apartamen-

tul de la etajul trei, cu un buchet de flori elegant ambalat în mână.

– *Oui?*¹ spuse o voce câteva momente mai târziu. Chiar dacă sunetul era destul de distorsionat, Ambler putea simți suspiciunea din vocea lui Deschesnes.

– *Livraison.*²

– *De quoi?*³ întrebă Deschesnes.

– *Des fleurs.*⁴

– *De qui?*⁵

Ambler păstră o voce plictisită, impasibilă.

– *Monsieur. J'ai des fleurs pour Monsieur Benoit Deschesnes. Si vous n'en voulez-pas...*⁶

– *Non, non.* Se auzi un bâzâit. *Troisième étage. A droite*⁷ Ambler intră.

Clădirea părea destul de dărăpănată. Treptele erau tocite de miile de perechi de pantofi care le străbătuseră, tencuiala sărise pe alocuri. Nici Deschesnes și nici amanta lui nu și-ar fi ales o astfel de clădire ca locuință, Ambler n-avea nicio îndoială în privința asta, dar probabil că era destul de ieftină, un cuibușor care nu necesita cheltuieli prea mari, deci nu afecta bugetul niciunuia dintre ei.

Când Deschesnes se uită pe vizor văzu un bărbat îmbrăcat într-un palton respectabil, cu un buchet de flori în mâna stângă. Nu prea arăta Ambler a curier, dar zâmbetul lui deschis îl liniști pe francez, care deschise ușa larg, să primească buchetul.

---

¹ Da – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

² O livrare – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

³ Ce livrezi? – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

⁴ De flori – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

⁵ De la cine? – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

⁶ Domnule, eu am niște flori pentru domnul Benoit Deschesnes. Dacă nu le vreți... – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

⁷ Nu, nu. Etajul trei, la dreapta – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

Ambler lăsă să-i cadă buchetul din mână și-și puse piciorul drept în deschizătura ușii. În mână dreaptă ținea micul Glock pe care-l ațintise spre abdomenul francezului.

Bărbatul strigă și se dădu înapoi, încercând să trântască ușa grea de lemn. În același timp Ambler se aruncă cu umărul înainte, așa că ușa se lovi cu putere de opritorul de lângă perete.

Francezul fusese aruncat înapoi câțiva metri. Era palid la față. Ambler observă că se uita disperat împrejur, în căutarea a ceva ce putea fi folosit ca armă sau ca scut. Mișcându-se rapid, Ambler închise ușa în spatele lui, puse și lanțul de siguranță și o încuie cu mâna liberă. Acum nu mai puteau fi deranjați.

Apoi se apropie de Deschesnes, forțându-l să dea înapoi până în sufragerie.

– Dacă faci gălăgie, chiar o să folosesc chestia asta, spuse el în engleză. Trebuia să dea impresia de forță copleșitoare.

După cum presupusese, Deschesnes era singur. Razele soarelui de iarnă se strecurau printre perdelele de la ferestrele situate pe peretele opus celui cu ușa, aruncând o lumină aurie peste livingul mobilat destul de sărăcăcios – un raft de cărți cu câteva cărți pe el, o măsuță de cafea plină de ziare, foi bătute la mașină și reviste. Cu câteva minute înainte, faptul că din stradă se putea vedea toată camera era un avantaj. Acum lucrurile se schimbaseră.

– Dormitorul? întrebă Ambler.

Deschesnes dădu din cap spre stânga, spre o ușă și Ambler traversă camera spre ea.

– Ești singur? întrebă Ambler în timp ce cerceta încăperea.

Deschesnes dădu din cap. Spunea adevărul.

Bărbatul din fața lui era solid, dar moale, rezultatul

a prea multe mese bogate și prea puține exerciții fizice. Dosarul întocmit de Fenton îl descria ca pe o forță a răului. *Ai grijă de Benoit și te poți considera aranjat. După aceea mai vorbim.* Dacă Fenton nu greșea, acest oficial ONU merita să moară și, ucigându-l, Ambler s-ar fi putut infiltra în inima organizației lui Fenton. Ar fi putut obține informațiile după care tânjea atât. Ar fi putut afla cine este cu adevărat, și cine nu.

Ferestrele dormitorului aveau jaluzele opace, pe care Ambler, fără să-l piardă din ochi pe fizician, le trase. Apoi se așeză lângă fereastră, pe un braț al canapelei plină cu haine aruncate unele peste altele.

– Stai jos, spuse el, arătând cu pistolul spre pat. Apoi rămase nemișcat pentru câteva momente, privindu-l fix pe Deschesnes.

Cu mișcări încete, francezul își scoase portofelul din buzunar.

– Bagă-l la loc, spuse Ambler.

Deschesnes îngheță, în timp ce îl privea cu un amestec de frică și derută.

– Mi s-a spus că engleza ta e destul de bună, continuă Ambler, dar dacă la un moment dat nu înțelegi ce spun, să mă anunți.

– De ce ai venit aici? îl întreabă Deschesnes.

– Nu știai că o să vină și ziua asta? spuse Ambler încet.

– Înțeleg, spuse Deschesnes. O expresie înnegurată i se așternu pe figură. Se așeză, aproape se prăbuși pe canapea. Înseamnă că tu ești Gilbert. E ciudat, dar să știi că întotdeauna am presupus că ești francez. Ea nu mi-a spus niciodată că n-ai fi. Nu c-am fi vorbit despre tine. Ce știi e că te iubește, că te-a iubit întotdeauna. Joelle era foarte corectă în privința asta. Chestia asta dintre noi

e ceva diferit. Nu e ceva *serieuse*. Nu mă aștept la iertarea sau înțelegerea ta, dar trebuie să-ți spună că...

– *Monsieur Deschesnes*, îl întrerupse Ambler. N-o cunosc pe Joelle. Chestia asta n-are nicio legătură cu viața dumitale personală.

– Dar atunci...

– Are însă de-a face cu viața dumitale profesională. Viața profesională secretă. Există anumite *liaisons dangereuses*¹ Mă refer la legăturile dumitale cu cei care își doresc arme nucleare. Aceia pe care abia aștepți să-i ferești.

Pe fața lui Deschesnes apăru o expresie de uimire – genul acela de uimire care era foarte greu de mimat. Oare engleza lui era atât de slabă, nu înțelesese ce-i spusese? Se părea că o vorbește fluent, dar poate că nu o înțelegea la fel de bine.

– *Je voudrais connaître votre rôle dans la prolifération nucléaire*², spuse Ambler, enunțând cuvintele cât mai clar cu putință.

Deschesnes îi răspunse în engleză:

– Rolul meu în proliferarea armelor nucleare este o chestiune publică. Mi-am dedicat întreaga carieră luptei împotriva acestei proliferări. Se întrerupse, devenind brusc suspicios. Un individ dă buzna peste mine în casă și mă amenință cu arma și eu ar trebui să stau și să povestesc despre meseria și aspirațiile mele? Cine te-a trimis? Despre ce este vorba, pentru numele lui Dumnezeu?

– Poți să o numești o verificare a performanțelor profesionale. Vorbește la obiect, sau n-o să mai ai niciodată ocazia să rostești vreun cuvânt. Fără jocuri. Fără întrebări.

---

¹ Legături periculoase – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

² Aș dori să cunosc rolul pe care îl aveți în proliferarea armelor nucleare – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

Ochii lui Deschesnes se îngustară.

– Te-au trimis cei de la *Actions des Français*? Întrebă el, referindu-se la organizația activiștilor care luptau împotriva armelor nucleare. Voi chiar nu vă dați seama cât de neproductivă e chestia asta, să considerați că eu sunt inamicul vostru?

– Vorbește la obiect, lătră Ambler. Spune-mi despre întâlnirea cu doctorul Abdullah Alamoudi în Geneva, primăvara trecută.

Oficialul ONU părea foarte uimit.

– Despre ce vorbești?

– Eu pun întrebările aici, pentru numele lui Dumnezeu. Pretinzi că nu știi cine este doctorul Alamoudi?

– Bineînțeles că știu cine este, spuse francezul, afișând o demnitate rănită. Te referi la un fizician libian, care se află pe lista noastră neagră. Credem că este implicat într-un program secret de înarmare ce se referă la mai multe națiuni arabe.

– Și atunci de ce directorul general al Agenției Internaționale pentru Energie Atomică s-ar întâlni cu o astfel de persoană?

– Într-adevăr, de ce? izbucni Deschesnes. Alamoudi n-ar putea sta în aceeași cameră cu mine, la fel cum un șoarece n-ar putea sta cu o pisică. Ambler nu detecta niciun semn de falsitate.

– Atunci cum explici excursia la Harare de anul trecut?

– N-o pot explica, spuse simplu oficialul ONU.

– Acum parcă ne apropiem de ceva.

– Pentru că n-am fost niciodată la Harare.

Ambler se uită intens la el.

– Niciodată?

– Niciodată, spuse bărbatul apăsător. De unde ai informațiile astea? Cine ți-a turnat asemenea minciuni? Chiar aș vrea să știu și eu. Făcu o pauză. Cei de la *Ac-*

tions des Français, nu-i așa? Pe față îi apăru o expresie de om înțelept. Odată chiar aveau un scop nobil. Acum mă consideră un birocrat. Se îndoiesc de tot ce văd, de tot ce aud. Adevărul e că, dacă vor să afle opiniile mele pe marginea acestui subiect, nu trebuie decât să deschidă ziarele sau să dea drumul la radio.

– Cuvintele și planurile nu se potrivesc întotdeauna.

– *Exactement*, spuse Deschesnes. Spune-le prietenilor tăi din *Actions des Français* că ar face mult mai bine dacă ar exercita presiuni la fel de puternice și asupra oficialilor noștri aleși.

– Nu m-au trimis cei de la *Actions des Français*, repetă Ambler calm.

Privirea lui Deschesnes alunecă spre pistolul lui Ambler.

– Nu, spuse el după o vreme. Bineînțeles că nu. Xenofobii aceia n-ar fi avut niciodată atâta încredere într-un american. Înseamnă că ești de la CIA? Cred că serviciul lor de informații este la pământ, așa că numai ei puteau să facă așa ceva. Ambler îl văzu cuprins de indignare și în același timp dornic să-l calmeze pe străinul care dăduse buzna în cuibușorul lui de nebunii și acum îl amenința cu o armă. Poate că ar trebui să le transmiți șefilor tăi un mesaj de la mine. Ce-ar fi să mai treceți și lucruri adevărate în dosarele acelea ale voastre? Pentru că toate statele occidentale au manifestat o neglijență criminală atunci când a venit vorba de adevăr, și de aceea ne aflăm acum aici pe plan mondial. Și America nu e excepția, ci principalul vinovat.

– Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vorbind așa de pasionat și la ședințele Consiliului ONU, îl provocă Ambler.

– Rapoartele mele prezentate în fața ONU sunt expunerea unor fapte. Retorica o păstrez pentru alții. Dar uneori

faptele sunt de ajuns. Coreea de Nord are îndeajuns de mult plutoniu pentru construirea mai multor arme nucleare. Peste douăzeci de alte state au așa-numitele reactoare de cercetare, cu uraniu îmbogățit, deci și ele își pot construi propriile arme nucleare. Cât despre bombe de deja construite, sute dintre ele sunt păstrate în condiții de securitate care ar stârni râsul unui copil de zece ani. O bluză de mătase de la un magazin Samaritaine are mai multe sisteme de siguranță decât multe dintre rachetele rusești. Este o obscenitate morală. Lumea ar trebui să fie îngrozită, și cu toate acestea vouă pur și simplu nu vă pasă! Oficialul ONU respira greu, dând glas furiei care-l stăpânise pe tot parcursul carierei. Pe măsură ce vorbea părea că uitase de frica și deruta de mai devreme.

Ambler era tulburat. Nu se mai putea îndoii de sinceritatea omului din fața lui fără să pună la îndoială chiar puterea lui de percepție.

Cineva îi înscenase asta lui Deschesnes.

Și totuși, la ce nivel se făcuse înscenarea? Fenton nu arătase nicio clipă că s-ar fi îndoit de „integritatea sursei” care stătuse la baza acestui angajament. Cât de sus – sau de jos mergea intriga asta? Și care erau motivele ce stăteau în spatele ei?

Ambler trebuia să afle cine și de ce. Dar în chestiunile astea francezul nu-i prea putea fi de mare ajutor.

De la fereastră văzu apropiindu-se o femeie micuță, cu părul negru. Fără îndoială, era Joelle.

– În apartamentul de deasupra este cineva acasă? întrebă Ambler.

– Toți vecinii sunt la muncă, spuse Deschesnes. Nimeni nu ajunge acasă înainte de ora șase. Dar ce mai contează asta acum? Eu n-am cheia de la apartamentul de deasupra. Și Joelle...

– Mi-e teamă că nu ne-am terminat conversația, spuse

Ambler. Și aș prefera să nu o implic pe Joelle în toată treaba asta. Dacă vrei...

Deschesnes dădu din cap, cenușiu la față.

Cu pistolul încă în mână, Ambler îl urmă pe francez la etajul patru. Ușa era într-adevăr încuiată, dar deschiderea ei nu prezenta o problemă. Ambler observase deja cât de slabe erau încuietorile din clădire – limbi de metal subțire încastrate în tocuri putrede de lemn. Cu o mișcare bruscă își repezi șoldul în ușă. Aceasta cedă, într-o explozie de așchii, și cei doi intrară. Dedesubt, Joelle probabil că se așezase deja pe canapea. Probabil că era mirată că Deschesnes nu ajunsese încă, dar pentru asta se puteau găsi o grămadă de explicații. Ambler avea să-l lase pe Deschesnes să aleagă una dintre ele.

Apartamentul de la etajul patru părea nelocuit. Pe jos era întins un covor de iută, iar în camere existau piese de mobilier pe care nu s-ar prea fi scos mulți bani la un târg de vechituri – dar era suficient spațiu pentru continuarea discuției. La insistențele lui Ambler, cei doi continuară să vorbească cu un glas scăzut.

– Să presupunem, spuse Ambler, că într-adevăr mie mi s-au pus la dispoziție câteva informații false. Că ai dușmani care vor să-ți însceneze ceva. Atunci întrebarea ar fi: *de ce* vor să-ți facă una ca asta?

– Pentru mine întrebarea este de ce nu ieși dracului odată din viața mea, răspunse Deschesnes cu o furie rece în voce. Decisese că nu mai era în pericol să fie împușcat. Pentru mine întrebarea este de ce insiști să vânturi pistolul acela prin fața mea. Vrei să știi care sunt dușmanii mei? Aruncă o privire în oglindă, cowboy american! Tu ești dușmanul meu!

– O să pun arma deoparte, spuse Ambler. În timp ce făcea asta, adăugă: Dar asta nu înseamnă că vei fi mai în siguranță.

– Nu înțeleg.

– Pentru că acolo de unde am venit eu, sunt o grămadă de alți oameni.

Deschesnes se făcu parcă mai mic.

– Și de unde vii tu?

– Asta nu e important. Esențial e că mai mulți oficiali puternici au fost asigurați că tu reprezinți un risc major la adresa securității internaționale. Te mai întreb o dată, de ce s-a întâmplat așa?

Deschesnes clătină din cap.

– Nu mă pot gândi la niciun motiv, spuse el într-un târziu. Ca director general al AIEA, sunt un simbol internațional al determinării în această problemă – asta lăsând la o parte faptul că și această determinare este uneori doar una simbolică. Opiniile mele în ceea ce privește amenințarea nucleară sunt bine cunoscute de toată lumea și împărtășite de milioane de oameni și de sute de mii de fizicieni.

– Dar în mod sigur o parte din munca dumitale nu este publică. Unele lucruri implică și aspecte confidențiale.

– Nu dăm publicității datele referitoare la tentativele pe care le identificăm. Dar aproape toate informațiile ajung la public mai devreme sau mai târziu. Făcu o pauză. Cea mai importantă lucrare confidențială aflată acum în derulare este un raport despre rolul Chinei în proliferarea armelor nucleare.

– Și ce-ați aflat?

– Nimic.

– Cum adică, nimic? Ambler se apropie de fereastră și văzu cum bruneta micuță se îndepărta ezitant de clădire. La întrebările ei avea să primească mai târziu răspunsurile cuvenite.

– În ciuda celor spuse de guvernul american, de guvernul francez și de NATO, nu există nicio dovadă în

momentul acesta că China ar fi în vreun fel implicată în proliferarea armelor nucleare. Din câte am putut noi să aflăm, Liu Ang a interzis cu desăvârșire răspândirea tehnologiei atomice. Singura întrebare este dacă va reuși să țină sub control armata chineză.

– Câți oameni mai lucrează la proiectul ăsta?

– Doar câțiva subalterni din Paris și Vietnam, deși procesăm informații trimise de o echipă mare de inspec-tori de arme și analiști. Dar eu sunt principalul autor. Numai eu sunt în măsură să confer credibilitate totală.

Ambler simți cum îl cuprinde frustrarea. Poate că Deschesnes era un om nevinovat; pe de altă parte, în aceeași măsură părea o persoană lipsită de importanță. Era doar un francez bătrân, cu o viață particulară de o moralitate îndoielnică, dar cu o probitate profesională de nezdruccinat.

Cu toate acestea, cineva, o persoană sau un grup de persoane aveau motive să-i dorească și să-i comande moartea. Și dacă Ambler nu ducea la capăt această misiune, erau cu siguranță alții dispuși să termine treaba în locul lui.

Strânse ochii pentru câteva secunde și văzu ce trebuia să facă.

– *Vous êtes fou! Absolument fou!*¹ fusese primul răspuns al lui Deschesnes când Ambler îi explică situația.

– Poate, replică Ambler calm. Știa că trebuie să-i câștige încrederea francezului. Dar gândește-te la asta. Oamenii care m-au trimis sunt foarte serioși. Au resursele necesare. Dacă nu te omor eu, o să trimită pe altcineva să o facă. Dar dacă îi putem convinge că ești mort și dacă tu poți dispărea pentru o vreme, cred că am șanse

---

¹ Ești nebun, complet nebun – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

să descopăr cine a pus la cale toate astea. E singura modalitate prin care tu vei fi din nou în siguranță.

Deschesnes se holbă la el.

– Nebunie! Se opri brusc. Și cum putem face una ca asta?

– O să iau legătura cu tine în câteva ore, când voi fi pus la punct toate detaliile, îi răspunse Ambler. Ai un loc unde să te poți retrage pentru vreo săptămână, un loc în care să nu poți fi găsit?

– Soția mea și cu mine avem o casă la țară...

– Lângă Cahors, îl întrerupse Ambler începând să-și piardă răbdarea. O cunoaște toată lumea. Nu poți merge acolo.

– Familia lui Joelle are o cabană undeva lângă Dreux. Nu se duce nimeni iarna acolo... Se opri. Nu, nu, n-o pot implica și pe ea în chestia asta.

– Ascultă-mă, spuse Ambler după o pauză lungă. N-ar trebui să dureze mai mult de o săptămână sau două să rezolv chestia asta. Îți sugerez să-ți închiriezi o mașină – oricum n-o folosi pe a ta. Du-te spre sud și stai acolo vreo două săptămâni, undeva în Provence. Dacă planul reușește, n-or să te caute. Scrie-mi un număr de telefon la adresa asta de e-mail. Ambler notă adresa pe o bucățică de hârtie. O să te sun când o să se liniștească lucrurile.

– Și dacă nu suni?

Atunci înseamnă că am murit, se gândi Ambler.

– O să sun, spuse el și zâmbi. Ai cuvântul meu.

16

Langley, Virginia

Clayton Caston nu se mai putea opri. Își surprinse privirea alunecând din nou spre pata de cafea de pe co-

vorul cafeniu al lui Caleb Norris. Poate că n-avea să mai iasă niciodată. Poate că soluția era să aștepte până când și restul covorului avea să fie pătat de cafea, totul formând o imensă pată, de dimensiunea covorului. Așa se putea ascunde un lucru, schimbând împrejurimile. Și din chestia asta se putea desprinde o idee.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea lui Norris.

– Deci, ce s-a întâmplat?

Caston clipi. În lumina dimineții care se strecura prin geamul biroului lui Norris erau vizibile particule de praf.

– Păi, după cum știi, avem o grămadă de oameni care la un moment dat au făcut echipă cu el. Așa că am încercat să aflăm care a fost ultima misiune în care a fost trimis. Am aflat că e vorba despre o misiune în Taiwan. Problema care se pune este cine era OC – ofițerul comandant? Pentru că raportul final ar fi trebuit să poarte semnătura OC-ului. M-am gândit că OC-ul trebuie să știe cine era Tarquin înainte de a deveni Tarquin. Poate că era chiar persoana care-l recrutase pe Tarquin..

– Și cine a semnat raportul?

– Nu există nicio semnătură. Autorizarea era codată. Pseudonimul ofițerului comandant era *Transience*.

– Deci cine e *Transience*?

– N-am putut afla.

– Treaba noastră ar fi mult mai simplă dacă CIA ne-ar dezvălui identitatea agenților de la Operațiuni Consulare, spuse Norris întunecat. Atât de prețiosul lor „principiu al separării“ înseamnă de cele mai multe ori că ajungem să lipim coada de măgar chiar de fundul nostru amărât.

Contabilul întoarse spre el o față imobilă.

– După cum ți-am spus, n-am putut afla. Așa că o să-l afli *chiar tu*. Vreau să o suni pe cea care conduce Unitatea de Stabilizare Politică, pe Ellen Whitfield, și să

o întrebi direct pe această doamnă subsecretar de stat. Ești ditamai directorul adjunct, așa că trebuie să-ți acorde atenția cuvenită.

– Transience, repetă Caleb Norris. Încep să am o presimțire destul de urâtă în legătură cu chestia asta... Se opri când văzu cum Caston se strâmba la el. Nu vreau să spun decât că sunt o grămadă de necunoscute. Și tu spui mereu că e o diferență mare între riscuri și nesiguranță, nu-i așa?

– Bineînțeles. Riscul e cuantificabil, nesiguranța nu. Una e să știi că ai cincizeci la sută șanse ca ceva să meargă prost, și alta e să nu ai habar ce șanse ai.

– Deci contează să știi ceea ce și cât nu știi. Norris trase adânc aer în piept și se întoarse spre Caston. Mă tem că suntem într-o situație în care nu știm nici măcar ce nu știm.

În timp ce se întorcea în biroul lui, Caston se simți cuprins de o senzație de... ei bine, de incertitudine, presupuse el. Adrian era foarte radios, ca de obicei, deși având în vedere situația dată... Dar biroul aranjat îi insufla o senzație odihnitoare: creionul și pixul erau apropiate unul de celălalt, dar nu se atingeau, plicul subțire, maroniu, era plasat la câțiva centimetri la stânga lor, marginea monitorului de la calculator era aliniată perfect cu marginea biroului.

Caston se așează greoi, degetele sale oprindu-se deasupra tastaturii. Riscuri, incertitudini, ignoranță: conceptele îi încolțiseră în minte ca plantele într-un solar la venirea primăverii.

– Adrian, spuse el brusc. Am o urnă de ceramică plină cu bile albe și bile negre.

– Pe bune? Tânărul se uită spre biroul lui Caston, de parcă ar fi așteptat să vadă pe-acolo vreo urnă.

– Presupune că am, spuse contabilul.

– Super.

– Știi exact că jumătate dintre bile sunt albe și cealaltă jumătate negre. Sunt o mie de bile în urnă. Cinci sute albe și cinci sute negre. Dacă extragi o bilă la întâmplare, ce șanse crezi că ai avea ca bila aceea să fie neagră?

– Cincizeci – cinzeci la sută, nu?

– Acum să spunem că mai am o urnă, umplută tot cu bile. În cazul ăsta nu știi decât că urna conține bile, care pot fi numai albe, numai negre sau și albe și negre. Dar atât. Nu știi dacă sunt mai multe bile negre, sau mai multe albe. Poate toate bilele sunt negre. Sau poate toate sunt albe. Poate că sunt în număr egal. Poate că nu e decât o singură bilă în urnă, poate că sunt o mie. Pur și simplu nu știi.

– Deci de data asta sunt un porc ignorant, spuse Adrian. În afară de faptul că în urnă sunt bile albe și / sau negre, nu mai știu nimic altceva. Așa stau lucrurile?

– Exact. În cazul ăsta ce șanse ai avea să scoți o bilă neagră?

Adrian se încruntă.

– Dar cum să știu eu care sunt șansele? Ar putea fi de sută la sută. La fel de bine ar putea fi zero. Și orice număr dintre zero și o sută. Își trecu o mână prin ciuful de păr negru.

– Bine. Și dacă ar trebui să faci o previziune? Mi-ai da zece la sută șanse că o să scot o bilă neagră? O sută la una? Una la o sută? Care ar fi șansele?

Tânărul ridică din umeri.

– Cred că tot cincizeci – cincizeci la sută.

Caston dădu din cap.

– Așa ar răspunde orice expert. În cazul al doilea, deși nu știi aproape nimic, trebuie să acționezi la fel ca

în primul caz, unde ai o grămadă de informații. În anii douăzeci, un economist pe nume Frank Khighight a făcut diferența dintre „risc” și „incertitudine”. În cazul riscului, spunea el, poți să învingi întâmplarea cu probabilități. Pe când în cazul incertitudinii, nu se pot folosi nici măcar probabilitățile. Dar uite care-i treaba. După cum au observat von Neumann și Morgenstern, până și ignoranța poate fi cuantificată. Altfel sistemele noastre n-ar putea funcționa.

– Asta are ceva de-a face cu o urnă numită „Tarquin”, stăpâne? Cercelul din ureche străluci în lumina fluorescentă.

Caston scoase un sunet care era undeva între râs și mormăit. Luă din plicul cafeniu o copie a unui ziar taiwanez. Caston nu putea citi în chineză, și nu fusese anexată nicio traducere.

– Presupun că nu cunoști chineza, spuse el cu o urmă de speranță în glas.

– Stați să mă gândesc. „Dim sum”¹ nu se pune la socoteală, nu?

– Îmi cer scuze, tu vorbești coreeană, nu? se corectă Caston.

– Nici măcar un cuvântel, spuse Adrian senin.

– Dar părinții tăi au fost emigranți coreeni, nu-i așa?

– Tocmai de aceea. Zâmbi încet. Au trebuit să învețe să spună „Fă-ți curat în cameră” în engleză. Am câștigat o grămadă de timp așa.

– Înțeleg.

– Îmi pare rău că v-am dezamăgit. Nici măcar nu-mi place coreeana. Știu, e greu de crezut.

– Deci avem măcar un lucru în comun, spuse Caston sec.

---

¹ Mici prăjituri servite în restaurantele cu specific chinezesc (*n. trad.*).

Erau de făcut o grămadă de lucruri și avea la dispoziție foarte puțin timp. Ambler nu se mai putea duce la oamenii lui Fenton pentru ajutor – nu și atunci când încerca să-i înșele. Ingeniozitatea și oportunismul trebuiau să înlocuiască un depozit bine aprovizionat.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Ambler reușise deja să adune o parte din lucrurile de care avea nevoie. Își stabilise cartierul general în cuibușorul de nebunii al directorului general Deschesnes de lângă stația Boucicault – era la fel de bun ca orice alt atelier improvizat. Desfăcu trei cutii de bulion, producând astfel trei discuri metalice. Pe spatele lor lipi un strat de spumă poliuretanică – pe care o luase din ambalajul unui radio cu ceas ieftin. Pungile de sânge le confecționează cu ajutorul câtorva prezervative din latex și cu o sticlă de sânge fals pe care o cumpăraseră de la un magazin de costume, Les Ateliers du Costume, din arondismentul 9.

După aceea desfăcu cu grijă două cartușe din cele care se foloseau pentru carabina pusă la dispoziție de armurierul lui Fenton. Treaba aceasta fu mai grea decât se așteptase. Cartușele erau de tip Lazzeroni, așa că glonțul era mai greu de scos din cartuș. Trebui să o scoată la capăt fără ajutorul instrumentelor potrivite acestui gen de treabă. Se descurcase cu câteva chei și un patent pe care le cumpăraseră de la o *quincaillerie*, un magazin de unelte din apropiere. Cartușele conțineau o cantitate mică de pulbere, așa că trebui să desfacă patru până reuși să strângă o cantitate suficientă.

După încă o oră și jumătate, reuși să termine întregul ansamblu: pungile de sânge legate deasupra încărcăturii de pulbere și micul fir legat la o baterie de nouă volți.

Când Ambler se întâlnește cu Laurel la etajul superior al

Centrului Pompidou, lipsise deja câteva ore bune, ocupat fiind cu punerea la punct a întregii recuzite pentru piesa de teatru – o farsă a morții menită să înlocuiască moartea însăși.

Prima reacție a lui Laurel atunci când începu să-i explice atent ce avea de gând fu una de neîncredere, dar nu după mult timp remarcabila ei stăpânire de sine își făcu simțită prezența. Totuși planul avea o problemă, care deveni din ce în ce mai clară pe măsură ce îi spunea despre ce este vorba. Observă și ea prezența acestei probleme.

– Dacă lumea vede cum este împușcat cineva, spuse ea, primul lucru pe care-l va face va fi să cheme o ambulanță.

Ambler se încruntă, se tot gândea la acest impas.

– O echipă medicală ar descoperi în mai puțin de două secunde că e vorba de o înscenare. Întregul plan s-ar duce de râpă. Și așa ceva nu se poate întâmpla. Trebuia să se gândească la o soluție, altfel întregul plan trebuia abandonat. *La naiba*, spuse el încet. Trebuie să folosim noi înșine o ambulanță. Totul va trebui planificat din timp. Trebuie să facem cumva rost de un șofer.

– Cumva? repetă Laurel. Țsta e unul dintre termenii aceia speciali folosiți de spioni?

– Nu mă ajuți deloc, Laurel, spuse el pe un ton aflat între reproș și acuzație.

– Asta-i problema, spuse ea. Sau poate chiar soluția. Trebuie să mă lași să te ajut. O să conduc *eu* ambulanța.

Privirea lui dură se topi într-una admirativă. Nu se mai obosi să o contrazică. Avea dreptate. Era singura cale. Cei doi continuară să discute detaliile planului în vreme ce mergeau braț la braț spre sud, în direcția Senei. Bărbatul în costum Brooks Brothers reapăruse. Era foarte important să nu pară grăbiți de ceva sau cineva. Fenton nu trebuia să suspecteze nimic. Poate că Laurel intrase în

horă, cum spusese ea, dar acum trebuia să se obișnuiască cu ideea că nu există o altă realitate. Trebuia să se obișnuiască să trăiască în această realitate, așa cum se obișnuise și el.

Se întoarse spre ea, privindu-i silueta micuță, părul castaniu și ondulat, ochii căprui și calzi cu străluciri verzi de topaz. De fiecare dată când îl privea, de câte ori îi puneă o întrebare, de câte ori îl strângea de braț simțea că avea încredere totală în el și că era gata să facă orice i-ar fi cerut.

– Bine, spusese ea. Deci acum tot ce mai avem de făcut e să facem rost de o ambulanță.

Ambler o privi topit de admirație.

– Ți-a spus cineva vreodată că înveți extraordinar de repede?

Clinique du Louvre era situată într-o clădire elegantă care ocupa aproape un cvartal întreg. Ferestrele de la parter erau largi, arcuite, iar cele de deasupra mai mici, dar și mai numeroase. Piatra bej, tăiată în blocuri mari care orna parterul, lăsa locul cărămizilor mai mici, dat tot bej, din care erau construite etajele. Clădirea era situată între Luvru, cel mai mare muzeu al Parisului, și Les Grands Magasins de la Samaritaine – cel mai mare magazin universal din oraș. Vizavi de ea, spre nord, se afla biserica Saint-Germain l'Auxerrois. Spre sud, la un cvartal distanță se afla Cheiul Luvrului, iar la câteva sute de metri depărtare era Point Neuf, podul care traversa fluviul. Locația era centrală, era ușor de ajuns aici din toate direcțiile. Era de asemenea locul perfect în care puteai găsi o ambulanță. Regulile stabilite de municipalitate impuseseră spitalului să se doteze cu un parc impresionant de vehicule medicale – fără a mai menționa personalul

medical supradimensionat – mult mai mare decât o cereau nevoile efective ale stabilimentului.

Ambler stătea singur în apropierea spitalului, impunându-și un calm glacial. Inhală mirosul de smoală al pavajului ud, fumul metalic al eșapamentelor. În aer se simțea foarte slab duhoarea organică de excremente canine, pentru că Parisul era plin de iubitori de câini și nu existau legi privitoare la obligația stăpânilor de a le curăța rahatul. Venise timpul pentru acțiune.

La semnalul lui, Laurel merse spre gardianul care stătea într-o cabină de sticlă la intrarea în parcare circulară. Era o turistă care dorea informații. Gardianul, un tip neplăcut la vedere, cu un nas asemănător cu ciocul unui papagal și cu un semn pe chelia aflată în plină expansiune, era singur în ghereta lui, înconjurat doar de un telefon, un calculator depășit și un carnețel spiralat în care nota intrările și ieșirile vehiculelor. Îi aruncă lui Laurel o privire uimită, dar nu ostilă. Pentru un bărbat închis într-o gheretă de paznic, vizita unei femei frumoase nu era deloc un eveniment neplăcut. Franceza ei era destul de săracă, la fel și engleza lui. Curând, ea desfășură o imensă hartă a orașului și i-o întinse în față.

În timp ce vederea paznicului cu nas de papagal era blocată de harta imensă, Ambler sări rapid peste bariera scundă și urcă rampa parcării, spre primul nivel al garajului. Se îndreptă spre un grup de ambulanțe Renault, vopsite într-un alb imaculat, cu dungi portocalii și inscripții albastre. Cele mai multe dintre ele erau carosate, cu garda joasă la sol și cu capota scurtă. Erau mașini folosite doar în caz de urgență, când ambulanțele obișnuite nu mai făceau față. Deși folosite foarte rar, se vedea că erau îngrijite cu regularitate, străluceau în lumina slabă a garajului. Alese o ambulanță micuță, care părea cea mai veche mașină din grup. Blocul de contact fu desfăcut

foarte repede. Mai încet mersese cu confectionarea unei chei potrivite, dar în zece minute treaba era terminată. Încercă noua cheie de mai multe ori, știind că hurelul motorului avea să se piardă printre celelalte zgomote ale garajului.

Dar satisfacția i se topi repede la gândul dificultăților care de-abia acum începeau. Prea multe lucruri puteau merge prost.

Două ore mai târziu, la hotelul Beaubourg, Ambler scoase carabina TL 7 și o desfăcu, asigurându-se că toate părțile componente erau unse bine și curate. Apoi o asamblă la loc, cu excepția amortizorului. Când era desfăcută, carabina încăpea cu totul într-o geantă de sport. Se schimbă într-un trening, își puse o pereche de pantofi de sport în picioare. Acum arăta de parcă ar fi urmat să meargă la sală. Ajuns în hol, îi făcu un semn cu mâna recepționarului.

– Le jogging, spuse el zâmbind.

Recepționarul râse, ridicând din umeri. Era evident ce gândește. *Americanii ăștia – obsedați de exerciții fizice.*

– Pe mai târziu, *monsieur* Mulvaney.

Laurel i se alătură câteva minute mai târziu în piața de lângă Centrul Pompidou și trecură în revistă rapid pașii pe care trebuiau să-i facă. Ambler mătură cu privirea de câteva ori piața. Nimic nu părea ieșit din comun, cel puțin el nu putea detecta nimic neobișnuit. Succesiunea etapelor operațiunii fusese stabilită: acum nu mai putea fi întreruptă.

La cinci fără un sfert își făcu apariția Benoit Deschesnes. Ca în majoritatea serilor, își începu plimbarea prin Grădinile Luxemburg, un parc imens, de douăzeci și cinci de hectare, plin de locuri de joacă și de liniște, situat în arondismentul 6. Ambler îl privi prin ochelarii

lui de soare, ușurat să vadă că mișcările demnitarului erau fluide. Părea pierdut în gânduri, și poate că așa și era.

Cu zeci de ani în urmă, i se povestise odată lui Ambler, membri ai Generației Pierdute vânau porumbeii din Grădinile Luxemburgului pentru a-și potoli foamea. Acum, în parc erau mai mulți copii decât artiști. Grădinile erau aranjate în cea mai pură tradiție franceză, copacii plantați în linii geometrice. Chiar și acum, iarna, copiii se puteau da într-un carusel străvechi sau puteau privi spectacole de teatru de păpuși la Grand Guignol.

Toate aceste scene nu zăboviră prea mult în mintea lui Ambler. Avea de gând să pună și el în scenă o piesă demnă de Grand Guignol. Se asigurase deja că urmăritorii lui erau prezenți, așa cum sperase că se va întâmpla. Americanul solid îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers se prefăcea că citește plăcile de pe soclurile statuilor. La câteva zeci de metri depărtare un mic grup de francezi îmbrăcați în blugi se distrau cu un joc de petanque, în timp ce alții stăteau aplecați deasupra tablelor de șah. Cu toate acestea parcul era aproape gol.

Aruncă din nou o privire spre Deschesnes, asigurându-se că acesta se deplasa conform instrucțiunilor primite, cu pardesiul descheiat, cu cămașa albă la vedere. Se așeză pentru un moment pe o bancă, părând să admire fântânile arteziene, care funcționau și acum, pe timp de iarnă. Ziua era senină, și soarele după-amiezii arunca umbre peste straturile de flori, acum goale. Fizicianul se înfioră.

Ambler spera că Deschesnes își amintește instrucțiunile. Exact deasupra micilor pungațe de sânge erau lipide de cămașă bucăți de lamă de ras, pentru a fi siguri că materialul cămășii avea să se rupă.

— Ține minte, îl avertizase el pe fizician, când se vor

declanșa încărcăturile, încearcă să nu te manifesti prea dramatic. Uită de ce ai văzut la televizor sau în filme. Nu te arunca în spate, nu te prăbuși în față, nu îți duce mâinile la piept. Alunecă încet la pământ, ca și cum ai fi cuprins de o mare oboseală. Ambler știa că, deși discurile de metal îl vor proteja de micile explozii ale prafului de pușcă, bărbatul avea să fie speriat de acestea, care oricum aveau să fie destul de dureroase, indiferent de câte măsuri de precauție și-ar fi luat. Țsta era un lucru bun – reacția lui la „împușcături“ avea să fie cu atât mai convingătoare.

Dură câteva minute până când Ambler îl descoperi pe tipul care urmărea întreaga scenă prin binoclu de la una din ferestrele unui apartament elegant care dădea spre parc. Bărbatul nu putea să vadă decât spatele lui Deschesnes în momentul acesta, dar avea să fie suficient. Doar un alt profesionist ar fi putut să-și dea seama că Ambler era altceva decât un tip dornic să facă puțină mișcare, un bărbat simplu, îmbrăcat în trening și cu o geantă de sport pe umăr. Ambler continuă să scaneze zona până când o văzu și pe bruneta în haină de culoare închisă. Apoi așteptă ca evenimentele să-și urmeze cursul.

Ei erau spectatorii lui, deși nu putea să jure că nu mai existau și alții. După ce se asigură că niciunul dintre civili nu era atent la el, Ambler dispăru în spatele unui tufiș aflat la o depărtare de douăzeci de metri de fântâna arteziană și începu să-și assembleze carabina. Acum îl vedea din nou foarte clar pe Deschesnes. Deschise micul aparat de emisie-recepție pe care-l avea în geantă și, ținând microfonul aparatului foarte aproape de gură, șopti:

– Deschesnes, dacă mă auzi atinge-ți urechea.

Câteva fracțiuni de secundă mai târziu fizicianul făcu cum i se spusese.

– O să număr încet, descrescător, de la cinci. Când

ajung la unu apasă pe butonul aparatului pe care-l ai în buzunar și declanșează circuitul. Nu-ți fie teamă. Totul are să se termine repede. Se uită împrejur. O tânără trecu pe lângă bancă și își continuă drumul. Un alt grup de persoane se apropia, era la vreo treizeci de metri distanță. Aveau să fie niște martori foarte buni. Ridică pușca și scoase țeava câțiva centimetri din tufiș. Voia ca bruneta lui Fenton să o poată vedea. Cinci, patru, trei, doi, unu... Trase două focuri, apoi încă unul. De fiecare dată când apăsa trăgaciul se auzi un sunet asemănător unui scuipat, sunetul specific unei puști cu amortizor. Un mic nor de fum își făcu apariția la gura țevii. Niciun om n-ar fi putut vedea că din pușcă nu ieșise de fapt niciun proiectil.

Într-o sincronizare perfectă, pe cămașa albă a lui Deschesnes apărură o pată roșie, apoi încă două. Deschesnes gemu greu – Ambler văzu prin luneta armei expresia surprinsă de pe fața fizicianului – și se prăbuși de pe bancă. Petele roșii de pe cămașă erau foarte vizibile, și se întindeau cu repeziciune.

Bărbații care jucau petanque văzură ce se întâmplase și fugiră primii spre trupul căzut, apoi, dându-și seama de pericol, se îndepărtară repede de acesta. Ambler demontă rapid pușca și o puse în geantă. Apoi așteptă. Timp de un minut lung nu se întâmplă nimic. Apoi auzi sunele unei ambulanțe. Scoase din geantă un halat alb și-l îmbrăcă. Laurel opri ambulanța, așa cum stabiliseră, apoi alergă spre trupul căzut.

Ambler fugi și el spre ambulanță, cu poalele halatului alb fluturând în spatele lui, și apucă rapid o targă. Nu dură mai mult de treizeci de secunde. Când ajunsese lângă trup, Laurel, îmbrăcată cu un halat alb, ca și el, era palidă, uitându-se mută la Benoit Deschesnes.

– E mort, spuse ea cu o voce tremurătoare.

– Sigur că da, spuse Ambler și săltă trupul greu pe targă.

Ceva nu era în regulă.

– Nu, vreau să spun că e mort de-a binelea. Laurel îi aruncă o privire îngrozită.

Ambler se simțea de parcă ar fi înghițit gheață. *Era imposibil.*

Și totuși, trupul avea amorțeala și greutatea unui cadavru.

– Trebuie să-l luăm de aici, murmură Ambler, cu ochii țintă pe bărbatul căzut la pământ. Atunci văzu rana.

Prin părul bărbatului se scurgea un firicel de sânge, dintr-o zonă marcată de un smoc de păr năclăit. Ambler pipăi scalpul cu degetele, simțind cum îl cuprinde amețeala. La câțiva centimetri deasupra frunții descoperi o mică gaură, făcută probabil de un glonț de calibru mic. Tipul acela de împușcătură cauza o sângerare foarte mică, superficială, dar însemna moarte instantanee. O astfel de împușcătură nu ar fi putut veni decât de undeva de deasupra – și în jur erau nenumărate locuri unde s-ar fi putut plasa un lunetist. Cineva, plasat undeva în parc sau într-una dintre clădirile care înconjurau parcul, îl împușcase în cap pe inspectorul-șef al ONU în domeniul armelor nucleare.

Amorțiți, cei doi duseră cadavrul la ambulanță cât de repede putură. Nu putea fi lăsat acolo, pungile de sânge fals l-ar fi dat de gol pe Ambler. Și totuși, trecuse prea mult timp. Vehiculul atrăsese deja o mulțime de curioși. Ambler închise ușile din spate ale mașinii și începu să-i scoată hainele lui Deschesnes. Dezlipi pungile de sânge și-i șterse urmele de lichid de pe piept.

Se auziră câteva bătăi puternice în ușa din spate a ambulanței. Ambler ridică privirea.

– *Ouvrez la porte! C'est la police!*¹

De ce? Oare unul dintre polițiști voia să meargă cu ei până la spital? Oare asta era procedura standard? Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Erau doi americani într-o ambulanță furată, cu un cadavru înăuntru. Ambler se mișcă rapid spre partea din față a mașinii și se strecură în scaunul șoferului. Motorul încă mergea. Plănuiseră să iasă din Paris prin Bois de Boulogne, unde Deschesnes parcase o mașină închiriată. Acum nu mai avea niciun rost să meargă acolo. Dar trebuiau să meargă *undeva*. Băgă în viteză. Nu era momentul pentru o discuție cu cei din *gendarmerie*.

Ambler se uită în oglinda retrovizoare la scena pe care o lăsa în urmă. Un polițist striga ceva furios într-o stație de emisie-recepție. La marginea parcului, la mică distanță de un grup de oameni, bruneta lui Fenton vorbea la telefonul mobil. Ambler spera că raportează că el își îndeplinise misiunea. Dar peste umărul ei mai observă ceva care îi îngheță sângele în vine.

Acolo, la zece metri în spatele agentei lui Fenton, amestecat într-un grup de curioși, se afla un bărbat a cărui față și-ar fi dorit să nu o recunoască. Fața unui chinez. Un tip mărunțel, chipeș.

Ucigașul de la hotelul Plaza.

17

Washington, D.C.

Clădirea principală a Departamentului de Stat al Statelor Unite ale Americii era situată pe strada C, la numărul 2201. Era vorba de fapt de două clădiri lipite una de

---

¹ Deschideți ușa! Poliția! – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

cealaltă, una construită în 1939, cealaltă în 1961 – una la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, cealaltă la apogeul Războiului Rece. Orice organizație are o istorie proprie, o memorie instituțională, ascunsă, păstrată bine între zidurile clădirii și uitată în afara lor. La Departamentul de Stat existau săli de conferințe și amfiteatre care purtau numele unor demnitari cunoscuți și decedați – exista, de exemplu, sala Loy Henderson, botezată așa în onoarea directorului însărcinat cu problemele din Africa și Orientul Apropiat care-și desfășurase activitatea în anii 1940. Mai era o sală largă botezată după John Foster Dulles, secretarul de stat din perioada anilor cruciali din timpul Războiului Rece. Totuși, în adâncurile clădirii noi se aflau câteva săli de conferințe secrete, care nu aveau niciun nume, ci doar un indicativ format dintr-un număr și o literă. Cea mai securizată cameră dintre acestea era cunoscută sub numele de 0002A, și un vizitator care s-ar fi nimerit din întâmplare pe la subsol ar fi presupus că respectiva cameră era un fel de magazie destinată depozitării materialelor de întreținere, la fel cum era cazul cu celelalte camere din zonă. Încăperea se afla la capătul unui coridor vopsit într-un gri-cenușiu, de-a lungul căruia erau trase conducte arămii, învelite în folie de aluminiu, luminat de tuburi de neon. Întâlnirile care se desfășurau aici nu beneficiau de serviciile obișnuite – cafele, fursecuri etc. Întâlnirile de aici trebuiau îndurate, nu savurate și orice le-ar fi putut prelungi artificial era îndepărtat.

Cu siguranță, întâlnirea din această dimineață nu bucura pe nimeni.

Ethan Zackheim, liderul echipei care tocmai fusese formată, îi privi pe cei opt oameni așezați în jurul mesei, căutând pe fețele lor eventuale semne ale unui dezacord tăcut. Era atent la eventuala apariție a așa-numitei „gândiri de grup” – tendința pe care o aveau uneori grupurile de

persoane de a gândi la fel, de a ajunge la o interpretare unitară a faptelor, interpretare în care dovezile erau echi-voce, ambigue.

– Toată lumea are încredere în evaluările pe care le-am auzit până acum? întrebă el. Nu auzi decât mormăituri aprobatoare. Abigail, spuse Zackheim întorcându-se spre o femeie cu oase mari, care purta o bluză cu guler înalt. Ești sigură de interpretarea pe care ai dat-o semnalelor primite?

Femeia dădu din cap, bretonul castaniu rămânându-i imobil.

– Confirmă faptele, sublinie ea, dar nu oferă o concluzie. Dar dacă o combinăm cu alte fluxuri de date pe care le-am primit, ridică nivelul de încredere pe care-l putem avea în sursă.

– Echipa ta de la Imagini ce spune, Randall? Se întoarse către un tip tânăr, slăbuț, alb la față, îmbrăcat cu un sacou albastru, care stătea la masă cu umerii căzuți.

– Au verificat-o din douăzeci de unghiuri diferite, spuse Randall Denning, expertul în imagini. Este autentică. Am observat subiectul, pe care oamenii lui Chandler l-au identificat ca fiind Tarquin, aterizând la Dorval, în Montreal, cu doar câteva ore înainte de asasinarea lui Sollinger. Putem confirma autenticitatea înregistrărilor video. Nu vedem vreo marjă semnificativă de eroare. Îi dădu lui Zackheim fotografiile făcute în Montreal. Acesta se uită la ele, conștient că nu putea descoperi ceva care să fi scăpat experților în imagini, care aveau la dispoziție metode de analiză asistată de computer. La fel și în fotografia aceasta, făcută în Grădinile Luxemburg în urmă cu mai puțin de patru ore, continuă expertul.

– Fotografiile pot fi înșelătoare, nu? spuse Zackheim și îi aruncă o privire întrebătoare.

– Nu e vorba numai de fotografie, ci de abilitatea

noastră de a o interpreta, abilitate care a devenit în ultimii ani mult mai sofisticată. Computerele noastre pot analiza fiecare amănunt în parte, putem face o analiză a marginilor, o evaluare a gradului de saturație și să detectăm variații pe care nu le-ar putea vedea nici cei mai mari experți.

– În engleză, fir-ar să fie! îl întrerupse Zackheim.
Denning ridică din umeri.

– Consideră această imagine un pachet uriaș de informații. Ramurile unui copac, scurgerile de sevă, mărimea frunzelor, toate lucrurile astea se schimbă în fiecare zi. Un copac simplu se schimbă în fiecare zi. Aici, în această fotografie, sunt o grămadă de obiecte complexe – terenul are un model aparte, umbrele care nu numai că servesc la identificarea orei exacte la care a fost făcută fotografia, ci ne și furnizează informații despre configurația în care sunt dispuse mii de obiecte discrete. Bătu cu vârful unui bețișor negru în colțul din dreapta jos al fotografiei. Când am mărit această parte, am descoperit un capac de sticlă de băuturi răcoritoare la aproximativ trei centimetri de poteca pietruită. Un capac de Orangina, mai exact. Cu o zi înainte capacul acela nu era acolo.

Zackheim se trezi bătând darabana cu degetele pe masă.

– Mi se pare o analiză destul de slăbuță...

– „Detritus diurn“, așa se numesc detaliile de genul ăsta în jargonul folosit în departamentul meu. Tocmai aceste detalii fac posibilă arheologia vremurilor curente.

Zackheim îl fixă cu o privire dură:

– Suntem pe cale de a face ceva la fel de serios și de ireversibil ca și o operație pe cord deschis. Vreau să fiu sigur că am lămurit toate aspectele. Trebuie să fim siguri că am analizat și înțeles totul înainte de a-l declara pe Tarquin „fără scăpare“

– Certitudinea este posibilă în manualele de aritmetică pentru liceu. Cel care vorbise era un tip burtos, cu un cap rotund împodobit cu o pereche de ochelari cu rame negre, groase. Numele lui era Matthew Wexter, și era veteranul Biroului de Informații și Studii din cadrul Departamentului de Stat. Ocupa postul acela de mai bine de douăzeci de ani. Era un bărbat prietenos, cu o ținută neglijentă. Era de asemenea posesorul unui intelect formidabil, pe care unul dintre secretarii de stat îl comparase cu o combină; avea o abilitate uimitoare de a absorbi cantități mari de informații complexe și de a le distila în enunțuri exacte și la obiect. Putea transforma datele în decizii și nu se temea să acționeze. În Washington mințile de calibrul acesta erau la mare căutare, deci cu atât mai mult prețuite. Certitudinea nu există în lumea reală a luării deciziilor. Dacă vrem să așteptăm până când vom fi complet siguri, acțiunile noastre vor întârzia până în punctul în care vor deveni irelevante. După cum ne spune și vechiul proverb, lipsa deciziei este o decizie în sine. Nimeni nu poate decide în lipsa informațiilor. Dar nici nu poate aștepta până când are informații complete. Este un moment între cele două termene în care trebuie să se acționeze, și integritatea procedurală tocmai în asta constă, în alegerea judicioasă a momentului de acțiune în prezența unor informații parțiale.

Zackheim se strădui să-și ascundă iritarea. De când nu se știe cine intitulase această teorie „Principiul lui Wexler“ analistul nu pierdea nicio ocazie de a-l recita.

– După părerea ta, am ajuns la acest moment?

– În opinia mea, am trecut de mult de el. Se întinse și își înăbuși un căscat. Aș mai vrea de asemenea să atrag atenția asupra semnelor de întrebare care planează peste fostele angajamente pe care le-a primit. Această persoană

trebuie oprită. Discret. Înainte să apuce să strice reputația angajatorilor săi.

– Cred că vrei să spui a *foștilor* săi angajatori. Zackheim se întoarce din nou spre slăbănogul alb la față, cu sacou albastru. Identificarea este corectă?

– Foarte corectă, spuse Randall Denning. După cum am mai discutat, Tarquin și-a schimbat fizionomia prin intermediul chirurgiei plastice....

– Tipic pentru agenții care lucrează pentru inamic, adăugă Wexler.

– Dar indicii faciali rămân constanți, continuă Denning. Nu poți modifica distanța dintre cavitățile orbitelor sau curbura osului supraorbital. Nu poți schimba curba mandibulei și a maxilarului fără să distrugi dentiția subiectului.

– Asta ce *dracu'* mai vrea să însemne? lătră Zackheim.

Expertul în imagini aruncă o privire în jurul lui.

– Ideea e că prin chirurgie plastică nu se poate schimba structura osoasă a craniului. Nasul, obrații, bărbia, toate acestea sunt protuberanțe superficiale. Sistemele computerizate de analiză și identificare facială pot fi setate să ignore aceste aspecte și să focalizeze asupra elementelor care nu pot fi schimbate. Îi întinse lui Zackheim încă o fotografie. Dacă ăsta e Tarquin – în imagine apărea un bărbat în jur de treizeci și ceva de ani, singurul occidental dintr-o mulțime de asiatici –, atunci și aici tot el e. Bătu cu vârful bețișorului de ebonită în fotografia făcută de sistemul de securitate de la aeroportul din Montreal.

Directorul adjunct al Operațiunilor Consulare, Franklin Runciman, nu spusese prea multe la această întâlnire. Era un bărbat cu aspect dur, neșlefuit, cu ochi albaștri, pătrunzători, cu sprâncene dese și cu trăsături puternice. Costumul pe care-l purta părea scump, un material

gri-albăstrui cu un model subtil de carouri. Stătea privind intens întreaga scenă.

– Nu văd niciun motiv pentru care am putea să amânăm luarea unei decizii, spuse el într-un final.

Zackheim fusese uimit, ba chiar iritat de decizia lui Runciman de a participa la această întâlnire. Comanda echipei îi fusese atribuită lui Zackheim, dar prezența unui ofițer superior nu putea decât să-i submineze autoritatea. Acum îi aruncă directorului adjunct o privire expectativă.

– O să dăm alarma în toate posturile noastre, spuse tipul de la Operațiuni Consulare. Va trebui alcătuită o echipă „de recuperare” – pronunțase cuvintele cu un ușor dezgust – și trimisă la fața locului. Capturare sau eliminare.

– Eu zic să colaborăm și cu alte agenții, spuse Zackheim, strângând din dinți. FBI, CIA.

Runciman clătină ușor din cap.

– O să le cerem ajutorul dacă o să avem nevoie de el, dar deocamdată n-are rost să-i deranjăm pe colegii noștri americani. Eu sunt mai de modă veche. Întotdeauna am crezut în principiul autocorecției. Făcu o pauză și-și îndreptă privirea pătrunzătoare spre Ethan Zackheim. Noi, cei de la Operațiuni Consulare, ne curățăm singuri rahatul.

18

Paris

Când se întâmplase, și ce se întâmplase, mai exact? Peste tot erau surprize. Una dintre aceste surprize era chiar Laurel. Trecuse încă o dată printr-o experiență cutremurătoare, și totuși nu avusese prea mult de suferit. Rezistența ei era remarcabilă și îi dădea și lui încredere. Aproximarea morții nu făcuse decât să dea o mai mare

greutate sentimentelor care deja existau latent în ei. Frica era unul dintre aceste sentimente, dar mai erau și altele. Ambler își dădu seama că începuse, din ce în ce mai des, să gândească la persoana întâi plural. Acum, acolo unde fusese un *eu* era plasat un *noi*. Era o chestie compusă din cuvinte și priviri, din emoții împărtășite – bucurii și tristeți, din durere și din lipsa durerii. Și din răs tăcut. Era un lucru foarte delicat, dar el nu cunoscuse nimic mai puternic.

Părea un miracol în miniatură. Reușiseră să creeze o normalitate acolo unde așa ceva n-ar fi putut exista nicio-dată. Vorbeau, conversau de parcă s-ar fi cunoscut de ani buni. În somn, corpurile li se înlănțuiau firesc, cu membrele împletite delicat, de parcă ar fi fost făcuți unul pentru celălalt. Noaptea trecută își dăduse și mai bine seama de asta. Când trupurile li se împreunau atunci când făceau dragoste, trăiau clipe de fericire și, din când în când, ceva mai puternic decât fericirea, ceva foarte apropiat de beatitudine.

– Mă faci să mă simt în siguranță, spuse Laurel la puțin timp după ce se băgaseră în pat. Crezi că asta poate fi considerată o insultă?

– Nu, deși s-ar putea să-ți provoci astfel destinul, replică Ambler cu un zâmbet. Se gândise să schimbe hotelul, dar respinsese această idee. Riscurile pe care le implica o nouă înregistrare erau mai mari decât cele implicate de rămânerea aici.

– Dar tu știai deja ce simt, nu-i așa?

Ambler nu-i răspunse.

– E ciudat, spuse ea. Mă simt de parcă tu ai ști tot ce e de știut despre mine, deși așa ceva nu este posibil.

Ariadna mea, se gândi el. *Frumoasa mea Ariadnă*.

– Sunt fapte și adevăruri. Nu cunosc faptele, dar poate că știu unele adevăruri.

– Asta datorită modului tău de a vedea oamenii, spuse ea. Probabil că pe unii chestia asta îi face să se simtă inconfortabil. Nu le place să se știe „citiți“ Făcu o pauză. Cred că așa ar trebui să mă simt și eu. Ca și când mi s-ar vedea chiloții, numai că de o mie de ori mai rău. Dar nu mă simt așa. Nu m-am simțit niciun moment așa. E foarte ciudat. Poate că nu-mi pasă că mi se văd chiloții atunci când tu ești prin preajmă. Poate că vreau să mă vezi exact așa cum sunt. Poate că am obosit să mă las văzută de bărbați care văd doar ce vor ei să vadă. Poate că m-am săturat să fiu privită ca o amenințare.

– Sunt o mulțime de lucruri de văzut, spuse Ambler, zâmbind și o trase mai aproape de el.

Ea își împlăti din nou degetele cu ale lui.

– Asta îmi aduce aminte de ceea ce spun copiii câteodată: „Știu că știi că știu că știi...“ Pe față îi apărură un zâmbet slab, de parcă zâmbetul de pe față lui Ambler s-ar fi întins și pe a ei. Spune-mi ceva despre mine.

– Cred că ești una dintre cele mai sensibile persoane pe care le-am cunoscut, spuse Ambler calm.

– Ar trebui să mai ieși și tu în lume. Zâmbi.

– Când erai mică, erai diferită de ceilalți, nu-i așa? Nu erai neapărat o persoană izolată, dar poate aveai abilitatea de a vedea lucruri pe care alții nu le puteau vedea, inclusiv de a te vedea pe tine. Aveai abilitatea de a trage camera un pic mai în spate, cum se spune.

Laurel nu mai zâmbea. Se uita transfigurată la el.

– Ești o persoană foarte grijulie, și, de asemenea, o persoană cinstită. Dar ți-e greu să lași oamenii să ajungă la inima ta, ți-e greu să-i lași s-o cunoască pe adevărata Laurel Holland. Dar după ce ai lăsat pe cineva să-ți intre în suflet, cel puțin în ceea ce te privește e o chestie definitivă. Ești foarte loială în sensul ăsta. Nu te împriete-

nești repede cu nimeni, dar când te împrietenești, relațiile sunt foarte puternice, pentru că sunt reale și nu superficiale. Poate câteodată îți dorești să fi putut să închei o relație cu mai mare rapiditate, poate astfel ai putea să ieși și să intri în acea relație după bunul plac, așa cum fac ceilalți oameni. Ambler făcu o pauză. Înțelegi ce vreau să spun?

Ea dădu tăcută din cap.

– Cred că ești o persoană în care se poate avea foarte multă încredere. Nu ești o sfântă – uneori poți fi egoistă, alteori te înfurii repede și te descarci pe persoanele apropiate. Dar atunci când e nevoie de tine, ești *acolo*. Înțelegi importanța prieteniei. Pentru tine este important să pari că ai situația sub control, dar deseori simți că nu se întâmplă așa. Este aproape un efort de voință din partea ta, o dovadă de disciplină să fii mereu calmă și să controlezi situația, ceea ce pentru tine înseamnă și să te controlezi pe tine.

Clipi încet, dar rămase tăcută.

– Au existat momente în trecutul tău când ai fost prea sinceră în legătură cu sentimentele tale, continuă Ambler. Când ai descoperit o parte prea mare din tine. Și asta te-a făcut să acționezi cu precauție câteodată, ba chiar cu o oarecare rezervă.

Laurel inspiră adânc, apoi lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni.

– Ți-a scăpat un singur lucru, sau poate că ai fost tu prea politicos pentru a aduce vorba despre el, spuse ea încet. Ceva suna ciudat în vocea ei. Ochii îi erau foarte apropiați de ai lui, și el îi putu vedea pupilele dilatându-se.

Ambler își apăsă gura peste a ei și o cuprinse în brațe, un sărut lung și lent, un act de iubire în cel mai curat sens al cuvântului.

– Anumite lucruri nu trebuie puse în cuvinte, șopti el după o vreme, și simți – *știu* – că strălucirea care-l umpluse pe el o umpluse și pe ea în aceeași măsură, caldă, ca și cum înăuntrul lor ar fi răsărit zorile.

Mai târziu, în vreme ce stăteau întinși, uzi de transpirație pe cearșafurile mototolite, ea se uită spre tavan și începu să vorbească:

– Tatăl meu a luptat în Vietnam, spuse ea, părând că era cu mintea departe. A fost un om bun, cred, dar bolnav, aproape la fel de bolnav cum avea să fie și soțul meu. Ai putea crede că sunt atrasă de tipul ăsta de oameni, dar eu nu cred că e așa. Pur și simplu s-a întâmplat să-i am în viața mea.

– O lovea pe mama ta?

– Niciodată, spuse ea răspicat. *Niciodată*. Dacă ar fi ridicat măcar o dată mâna la ea, ar fi pierdut-o pentru totdeauna, și el știa foarte bine chestia asta. Unii oameni vorbesc despre o furie incontrollabilă. Numai foarte puțini dintre oamenii furioși sunt total incontrollabili. Valurile udă plaja, dar nu trec de sacii de nisip. Majoritatea oamenilor au într-un fel sau altul un baraj de saci de nisip în viața lor. Sunt lucrurile pe care nu le spui, cele pe care nu le faci. Tata a crescut la o fermă de vaci, și dacă ar fi fost după el, eu aș fi crescut cu ciubărul de lapte în mână. Dar avea de întreținut o familie. Și trebuia să facă față unui anume gen de realități economice. Așa că am crescut într-o suburbie din Virginia, undeva în apropiere de Norfolk. El lucra într-o întreprindere de echipamente electrice, mama lucra ca recepționeră la cabinetul unui doctor.

– Poate că așa ai devenit tu atrasă de profesia medicală.

– De suburbiile profesiei medicale. Laurel închise

ochii pentru câteva momente. Locul în care am crescut nu era cine știe ce, dar avea o școală bună, și pentru ei lucrul acesta conta foarte mult. Probabil și pentru că se predau cursuri de artă. S-au gândit că o să-mi placă acolo. Mamei îi păsa foarte mult de chestia asta. Poate prea mult. Întotdeauna crezuse că tata ar putea să ajungă mai departe, să facă mai multe cu viața lui. Îl tot bătea la cap să ceară la serviciu o mărire de salariu, o promovare, ceva de genul ăsta. Asta până într-o bună zi când a ajuns să vorbească cu niște oameni de la uzina respectivă – probabil la o acțiune caritabilă organizată de școală, sau ceva asemănător – și asta a fost. La început n-am făcut legătura, dar bănuiesc că a aflat că cei de la uzină îl țineau pe tata pe statul de plată mai mult din amabilitate, pentru serviciile făcute țării în Vietnam și așa mai departe. Deci nu se putea aștepta prea curând la vreo promovare. După asta mama s-a schimbat puțin. Cred că la început a fost tristă, apoi s-a consolată cu ideea. Ca și când ar fi renunțat cu totul la el, dar așa își așternuse, acum așa trebuia să doarmă.

– Și astfel ai rămas tu.

– Ca vehicul al speranțelor ei? Mda. În vocea ei își făcu simțită prezența o urmă de amărăciune. Și când am câștigat primul premiu Oscar i-am mulțumit în fața camerelor de luat vederi și a unui miliard de telespectatori. Vezi, deci, ce s-a ales de îndeplinirea viselor ei.

– A murit, nu-i așa? întrebă el cu blândețe. Amândoi au murit.

– Cred că n-a fost niciodată mai mândră decât atunci când m-a văzut interpretând rolul Mariei din „West Side Story“ pe scena liceului, spuse Laurel, cu vocea sugrumată. Ambler văzu că ochii i se umeziseră. Se întoarse spre el, dar în vocea ei se ghicea distanța provocată de amintirea a ceva întâmplat demult. Încă îl mai pot auzi

pe tata strigând și fluierând când s-a lăsat cortina, și bătând cu piciorul în pământ. Dar când se îndreptau spre casă, s-a întâmplat.

– Nu trebuie să-mi spui asta, Laurel.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, udând perna pe care o avea sub cap.

– La o intersecție era un petic de gheață pe șosea, și un camion derapase acolo, dar tati nu era prea atent. Băuse și două beri, erau amândoi fericiți. Conducea o dubiță a uzinei, plină cu echipamente electrice. Cabina a preluat tot șocul izbiturii, și echipamentul a venit peste ei, strivindu-i complet. Au fost internați în spital, unde au stat în comă încă vreo două zile, apoi s-au stins amândoi, în decurs de o oră.

Strânse din pleoape, încercând să îndepărteze lacrimile, străduindu-se să-și recapete controlul.

– Poate asta m-a schimbat. Poate nu. Dar a devenit o parte din mine, știi? O picătură de dioxină într-un bazin.

Femeia fusese bandajată și vindecată de timp, Ambler știa asta, dar nu era genul de rană care se putea vindeca complet vreodată. Ambler mai știa și cât de important era pentru ea că el știa. Voia s-o cunoască – avea nevoie de asta, nu doar s-o vadă așa cum era, ci și să știe cum a ajuns să fie persoana care era. Își dorea să-i dezvăluie, să-i împărtășească adevărata ei identitate. Era o identitate compusă dintr-o sută de mii de bucăți, ca un mozaic, o sută de mii de întâmplări și de amintiri, și cu toate acestea era un tot unitar. O entitate care era a ei – nu, o entitate care era *ea*.

Ambler simți o senzație ciudată, pe care n-o recunoscu decât mai târziu ca fiind invidie.

Era oare posibil să te bucuri de protecție fără să suferi din cauza izolării? Era un fel de paradox Zen, se gândi președintele Liu Ang. Desigur, uneori Zhongnanhai, care era un oraș în interiorul altui oraș, îi dădea uneori această senzație de izolare. Asemeni împăratului Kuang-hsü, închis în splendida lui captivitate, președintele se întreba uneori dacă nu trăia într-o cușcă aurită, sau măcar cu barele lăcuite. Totuși, ar fi fost o dovadă de egoism din partea sa dacă nu și-ar fi luat măcar niște măsuri elementare de precauție: miza jocului era imensă, mai mare decât viața lui. Dar exact din aceleași considerente nu putea accepta sugestia de a evita toate aparițiile publice din afara țării, cum ar fi de exemplu vizita pe care avea să-o facă la Forumul Economic Mondial. Dacă ar fi ascultat de acel consiliu al fricii, ar fi pierdut toată forța de care avea nevoie pentru a-și pune în aplicare planul de reforme. Privirea președintelui alunecă pe fereastră. Pe timpul iernii Lacul Nordic și cel Sudic păreau poleite și inerte, asemenea ochilor unui gigant mort, se gândi Liu Ang. Se simți străbătut de un fior; familiaritatea nu putea înlătura totul pulsul omniprezent al istoriei.

Da, cea mai mare grijă a lui trebuia să fie respectarea agendei sale de lucru – destinul lui. Asta trebuia să-l preocupe mai mult decât propria viață. Ar fi fost un prost dacă ar fi sacrificat-o pe prima pe altarul celei de-a doua. Dacă moartea lui era calea prin care se putea ajunge într-o nouă eră, o eră a libertății și a democrației pe care și-o dorea atât de mult, spera că va avea curajul psihic să o accepte. Totuși, în momentul acesta părea că existența lui dădea mai multe șanse victoriei; spera că această credință nu își avea obârșia în vanitate. În plus, dacă ar fi căzut în păcatul vanității, *jiaohua de nongmin* era întotdeauna aco-

lo să-l aducă pe calea cea dreaptă. Toți se temeau de limba ascuțită a țaranului – unii spuneau că era așa de ascuțită pentru că și-o mușcase de-a lungul atâtor ani –, dar *jiao-hua de nongmin* nu se temea de nimeni.

Tânărul președinte se uită la fețele familiare ale celor care se adunaseră în jurul mesei lăcuite – fețe familiare, străbătute de familiarele cute ale îngrijorării.

Chao Tang, de la Biroul Doi din cadrul Ministerului Securității Statului, arăta foarte serios în dimineața asta.

– Avem informații noi, spunea el.

– Adevărate, sau doar noi? Întrebă Liu Ang voios.

– Mă tem că și noi, și adevărate. Tovarășului Chao nu-i prea ardea de glumă, dar, pe de altă parte, rareori îl vedea cineva vesel. Scoase dintr-o mapă de piele o serie de fotografii și i le arată lui Liu Ang mai întâi, apoi și celorlalți de la masă. Iată-l pe bărbatul căruia i se spune Tarquin, spuse tovarășul Chao. Sunt făcute în Canada, la întâlnirea G7, cu două zile în urmă. Doar cu câteva minute înainte fusese asasinat un membru al delegației europene, Kurt Sollinger. Un prieten de-al nostru, din punct de vedere economic, o persoană care a muncit din greu la redactarea unui contract economic care ar fi facilitat comerțul dintre țara noastră și Uniunea Europeană.

Bărbatul care stătea la stânga lui Liu Ang, cel care vorbea încet, consilierul pe probleme de securitate internă, clătină grav din cap.

– Când bufnița omoară găina, fermierul înțelept trebuie să ia măsuri împotriva bufniței.

– Credeam că bufnițele sunt pe cale de dispariție, spuse președintele precaut.

– Încă nu, dar ar putea fi, dacă nu sunt luate anumite precauții. Măcar atâta lucru aveți în comun, pufni Wan Tsai, bătrânul și ironicul mentor al președintelui. Ochii

mari îi străluceau prin lentilele ochelarilor cu rame de sârmă.

– Și iată încă o fotografie cu Tarquin, reluă expunerea tovarășul Chao, făcută în Grădinile Luxemburg, în Paris, cu câteva minute înainte ca directorul general al AIEA, Benoit Deschesnes, să fie împușcat. Din întâmplare, doctorul Deschesnes pregătea un raport de inspecție care ar fi statuat că acest regim politic nu a contribuit la proliferarea armelor nucleare.

Consilierul cu voce înceată părea și mai îngrijorat.

– Iată un asasin care amenință chiar viitorul securității Chinei.

– Întrebarea vitală, spuse Liu Ang, este: *de ce?*

– E o abordare optimistă. Întrebarea vitală este: *când?* Tovarășul Chao puse două fotografii cu Tarquin una lângă alta. Asta este o fotografie a lui Tarquin făcută înainte de incidentul din Chuanghua. Asta este făcută în Canada.

– Hei, dar sunt două persoane diferite, spuse președintele.

– Nu, spuse tovarășul Chao. Analistii noștri au cercetat imaginile, evaluând acele aspecte ale fizionomiei care nu pot fi schimbate – distanța dintre ochi, distanța de la ochi la gură, și așa mai departe – și au ajuns la concluzia că este vorba de același om. Și-a schimbat înfățișarea în încercarea de a-și induce inamicii în eroare, evident. Unele rapoarte spun că și-a făcut operație estetică și a devenit liber profesionist. Altele insistă că se află în continuare în subordinea guvernului.

– Sunt multe feluri în care o persoană poate lucra în subordinea guvernului, spuse *jiaohua de nongmin*.

Președintele Liu Ang se uită la ceas.

– Mulțumesc pentru noutăți, domnilor, spuse el. Dar nu mai pot sta, o să întârzii la întâlnirea cu Comitetul Industrial al Armatei Populare de Eliberare. Și cred că nu

le-ar pica prea bine asta. Se ridică în picioare, făcu o plecăciune scurtă și plecă.

Totuși, întâlnirea nu se încheie aici.

– Hai să ne întoarcem la întrebarea președintelui, spuse Wan Tsai. Haideți să n-o dăm la o parte. Foarte simplu: de ce?

– Este într-adevăr o întrebare importantă, spuse bărbatul cu părul alb, cunoscut și ca țăranul isteț, întorcându-se către tovarășul Chao. Vreau să vă întreb așa, în particular, de ce asasinul mai este încă în viață? Când ne-am întâlnit ultima oară spuneți că veți lua măsuri.

– Poate că este mai isteț chiar și decât dumneavoastră, spuse tovarășul Chao încet.

Paris

Arondismentul 14, care se întinde de la Boulevard de Montparnasse, fusese odată preferat de comunitatea americană din Paris. Și totuși, Ambler se îndoia că acesta fusese motivul pentru care Fenton își cumpărase acolo o casă conspirativă – sau una dintre casele lui conspirative, pentru că Ambler suspecta că avea mai multe. Străduțele cu sens unic și arterele mai importante legau aeroportul Orly de zonele industriale dinspre sud. Protestatarii, definitorii pentru Paris, la fel cum boschetarii sunt definitorii pentru New York, preferau să se adune în Denfert Rochereau, la intersecția arterelor principale. Dar chiar și străzile mai puțin aglomerate erau pline de cafenele, cluburi și restaurante. Dacă voiai să ajungi în zonele rezidențiale, mai liniștite, trebuia să intri mai adânc în inima arondismentului. Într-o astfel de zonă era și casa de la numărul 45, de pe strada Poulenc. Fenton îi dăduse lui Ambler adresa când vorbiseră în Montreal. Ambler trebuia să vină acolo după ce rezolva treaba cu De-

schesnes. După prima vizită, nu trebuia să se mai întoarcă sub nicio formă la sediul GSS.

Clădirea de la numărul 45, de pe strada Poulenc îl frapă doar prin faptul că era ternă, tristă. Putea fi luată drept cabinetul unui liber-profesionist – dentist, poate optician. La ferestrele de la primul etaj se vedeau storuri venețiene prăfuite. La celelalte ferestre erau câteva plante agățătoare în ghivece, o încercare nereușită de a mai înveseli aspectul casei.

Ambler sună și așteaptă aproape un minut – timp în care fără îndoială chipul îi fusese cercetat cu mare atenție, fie prin vizor, fie printr-o cameră de securitate bine camuflată. Apoi se auzi un zumzet greoi, semn că ușa era deschisă. Apăsă pe clanță și intră într-un hol mochetat. Nu îl întâmpină nimeni. În partea dreaptă se vedeau treptele unei scări, și ele acoperite cu un covor scump, fixat cu cârlige de alamă de fiecare treaptă. Auzi o voce prin interfonul situat la baza treptelor. Era vocea lui Fenton, care prin boxele micițe căpătase accente metalice.

– Sunt jos. La capătul holului.

Ambler pătrunse printr-o ușă descuiată și coborî încă un set de trepte înguste. Odată ajuns jos, văzu o ușă dublă închisă, se apropie și ciocăni.

Paul Fenton deschise ușa și-l conduse într-o cameră ce arăta ca biroul unui profesor. Toate spațiile libere erau ocupate de cărți. Nu erau genul de cărți care ar fi putut fi cumpărate doar pentru decor, ba dimpotrivă, păreau foarte folosite – unele aveau cotoarele tocite, paginile îngălbenite.

– Ia loc, îi spuse Paul Fenton. Făcu un semn spre un scaun de birou prevăzut cu rotile și se așeză pe unul pliant cu cadru de metal.

– Îmi place cum ai aranjat locul ăsta, spuse Ambler. Era foarte calm. Ambulanța fusese abandonată într-o

parcare cu plată. Nimeni de la hotelul Beaubourg nu se uitase ciudat la ei de când se întorseseră. Pur și simplu se întorseseră în normalitate. Acum, că intrase în împreiu-riul ciudat de tăcut al miliardarului, Ambler se simțea amorțit.

– Poți să râzi, replică Fenton, dar este o replică aproape exactă a biroului lui Pierre du Pré, de la Collège de France. Sus este amenajată o replică exactă a cabinetului unui *dentiste* din Montparnasse. Ar putea servi drept platou de filmare. I-am pus pe doi tehnicieni de-ai noștri să-l facă, doar ca să văd dacă ar putea fi făcut. Și pot să-ți spun că n-a fost deloc ușor.

– Se spune că două capete sunt mai bune decât unul singur, spuse Ambler legănându-se ușor în scaun. Presupun că tocmai de aceea ați considerat și că două perechi de mâini sunt mai bune decât una.

– Ce vrei să spui?

Cu o nonșalanță studiată Ambler se întoarse cu fața spre afacerist.

– Am fost foarte surprins să descopăr că ai mai postat un trăgător în Grădinile Luxemburg – și nici nu mi-ai spus despre asta. Vreau să spun că, chiar dacă ai luat în calcul o variantă de rezervă, nu e cel mai potrivit lucru de făcut în cazul unei astfel de operațiuni. L-aș fi putut elimina și pe tipul respectiv din greșeală. L-aș fi considerat ostil și l-aș fi împușcat.

– Nu înțeleg, spuse Fenton cu o expresie uimită pe față. Ambler îl ținui cu privirea.

– Nu vreau să spun decât că nu-mi place să lucrez cu cineva în spatele meu, mai ales dacă nu știu de existența acestor „ajutoare“

– Ce ajutoare?

Ambler studie atent trăsăturile bărbatului din fața lui, căutând semnele unei eventuale minciuni. Dar nu descoperi niciun astfel de semn.

– Cât despre domnul chinez...

– Ce domn chinez? îl întrerupse Fenton brusc.

Ambler făcu o pauză.

– Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i așa? spuse el într-un final.

– Mă tem că nu, spuse Fenton. Mai era cineva la locul acțiunii, Tarquin? E ceva care ar trebui să mă îngrijoreze? Dacă ai vreun motiv să suspectezi o scurgere de informații, trebuie să-mi spui.

– Fii sigur că dacă aș avea o astfel de problemă, ai fi primul care ai afla despre ea. Nu, nu e vorba despre așa ceva. Însă apreciez faptul că ai simțit nevoia să îți plasezi anumiți observatori în zonă.

– Dar asta e protocolul standard, protestă Fenton.

– Nicio problemă. În operațiunile celor de la „Stab” eram informat cu privire la întregul efectiv desfășurat, dar asta se întâmpla atunci. Te rog să ierți o fostă pisică sălbatică pentru excesul de sensibilitate. Pe bune, n-ai niciun motiv de îngrijorare.

– Bine, spuse Fenton. Succesul lui se baza pe capacitatea de a se concentra asupra detaliilor importante. Pentru câteva clipe chiar mi-am făcut griji din pricina ta. Dar ți-ai respectat reputația. Sunt foarte mulțumit. Ai dus treaba la capăt, ai făcut-o rapid și curat. Ai dat dovadă de ingeniozitate, de rapiditate și de capacitate decizională. Calități de top. Chiar mă gândesc că vei deveni parte din cercul meu intim. Parte din conducerea organizației. Ține minte un lucru, la GSS nu prea există multă muncă de birou. Cei care au capacitatea de a vedea lucrurile în ansamblu trebuie să fie în stare să și acționeze. Asta e filozofia mea. Se opri, ridică o sprânceană. Dar n-am uitat discuția pe care am purtat-o în fața Palatului Congresului. Spuneai că vrei să afli anumite lucruri. Eu ți-am spus că ai dușmani puternici și prieteni puternici, și se

pare că am avut dreptate. Am vorbit cu principalul meu partener din cadrul guvernului.

– Și?

– În mod sigur este o poveste de spus, dar nu vor să mi-o spună mie. E vorba de o compartimentare a informațiilor – ceea ce e bine, respect chestia asta. Veste bună e că oficialul a fost de acord cu o întâlnire față în față cu tine și a promis că îți va da toate detaliile. O să programăm o astfel de întâlnire cât mai curând posibil. Poate chiar aici.

– Cine este acest oficial?

– I-am promis că n-o să dezvălui acest lucru. Nu încă. Sunt un om de cuvânt, Tarquin, o să afli chestia asta despre mine.

– Și chiar asta vreau și eu, să-ți respecti cuvântul dat, izbucni Ambler. La dracu', Fenton, urma să fii plătit cu informații. Crezi că mă poți duce cu zăhărelul?

Fața roșie a lui Fenton se coloră și mai tare.

– Nu așa merg lucrurile, Tarquin, spuse el calm. Partenerul meu chiar vrea să te cunoască. Acum cu atât mai mult. Și asta o să se întâmple în câteva zile. Și în aceste zile n-o să apuci să stai degeaba. Știu că un agent de calibrul tău abia așteaptă să se întoarcă la treabă. În acest moment ți-aș putea încredința orice misiune. Și să știi că nu sunt mulți în lume care reușesc să se ridice la înălțimea renumelui lor. Dar tu ai reușit, Tarquin, tu ai reușit.

– Ce-aș putea spune? replică Ambler pe un ton neutru. *Firul Ariadnei – află unde duce.*

– Am un proiect foarte tare pentru tine. Dar încă nu-ți pregăti schiurile. Mai ai de executat o misiune aici.

– Încă una?

– Un tip care chiar merită să fie ucis, spuse Fenton. Îmi cer scuze că am fost atât de direct. Dar misiunea asta o să fie destul de dificilă.

– Dificilă, repetă agentul.

– Să-ți mai spun ceva. Cei de la Operațiuni Consulare l-au declarat deja „fără scăpare“ pe tipul ăsta. Și de misiunea asta se ocupă cei mai buni agenți din echipă. Dar după ce vor da greș, o să vină la mine. Pentru că nu pot lăsa nimic la voia întâmplării. Apelezi la Fenton, rezultatele sunt garantate. Și atunci eu îmi pun la treabă cel mai bun om – adică pe tine.

– Spune-mi mai multe despre țintă.

– Avem de-a face cu un agent foarte bine pregătit.

Un expert în operațiuni sub acoperire care a luat-o razna.

– Pare o problemă serioasă.

– Poți să pariezi. E cam cel mai rău lucru care li se putea întâmpla.

– Cine? Întrebă Ambler simplu.

– Un sociopat care cunoaște niște informații foarte secrete, mai ales ținând seama de misiunile în care a fost trimis și de documentele la care a avut acces. Pe fața lui Fenton apăruse o expresie de îngrijorare. Are informații de primă mână despre secrete guvernamentale, parole, proceduri de operare, orice vrei. Și e *nebun*. Atâta vreme cât trăiește, tipul ăsta reprezintă un factor de risc major pentru țara lui.

– Mulțumesc pentru detalii. Dar trebuie să încep cu un nume.

– Bineînțeles, spuse Fenton. Numele țintei este Harrison Ambler.

Agentul se albi la față.

Fenton ridică o sprânceană.

– Îl cunoști?

Ambler se strădui să-și păstreze respirația calmă.

– Să spunem doar că avem un trecut comun.

Partea a treia

19

Langley, Virginia

Clayton Caston se întoarse la dosarul care ajunsese pe biroul lui în dimineața aceea și aruncă o privire sumară micii fotografii color. O față destul de frumoasă, deși comună. Parcă în regularitatea trăsăturilor se ghicea o anume cruzime. Caston nu se uită prea mult la fotografia aceea. Existau agenți cărora le plăcea să pună o „față” țintei lor. El nu făcea parte dintre ei. Semnături digitale, anumite modele în repartizarea cheltuielilor – acestea reprezentau informații cu un potențial mult mai mare decât o fotografie care nu prea aducea lucruri noi în discuție. Erau doar detalii cunoscute de toată lumea – doi ochi, o gură și un nas.

– Adrian? strigă el.

– Da, *Shifu*, răspunse Adrian împreunându-și palmele într-o parodie de omagiu. Caston aflase că *Shifu* însemna „instructor” și era folosit ca termen de politețe în filmele cu arte marțiale. Tânărul avea un simț al umorului foarte bizar, reflectă Caston.

– Ai făcut vreun progres cu lista personalului din rezerva W4?

– Nu, spuse Adrian. Dar ați primit cererea 1133A, nu?

– Am primit-o, într-adevăr. Rapiditatea răspunsului a fost impresionantă.

– Plus că ați văzut că v-am făcut rost de o copie de pe dosarul pacientului, cu fotografie cu tot.

– Da, am văzut, spuse Caston.

– Cât despre lista personalului, ei bine, mi-au spus că listele tocmai sunt actualizate.

– Ne mulțumim și cu o versiune mai veche.

– Asta le-am spus și eu, dar n-au vrut. Adrian își mușcă buza de sus, gânditor, și cercelul de aur îi străluci în lumina neoanelor de pe plafon. Trebuie să vă spun că a fost destul de greu. Jur, parcă se dădeau pe după tufiș.

Caston ridică o sprânceană.

– Literalmente, sau la figurat vorbind?

– Nu vă faceți griji, n-am renunțat.

Caston clătină din cap, cu un zâmbet slab pe buze, și se lăsă pe spate în scaun. Neliniștea sa creștea. Datele pe care le primise păreau cumva alterate. Pregătite. De parcă fuseseră întocmite tocmai în anticiparea unui astfel de moment. Îi fuseseră trimise mai multe informații despre Tarquin – informații referitoare la însărcinările pe care le avea ca membru al Unității de Stabilizare Politică din cadrul Operațiunilor Consulare. Dar nu primiseră nici măcar o literă în plus despre identitatea civilă a lui Tarquin. Și, de asemenea, nu primiseră nicio informație referitoare la modul în care fusese internat pe insula Parrish. În mod normal acest proces ar fi fost însoțit de o grămadă de acte. Cu toate acestea, hârtiile referitoare la internarea lui Tarquin erau de negăsit. Spitalul de pe insula Parrish era un stabiliment guvernamental foarte bine păzit. Fiecare angajat avea un dosar amănunțit. Și totuși, toate încercările de a obține informații despre personalul din aripa unde fusese internat Tarquin eșuaseră. Caston se îndoia că funcționarii de acolo erau complici la această acțiune de acoperire. Și de asemenea se îndoia că cei de la Departamentul de Stat ar fi îndrăznit să se amestece în investigația lui. Dar asta însemna că agentul – sau agenții –

care îi puneau bețe în roate erau la un alt nivel, fie mai mic, scăpând astfel de radar, fie mai mare, deasupra oricăror bănuieli.

Era o situație de-a dreptul enervantă!

Telefonul lui Caston începu să sune. La capătul celălalt al firului era Caleb Norris. Nu părea foarte încântat. Caston era chemat imediat la el.

Când ajunse în biroul directorului adjunct văzu că Norris arăta la fel de supărat pe cât păruse la telefon.

Își încrucișă brațele groase peste piept. De sub manșetele cămășii îi ieșeau smocuri de păr negru. Pe față avea o expresie distrată.

– Am primit ordine de sus. Trebuie să oprim această investigație. Privirea lui Norris o evită pe cea a lui Caston. Asta e.

– Ce spui tu acolo? Caston își stăpâni surpriza.

– Chestia e că a avut loc un schimb de replici între cei de la Departamentul de Stat și directorul nostru, spuse Norris. Fruntea transpirată îi strălucea în bătaia soarelui de după-amiază. Și mesajul pe care l-am primit spune că ancheta noastră interferează cu o operațiune specială în plină desfășurare.

– Și care sunt detaliile acestei operațiuni?

Norris ridică din umeri, în mișcare fiind implicată întreaga parte superioară a corpului. Figura îi era întunecată de o expresie în care se amestecau iritarea și scârba, și nu Caston era cauza acestor senzații.

Este o operațiune specială. Și noi n-am primit dreptul de a afla despre ce este vorba, spuse el nervos. Spun că Tarquin este în Paris. O să-l ia ei de-acolo.

– O să-l ia sau o să-l elimine?

– Dracu' știe! Parcă ni s-ar fi închis o poartă în nas. În afară de ceea ce tocmai ți-am spus, nu mai știm absolut nimic.

– Răspusul normal la o asemenea porcărie, spuse Caston, este furia.

– La naiba, Clay, n-avem de ales în chestia asta. Nu e un joc. Chiar directorul nostru mi-a spus să ne oprim sau ne va costa capul. Auzi ce spun? Chiar directorul nostru.

– Ticălosul ăla nu e în stare să deosebească un polinom de un polip, izbucni Caston. Nu e bine.

– Știu că nu e bine, răspunse Norris. Este o blestemată de luptă pentru putere între instituții. Nimeni din interiorul Comunității de Informații nu vrea să accepte prioritatea Agenției Centrale. Și până când vom avea susținerea comandantului suprem și a Senatului, asta n-o să se întâmple de la sine.

– Mie chiar nu-mi place să fiu întrerupt, insistă Caston. Eu, dacă am început o investigație...

Norris îi aruncă o privire exasperată.

– Ce crezi tu sau ce cred eu chiar nu contează. Aici sunt la mijloc principii procedurale. Dar lucrurile stau în felul următor: directorul adjunct a cedat, directorul a luat o decizie, așa că noi trebuie să ne supunem.

Caston rămase un timp tăcut.

– Chestia asta nu ți se pare cam *neobișnuită*?

– Ba bine că nu! Norris începu să se plimbe nervos prin birou.

– Este al dracului de neobișnuită, spuse Caston. Mie nu-mi miroase a bine.

– Nici mie. Și asta nu contează deloc. Tu închizi ancheta, și eu la fel. Apoi ardem toate rapoartele. Și uităm că le-am scris vreodată. Astea sunt ordinele.

– Al dracului de neobișnuită, repetă Caston.

– Clay, trebuie să-ți alegi bătăliile cu atenție, spuse Norris pe un ton abătut.

– Nu ți se pare, replică investigatorul, că mai degrabă

bătăliile sunt cele care te aleg pe tine? Se întoarse pe călcâie și o luă spre ieșirea din biroul adjunctului. Cine dracului dă ordinele pe aici?

Caston continuă să boscorodească în drum spre biroul său. Poate că unei neregularități de genul ăsta trebuia să i se răspundă tot cu o neregularitate. Privirea îi trecu de la dosarele aranjate în ordine pe biroul său la cele de pe biroul mai dezordonat al lui Adrian. În tot acest timp roțițele din mintea lui continuară să se învârtă cu viteză.

Au spus că Tarquin e în Paris. Au spus că o să-l ia ei de acolo.

Într-un final, apucă o foaie galbenă de hârtie și începu să facă o listă: Pepto-Bismol, Ibuprofen, Maalox, Imodium¹. Nu putea călători fără să-și ia măcar câteva măsuri de precauție. Auzise despre indigestiile și diareile cauzate de schimbarea bruscă a mediului. Se înfioră, contemplând perspectiva mersului cu avionul. Nu-l speria înălțimea și nici eventualitatea unei prăbușiri, și nici spațiul mic. Era vorba de perspectiva faptului că avea să respire același aer reciclat la nesfârșit, care nu era decât răsuflarea tuturor celorlalți pasageri... poate unii dintre ei aveau tuberculoză sau alte feluri de infecții microbacteriene care se transmiteau pe calea aerului. Toată treaba asta era atât de *murdară*. Era foarte posibil ca scaunul care avea să-i fie repartizat să fi fost curățat, nu cu multă vreme în urmă, de resturile de vomă provenite de la un alt pasager. Deci în fiecare por al fotoliului puteau colcăi tot felul de paraziți intestinali. Pasagerilor aveau să li se distribuie pături, și odată cu ele și firele de păr din ele, fire de păr pe care stăteau alți microbi.

---

¹ Medicamente uzuale – un antidiareic, un analgezic, unul contra acidității gastrice etc. (*n. trad.*).

În sertarul de jos al biroului avea un manual Merck și trebui să se stăpânească din toate puterile pentru a nu-l deschide și a verifica indexul de boli.

Expiră zgomotos, senzația de disconfort adâncindu-i-se.

Odată ajuns acolo, avea să se confrunte cu dezgustătoarea mâncare străină. Franța își avea propria paradă de orori; n-avea cum să scape de ele: melci, picioare de broască, brânzeturi cu mucegai. Ficatul mărit al unor găște îndopate cu forța. Nu știa limba. Avea să se confrunte la tot pasul cu probleme legate de imposibilitatea de a comunica. Putea să comande pui și să primească în schimb o friptură făcută din cine știe ce creatură respingătoare care avea „gust de pui“ Într-un stat măcinat de tuberculoză, astfel de greșeli puteau să-l coste mult mai mult.

Se scutură, înfiorat. Se înhăma la o treabă foarte grea. N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost absolut sigur că miza jocului era foarte mare.

Scoase capacul stiloului și continuă să noteze.

Într-un final, după ce umpluse aproape toată pagina cu scrisul lui ordonat, ridică privirea și înghiți greu.

– Adrian, urmează să călătoresc. Merg la Paris. În concediu. Încercă să-și ascundă groaza din voce.

– Asta e super! spuse Adrian, manifestând un entuziasm complet nelalocul lui. Pentru o săptămână sau două?

– Cred că da, spuse Caston. Ce ar conține bagajul unei persoane care pleacă într-o asemenea excursie?

– E o întrebare capcană? se interesă Adrian.

– Dacă ar fi, capcana nu ți-ar fi destinată.

Adrian strânse contemplativ din buze.

– Ce luați de obicei cu dumneavoastră în vacanțe?

– Nu plec niciodată în vacanță, spuse Caston imper-turbabil.

– Ei bine, atunci când călătoriți.

– Urăsc călătoriile. De aceea nu călătoresc niciodată.

Mă rog, decât atunci când merg să-i iau pe copii din tabără, dar cred că asta nu se pune la socoteală.

– Nu, spuse Adrian. Nu cred că se pune la socoteală. Parisul va fi superb. O să vă distrați de minune.

– Mă îndoiesc foarte tare de chestia asta.

– Atunci de ce vă duceți?

– Ți-am spus, Adrian. Îi arată dinții într-un zâmbet ce aducea mai mult cu un rictus. Mă duc în vacanță. N-are nicio legătură cu serviciul. N-are nimic de-a face cu angheta pe care tocmai am primit ordin să o lăsăm baltă.

Pe fața lui Adrian apărură o expresie care denota că începea să înțeleagă.

– Probabil că lucrul ăsta vi se pare o *neregularitate*.

– Chiar una foarte mare.

– Tinde chiar spre anomalie.

– Se apropie cu pași repezi de acest statut.

– Aveți vreun ordin pentru mine? Adrian apucă un pix. *Shifu?* În ochii lui apărură o lumină de entuziasm.

– Acum, că tot ai adus vorba despre asta, chiar am câteva instrucțiuni. Caston își permise un mic zâmbet și se lăsă pe spate în scaun. Ascultă-mă cu atenție, Micuțule Greier.

20

Paris

Aflată la câteva sute de metri de Place de la Concorde, strada St. Florentin era mărginită de clădiri elegante construite în stil Haussmann, cu balcoane din fier forjat ce înfrumusețau ferestre cu multe ochiuri de geam. Storiuri roșii umbreau librării și parfumerii celebre, care alternau cu birourile birocrățiilor străine. Aici se încadra

și clădirea de la numărul 2, de pe strada St. Florentin. Era Consulatul Ambasadei Statelor Unite, ultimul loc din lume unde ar fi trebuit Ambler să-și arate fața. Și totuși, tocmai în iraționalitatea acestei decizii își găsisese logica hotărârii sale.

După ceea ce se întâmplase la Grădinile Luxemburg nu mai era nicio urmă de îndoială în mintea lui Ambler că toate secțiile operative ale consulatului de aici și din toată lumea se aflau în stare de alertă, pentru descoperirea lui Tarquin. Paradoxal, putea chiar să exploateze această stare de agitație.

În parte avea legătură cu a ști ce cauți și Ambler știa foarte bine. Știa că serviciile birocratice oferite de „secțiunea consulară“, la adresa de la numărul 2, de pe rue¹ St. Florentin, ofereau acoperirea perfectă pentru acțiuni de spionaj. La parter, turiștii ghinioniști care-și pierduseră pașapoartele stăteau la rând și completau formularele înmânate de un funcționar, care era la fel de plin de viață ca un director de pompe funebre. Când era vorba de cetățeni ai altor state în special, nu trebuia să i se dea nimănui nici cea mai mică speranță. Cererile de viză erau analizate cu viteza unui melc bolnav de Parkinson.

Niciunul dintre vizitatori, sau chiar dintre angajați, nu-și punea vreo problemă în legătură cu ceea ce se întâmpla la etajul superior. Nu se întreba de ce acolo activa un alt serviciu de curățenie decât cel de la sectorul de vize și pașapoarte, sau de ce aveau intrări și ieșiri separate. La etajul superior se aflau Sectorul Paris și Serviciul de Operațiuni Speciale. Un loc unde se decisese, după cum o dovedise ultima cerere a lui Fenton, că un fost HVA pe nume Tarquin, nu mai putea fi recuperat.

---

¹ Stradă – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

El avea să încerce să intre în bârlogul lupilor, dar doar dacă avea să fie sigur că lupul plecase.

Lupul în chestiune era Keith Lewalski, un bărbat corpulent în vârstă de şaizeci de ani, care conducea Operațiunile Consulare pe Sectorul Paris cu o mână de fier şi un grad de paranoia ce se potrivea mai degrabă cu Moscova de la mijlocul secolului XX decât cu Europa Occidentală contemporană. Resentimentul, chiar dacă era ascuns, pe care-l inspira celor care lucrau pentru el îl lăsa indiferent. Cei pentru care lucra îl considerau un bun conducător, cu un dosar în care nu exista nicio greşală de mare importanţă. Se ridicase până acolo unde dorise şi nu mai avea niciun fel de alte ambiţii. Ambler nu-l ştia decât din auzite, dar renumele era deosebit şi el nu avea de gând să-l testeze.

Totul se afla în mâinile lui Laurel.

Oare fusese o greşală? O pusese în pericol? Dar nu-i venea în minte niciun alt mijloc de a realiza ceea ce plănuise.

Luă loc la o cafenea în apropiere şi se uită la ceas. Dacă Laurel reuşise, rezultatul trebuia să devină vizibil din clipă în clipă.

Şi dacă dăduse greş? Simţi cum îl străbate un fior rece.

Instrucţiunile pe care i le dăduse fuseseră detaliate şi ea le memorase exact. Dar nu era profesionistă; oare putea să improvizeze, să se descurce în situaţii neaşteptate?

Dacă totul se desfăşurase conform planului, ea dăduse deja telefon de la Ambasada americană la numărul 2, pe bulevardul Gabriel; ar fi făcut chiar el asta, dar nu putea să rişte în cazul în care centrala consulatului era echipată cu analizator de voce. Dar oare ea reuşise?

Discutaseră diverse scenarii, diverse pretexte, diverse posibilităţi. Ea trebuia să se fi prezentat la secţiunea de relaţii cu publicul drept asistenta personală a unui foarte

cunoscut custode de muzeu, care era implicat în programul Parteneriat Internațional între Muzee și care o trimisese acolo pentru a lua agenda întâlnirii următoare. Fusesse destul de simplu să adune suficiente detalii credibile de pe site-ul de internet al ambasadei. Ambler contase și pe dezorganizarea de la departamentul cultural al ambasadei, care era aproape nefuncțional. Angajații se călcau tot timpul pe bătăături, făcând de două, trei ori aceeași treabă administrativă. Asistenta custodelui ar fi trebuit trimisă la etajul IV în timp ce aparenta greșală de comunicare era corectată. În vreme ce se afla acolo ea trebuia să ceară permisiunea de a da un telefon pentru a-și informa șeful în legătură cu încurcătura ce se crease.

Apoi instrucțiunile pe care le primise îi spuneau să sune la numărul pe care i-l dăduse, folosind jargonul asupra căruia conveniseră amândoi, și să-l cheme de urgență pe Keith Lewalski la o ședință. Un demnitar de la Departamentul de Stat din Washington sosise la ambasadă și trebuia să discute urgent cu domnul Lewalski. Centrala consulatului avea să autentifice apelul ca venind de la Ambasada americană; cuvintele și frazele speciale asupra cărora conveniseră aveau să transmită starea de urgență.

Misiunea lui Laurel nu presupune interpretare, ci o foarte mare precizie. Oare putea să o facă? O făcuse?

Se uită din nou la ceas, încercând să alunge gândul că ceva nu funcționase cum trebuie. Cinci minute mai târziu, când văzu un birocrat în vârstă și obez ieșind în grabă din clădirea de la numărul 2 de pe rue St. Florentin, se simți ușurat. Laurel reușise.

Dar oare el avea să reușească?

Imediat ce limuzina întoarse la colț, Ambler intră în ambasadă cu aerul cuiva care avea probleme, dar era foarte sigur de el.

– Cererile de pașaport la stânga, cererile de viză la dreapta, îi spuse un bărbat plictisit, îmbrăcat în uniformă. Stătea pe ceea ce părea a fi un scaun de școală cu suport de scris. Pe suport era un pahar plin cu creioane ascuțite, fără gumă de șters. Probabil că foloseau vreo două duzini pe zi.

– Treburi oficiale, îi spuse Ambler bărbatului, care-i făcu semn cu capul să intre în spate. Ignorând cozile de la alte birouri, Ambler se duse direct la „Cereri Oficiale”. O tânără mică și îndesată era la birou, având în față mai multe cereri standard. Cu un creion umplea căsuțe.

– Arnie Cantor e pe aici? întrebă Ambler.

– O secundă, spuse femeia. El o privi cum dispăre în spate. Un tânăr care părea a fi foarte eficient veni la ghișeu câteva secunde mai târziu.

– Doriți să-l vedeți pe Arnie Cantor? întrebă el. Cine să-i spun că a întrebat de el?

Ambler dădu ochii peste cap.

– Ori e aici, ori nu-i aici, zise el pe un ton plictisit. Ar trebui să începi cu asta.

– Pe moment nu este aici, spuse tânărul cu precauție. Avea părul scurt, nu la fel de scurt ca militarii, și genul de figură deschisă pe care tinerii spioni încearcă cu grijă să o cultive.

– Asta înseamnă că este la Milano unde o saltă pe Principessa? Nu, nu trebuie să-mi răspunzi la asta.

Tânărul zâmbi în ciuda faptului că încerca să fie foarte serios.

– Nu am auzit niciodată să i se spună așa, murmură el. Se uită la Ambler cu o privire plină de candoare. N-aș putea să vă ajut eu?

– Nu te plătesc pentru asta, răspunse Ambler repede. Se uită la ceas. La dracu' Sunteți chiar penibili, nu?

- Pardon?
- Dar nici pe jumătate atât de penibili pe cât o să fiți.
- Dacă îmi spuneți cine sunteți...
- Nu știi cine sunt?
- Mă tem că nu.
- Atunci e de presupus că nu trebuie să știi cine sunt.

Îmi pari a fi ieșit de vreo două săptămâni de la incubator. Fă-ți un serviciu. Când te depășește situația, cheamă pe cineva să te ajute să o prinzi din urmă.

Incubatorul, jargonul utilizat de cei de la Operațiuni Consulare pentru a denumi programul special de antrenament pe care trebuie să-l susțină toți agenții operativi. Tânărul îi zâmbi jenat lui Ambler.

- Ce ați dori să fac?

– Păi, ai câteva variante, nu? Îl poți suna pe Arnice; dacă nu ai numărul Francescăi ți-l pot da eu. Sau poți să-i chemi pe vreunul din cowboy-i de birou de sus. Aduc vești, *comprenez vous*¹? Și cu cât mai repede mă scoți de sub privirile civililor de aici, cu atât mai bine. De fapt, hai să mergem chiar acum. Se uită nerăbdător la ceas. Pentru că, sincer, nici nu prea am mult timp. Și dacă voi, rataților, ați fi fost pe poziție, nici măcar nu ar mai fi trebuit să-mi târâi fundul până aici.

– Dar trebuia să îmi arătați un document de identificare. Cererea deveni cumva o întrebare; tânărul agent era pe picior greșit, nesigur.

– Omule, greșești a treia oară. Nu am nicio problemă cu actele de identitate. Pentru toate cele patru identități ale mele. Ți-am spus că am venit de pe teren. Chiar crezi că am actele mele reale la mine? Ambler se potoli. Hei, nu vreau să te iau prea tare. Și eu am fost odată chiar

---

¹ Înțelegeți – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

acolo unde ești tu acum, știai? Încă mai țin minte cum este.

Ambler trecu de partea cealaltă a ghișeului și apăsă pe butonul liftului cu ușă de tip armonică aflat la câțiva metri mai încolo.

– Nu puteți să mergeți de unul singur, spuse tânărul.

– Nici nu mă duc singur. Tu o să vii cu mine, îi replică Ambler.

Tânărul părea uimit, dar îl urmă pe Ambler în lift. Autoritatea și siguranța din vocea străinului erau mai eficiente decât orice document sau formă de identificare. Ambler apăsă pe butonul pentru etajul al treilea. În ciuda faptului că decorațiunile păreau vechi, că avea o ușă de tip armonică și abstracție făcând de ușă acoperită cu piele în care se afla și o mică fereastră, mecanismul liftului era nou, exact așa cum se aștepta și Ambler și când ușă se deschise din nou, ieși în ceea ce părea a fi holul unei clădiri cu totul diferite.

Oricum nu una care-i era necunoscută. Arăta ca orice altă divizie din cadrul Biroului de Cercetare și Informații din cadrul Departamentului de Stat. Șiruri de birouri, computere cu monitoare cu ecran plat, telefoane. Containere cu mașini de mărunțit hârtia – protocolul standard al Departamentului de Stat după ce Ambasada SUA din Teheran fusese asediată în 1979. Dar mai ales oamenii îi păreau a fi foarte familiari: nu ca indivizi, dar ca tipologie umană. Cămăși albe, cravate în dungi: cu câteva mici modificări ar fi putut să fie angajați ai firmei IBM din anii 1960, prototipul inginerului american.

Ambler aruncă o privire rapidă întregii camere identificând ofițerii superiori cu câteva clipe înainte ca bărbatul cu pieptul de găină, șolduri largi, figură enervantă, sprâncene negre și o freză care probabil că fusese la modă când era în colegiu să se ridice în picioare. Adjunctul lui

Keith Lewalski. El stătea la o masă pe colț într-o încă-pere care nu avea birouri individuale.

Ambler nu așteptă ca acesta să vină spre el.

– Tu, îl strigă el pe bărbatul cu piept de găină. Vino aici. Trebuie să vorbim.

Bărbatul veni spre el privindu-l perplex.

– De cât timp lucrezi în acest post? întrebă Ambler.

Acesta făcu o pauză lungă înainte de a vorbi.

– Cine sunteți dumneavoastră mai exact?

– De cât timp, la dracu'!

– De șase luni, răspunse acesta precaut.

Ambler îi vorbi în șoaptă.

– Ai prins alerta Tarquin?

O încuviințare din cap.

– Atunci știi cine sunt eu, cine suntem noi. Și ești destul de deștept ca să-ți dai seama că nu trebuie să mai pui și alte întrebări.

– Ești din echipa de recuperare? Bărbatul vorbi și el în șoaptă. Se vedea neliniștea de pe chipul lui, dar și invidia într-o oarecare măsură, aceea a unui funcționar care vorbește cu un asasin profesionist.

– Nu există nicio echipă de recuperare și tu nu m-ai văzut niciodată, spuse Ambler pe un ton grav, în timp ce dădu și el din cap afirmativ, ca răspuns la întrebarea bărbatului. Așa vom juca, înțelegi? Dacă ai vreo problemă cu asta, vreo problemă cu noi, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te adresezi subsecretarului de stat, ai înțeles? Deși dacă ești interesat de durata carierei tale, și ca aceasta să fie îndelungată, ar trebui să te gândești de două ori înainte de a întreba ceva. Sunt oameni care-și riscă viața cu chestia asta, pentru ca voi să vă puteți menține fundurile umflate pe scaunele de aici. Am pierdut un om azi. Dacă investigația va dovedi că nu v-ați

făcut treaba cum trebuie voi fi foc și pară. Și la fel și toți superiorii mei. Dă-mi voie să-ți aduc aminte: timpul este esențial.

Bărbatul cu piept de găină întinse mâna.

– Eu sunt Sampson. De ce ai nevoie?

– E treabă de curățenie la momentul ăsta, spuse Ambler.

– Adică....?

– Ținta a fost eliminată la ora 9.00.

– Ați lucrat rapid.

– Mai repede decât speram. Și mai murdar decât credeam.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc sincer de asta, Sampson. Vocea lui Ambler era autoritară, poruncitoare. Suntem îngrijorați în legătură cu bărcuța voastră de aici. Ne e teamă că i-a apărut o crăpătură în chilă, pe unde se scurg mai ales informații.

– Cum? Nu vorbești serios.

– La fel de serios ca un cancer generalizat. Este una dintre posibilități, dar trebuie verificată. Tarquin știa mult prea multe. După cum îți spuneam, murdăria făcută este mare. Am nevoie de o linie de comunicații sigură cu Washingtonul. Adică una securizată la ambele capete ale firului. Fără niciun fel de urechiușe lipite de el.

– Ar trebui să discutăm asta cu....

– Acum, la dracu’

– Atunci va trebui să mergi în camera infosferică de sus. Este verificată în fiecare dimineață din punct de vedere acustic, vizual și al securității electronice, toate în parametrii de securitate ai departamentului.

– Am scris și eu la parametrii ăia, spuse Ambler. Parametrii sunt una. Punerea lor în practică este alta.

– Garantez personal securitatea sa.

– Trebuie să transmit un raport. Ceea ce înseamnă că trebuie să fac și niște cercetări rapid. Și apoi Dumnezeu cu mila.

– Bineînțeles, spuse Sampson.

Ambler se uită la el cu asprime.

– Să mergem.

Majoritatea clădirilor consulare avea o versiune de „turn“, unde se păstrau datele spionajului și erau apoi procesate și transmise. În ultimele zeci de ani, dotările Comandamentului Central al SUA deveniseră foarte importante, ca o formă de proiectare a puterii americane. Mai puțin în ceea ce privește Departamentul de Stat, acesta recunoscând importanța resurselor militare în comparație cu cele diplomatice, mai ales în conjunctura creată de Războiul Rece. Aceasta era lumea, dar nu lumea în care trăiau oameni precum Sampson. Ei doar întocmeau rapoarte analitice și se considerau a fi în mijlocul acțiunii, deși aceasta trecuse de mult pe lângă ei.

Infosfera securizată se afla în spatele a două uși separate și sistemul de ventilație era proiectat astfel încât camera să aibă o valoare de presiune ceva mai mare decât restul clădirii, pentru a putea să-ți dai seama repede dacă cineva deschide una dintre uși. Ușile erau rezistente la explozie, făcute din oțel gros și o garnitură cauciucată care asigura izolarea ermetică. Parametrii cereau ca pereții să fie construiți din straturi alternative de ciment și fibră de sticlă.

Ambler intră în cameră și apăsă pe un buton care închise magnetic ușile. O clipă, totul fu cufundat în liniște. În camera slab luminată era o căldură sufocantă. Apoi se auzi cum pornește sistemul de ventilație și sistemul de iluminare pe bază de halogen se aprinse. Ambler era într-un spațiu de aproximativ douăzeci de metri pătrați.

Două calculatoare erau puse unul lângă altul, la birouri aflându-se câte un scaun cu spătar și cu șezut oval, îmbrăcate într-un material sintetic negru. Computerele erau prevăzute cu monitoare plate și cu tastaturi negre. Computerele de culoare bej stăteau pe un raft deasupra. Prin intermediul unei conexiuni prin fibră optică informații foarte bine codificate erau schimbate în permanență cu o arhivă digitală din Washington.

Sistemul avea o capacitate de înmagazinare de optzeci și patru de terabiți, fiind echipat cu monitorizare proactivă și cu programe de detectare și eliminare a virușilor. Mai era programat, din câte știa Ambler, să se șteargă automat în cazul în care se întâmpla ceva suspect. Fuseseră luate toate măsurile de precauție pentru asigurarea securității acestui enorm sistem de stocare.

Ambler porni monitorul și așteptă câteva clipe până ce acesta reveni la viață. Conexiunea era deja pornită. Începu să tasteze cuvintele-cheie ale căutării sale. Reușise să penetreze cel mai delicat sector al Operațiunilor Consulare. Păcăleala lui ar fi putut să fie descoperită din clipă în clipă. Presupunea că Lewalski avea să fie plecat cel puțin douăzeci de minute, dar dacă traficul nu era aglomerat putea să ajungă mai repede. Trebuia să folosească timpul cu inteligență.

Wai-Chan Leung, scrise el. Câteva clipe mai târziu îi apărură în față o biografie standard, făcută de Biroul de Cercetare și Informații al Departamentului de Stat, BCI. Hyperlinkuri subliniate îl purtau la dosarele părinților, interesele lor comerciale, origini, afiliere politice. Analizarea afacerii părinților se dovedi neinteresantă. Tranzacțiile lor nu erau curate ca lacrima, dar se încadrau în standardele locului și ale perioadei. Nerăbdător, se uită pe biografia lui Wai-Chan Leung, recunoscând punctele familiare dintr-o axă a timpului.

Nu era nici urmă de acuzațiile ce se găseau în dosarul pregătit de Unitatea de Stabilizare Politică și el era foarte familiarizat cu cele mai subtile aluzii, cu tehnicile folosite de analiștii profesioniști de informații. În mod normal constau în dezavuări precedate de: „În ciuda zvonurilor că ar fi avut contacte cu...“, sau „Deși unii au făcut legătura cu...“ Dar aici nu era nicio urmă de așa ceva. Analiștii fuseseră în special interesați de modul cum fuseseră afectate interesele sale de om politic de nivel național de „retorica non-beligerantă clară“, în ceea ce privea relațiile cu China. Privirea lui Ambler sărea de la paragraf la paragraf, ca o piatră care se rostogolește pe un versant de munte. Din când în când se mai oprea la pasaje care aveau un potențial interesant.

Wai-Chan Leung avea mare încredere în viitorul liberalizării convergente. Credea că posibilitatea apariției unei Chine mai democratice avea să conducă la stabilirea unor relații politice mai apropiate. Oponenții săi, spre deosebire de el, aveau aceeași veche poziție inflexibilă de ostilitate și suspiciune, întărită de ostilitatea și suspiciunea în creștere a conaționalilor lor în legătură cu Partidul Comunist Chinez și Armata Populară de Eliberare. Poziția lui Wai-Chan Leung în legătură cu acest subiect ar fi fost probabil distructivă pentru orice alt politician care nu ar fi avut marea sa charismă.

Cuvintele erau seci și alese cu grijă, dar îl caracterizau pe candidatul idealist pe care-l văzuse Ambler, cineva care își exprima idealurile, indiferent de indicațiile politice, și care tocmai din această cauză fusese din ce în ce mai respectat.

Dosarul lui Kurt Sollinger era mai superficial. Negociator comercial, acesta își petrecuse cincisprezece ani în

domeniul afacerilor economice pentru Europa, sub diferitele sale denumiri: Piața Comună Europeană, Comunitatea Europeană, Uniunea Europeană. S-a născut în 1953 în Belgia, în Deurne, o suburbie a orașului Anvers populată de reprezentanții clasei de mijloc. Tatăl său era medic osteopat, educat la Lausanne, iar mama sa lucra ca bibliotecară. În anii de liceu și de facultate avusese obișnuitele simpatii de stânga. Urmase Lyceum Van Deurne și apoi Universiteit Leuven. Fusesse fotografiat cu un grup care protesta împotriva folosirii rachetelor cu rază scurtă de acțiune în Germania, în anii 1980. Semnase diverse petiții de genul celor înaintate de Greenpeace și alte grupuri de activiști ecologiști. Dar renunțase la astfel de acțiuni după ce împlinise treizeci de ani. Începuse apoi o carieră academică, dând dovadă de o mare hotărâre, făcându-și doctoratul cu profesorul Lambrecht, pe tema economiilor locale și a integrării europene. Ambler cerceta notițele seci, căutând, ei bine, ce căuta? Nu era sigur. Dar dacă exista un model ce trebuia descoperit, doar așa o putea face. Era deschis și receptiv. Avea să o descopere. Sau nu.

Ambler continuă să cerceteze, trecând în revistă marea listă de promovări birocratice ale poliglotului dr. Kurt Sollinger. Progresul său fusese constant, deși lipsit de spectaculozitate, dar, în lumea tehnocraților bine pregătiți, la fel ca și el, și-a format o reputație bazată pe integritate și inteligență. Următoare secțiune a biografiei lui Sollinger se numea „Echipa Estului” Acest raport era legat de conducerea unui comitet ce se ocupa cu relații comerciale între Est și Vest. Ambler citi cu mai mare atenție. Grupul făcuse demersuri importante pentru stabilirea unui acord comercial special între Europa și China. Un acord care, oricum, trecuse pe linie moartă de la decesul principalului negociator european, Kurt Sollinger.

Cu inima bătându-i repede, Ambler scrisese pe tastatură numele lui Benoit Deschesnes. Trecu repede peste detaliile legate de pregătirea gimnazială și universitară, asociațiile din care făcuse parte, postul de la universitate, munca de consultant a francezului pe lângă Comisia de Inspecție a Națiunilor Unite de Monitorizare și Verificare și apoi ascensiunea sa fulminantă la conducerea Agenției Internaționale pentru Energie Atomică.

Știa exact ce caută, așa că trecu repede spre partea de final a documentului. Deschesnes înființase o comisie specială a cărei sarcină era investigarea schimbărilor pe care guvernul chinez le inițiasese în domeniul proliferării nucleare. Mulți simțiseră că aceste schimbări fuseseră bazate pe raționamente politice; alții își făceau griji că era foarte posibil ca acolo unde era fum, să fie și foc. Ca director general al AIEA, Deschesnes își câștigase reputația de independență și corectitudine. Analistii Departamentului de Stat concluzionaseră, bazându-se pe toate sursele de informare avute la dispoziție, că raportul întocmit pe parcursul unui an avea să exonereze guvernul chinez. Ultima noutate, care fusese trimisă cu doar câteva ore în urmă, afirma că descoperirile făcute de comisie aveau să fie amânate până la o dată nespecificată, din cauza morții violente a principalului investigator.

China.

Atenția era concentrată asupra Chinei. Cuvântul îi spunea totul și nimic. Singurul lucru foarte clar era că asasinarea lui Wai-Chan Leung nu fusese rezultatul unei inadvertențe. Nu era rezultatul confruntării dintre credulitate și lipsă de informare, așa cum răspândiseră zvonul dușmanii săi. Dimpotrivă, dezinformarea fusese folosită deliberat. Toate indiciile erau concludente în acest sens. Moartea lui Wai-Chan Leung făcea parte dintr-un plan. Planul care presupunea o schemă de eliminare a diferite-

lor persoane influente care păreau a fi deschise către noua poziție dominantă a Chinei. Dar de ce?

Mai multe întrebări, mai multe concluzii. Dacă fusese pus pe o pistă greșită prin indicații șirete, fără îndoială că aceeași tehnică fusese utilizată și în cazul altora. Chiar zelul lui Fenton îl făcea ușor de folosit de către alții. Fanatici precum acesta erau mereu în pericol de a fi folosiți în direcții greșite, atunci când fanatismul lor depășea nivelul precauției. Ar fi fost ușor pentru cineva să se folosească de patriotismul lui și să-i dea informații false și apoi să aștepte rezultatele.

Dar întrebarea care se pune din nou era: de ce?

Ambler se uită la ceas. Deja stătuse prea mult timp acolo. Cu fiecare clipă riscul de a fi descoperit creștea. Dar înainte de a decupla monitorul mai introduse un nume.

Trecură zece secunde lungi, înainte ca sistemul de optzeci și patru de terabiți să admită că nu găsea niciun rezultat.

Niciun dosar cu numele Harrison Ambler nu era înregistrat.

21

Limuzina Daimler care o adusese pe Ellen Whitfield la vilă aștepta în parcare pavată cu pietriș, în vreme ce doamna subsecretar intra în clădirea magnifică.

Château de Gournay, aflat la doar patruzeci de minute de Paris, era o comoară a arhitecturii de secol XVII, care, chiar dacă părea mai puțin ostentativ decât Versailles, aflat în vecinătate, nu era cu nimic mai prejos în detalii. Proiectat de François Mansart pentru un duce de la curtea regelui Ludovic al XIV-lea, palatul se număra printre

cele mai deosebite din Franța, de la foaierul care era o apoteoză a perioadei clasiciste, până la extrem de fotografiatul bufet construit din piatră. Cele unsprezece dormitoare arătau exact la fel ca atunci când fuseseră construite, doar terenul de tenis și piscina fuseseră adăugate mai recent. În ultima jumătate de secol servise ca loc de desfășurare pentru conferințe internaționale ale organizațiilor guvernamentale sau neguvernamentale; pentru întâlniri la înalt nivel ale industriașilor și urmașilor lor din era informațională. În acea perioadă fusese închiriat de un *think tank*¹ extrem de bine finanțat, cu sediul la Washington, aflat sub conducerea profesorului Ashton Palmer, care prezida programul Centurii Pacificului și care prefera de fiecare dată locurile cele mai reprezentative pentru luxul pe care-l putea oferi civilizația umană.

Un valet în livrea o invită pe subsecretarul de stat Whitfield în foaier.

– Domnul Palmer vă așteaptă în camera albastră, *madame*, îi spuse valetul francez. Părea să fi trecut de cincizeci de ani, avea nasul spart, maxilarul pătrășos și era solid – un bărbat care, se putea presupune, avea o gamă largă de cunoștințe și experiențe necesitate de poziția sa în contact cu oamenii. Whitfield nu s-ar fi mirat dacă Palmer ar fi angajat un fost membru al Legiunii Străine; credea cu tărie în atribute complementare ale oamenilor care lucrau pentru el – valetul care era și traducător, majordomul care făcea și pe bodyguardul. Aplecarea lui spre multiplicitate era legată de o anumită estetică a eficienței. Își dădea seama că persoanele puteau juca roluri într-o anumită etapă istorică și că acțiunea cea mai bine aleasă va avea mai multe tipuri de efecte. Doctrina multiplicității a lui Palmer era cheia scenariului ce se juca acum.

---

¹ Grup de analiză (*n. trad.*).

Camera albastră, de o formă octogonală, avea geamurile orientate spre grajduri. Tavanul avea cel puțin trei metri înălțime; covoarele erau dintre cele mai bune produse în epocă; candelabrele aveau cu siguranță valoarea unor piese de muzeu. Subsecretarul se duse spre fereastră, admirând peisajul bine conturat. Chiar și grajdurile, adăpostite într-o clădire elegantă din cărămidă și lemn, ar fi putut fi transformate într-o casă frumoasă.

– Chiar se pricepeau la construcții, nu? se auzi vocea lui Ashton Palmer.

Ellen Whitfield se întoarse și-l văzu pe Palmer intrând pe o ușă discret camuflată.

Îi zâmbi.

– Nu este vorba de pricepere, ci de gradul de pricepere.

– Tocmai acest lucru ieșea în evidență la curtea Regelui Soare: nivelul înalt de civilizație, gradul ridicat de apreciere a realizărilor literare, artistice, științifice și naturale, precum și ale celor din domeniul architectural. În același timp, erau și multe lucruri pe care le ignorau – instabilitatea seismică a ordinii sociale pe care se bazau. Fundamentul revoluției care avea să-i extermine pe copiii lor, un secol mai târziu. Era o pace aparentă, care conținea sâmburii propriei distrugerii. Oamenii uită destul de repede ce ne-a învățat Heraclit: „Războiul este ceva obișnuit, lupta este împământenită și toate lucrurile se întâmplă datorită eforturilor și necesității“

– Mă bucur să te văd, Ashton, spuse Whitfield cu căldură. Trăim – dacă îmi permiți să invoc un blestem chinezesc – vremuri interesante.

Ashton Palmer zâmbi. Părul argintiu era mai rar decât atunci când Whitfield îi fusese studentă, dar la fel de aranjat, iar fruntea o avea lată și impresionantă; privirea îi radia inteligență. Era ceva fără vârstă în legătură cu el, ceva care depășea viața de zi cu zi. Whitfield întâlnise

multe personaje ce-și găsiseră loc în istorie, în cursul carierei sale, dar credea cu tărie că el era singurul bărbat cu adevărat mare pe care-l întâlnise, un vizionar în toată puterea cuvântului. Fusese o onoare să facă cunoștință cu el – își dădu seama de asta încă de pe atunci, chiar dacă avea doar douăzeci și ceva de ani. Acum era cu atât mai conștientă de acest lucru.

– Ce trebuie să-mi spui? întrebă înțeleptul. Whitfield știa că Palmer abia ajunsese de la Hong Kong, dar părea foarte odihnit.

– Până acum toate s-au întâmplat exact așa cum ai anticipat tu. În ochii subsecretarului apăru o mică strălucire. Cum ai prezis tu, aş putea spune. Se uită la propria-i imagine reflectată în oglinda venețiană. Lumina difuză a unei ierni franțuzești răzbătea prin ferestre, accentuându-i oasele feței și trăsăturile puternice. Părul castaniu, pieptănat într-o parte, era coafat cu atenție. Purta un costum de culoarea cireșei și la gât avea un șirag de perle. Machiajul discret scotea în evidență albastrul ochilor. Îmi place ce loc ai găsit.

– Centrul pentru Studii Politice va găzdui o conferință aici. „Regularizarea monedelor: O perspectivă Est-Vest“ Ce le-ai spus oamenilor tăi?

– Château de Gournay este în drumul meu, nu trebuie să-ți faci griji. Mă întâlnesc cu profesori pentru a discuta liberalizarea monedelor naționale.

– Pentru că trebuie încă să fim precauți.

– Sunt conștientă de asta, spuse subsecretarul.

Se așeză la masă și Palmer i se alătură.

– Îmi amintesc când am ascultat pentru prima dată un curs de-al tău, spuse ea privind vitraliile. Tocmai intrasem la Radcliff și tu predai un curs de „dominare globală“ la Sanders Theatre și ai scris pe tablă trei cuvinte: *Macht-politik*, *Geopolitik* și *Realpolitik*. Cineva din spatele sălii

a strigat: „Va trebui să învățăm germană?“ Tu ai spus, nu, dar că trebuia să învățăm o limbă pe care doar unii dintre noi o vom vorbi fluent: limbajul politic.

– Tu aveai forța mentală necesară, spuse Palmer. Acea putere a minții pe care fie o ai, fie nu.

– Îmi aduc aminte că ai vorbit despre Gînghis Han și ai susținut că, în termeni moderni, s-ar putea spune despre el că era adeptul liberalizării comerțului și al libertății religioase, pentru că în acest fel își conducea imperiul.

– Și acest lucru îl făcea să fie extrem de periculos. Deschise larg brațele.

– Exact. Și pe hartă ai arătat extinderea la care ajunsese imperiul hanului, cum, în 1241, fiul său, Ogodei, cucerise Kievul, distrusese armata germană în est, trecuse prin Ungaria și ajunsese la porțile Vienei. Apoi hoardele s-au oprit. Imperiul mongol avea aproape aceleași granițe ca și blocul estic comunist. Asta a fost chiar surprinzător. Ne-ai arătat cele două teritorii, unul al dominiului mongol, celălalt al dominației comuniste. din Coreea de Nord și China, până în Europa de Est. Era aceeași zonă, „amprenta istoriei“, așa i-ai spus. Și că a fost ceva absolut întâmplător în oprirea mongolilor la Viena.

– O pură întâmplare, repetă Palmer. Ogodei murise și liderii armatei au vrut să se întoarcă pentru a-i alege succesorul.

– Ne-ai arătat că exista un model în ceea ce privea marile imperii. În secolul al XVI-lea, Soleiman Magnificul era cel mai puternic sultan otoman și în același timp adeptul principiului elementar al egalității în fața justiției, al corectitudinii procedurale și al comerțului liber. Ca o provocare istorică, ai demonstrat că imperiile estice erau cu atât mai periculoase pentru Vest, cu cât aveau o structură mai liberală.

– Mulți oameni nu au putut să citească ce era scris pe perete, spuse Palmer. Mai ales când e scris în chineză.

– Și le-ai mai explicat acestor copii cu ochii cârpiți de somn, cum în ultimele secole, China, Imperiul de Mijloc, nu a pus niciodată în pericol hegemonia Vestului, deși, în principiu, ar fi putut să fie cel mai mare rival al său. Mao a fost adevăratul tigru de hârtie. În China, cu cât mai totalitar este regimul, cu atât mai defensivă este atitudinea militară. Copiii deștepți nu mai erau somnoroși, atunci când au început să-și dea seama de ceea ce spuneai. Îmi aduc aminte că mi se făcuse pielea de găină.

– Și totuși, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Colegii tăi din Departamentul de Stat tot refuză să vadă adevărul în față: China a devenit tot mai vestică în felul în care este guvernată și concomitent a ajuns și un adversar tot mai puternic, atât militar, cât și economic. Președintele Chinei are o figură simpatică, și acea figură i-a orbit pe guvernanții noștri. El, mai mult decât oricine altcineva, este mai dispus să trezească dragonul adormit. Își aruncă privirea pe ceasul său subțire și elegant, Philippe Patek. Whitfield remarcă că avea ecrane pentru ora locală, ora estică și arăta și ora Beijingului.

– Chiar și atunci când eram studentă tu păraai să înțelegi mai multe lucruri decât oricine altcineva. La seminarul de relații internaționale pe care l-am urmat în primul an m-am simțit de parcă eram introdusă în cercul inițiaților.

– S-au prezentat cincizeci de studenți; am primit doar doisprezece.

– Un grup uimitor. Nu cred că am fost cea mai strălucită dintre ei.

– Nu, admise el, dar erai cea mai capabilă.

Își aduse aminte de prima zi de seminar. Profesorul Palmer vorbise despre felul cum arăta lumea din per-

spectiva prim-ministrului britanic Benjamin Disraeli, la sfârșitul secolului al XIX-lea, la apogeul Pax Britannica. Probabil că Disraeli presupusese că acest imperiu nu avea să cunoască sfârșitul, că secolul următor avea să fie dominat de Marea Britanie și puternica sa flotă. Și la doar câteva decenii de la începerea noului secol, Marea Britanie devenise o putere de mâna a doua. Era o transformare, spusese Palmer, ca și aceea de a vedea Imperiul Roman metamorfozându-se în Italia.

Secolul XX fusese secolul american; supremația industrială și economică a Americii devenise de neegalat după al Doilea Război Mondial și mecanismul extrem de complex al posturilor ei de comandă proiecta puterea în cele mai îndepărtate regiuni ale globului. Dar într-adevăr, spusese Palmer, ar fi fost o greșeală să se presupună că și secolul următor avea să fie american. Dacă Imperiul de Mijloc era pregătit să se ridice, secolul următor avea să-i aparțină. Centrul mondial de putere urma să se mute spre est. Și politica angajamentului constructiv era exact unul dintre acele lucruri care avea să întărească China și să îi grăbească ascensiunea.

Făcându-se ecou al repudierii marxiștilor francezi de către Marx însuși, în secolul al XVIII-lea, Ashton Palmer spusese odată că nu era un „Palmerit“ Dezavuase concepțiile eronate în legătură cu doctrinele sale centrale – oamenii care extrăgeau inevitabilități istorice din creația sa. Metoda lui Palmer pune laolaltă marea istorie, de lungă durată – istoria epocilor ce duraseră secole întregi –, cu microistoria prezentului apropiat. Nu putea fi redusă la sloganuri, formule sau inscripții. Și nimic nu era inevitabil: aceasta reprezenta ideea crucială. Să crezi în determinismul istoric însemna să adopți o atitudine pasivă. Istoria lumii era istoria acțiunilor realizate de oameni.

Astfel de acțiuni *creaseră* istoria omenirii. Astfel de acțiuni o puteau reface.

Valetul în livrea își dresе vocea.

– Domnule profesor Palmer, spuse el. Ați primit o transmisie.

Palmer se întoarse spre Whitfield.

– Te rog să mă scuzi.

Dispăru pe un hol lung. Când se întoarse, câteva minute mai târziu, părea neliniștit și plin de energie.

– Totul se așază pe pozițiile prevăzute, îi spuse el lui Whitfield. Ceea ce face ca presiunea să se intensifice.

– Înțeleg.

– Și Tarquin?

– După cum spuneam, totul se așază în poziție.

– Și trebuie să ne facem griji în privința nou-găsitului „partener“?

– Nu e un motiv de îngrijorare. Situația este sub control.

– Nu au mai rămas decât șaptezeci și două de ore. Toți trebuie să-și joace rolul la perfecție.

– Până acum, îl asigură Whitfield, cu toții au făcut-o.

– Inclusiv Tarquin? întrebă Palmer.

Whitfield încuviință, cu zâmbetul pe buze.

Mai ales Tarquin.

Ambler privea drept în față când plecă de la numărul 2 de pe rue St. Florentin. Voia să treacă drept cineva care nu avea timp de irosit. Odată ajuns pe stradă, afară din consulat, adoptă aerul unui om care se plimbă fără țință, trecând pe lângă magazinele cu copertine roșii și vitrine strălucitoare. Mergea dinspre Place de la Concorde spre rue Saint Honoré, dinspre pace spre onoare, se gândi el, fiind de fapt foarte conștient de tot ceea ce se întâmpla

în jurul său, lăsând doar impresia că este pierdut în propria-i lume.

Faptul că era foarte conștient de mediul înconjurător reprezenta mai mult decât o simplă chestiune de percepție vizuală. Era și una de percepție auditivă: trebuia să fie mereu atent la zgomotul făcut de pașii unei virtuale persoane, pe care nu o vedea, și care, eventual, s-ar fi grăbit și apoi ar fi încetinit ritmul, în încercarea de a menține distanța constantă de cel pe care-l urmărea.

Cineva chiar îl urmărea, își dădu el seama, dar nu după modelul agenților operativi. Ambler auzi sunetul produs de cineva care se grăbea să ajungă în direcția sa, cineva care avea picioare mult mai mici decât ale sale, și, dacă ar fi fost să judece după sunetele scoase, cineva care nu avea o condiție fizică foarte bună.

Știa că trebuia să fie alarmat, dar, totuși, bărbatul care-l urmărea se mișca cu aceeași subtilitate cu care se deplasa un chelner care s-ar fi ținut după un client ce ar fi uitat să plătească. Poate că asta era și ideea cursei ce i se întindea; suspiciunile unui agent operativ erau adormite pedalându-se pe evidență?

Ambler mări ritmul și o luă la stânga la capătul străzii, pe micuța rue Cambon și apoi pe rue du Mont Thabor. La douăzeci de metri în față era o alee, care servea drept cale de acces câtorva magazine. Făcu o pauză, prefăcându-se că se uită la ceas. În reflexia geamului de la ceas îl văzu pe cel care-l urmărea. Cu o mișcare rapidă și agilă se întoarse și-l prinse pe necunoscut trăgându-l pe alee, cu spatele la un zid acoperit de graffiti.

Bărbatul era un specimen uman complet neinteresant: o față trasă, părul negru și rar, cearcăne mari la ochi. Fruntea îi strălucea din cauza sudorii. Avea cam 1,60 metri și părea complet debusolat. Hainele sale, un parde-siu ieftin, o cămașă din poliester și un costum inde-

scriptibil, gri, erau de proveniență americană, vândut în State, dacă nu și fabricat acolo. Ambler se uită la mâinile lui să vadă dacă nu face vreun gest de a apuca vreo armă ascunsă.

– Tu ești Tarquin, nu-i așa? întrebă necunoscutul, respirând greu.

Ambler îl lipi cu spatele de zid.

– Au! făcu bărbatul în vreme ce Ambler îl percheziționa să vadă dacă nu avea vreo armă la el: un stilou care era doar puțin mai gros decât era normal, sau puțin prea lung, portofelul care părea cam umflat pentru a conține doar bani de hârtie și carduri de plastic.

Nimic. Ambler se uită fix la el, încercând să descopere ceva.

– Cine întreabă?

– Ia-ți mâinile de pe mine, rahatule, zise omul scuipând cuvintele din gură. În vocea lui se simțea o urmă de accent de Brooklyn.

– Am spus, cine întreabă?

Bărbatul se îndreptă de spate și adoptă o figură de om atins în demnitate.

– Numele meu este Clayton Caston, spuse el și nu întinse mâna pentru a-i fi strânsă.

22

Aa spune, zise Ambler pe un ton evident plin de suspiciune și de dispreț. Ești un *prieten*. Și te afli aici pentru a mă ajuta.

– Glumești, replică repede bărbatul. Nu-ți sunt prieten. Și mă aflu aici pentru a mă ajuta pe mine.

– Cu cine ai venit? întrebă Ambler. Bărbatul era sub

orice critică. Incapacitatea lui de a desfășura acțiuni de teren nu putea să fie prefăcătorie actoricească. Dar ar fi putut să fie folosit ca membru al unei echipe, pentru a-l atrage pe Ambler într-o capcană, făcându-l să fie încrezător în vreme ce alții s-ar fi apropiat pentru a-l ucide.

– Adică unde sunt angajat?

– Te-am întrebat cine a mai venit cu tine. Și unde, la dracu’? Spune acum, sau îți promit că nu vei mai vorbi niciodată.

– Și eu chiar mă întrebam de ce nu ai prieteni.

Ambler adoptă o poziție de luptă, pentru a-i da de înțeles bărbatului că-i poate rupe gâtul în orice clipă.

– Cine mai e aici? continuă bărbatul. Cam unsprezece milioane de francezi, asta dacă pui la socoteală toată zona metropolitană.

– Adică operezi singur?

– Păi, pentru moment, spuse bărbatul cu o oarecare detașare.

Ambler începu să se relaxeze; pe figura bărbatului nu desluși încercarea de a-l induce în eroare. Chiar opera singur. Când spusese asta, nu o făcuse pentru a-l liniști pe el, după cum simțise Ambler, ci recunoscuse un adevăr jenant.

– Dar trebuie să știi că fac parte din CIA, spuse bărbatul, puțin iritat. Așa că să nu-ți vină niciun fel de idei bizare. Dacă îmi faci ceva n-o să-ți fie bine. Compania detestă să plătească spitalizări. Nu vor accepta pur și simplu. Așa că lasă... *mâna aia* deoparte. Ai putea să-ți faci rău. Ai putea să-mi faci rău și mie, dacă mă gândesc bine. Ar fi o situație regretabilă pentru amândoi.

– Glumești.

– O presupunere frecventă, adesea greșită, spuse el. Ascultă, lângă Operă e un McDonald’s. O să putem vorbi acolo.

Ambler se holbă la el.

– Cum? McDonald's? Ambler dădu din cap. E cumva vreun nou loc de întâlniri al Agenției?

– Habar n-am. Doar că nu-s sigur că stomacul meu poate digera mâncarea locală. Dacă nu ai ghicit încă, nu-s tocmai om de „capă și spadă“, spuse el făcând un semn de ghilimele cu degetele ridicate în aer.

Ambler cerceta permanent strada. Deocamdată nu remarcase niciun fel de indiciu în traficul pietonal care să-i dea de bănuiră că o patrulă pedestră, o echipă de „plimbăreți“ ar fi intrat în dispozitiv.

– Bine, mergem la McDonald's. *Niciodată să nu accepți o întâlnire impusă de altcineva.* Dar nu la acela. Tarquin băgă mâna în buzunarul de la piept al bărbatului și îi scoase telefonul mobil. Model Ericksson. O privire aruncată ecranului îl lămură că acesta avea o cartelă preplătită franțuzească. Probabil că-l închiriasse la aeroportul Charles de Gaulle. Apăsă pe câteva butoane și apăru numărul aceluia telefon, pe care Ambler îl reținu.

– Îți voi da un telefon în cincisprezece minute pentru a-ți comunica o adresă.

Bărbatul se uită la ceasul pe care-l avea la mână, un Casio digital.

– Bine, spuse el scoțând un sunet puțin dezaprobat.

Douăsprezece minute mai târziu Ambler ieși din metrou la stația Pigalle. McDonald's era vizavi și mulțimea avea să-l ajute să țină sub observație strada. Îl sună pe cel care spusese că se numea Caston și-i dădu adresa.

Apoi așteptă. Erau sute de metode prin care trecătorii puteau să-i supravegheze pe suspecti. Un cuplu care râdea la un chioșc de ziare. Bărbatul singuratic care se uita la vitrina unui magazin „erotic“ Tânărul cu jachetă de denim, care avea o cameră de luat vederi atârnată la gât. Toți

aceștia aveau să se deplaseze într-o clipă și puteau să fie înlocuiți de alții cu același profil.

Totuși, astfel de inserții produceau aproape întotdeauna perturbări subtile, pe care un observator atent le putea detecta. Oamenii luau poziții în spațiu în funcție de niște legi de care nu erau conștienți, dar care reprezentau o bună reflectare a unui model comportamental.

Două persoane într-un lift își împărțeau spațiul; dacă erau mai mult de trei evitau contactul vizual. Când intra un nou pasager în lift, ocupanții se repositionau pentru a maximiza distanța dintre ei. Era ca un fel de mic dans, repetat oră după oră, zi după zi, în lifturile din toată lumea. Oamenii se comportau de parcă fuseseră dresați, dar nu conștientizau ce îi împiedica să se ducă puțin mai în spate, mai la dreapta, sau mai în față. Dar modelele erau clare atunci când te familiarizai cu ele. Erau similare, elastice și amorse, dar reale, în felul în care oamenii se deplasau pe trotuar, sau priveau o vitrină, sau stăteau la coadă la un chioșc de ziare. Prezența cuiva care era *poziționat* anume dădea peste cap ordinea firească. Un observator suficient de receptiv putea sesiza perturbările, aproape inconștient. Pentru a-și da seama de ce nu mergea bine, Ambler știa că era de ajuns *să simtă*. Gândurile conștiente erau logice și lente. Intuiția se dovedea, de obicei, mult mai precisă. În câteva minute își dădu seama cu satisfacție că nimeni nu-l urmărea.

Bărbatul a venit cu un taxi, care a oprit chiar la colț, înainte de McDonald's. Când a ieșit, și-a rotit privirea, cu ochii întredeschiși, un gest care era mai degrabă de natură de a-l da pe el de gol decât de a detecta eventualii urmăritori.

Bărbatul de la CIA intră în restaurant și Ambler se uită după taxi până când acesta trecu de colț. Apoi mai așteptă încă cinci minute. Tot nimic.

Traversă strada aglomerată și intră în McDonald's. Era întuneric înăuntru, lumina fiind dată de niște becuri roșietice, care i se părură lui Ambler mai potrivite pentru un local dintr-un cartier rău famat. Caston stătea la o masă pe colț și bea o cafea.

Ambler cumpără doi hamburgeri Royal cu șuncă și luă loc la masa de unde se vedea destul de bine ușa. Caston alesese locul, în mod clar, pentru că era cel mai puțin vizibil. Comisese genul de greșală defensivă pe care niciun agent de teren nu ar fi făcut-o. Dacă persoane ostile ar fi intrat acolo, ar fi făcut-o pentru că știau exact unde se află. Era cu mult mai bine să fie conștient de prezența lor cât mai repede posibil, pentru a putea lua o decizie în legătură cu ce trebuia făcut. Doar amatorii preferau să treacă *neobservați*, fără a vedea ce se întâmplă.

Caston stătea în fața lui Ambler și nu părea deloc fericit.

Ambler continuă să urmărească cu atenție ce se petrecea în încăpere. Încă nu putea elimina posibilitatea ca interlocutorul său să fie doar o momeală. Dacă avea un transmițător în talpa pantofului, spre exemplu, ar fi fost ușor să se constituie o echipă și nici măcar nu ar fi trebuit să fie cineva care să-l urmărească.

– Ești mai mare decât în fotografii, spuse Caston. Dar și fotografia nu era decât de doi pe trei.

Ambler ignoră remarca.

– Cine știe că ești acum cu mine? întrebă el.

– Doar tu, mârâi bărbatul. Era evident că nu ascundea nimic. Mincinoșii se uitau cel mai adesea atenți la tine după ce vorbeau; doreau să vadă dacă minciuna lor a prins, sau dacă era nevoie de un efort mai mare pentru a te convinge. Cei care spuneau adevărul în conversații obișnuite presupuneau că sunt crezuți. Privi-

rea lui Caston alunecă pe hamburgerii de pe tava din fața lui Ambler.

– Îi mănânci pe amândoi?

Tarquin clătină din cap.

Americanul luă unul din hamburgeri și începu să înfulece cu lăcomie.

– Scuze, spuse el după o vreme. N-am mâncat de ceva vreme.

– E greu să găsești o mâncare bună în Franța, nu?

– Mie-mi spui, zise bărbatul fără a remarcă sarcasmul din vocea lui Tarquin.

– Nu. Spune-mi tu mie. Cine ești? Nu pari a fi agent CIA. Nu pari a fi agent de teren sau niciun fel de agent, că tot veni vorba. Se uită la bărbatul cu umerii căzuți și cu burtă din fața lui. Era clar lipsit de condiție fizică. Și nici nu se potrivea în peisaj. Pari a fi contabil.

– Așa e, spuse bărbatul. Scoase un creion mecanic din buzunar și-l îndreptă spre Ambler. Așa că ar fi bine să nu te pui cu mine. Zâmbi. De fapt am fost CIA înainte de a intra în CIA. Auditor Intern Certificat¹. Dar lucrez la Agenție de treizeci de ani. Numai că mă număr printre cei care nu prea ies pe teren.

– Lucrezi la birourile din spate?

– Cred că așa le spuneți voi, cei din linia întâi, zilele astea.

– Cum ai ajuns la Companie?

– Chiar avem timp de toate astea?

– Spune-mi, zise Ambler pe un ton aproape amenințător.

Bărbatul încuviință. Înțelese că bărbatul pe care-l cunoștea sub numele Tarquin nu întreba din curiozitate, ci ca măsură de precauție.

---

¹ Certified Internal Auditor (CIA) (*n. trad.*).

– Varianta scurtă este că am început să lucrez în domeniul fraudelor corporatiste în cadrul Fiscului. Apoi am trecut puțin pe la Ernst & Young, doar că acolo mi se părea că mai tot timpul fac fraude corporatiste. Între timp, o minte ascuțită de la Washington s-a gândit că, într-o oarecare măsură, Compania chiar este o companie. Și au decis că aveau nevoie de cineva cu aptitudinile mele neobișnuite. Își bău cafeaua. Și chiar așa le-au și numit, neobișnuite.

Ambler îl studie în timp ce vorbea și din nou nu detectă nimic care să-i stârnească bănuieli.

– Deci mi-a luat urma un amator în munca pe teren, spuse Ambler. Un șoarece de bibliotecă. Nu știi dacă ar trebui să râd sau să plâng.

– Poate că sunt un șoarece de bibliotecă, Tarquin, dar nu sunt un cretin patentat.

– Ba din contră, sunt sigur, zise agentul operativ. Spune-mi cum m-ai găsit și de ce.

În colțul buzelor îi apărură un zâmbet.

– A fost chiar simplu, după ce am auzit că ești la Paris.

– După cum chiar tu ai spus, este un oraș cu unsprezece milioane de oameni.

– Păi, am început să mă gândesc la probabilități. Parisul nu este cel mai bun loc unde poți să te ascunzi; este un sector important pentru serviciile de informații ale mai multor națiuni. De fapt este chiar ultimul loc unde ai vrea să te găsești. Așadar, am dedus că nu veniseși aici pentru a te da la fund. Poate că aveai o misiune, dar atunci de ce nu ai terminat-o cu prima ocazie? Și atunci erau mari șanse să te afli aici pentru că te aflai în căutarea cuiva, sau a ceva. Și care ar fi ultimul loc din lume în care ar apărea un fost angajat al Operațiunilor Consulare despre care se știa că defectase? Desigur, la birourile din Paris ale

Operațiunilor Consulare, sau cel puțin așa s-ar fi gândit colegii mei. Ultimul loc unde ți-ai face apariția.

– Așa că tu te-ai dus repede acolo și ai stat de plan-ton pe banca din față.

– Pentru că informația de care aveai nevoie trebuia să fie legată cumva de Operațiuni Consulare și lumea aceasta îți era cea mai familiară.

– Deci a fost vorba doar de o senzație pe care ai avut-o, nu?

– O senzație? spuse Caston pe un ton de dispreț maiestuos. Clay Caston nu acționează bazându-se pe senzații. Nu face abuz de intuiții sau bănuieli sau instincte sau...

– Vorbește mai încet.

– Scuze. Cred că ai atins un nerv sensibil.

– Oricum, printr-o minunată succesiune de raționamente logice...

– Păi, mai degrabă este vorba de o matrice a probabilităților...

– Pornind de la o absurditate rațională, ai decis să urmărești o intrare anume. Și ai avut noroc.

– Noroc? E clar că nu ai ascultat nimic din ce ți-am spus. A fost vorba de aplicarea Teoremei lui Bayes de estimare a probabilităților condiționale, luând în considerare probabilitățile anterioare și evitând astfel inad-vertențele....

– Dar întrebarea grea este: de ce? De ce mă căutai?

– Mulți oameni te caută. Eu pot să-ți dezvălui doar motivele mele, spuse Caston și făcu o pauză. Și chiar și așa este destul de greu. Acum câteva zile nu eram interesat să te găsesc decât pentru a te scoate din joc, o iregularitate rezolvată. Dar acum, mi-am dat seama că există o iregularitate mai mare de rezolvat. Sunt în posesia câtorva informații și cred că și tu ești în posesia unor

altfel de informații. Dacă le punem cap la cap și stabilim un spațiu de prezentare mai mare – pentru a folosi un termen tehnic – s-ar putea să avansăm în cercetări.

– Dar tot nu înțeleg de ce nu ești la birou ascuțind creioane.

Caston pufni indignat.

– Eram obstrucționat, despre asta e vorba. Sunt câțiva jucători răi care încearcă să dea de tine. Eu vreau să dau de ei. Și acesta s-ar putea să fie scopul nostru comun.

– Stai să văd dacă am înțeles așa cum trebuie, spuse Ambler. Vorbea încet, ca și cum ar fi fost vorba de o banală conversație, știind că nu ar putea fi auzit la mai mult de un metru. Continua să cerceteze zona cu privirea. Ai vrut să dai de mine pentru a mă scoate din joc. Acum vrei să-i detectezi pe cei care mă urmăresc.

– Exact.

– Și apoi?

– Apoi? Apoi va fi rândul tău. După ce-i predau pe ei, o să vreau să te predau pe tine. Și apoi mă întorc la ascuțit creioane.

– Adică vrei să spui că sperii ca în cele din urmă să mă predai și pe mine? Să mă „scoți din joc”? De ce îmi spui asta?

– Pentru că este adevărul. Vezi tu, reprezinți tot ceea ce eu detest.

– Nu ajungi la niciun rezultat cu complimentele.

– Problema este că oamenii de felul tău sunt precum o plagă. Ești un cowboy și ești trimis de alți cowboy în misiuni, de oameni care nu au niciun fel de respect pentru legi și reguli, oameni care o iau pe scurtătură ori de câte ori li se oferă ocazia. Dar asta nu este tot ce știu despre tine. Mai știu și că îți dai seama cam mereu când te minte cineva. Așa că de ce m-aș osteni să o fac?

– Ceea ce ai auzit este corect. Nu te sperie asta?

– Îmi face viața mai ușoară. Niciodată nu m-am descurcat prea bine cu ascunzișurile.

– Dă-mi voie să te întreb ceva încă o dată. Ai spus cuiva unde sunt?

– Nu.

– Atunci ce motiv aș avea să nu teucid?

– Pentru că este așa cum ți-am spus. Pe termen scurt avem niște interese comune. Pe termen lung, ei bine, după cum spune Keynes, pe termen lung toți suntem morți. Cred că o să-ți asumi riscurile unei alianțe temporare.

– Dușmanul dușmanului tău este prietenul tău?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Asta este o filosofie a urii. Începu să împacheteze ambalajul de la hamburger într-un origami. Să ne fie clar. Nu ești prietenul meu. Și poți fi sigur că nici eu nu-ți sunt prieten.

Washington, D.C.

Ethan Zackheim se uita la fețele analiștilor și specialiștilor tehnici adunați în jurul mesei în sala de conferințe 0002A și se întreba într-o doară câte tone de ciment și piatră se aflau deasupra sa, în cele șase etaje din anul 1961. Dintr-odată, greutatea de pe umerii lui părea să-l strivească.

– Bine, oameni buni, este clar că nu am reușit să ne îndeplinim obiectivele, așa că vă rog spuneți-mi că măcar am învățat ceva. Abigail?

– Ei bine, am analizat documentele descărcate de la consulat, spuse responsabilă cu semnalele, privind rușinată spre pantofii maro. Penetrarea de către Tarquin a unui obiectiv informatic în Paris era un subiect dureros pentru ei – o lovitură și îndrăzneță și îngrijorătoare, pentru care toată lumea să fie învinovățită – și niciunul dintre ei nu voia să redeschidă această discuție. Trei dintre căutările sale aveau legătură cu Wai-Chan Leung, Kurt Sollinger și Benoit Deschesnes.

– Victimele sale, mormăi Matthew Wexler. Datorită vechimii de douăzeci de ani în Departamentul de Informații și Cercetare, INR, analistul își permitea să intervină în discuție oricând dorea. Criminalul care trece din nou pe la locul crimei.

Zackheim își desfăcu cravata. *E cald aici, sau doar mi se pare mie?* se întrebă el, dar decise să nu pună întrebarea cu voce tare. Presupunea că era o senzație personală.

– Ce rost ar avea? întrebă el.

– Face legătura între el și victime foarte clar, dacă nu era deja îndeajuns. Wexler se aplecă atingând masa cu burta. Adică dispuneam de suficiente probe circumstanțiale, dar acum chiar nu mai avem niciun dubiu.

– Nu cred că se poate spune despre analiza de imagine că este circumstanțială, interveni Randall Denning, expertul în imagistică, lăsând impresia că ar fi dorit doar să puncteze acest lucru pentru a fi înregistrat. Blazonul albastru îi era mulat pe corp. Îl plasează la locul crimei. În mod clar.

– Matthew, acționăm pornind de la presupunerea cu care am fost cu toții de acord, spuse Zackheim. Dar ceva legat de aceste documente descărcate mă pune pe gânduri. De ce ar vrea cineva să investigheze informațiile legate de oamenii pe care i-a omorât? Adică, asta se face de obicei înainte de a omorî pe cineva, nu?

La capătul celălalt al mesei, Franklin Runciman, adjunctul de la Operațiuni Consulare, părea stingherit de reorientarea discuției. Tuși.

– Ethan, ai dreptate că există mai multe interpretări pe care le putem face. Ochii îi erau sfredelitori. Întotdeauna există mai multe variante. Dar nu putem acționa în mai multe direcții. Trebuie să alegem una singură,

bazată pe cele mai multe probe, pe toate probele. Nu avem timpul necesar pentru a ne juca cu alte variante.

Zackheim își încleștă maxilarele. Întrebarea-rugămintă a lui Runciman îl exaspera. Ce era faptic și ce contrazicea faptele în problema pe care o aveau de rezolvat? Dar era inutil să încerce să aducă contraargumente. Oricum, Runciman avea dreptate când susținea că existau mai multe posibile interpretări. Totuși, descoperirile făcute de Abigail erau deranjante, din motive pe care nici măcar nu le putea explica. Tarquin, indiferent cine era el, părea să facă ceea ce făceau ei. Acționa de parcă el era responsabil cu cercetările, nu de parcă el era cel investigat. Zackheim înghiți cu greu. Nu-i convenea deloc situația.

– Adevărata lovitură sub centură este Fenton, spuse Wexler. Zackheim observă că analistul uitase să se încheie la nasturele de la guler. Dar datorită faptului că Wexler avea o minte extrem de bine organizată, bineînțeles că i se trecea cu vederea nepăsarea față de aspectul său exterior.

– E o identificare corectă, spuse Denning. El e bărbatul care-l însoțea pe Tarquin în zona unde a fost asasinat Sollinger. Paul Fenton.

– Nimeni nu pune asta la îndoială, spuse Wexler ca și cum ar fi vorbit cu un student greu de cap. Știm că a fost acolo. Întrebarea este: ce înseamnă asta? Se întoarse spre ceilalți. Care sunt ultimele noutăți?

– A fost o problemă cu permisele de acces, spuse Abigail abătută.

– Permise de acces? Lui Zackheim parcă nu-i venea să creadă. Cine suntem noi, echipa editorială de la *Washington Post*? Nu ar trebui să existe niciun fel de piedici interne. Acces? E un rahat! Se întoarse spre Wexler. Și tu, te-ai uitat pe dosarul lui Fenton?

Wexler ridică mâinile cu palmele în sus.

– Sechestrare, spuse. Protocolul special de acces este inviolabil, se pare. Își aținti privirea spre Runciman.

– Explică. Zackheim i se adresează direct lui Runciman. Logica birocratică îi spunea că directorul adjunct de la Operațiuni Consulare fie fusese de acord cu aceste protocoale, fie chiar el le implementase.

– Nu este relevant pentru scopul acestei echipe, spuse Runciman hotărât. Chiar și în lumina fluorescentă putea fi remarcată croiala fină a costumului lui închis la culoare, cu siguranță foarte scump.

– Nu este relevant? Zackheim era pe punctul de a exploda. Nu echipa este cea care ar trebui să decidă asta? La dracu', Frank! Tu mi-ai cerut să mă ocup de asta și ai cei mai buni oameni aici, de la imagistică, analiză și nu ne lași să ne facem treaba?

Pe chipul lui Runciman nu se vedea nicio urmă de tensiune, dar își plecă privirea.

– Am trecut de partea misiunii legată de descoperirea faptelor. Treaba noastră este să îndeplinim misiunea pe care ne-am propus-o. Nu să facem conferințe, nu să speculăm cu privire la ipoteze, nu să întreprindem cercetări de arhivă sau să ne satisfacem curiozitățile. Când se stabilește o misiune treaba ta este să îți iei măsuri pentru îndeplinirea ei. Să asiguri suport operațional și informații pe baza cărora se poate acționa, pe baza cărora agenții noștri pot să facă ceea ce i-am împuternicit să facă.

– Dar imaginea care reiese...

– Imaginea? Runciman îl întrerupse pe un ton disprețuitor. Treaba noastră, Ethan, este să-l scoatem pe ticălos din joc.

Paris

O jumătate de oră mai târziu, cei doi bărbați, un agent operativ și un auditor, au ajuns fiecare pe cont propriu la

hotelul în care stătea Caston, o clădire bizară și înghesuită care se numea Hotel Sturbridge, și care făcea parte dintr-un lanț hotelier american. Încercarea lui Caston de a se izola de mediul înconjurător era clară; ocupa o cameră spațioasă, cel puțin după standardele pariziene, deși avea un aspect înghesuit și instituțional. La fel de bine ar fi putut să fie o cameră de hotel dintr-un oraș american. Caston îl invită pe Ambler să ia loc pe un scaun tapițat cu catifea muștar, iar el își aranjă hârtiile de tot felul pe biroul placat cu lemn masiv, genul de mobilă a cărui valoare neînsemnată era scoasă în evidență tocmai prin încercarea de a părea cu stil.

Caston îi puse lui Ambler câteva întrebări scurte și la obiect despre experiențele avute de când părăsise insula Parrish; răspunsurile lui Ambler fură la fel de concise.

– O... situație bizară, spuse Caston după ceva vreme. A ta, vreau 'să spun. Toată chestia asta cu ștergerea identității. Dacă nu aș fi la capătul puterilor în ceea ce privește capacitatea empatică, aș spune că o astfel de experiență este cel puțin neliniștitoare. E ca un fel de criză de identitate.

– O criză de identitate? spuse Ambler sarcastic. Te rog. Asta se întâmplă atunci când un inginer programator se închide într-o casă de chirpici în Arizona și citește mult despre Carlos Castaneda. Sau când unul dintre directorii executivi aflați în Top 500 decide să renunțe la slujbă și să-și deschidă o afacere vânzând gogoși vegetariene unui lanț de magazine cu produse naturale. Asta e ceva mai mult de atât, cred că putem să fim de acord cu asta, nu?

Caston ridică din umeri, ca și cum și-ar fi cerut scuze, în parte.

– Uite ce e, mi-am petrecut ultimele câteva zile încercând să strâng cât mai multe informații, cu ajutorul

asistentului meu. Am găsit multe dintre realizările tale trecute la dosar de la Unitatea de Stabilizare Politică, sau mă rog, ceea ce pare a fi un dosar cu realizări. Îi întinse lui Ambler un vraf de hârtii capsate.

Ambler le răsfoi. Era o senzație ciudată să vadă, într-o variantă disecată și abreviată, produsul sângelui, al muncii și al lacrimilor. Îi lăsa un gust amar. Cariera sa, la fel ca a multora, era una construită departe de ochii publicului. Obscuritatea totală era compensată de eroismul deschis al acțiunilor sale. Aceasta fusese promisiunea, înțelegerea: faptele tale, deși ascunse, pot schimba istoria. Vei fi brațul ascuns al istoriei.

Dar dacă totul nu era decât o iluzie? Dacă o viață petrecută în obscuritate, o viață care îl obligase să sacrifice toate legăturile umane ce dădeau sens vieții altor oameni, nu avea niciun fel de consecințe reale și de durată? Sau cel puțin niciun fel de consecințe pozitive?

Caston îi urmări privirea.

– Concentrează-te, te rog. Dacă vezi ceva ce ți se pare a fi fals spune-mi.

Ambler încuviință cu o mișcare a capului.

– Așadar, apare un model psihologic. Te descurci foarte bine cu „interferențele afective“ Un detector de minciuni ambulant. Asta îți creează multe avantaje pe teren. Echipa de acțiune te scoate mai devreme pe teren, în Serviciile Consulare. Ești aruncat în prima linie. Ești angajat în acel tip de misiuni pe care le adoră Unitatea. Caston nu încerca să-și mascheze dezgustul din glas. Apoi primești o însărcinare la Changhua. Pe care o îndeplinești cu succes, cel puțin din câte se vede în dosar. Și următorul lucru, ești scos din joc. De ce? Ce s-a întâmplat?

Ambler îi spuse repede, ținându-și privirea ațintită pe figura lui Caston în tot acest timp.

Caston nu răspunse imediat, ci doar după ceva timp, și privirea lui era mai ascuțită.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat în seara când ai fost răpit. Tot ce ai zis tu, tot ceea ce s-a spus. Tot și toți aceia de care îți amintești.

– Îmi cer scuze, dar... Vocea i se frânse. Nu reușesc. Laurel spune că este vorba despre o amnezie indusă cu medicația.

– Dar trebuie ca aceste informații să fie pe undeva în capul tău, spuse Caston. Nu-i așa?

– Nu știu, spuse Ambler. Îmi văd viața și dintr-odată niște umbre care nu duc nicăieri.

– Un weekend pierdut.

– La o altă scară.

– Poate că nu te străduiești îndeajuns de mult, mormăi Caston.

– La dracu', Caston. Mi-am pierdut doi ani de viață. Doi ani de zile de combinații mentale. Doi ani de dispărare. Doi ani de speranțe spulberate.

– Asta înseamnă șase ani, spuse Caston clipind.

– Dacă te vei gândi vreodată să te apuci de o profesie care presupune ajutorarea celorlalți, mai bine nu o face. Nu ai nici cea mai mică idee prin ce am trecut...

– Nici tu. Și asta încerc să descopăr, da? Așa că păstrează-ți văicărelile pentru cineva care pretinde că-i pasă.

– Nu înțelegi. Încerc să mă întorc în timp, dar nu e nimic acolo. Doar pureci pe un ecran. Niciun fel de imagine. Se simțea obosit. Prea obosit pentru a mai vorbi. Prea obosit pentru a gândi.

Se duse și se întinse pe pat, uitându-se nefericit în tavan.

Caston pufni.

– La dracu' cu imaginea. Începe cu micile detalii.
Cum te-ai întors din Taiwan?

– Nu am nici cea mai mică idee.

– Cu ce mijloace de transport?

– La dracu', ți-am spus că nu știu! explodează Ambler.
Caston era neclintit, părând să nici nu remarce sentimentele lui Ambler, chinurile pe care i le provoca micul său interogatoriu.

– Ai înotat? Ai venit cu vaporul?

Agentul operativ simțea că-i explodează capul. Încercă să se controleze, să-și regleze respirația.

– Te bag în mă-ta, spuse el mai încet. Ai auzit vreun cuvânt din ce am spus?

– Cu ce mijloc de transport? repetă Caston. Nu era pic de compasiune în vocea lui, ci doar nerăbdare.

– În mod normal, trebuie să fi venit cu avionul.

– Deci ai o mică idee, ticălos autocompătimitor ce ești. Mai exact, de unde ai fi zburat?

Ambler ridică din umeri.

– Presupun că de pe aeroportul Chang Kai Shek, de lângă Taipei.

– Ce zbor?

– Nu... Clipi. Cathay Pacific, se auzi spunând dintr-o dată.

– Deci un zbor comercial, spuse Caston fără a părea surprins. Un zbor comercial. Douăsprezece ore. Ai băut ceva la bord?

– Probabil că da.

– Ce?

– Un whisky Wild Turkey, presupun.

Caston luă telefonul și sună la room service. Cinci minute mai târziu le fu adusă la ușă o sticlă de Wild Turkey.

Turnă două degete într-un pahar și i-l întinse lui Ambler.

– Relaxează-te, bea asta, spuse auditorul pe un ton înțepat. Sprâncenele îi erau încruntate și oferta fusese făcută pe un ton autoritar. Auditorul se transformase într-un barman din iad.

– Nu beau, protestă Ambler.

– De când?

– De..., spuse el și ezită.

– De la incidentul Parrish Island. Dar înaintea beai și vei bea și acum. Dă-l peste cap!

– Care-i treaba?

– Un experiment științific. Fă-o!

Ambler bău și simți cum băutura îl arde puțin pe gât. Nu simți niciun fel de euforie, doar o urmă de amețală, derută și o neliniște crescândă.

Caston îi mai turnă un pahar și îl dădu și pe acesta peste cap.

– La ce oră a aterizat avionul? întrebă auditorul. Dimineața sau seara?

– Dimineața. Simți un fel de neliniște pornită din stomac. Începea să-și amintească, dar memoria parcă venea din altă dimensiune. Nu era stăpân pe situație, nu putea să-și amintească exact ceea ce voia. Dar amintirile fuseseră redeșteptate și acum reveneau la viață.

– Ți-ai făcut raportul cu ofițerul de legătură?

Ambler rămase nemișcat.

– În mod normal, trebuie să o fi făcut.

– Următoarea întrebare, spuse Caston neobosit. Părea că trece în revistă un șir imens de întrebări fără importanță, ca o pasăre care ciugulește o stâncă. Cine e Transcience?

Ambler simți cum începe să se învârtă camera în jurul lui și când închise ochii, rotația se accelerează. Nu spuse nimic pentru o vreme. La fel ca o împușcătură în

Alpi, întrebarea declanșă o avalanșă. Se simți învăluit de întuneric.

Și apoi, în întuneric apăru o luminiță.

23

Era în Changhua din nou. Un trecut care își arunca umbra asupra prezentului. Într-o succesiune rapidă de imagini, începu să-și aducă aminte de o mulțime de activități, ca o furtună devastând o insulă. Descoperi lucrul de care se temea.

Apoi își reaminti o serie de imagini aleatoare. Însoțitoarea de bord de pe zborul Cathay Pacific, o gheșă a înălțimilor; un alt pahar de whisky aflat la îndemână. Șoferul de taxi de pe aeroportul Dulles, un locuitor din Trinidad, cu pomeții ascuțiți și cu păreri ferme în legătură cu cea mai scurtă rută. Apoi apartamentul său din Baskerton Towers, care în acea zi îi făcea impresia că este atât de mic. Ceva mai mult decât un loc unde făcea baie, se îmbrăca și se pregătea, se pare, pentru luptă.

Pentru luptă.

Ce luptă? Din nou amintirile îi fură învăluite de ceață și imaginea deveni opacă. Dar Ambler, nu... Tarquin – el era Tarquin... simțise un sentiment scânteind. Dacă reușea să reconstituie acel sentiment, poate izbutea să descopere și amintirea legată de el. Sentimentul era o componentă deosebită și deosebit de puternică: în parte de vinovăție, dar mai ales de furie.

Ceața începu să se ridice. Apărură în imagine oameni și clădiri; voci, care mai întâi se pierdeau într-un vacarm, deveneau tot mai distincte. Presiunea pe care o resimțea era din ce în ce mai reală.

Tarquin nu suferea de narcisismul moral care să-l facă să presupună că mâinile-i erau curate: dar îl revolta descoperirea că tocmai deveniseră și mai pline de sânge datorită unei lipse incomensurabile de profesionalism.

Trebuia anunțat Transcience.

Clocotind de furie și copleșit de neîncredere, Tarquin se întoarse la cartierul general din Washington, D.C. Un bărbat cu cravată, la fel ca mulți alții, într-o clădire mare de piatră, la fel ca nenumărate altele. Se duse direct la subsecretarul responsabil de Unitatea de Stabilizare Politică, la Transcience.

Și apoi incomensurabilul deveni impardonabil. O cunoștea foarte bine pe subsecretarul Ellen Whitfield, directoarea patriciană a Unității de Stabilizare Politică, unii ar fi putut spune că o cunoștea chiar prea bine. Era o femeie drăguță, cu o bărbie puternică, nasul mic și drept și pomeții ascuțiți. Părul castaniu îi scotea în evidență ochii albaștri, pe care-i accentua cu un machiaj ușor. Era drăguță. Odată, i se păruse chiar frumoasă. Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, aproape la începutul carierei, când ea încă era implicată în operațiuni de teren și legătura lor, consumată în special în cabanele Quonset, de pe insulele Marianelor de Nord, durase mai puțin de o lună. *Ce se întâmplă în Saipan*¹, îi spusese ea zâmbind, *trebuie să rămână în Saipan.*

Apoi ea făcuse cerere pentru a ocupa o poziție administrativă la Departamentul de Stat; el a acceptat următoarea misiune de teren – talentele lui deosebite îl făceau să fie indispensabil, așa îi spusese. În anii următori carierele lor o luară în direcții diferite într-un fel, dar se apropiară în altul. La Operațiuni Consulare ea deveni cunoscută pentru mintea ei uimitor de bine organizată:

---

¹ Capitala arhipelagului Marianelor de Nord (*n. trad.*).

doar puțini administratori mai erau capabili să organizeze și să stabilească prioritatea diverselor informații și căi de acțiune. De asemenea, demonstrase că era adepta politicilor de birou: își flata superiorii, dar fără să pară că face asta; le puna bețe în roate celor care îi stăteau în cale, dar, din nou, disimulându-și intențiile. La un an după obținerea primei sale slujbe la D.C., fu numită director al compartimentului Afaceri Est-Asiatice și Pacifice. Doi ani mai târziu ajunsese director adjunct al Operațiunilor Consulare; la trei ani după aceea deveni director divizionar cu puteri depline și reanimă în scurt timp Unitatea de Stabilizare Politică, mărindu-i responsabilitățile și aria de acțiune.

În cadrul departamentului Operațiuni Consulare, Unitatea de Stabilizare era privită ca fiind extrem de „pro-activă” – criticii o considerau chiar nechibzuită. Pentru aceștia, agenții operativi de la Stabilizare acționau fără a ține seama de reguli și erau mult prea agresivi, respectând tratatele internaționale la fel de mult cum respectă șoferii din Boston regulile de circulație. Faptul că cineva atât de controlat și de atent precum Ellen Whitfield fusese cea care inspirase această transformare îi luă pe mulți prin surprindere. Dar nu pe Ambler. El îi cunoștea acea latură sălbatică, un amestec de impetuozitate și calcule raționale și ceva ce cu mult timp în urmă s-ar fi numit lucrarea diavolului. Odată, într-un august fierbinte, în Saipan, considerase excitant acest amestec.

Dar Whitfield, acum subsecretar de stat, devenise extrem de distantă. Erau momente când Ambler se întreba dacă nu cumva „istoria” lor personală o făcea să se simtă stingherită în preajma lui, dar adevărul era că niciodată nu păruse a fi acel gen de persoană și nici nu părea să fi considerat aventura ceva mai mult decât un moment plăcut într-o misiune altfel plictisitoare. Un moment plăcut înche-

iat în mod pașnic. Era a patra oară când i se spunea lui Ambler că subsecretarul Whitfield se afla într-o ședință și știa că nu voia să-l primească. Deja își scrisese și transmisese raportul în legătură cu problema Leung. Și acum aștepta urmările. Voia să o audă spunând că avea să facă o anchetă temeinică în legătură cu această ratăre dezastruoasă a unei operațiuni de spionaj. Voia să o audă recunoscând că Stabilizarea o luase razna și că ea avea să se asigure că totul va reintra în normal.

Cu siguranță că nu era prea mult ceea ce voia.

La cinci zile după ce ajunsese la Washington, Ambler aflate pe canale neoficiale că Whitfield nici măcar nu înaintase un memorandum oficial în legătură cu plângerea lui, așa cum stipula protocolul standard. I se părea revoltător. Whitfield era cunoscută și chiar apreciată pentru tendințele sale perfecționiste. Oare să fi fost atât de jenată de ratăre încât refuza să dea raportul în legătură cu acest lucru directorului Operațiunilor Consulare și secretarului de stat? Oare credea că poate acoperi totul – asta luând în considerare tot ceea ce descoperise el? Trebuia să o vadă; să audă ce explicații avea de dat.

Voia ca acest lucru să se întâmple între patru ochi.

Fu copleșit din nou de acea furie pe care o simțise la Changhua. O furie a trădării. Era vineri după-amiază, sfârșitul săptămânii de lucru la Washington, dar care pentru el încă nu venise. *Îmi cer scuze, dar subsecretarul Whitfield este într-o ședință. Puteți să-i lăsați un alt mesaj dacă doriți.* Când sună o oră mai târziu, răspunsul asistentei fu la fel de neutru, ca o încercare de a se proteja de un dăunător. *Îmi pare rău, dar subsecretarul Whitfield a plecat de la serviciu.*

Nebunie! Chiar credea că scăpase de el, că poate evita adevărul, la nesfârșit? Livid, luă un taxi și se duse acasă

la Whitfield, la marginea unui sat de la vest de Washington, Fox Hollow. Știa unde locuia și acolo nu mai avea cum să-l evite.

O jumătate de oră mai târziu, intră cu mașina pe o alee lungă, care trecea unduindu-se pe lângă un șir de peri. Casa era mare, construită în stil Monticello, cu cornișe elegante și fațadă din piatră roșie patinată și ferestre înalte. Era înconjurată de magnolii aranjate cu artă și rododendroni înalți. Scări de piatră duceau de la aleea circulară din față la ușa de intrare din stejar sculptat.

Familia Whitfield, își aminti el, făcuse avere în principal din industrie, în secolul XIX. Fusese implicată în producerea de oțel, făcuse afaceri cu traverse de cale ferată, nu le produsese, ci parcă le exportase. Averele familiei mai scăzuse în anii de după război, atunci când descendenții se implicaseră în activități cu valoare culturală, sau intelectuală. Existau tablouri pictate de un Whitfield la muzeul Metropolitan, la Galeriile Naționale, la Institutul Hudson. Alți membri ai familiei se lansaseră în afaceri bancare internaționale. Dar fonduri de investiții bine conduse asigurau liniștea financiară a tuturor membrilor familiei Whitfield și, la fel ca în cazul familiei Rockefeller, o etică familială a serviciului public persistase cumva de-a lungul timpului. Faptul că implicarea în serviciul public nu însemnase renunțarea la avantajele materiale era destul de evident din grandoarea victoriană a reședinței Whitfield. Era mai degrabă o declarație decât o încercare de laudă de sine, dar cu siguranță nu depășea posibilitățile unui angajat al guvernului.

Ambler parcă lângă ușile duble dinspre centrul casei și ieși din mașină. Sună la ușă. Câteva clipe mai târziu, la ușă apărură o femeie îmbrăcată cu o uniformă de menajeră. Părea a fi filipineză.

– Sunt Hal Ambler și aș dori să o văd pe doamna Ellen Whitfield, spuse el.

– Doamna nu primește pe nimeni, îi răspunse femeia în uniformă. Apoi, mai înțepată, adăugă: Doamna nu aici.

Mințea, bineînțeles. Chiar dacă Ambler nu și-ar fi dat seama, tot putea să audă vocea lui Whitfield din camera de alături. Ambler trecu de filipineza care protesta, intră în holul pavat cu marmură și apoi pătrunse într-o bibliotecă cu ferestre înalte și rafturi duble de cărți.

Whitfield era acolo împreună cu un bărbat mai în vârstă, având în fața lor un teanc mare de documente. Ambler se holbă la ei. Bărbatul i se părea cunoscut. Avea părul grizonat, un aspect academic, cu o frunte proeminentă. Cravata roșie de mătase dispărea sub o vestă închiată cu nasturi și o haină de tweed. Amândoi erau absorbiți de hârtiile pe care le aveau în față.

– Doamnă, am spus să nu... Când tăcerea fu întreruptă de filipineza care protesta, atât Whitfield cât și bărbatul cu părul alb își ridicară privirea surprinși și speriați.

– La dracu', Ambler! strigă Whitfield, surpriza transformându-i-se în furie și indignare. Ce naiba cauți aici? Domnul în vârstă își întorsese privirea de la el, ca și cum ar fi fost dintr-odată interesat de un raft de cărți.

– Eu știu ce dracu' fac aici, doamnă subsecretar Whitfield, replică el, spunându-i funcția cu dispreț în glas. Vreau răspunsuri. M-am săturat de tactici de amânare. Crezi că mă poți evita? Ce încerci să ascunzi?

Figura lui Whitfield era descompusă de furie.

– Ticălos paranoic! Ieși din casa mea! Ieși afară, acum! Cum îndrăznești să-mi violezi intimitatea astfel! Cum îndrăznești! Un braț întins indica direcția ușii. Ambler remarcă tremurul brațului. O fi fost de frică? De furie? Amândouă, se părea.

– Ai primit memorandumul meu, replică Ambler cu răceală. Am spus adevărul. Crezi că poți să îngropi acel adevăr? Crezi că mă poți îngropa și pe mine? Nici vorbă! Crede-mă, mi-am luat măsuri de precauție.

– Uită-te la tine. Tu auzi ce spui? Comportamentul tău este lipsit de profesionalism. Ești pe marginea prăpastiei. Nu auzi cât de nebunesc sună ceea ce spui? Îndatoririle mele sunt mult mai numeroase decât îți poți imagina. Dacă vrei o întrevvedere, ne putem vedea luni dimineață. Dar ascultă-mă și fii foarte atent. Dacă nu ieși acum din casa aceasta, voi face să nu mai fii primit în niciun serviciu public din țară, pentru tot restul vieții. Și acum dispari din ochii mei.

Ambler rămase locului, respirând greu, propria-i furie fiind domolită de furia ei.

– Luni, spuse și se întoarse pentru a ieși.

La câțiva kilometri depărtare de Fox Hollow, o mașină cu sirenă pusă în funcțiune apăru dintr-odată în spatele lui și el trase pe dreapta. Instantaneu, ambulanța trase în fața lui și un Buick parcă în spate, blocându-l. Câțiva bărbați – echipa medicală de urgență? dar ceva părea nelalocul lui – ieșiră din ambulanță. Alții coborâră din mașina din spate. Pe când îl trăgeau afară din mașină, un ac hipodermic îi fu înfipt în mână și el se strădui din greu să-și dea seama ce se întâmpla. Bărbații acționau într-o misiune oficială, ducând la îndeplinire ordine, comportându-se cu eficiența unor profesioniști. Dar cine erau și ce voiau de la el?

Ceața din minte nu i se disipase în totalitate; încă mai acoperea ceea ce urmase după acel incident, așa cum o făcuse și cu ceea ce se întâmplase înainte. Când era legat de o targă auzi un schimb de replici tensionate între membrii echipei medicale. Apoi conștiința sa deveni din ce în ce mai încetoșată. Era începutul unei perioade tulburi.

La fel i se păru și lumina zilei atunci când deschise ochii.

Cu patru zile în urmă fusese internat într-o instituție de maximă securitate. Acum se afla peste ocean și tot nu era liber.

24

Ambler deschise ochii, își concentrează atenția asupra interlocutorului și începu să vorbească, făcându-i o descriere a mișcărilor și observațiilor sale cât de cuprinzător putea. Timpul umbrise mii de detalii, dar linearitatea episoadelor îi era acum clară.

– O clipă m-am temut că ți-ai pierdut cunoștința, spuse Caston după ce Ambler vorbise cinci minute fără pauză. Mă bucur să văd că ești printre cei vii. Lăsa din mână publicația pe care o citise până atunci, *Jurnalul de matematici aplicate și analiza probabilităților*. Și acum vrei să te ridici dracu' de pe patul meu?

– Scuze. Ambler se întinse, se ridică și luă loc pe scaunul de culoarea muștarului. Probabil că adormise. Ceasul de la mână îi arăta că trecuseră patru ore.

– Deci Transcience era chiar Ellen Whitfield?

– Era pseudonimul pe care-l folosisese ca agent operativ. Când toate dosarele au fost introduse pe calculator, toate chestiile alea s-au pierdut. Niciun document oficial nu avea să se mai păstreze. Cu atât mai mult propriile ei documente. A spus că era o măsură de securitate.

– Așa se explică de ce numele nu a scos nimic la iveală, spuse Caston. Se uită o clipă în tăcere la agentul operativ. Vrei altceva de băut?

Ambler ridică din umeri.

– Ai apă minerală în minibar?
– Da, sigur, am niște Evian. La actuala rată de schimb o jumătate de litru costă 9,25 dolari. Adică 1,85 dolari pentru o sută de mililitri de apă. Chestia asta mă scoate din minți.

Ambler oftă.

- Cred că ar trebui să-ți admir exactitatea.
- Ce tot spui? Rotunjesc foarte mult.
- Te rog, spune-mi că măcar nu ai familie.

Caston se înroși.

– Cred că-i înnebunești.
– Deloc, spuse auditorul, aproape zâmbind. Pentru că, vezi tu, ei nu ascultă nici măcar un cuvânt din ce le spun.

- Asta cred că te înnebunește pe tine.

– De fapt, îmi convine de minune. Pentru o clipă chipul auditorului se înveseli și Ambler surprinse o atitudine care semăna cu una de divinizare; oricât de lipsit de sare și piper ar fi fost, auditorul era un tată iubitor, remarcă Ambler cu surprindere. Apoi Caston reveni brusc la subiectul în cauză. Bărbatul care era cu subsecretarul Whitfield în bibliotecă – descrie-mi-l cât mai exact.

Ambler se uită în gol și își reaminti chipul bărbatului. Avea în jur de șaizeci de ani. Părul argintiu, pieptănat cu atenție și fruntea lată. Chipul avea trăsături fine și părea a fi al unui om studios. Avea pomeții ridicați și bărbia puternică. Ambler începu să-i descrie chipul așa cum și-l amintea.

Caston îl ascultă și apoi căzu pe gânduri. În clipa următoare se ridică din nou, agitat; pe frunte i se vedea o venă pulsând.

- Nu se poate să fie el, spuse Caston brusc.
- Asta îmi aduc aminte, zise Ambler.
- Îl descrii..., dar este imposibil.

– Spune.

Caston umblă la calculator, pe care îl conectase la priza de telefon. După ce scrisese câteva cuvinte pe un motor de căutare, se dădu la o parte și-i făcu semn lui Ambler să se uite. Pe monitor apăruse imaginea unui bărbat. Era același om cu cel văzut de Ambler la Whitfield în bibliotecă.

– El este, confirmă Ambler.

– Știi cine este acest bărbat?

Ambler clătină din cap.

– Numele lui este Ashton Palmer. Whitfield l-a avut profesor la facultate.

Ambler ridică din umeri.

– Și?

– Mai târziu l-a respins pe el și tot ceea ce reprezenta. Nu a mai avut nicio legătură. Altfel nu ar fi putut să facă deloc carieră.

– Nu înțeleg.

– Ashton Palmer, chiar nu-ți spune nimic numele ăsta?

– Doar vag, spuse Ambler.

– Poate că ești prea tânăr. A fost o vreme, acum douăzeci, douăzeci și cinci de ani, când era cea mai luminată minte a politicii externe. A scris câteva articole foarte apreciate în revista *Foreign Affairs*. Ambele partide politice îl susțineau. Ținea seminarii până și la Casa Albă, în aripa de vest, în nenorocitul de Birou Oval. Oamenii îi sorbeau cuvintele. I s-a dat o funcție onorifică în Departamentul de Stat, dar era mult mai important decât funcția pe care o ocupa. Trebuia să devină următorul Kissinger, unul dintre acei oameni ale căror viziuni lasă o urmă de neșters în istorie, fie ea bună sau rea.

– Și ce s-a întâmplat?

– Mulți ar spune că s-a autodistrus. Sau poate că a făcut un calcul greșit. A ajuns să fie considerat extremist,

un fanatic periculos. Poate că s-a gândit că autoritatea sa politică și intelectuală îi permitea să-și exprime vederile direct și că acestea aveau să-i câștige pe oameni de partea sa, doar pentru că el era cel care le emitea. În cazul acesta s-a înșelat. Vederile lui erau periculoase, și ar fi adus țara pe o traiectorie de coliziune cu istoria. A ținut o prelegere incendiară la Institutul Macmillan pentru Politică Externă, în Washington, și după aceea în mai multe țări, crezând că reprezintă politica oficială a guvernului, chiar au amenințat că-și vor retrage ambasadorii. Îți imaginezi?

– Mi-e greu.

– Secretarul de stat a vorbit atunci toată noaptea la telefon. Brusc, Palmer a devenit *persona non grata*. A primit un post de profesor în Ivy League¹, a înființat un centru academic propriu și a fost numit director al unui *think tank* marginalizat într-o câțva, în Washington. Această imagine provine de pe site-ul universității Harvard. Dar, oricine din Departamentul de Stat, care a fost prea apropiat de el, și-a pierdut credibilitatea.

– Așa că niciunul dintre oamenii săi nu a reușit să facă nimic.

– De fapt, în guvern sunt foarte mulți Palmeriți. Studenți străluciți, absolvenți ai Harvard Kennedy School și ai programului de administrație. Dar dacă vrei să faci carieră, nu poți recunoaște că ești Palmerit. Și cu siguranță nu poți să menții legătura cu vechiul venetic.

– Pare logic.

– Și totuși, tu i-ai văzut împreună. Este vorba de unul din oamenii importanți din Departamentul de Stat aflat în compania profesorului Ashton Palmer. Îți dai seama ce

---

¹ Denumire generică a celor mai bune universități americane (*n. trad.*).

informație explozivă este asta? Îți dai seama că asta ar putea să o compromită? După cum spunea odată un mare jurist american „lumina soarelui este cel mai bun dezinfectant“ Și era lucrul pe care ei nu și-l permiteau.

Ambler își îngustă privirea și-și aminti de furia lui Ellen Whitfield. Acum înțelegea și semnificația fricii pe care o detectase la ea.

– Deci despre asta era vorba.

– Nu m-aș hazarda să afirm că era vorba doar despre asta. Caston spunea lucrurilor pe nume, ca de obicei. Dar pentru un membru marcant al Departamentului de Stat, menținerea legăturii cu Palmer era o sinucidere politică. Mai ales din postura de șef al Unității de Stabilizare Politică, Whitfield pur și simplu nu-și putea permite să fie asociată cu Palmer.

Ambler se lăsă pe spate și reflectă. Whitfield, o femeie care mințea așa cum respira, probabil că ar fi putut explica prezența lui Palmer acolo oricui altcuiva. Dar Ambler era singurul pe care nu spera că-l putea duce de nas.

De aceea fusese luat pe sus. Aceasta era informația pe care ea nu-și permitea să o lase să transpire. Și înregistrarea cu halucinațiile sale reprezenta o poliță de asigurare, dovada că nimic din ceea ce spunea el nu avea nicio valoare.

Probabil că intrase în panică în seara aceea și activase un 918 PSE, un protocol utilizat arareori, pentru o urgență psihiatrică ce implica un ofițer sub acoperire. Pentru că el spusese că-și luase precauții, adică în cazul în care ar fi murit ar fi ieșit la iveală informații compromițătoare, probabil că ea ajunsese la concluzia că singura soluție era să-l interneze undeva. Și apoi să-l facă să dispară.

Ambler simțea cum inima îi bate să-i iasă din piept,

pe măsură ce devenea conștient de faptul că un incident minor îi dăduse existența peste cap. Și totuși, ce încerca ea să acopere? Doar o relație personală, sau era vorba de ceva mai mult de atât?

Își ceru scuze și o sună pe Laurel de pe telefonul mobil. Îi dădu cele două nume; conveniră că la enorma Bibliotecă Națională a Franței, în arondismentul 8, putea să caute prin arhive cele mai relevante materiale, pe care altminteri nu ar fi putut să le găsească. Se simți puțin mai calm când închise telefonul și își dădu seama de ce o sunase cu adevărat. Simțise nevoia să-i audă vocea. Era chiar foarte simplu. Laurel Holland îl ajutase să nu se lase pradă disperării. Rămăsese un colac de salvare pentru normalitate într-o lume care înnebunise.

După o vreme, Caston se întoarse spre el.

– Îți pot pune o întrebare personală?

Ambler încuviință absent.

– Care e numele tău adevărat?

Doar ce era mai bun pentru Paul Fenton, se gândi subsecretarul Whitfield pe când acesta o invită în apartamentul Empire, de la elegantul hotel George V. Hotelul cu opt etaje, aflat la jumătatea distanței dintre Arcul de Triumf și Sena, era poate cel mai apreciat din oraș și asta pe bună dreptate. Majoritatea camerelor erau mobilate și aranjate elegant, în stil Ludovic XIV. Nu și apartamentul Empire, care făcea ca celelalte camere să pară de-a dreptul austere. În apartamentul Empire, o intrare mare dădea într-un salon spațios și într-o cameră de zi și sufragerie. Exista chiar și un budoar lângă salonul pentru oaspeții oaspetelui hotelului. Apartamentul era decorat cu o mulțime de sculpturi și tablouri, care le aduceau un omagiu lui Napoleon și lui Josephine. În afară de pereți, care erau acoperiți cu un material auriu, tema imperiului era

redată în tonuri de verde și de lemnărie închisă la culoare. Statuete de bronz și vase erau peste tot, creând o senzație de abundență arboricolă. De la fereastră se vedea o imagine, care-ți tăia respirația, a orașului luminilor, cu Domul Invalizilor, turnul Montparnasse și, bineînțeles, foarte vizibil, Turnul Eiffel.

Lui Ellen Whitfield îi plăcea priveliștea. Apartamentul i se părea îngrozitor. Pentru ochiul ei format părea împopoțonat, țișător, de cea mai proastă calitate. Dar întreaga carieră a lui Fenton era o mărturie a faptului că numai excesele îl ajutaseră să reușească în viață.

Fenton, cu părul roșu-marونیu, ca al unui urs, o conduse în salon, unde luară loc la o masă de sticlă, pe scaune verzi cu dungi. Își trecu degetele pe spătarele scaunului, care erau de lemn cu ornamente de bronz, un fel de motive egiptene.

– Cred că nu ți-am spus cât de recunoscătoare sunt, cât de recunoscători suntem cu toții, pentru ceea ce ai făcut pentru noi de-a lungul anilor. Whitfield vorbea și îl privea cu o expresie aproape senzuală. Se aplecă ușor spre el. De aproape remarcă cât de roz și de fin era tenul lui Fenton, ca și cum și-ar fi petrecut toată dimineața făcând împachetări cu nămol. Avea pectoralii și brațele supradimensionate ale unei persoane care face culturism. Fenton avea multe proiecte în vedere și fără îndoială că și corpul lui era unul dintre acestea.

El ridică din umeri cu un aer modest.

– Vrei o cafea?

Subsecretarul își întoarse privirea spre masa de abanos.

– Am remarcat că ai deja pregătită o tavă cu cafele. Ești foarte atent, dar lasă-mă pe mine să o aduc. Se ridică și se întoarse cu tava. Era o cafetieră, din argint și sticlă, plină cu cafea proaspătă; un vas mic de porțelan cu lapte

și un altul cu zahăr. Fac eu pe gazda, spuse ea turnând cafeaua în două cești delicate din porțelan de Limoges.

Se așează pe scaun și luă o gură din cafeaua excelentă; obișnuia să bea cafeaua neagră. Fenton, își reaminti ea, o prefera foarte dulce și se uită la el cum pune mai multe lingurițe de zahăr, așa cum făcea mereu.

– Atâta zahăr, spuse ea pe un ton de reproș maternal. Te va ucide.

Fenton luă o sorbitură și zâmbi.

– Vremuri incitante, nu? Știi că mereu am fost onorat să fac orice serviciu am putut. Este plăcut să lucrez cu cineva care vede lumea la fel ca mine. Amândoi înțelegem că America merită un viitor mai sigur. Amândoi înțelegem că amenințările de mâine trebuie combătute de azi. Acțiune preventivă, nu?

– Prevederea și rezolvarea timpurie, încuviință ea. Și nimeni nu o face mai bine decât oamenii tăi. Fără agenții tăi operativi și fără sistemul tău de informații, nu am fi reușit niciodată să avansăm atât. Din punctul nostru de vedere nu ești doar un contractor privat. Ești un partener cu drepturi depline în misiunea de a menține superioritatea Americii.

– Suntem asemănători în multe privințe, spuse Fenton. Amândurora ne place să câștigăm. Și asta am făcut până acum: am tot învins. Am câștigat pentru echipa în care credem amândoi.

Whitfield se uita la Fenton cum își termină cafeaua și pune ceașca pe farfuriuță.

– Este mai ușor să câștigi, spuse ea, atunci când adversarii tăi nici nu știu că joci jocul. Recunoștința din privirea ei era totală.

Fenton încuviință absent. Închise ochii și apoi îi redeschise, ca și cum i-ar fi fost greu să se concentreze.

– Dar știu că nu ai vrut să ne întâlnim aici doar

pentru a mă felicita, spuse el, trăgănând un pic cuvintele.

– Trebuia să-mi dai un raport în privința lui Tarquin, spuse ea. Presupun că nu știe că stai la acest hotel. Ți-ai luat măsuri de prevedere?

Fenton încuviință.

– Ne-am întâlnit într-o locație sigură. Dar s-a descurcat bine. Căscă. Scuză-mă, cred că e din cauza diferenței de fus orar.

Ea îi mai turnă cafea.

– Probabil că ești extenuat, după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, spuse Whitfield, foarte atentă. Remarcă felul în care vorbea și cum capul i se apleca ușor spre piept.

Fenton căscă și își schimbă poziția pe canapea.

– E foarte ciudat, murmură el. Nu pot să-mi țin ochii deschiși.

– Nici nu încerca, spuse Whitfield. Nu rezista. Agenților ei nu le fusese greu să îmbibe zahărul cu un antidepresiv cu acțiune rapidă, un derivat din gama hidro-xibutirat, care, în cantități mari, ducea la pierderea cunoștinței și care nu putea fi detectat la analize, pentru că avea aceleași componente ca și sângele.

Ochii lui Fenton se deschiseră o clipă, poate ca răspuns la răceala din tonul ei. Scoase un zgomot ca un mormăit al unei persoane adormite.

– Îmi pare foarte rău. Se uită la ceas. A fost o decizie pe care și eu și Ashton am luat-o cu dificultate. Nu pentru că ne îndoim de loialitatea ta. E doar pentru că, ei bine, știi cine sunt. Ai putea să faci legătura și nu eram siguri că ți-ar fi plăcut rezultatul acestui puzzle. Se uită din nou la Fenton a cărui poziție sugera pierderea cunoștinței. Oare o auzise măcar?

Oricum, ceea ce spusese nu era decât adevărul. Exis-

ta riscul ca Fenton să se simtă trădat, dacă ar fi aflat adevărata natură a operațiunii pentru care fusese recrutat și adesea trădările atrag după sine alte trădări. Evenimentul ce urma să vină era prea important pentru a permite vreo abatere. Toată lumea trebuia să-și joace rolul la perfecție. Uitându-se la corpul nemișcat din fața ei, se gândi că Paul Fenton își jucase rolul foarte bine.

25

Intuiția nu-mi spune nimic bun în legătură cu asta, spuse Ambler. Cei doi bărbați mergeau pe Boulevard de Bonne Nouvelle, auditorul ținându-și ambele mâini înăuntrul pardesiului, pentru a se încălzi. Ambler nu ar fi făcut asta niciodată, niciun agent operativ nu ar fi făcut-o, dar, oricum mâinile lui Caston nu erau folositoare în afara biroului. Caston se uita în jos, cercetând asfaltul din față, pentru a nu călca în excremente de câine; Ambler examina strada, atent la orice semn care i-ar fi dat de bănuț că sunt urmăriți.

– Cum? spuse auditorul uitându-se la el întrebător.

– Așa cum ai auzit.

– Ai citit în horoscop că planetele nu sunt sub un semn bun? Vreun prezicător care citește în măruntaie de animal ți-a spus ceva de rău augur? Adică, dacă știi ceva ce nu știu eu, haide să discutăm. Dacă ai vreo justificare rațională, e cu atât mai bine. Dar de câte ori trebuie să mai discutăm chestia asta? Suntem adulți. Doar faptele ar trebui să ne motiveze acțiunile. Nu sentimentele.

– Revino cu picioarele pe pământ, aici nu ai avantajul terenului propriu. Nu suntem pe tărâmul analizelor tipărite. Ceea ce vezi în jurul tău sunt construcții de beton

și sticlă, nu coloane de cifre. Și dacă cineva trage în noi, o va face cu gloanțe adevărate, nu cu parabole posibile ale gloanțelor. Dar cum se face că cineva ca tine cunoaște o casă conspirativă a Agenției? Conform principiului informațiilor necesare, tu nici măcar nu ar fi trebuit să auzi de așa ceva. Pentru că, cu siguranță, un luptător cu pixul ca tine nu are nevoie de o astfel de informație.

– Tu chiar nu pricepi. Cine plătește chiria? Cine vede toate facturile? Niciunul dintre lucrurile pentru care Agenția dă bani nu este în afara ariei mele de responsabilitate și cunoștințe. Sunt auditor. Nimic din ce este auditabil nu-mi este străin.

Ambler rămase tăcut o clipă.

– Și de unde știi că locuința nu este ocupată?

– Știu fiindcă contractul de închiriere expiră la sfârșitul lunii și nu-l mai reînnoim. Și pentru că am prevăzut în buget cheltuieli cu o echipă de curățenie, care trebuie să sosească săptămâna viitoare. Ergo, este gol, dar încă echipat. M-am uitat pe lista cu achiziții pentru Paris înainte de a pleca. Așa că pot să-ți spun care este costul mediu al întreținerii pentru apartamentul de pe rue Bouchardon pentru ultimele patruzeci și opt de luni, transformat în dolari, cam douăzeci și opt de mii treizeci și trei. Diversele costuri variabile includ, în ordinea descrescătoare a valorii, cheltuielile de comunicații, care, la rândul lor, ajung la...

– Bine, oprește-te. Am înțeles.

Clădirea de pe rue Bouchardon părea ciudat de dezolantă; fațada de piatră era acoperită cu licheni și mușchi, ferestrele erau întunecate și grilajul de la ușă, îndoit și cu vopseaua sărită. O lampă stradală din apropiere lumina intermitent, scoțând un bâzâit continuu.

– Cum intrăm? îl întrebă Ambler pe Caston.

– Nu este specialitatea mea, spuse Caston ca și cum

s-ar fi simțit insultat. Ce, chiar te aștepti să fac eu totul? Ești un agent operativ, așa că operează.

– Rahat. Nu era la fel ca parcare de la Clinique de Louvre. Se aflau într-un loc expus, așa că trebuia să facă ceva în timp foarte scurt. Ambler îngenunche și se desfăcu la un șiret. Când se ridică în picioare, în mână ținea o cheie subțire, aplatizată, în afară de cinci mici excrescențe între canale. Era o cheie de impact și pentru a o face să funcționeze aveai nevoie de îndemânare și de noroc. Se îndoia că era înzestrat în suficientă măsură cu cele două atribute. Stai aici, îi spuse lui Caston.

Se duse la o pubelă din capul străzii și după câteva minute se întoarse cu un roman soios pe care-l aruncase cineva. Dar era gros și avea cotorul tare. Avea să funcționeze bine pe post de ciocan.

Cheia de impact era menită să lovească pinul de jos al încuietorii îndeajuns de tare pentru a-l face pe cel de sus să se ridice o clipă, lăsând astfel liberă trecerea printre șirul de dinți. În aceeași clipă, înainte ca arcul să împingă pinul în jos, cheia trebuia să se învârtă.

În teorie.

Realitatea nu se ridica adeseori la înălțimea așteptărilor. Dacă pinii superiori nu se ridicau destul de sus, nu avea să funcționeze. La fel dacă se ridicau prea sus. Dacă învârtea cheia o clipă mai târziu decât trebuia, din nou nu avea să funcționeze.

Puse cheia pe gaură și o lovi cu cartea, împingând-o prin încuietoare cât de tare putea și învârtind-o în același timp.

Nu-i venea să creadă. Funcționase, pentru prima dată! Aproape niciodată nu funcționa. Cheia se învârti în yală și el deschise ușa. Se simți mândru de îndemânarea sa și, zâmbind, se întoarse spre Caston.

Auditorul își înăbușea un căscat.

– În sfârșit, mormăi el. Nu pot să cred că ți-a luat atâta timp.

Ambler se abținu să facă vreun comentariu.

Odată intrați, Ambler putea să lucreze la ușa apartamentului, fără teama de a fi observat. Clădirea părea a fi complet abandonată. Dar echipa CIA, care pregătise apartamentul, avusese grijă să pună și o încuietoare cu adâncime.

Ambler se uită la ea câteva minute, înainte de a renunța. Nu avea nicio unealtă la-ndemână.

Caston îl privea disprețuitor.

– Chiar nu poți să faci nimic ca lumea? Cică ești un superagent. Douăzeci de ani la Unitatea de Stabilizare Politică. Și acum...

Ambler i-o reteză.

– Caston? Pune-i lacăt.

În cele din urmă Ambler se duse în curtea plină de tot felul de lucruri. Apartamentul de la parter avea două ferestre care dădeau chiar înspre curte. Era o modalitate lipsită de eleganță de a intra, dar avea să funcționeze.

Lovind din nou cu cartea, Ambler sparse un geam și scoase toate cioburile cu grijă. Rămase nemișcat o clipă, ascultând cu atenție. Dar nu auzi nimic. Niciun semn că cineva ar fi locuit acolo. Niciun semn că cineva ar fi auzit geamul spărgându-se.

– Tocmai ai încărcat nota de plată a Statelor Unite cu patru sute de dolari, spuse Caston moale. Cel puțin. Și nu am pus la socoteală mâna de lucru. Prețurile geamgiilor în Paris sunt astronomice.

Ambler puse ambele mâini pe ambrazură și cu o mișcare bruscă se ridică și sări de partea cealaltă, prin fereastra fără geam, aterizând în picioare.

Mergând cu atenție prin întuneric se duse la ușă, aprinse câteva becuri și apoi deschise yala.

În cele din urmă deschise ușa, și-l văzu pe Caston așteptând nerăbdător, cu brațele încrucișate.

– În afară de asta e foarte frig afară, spuse Caston. Și tu ai spart o nenorocită de fereastră.

– Intră și taci. Închise ușa după Caston și, din reflex, trase și yala. Casele conspirative nu aveau sistem de alarmă; posibila venire a poliției era o amenințare mai mare decât pătrunderea întâmplătoare a unui hoț.

Cei doi umblară prin apartament până când dădură de o cameră mică, unde se afla un televizor cu ecran mare. Sub el se afla ceva, care părea a fi doar un sistem obișnuit de recepție. Dar Ambler știa că nu era chiar așa. Pe acoperișul clădirii se afla un echipament de satelit, conectat cu parterul printr-un cablu de fibră optică, imposibil de interceptat; în cutia de sub televizor exista un echipament complex de decriptare.

Nu era un sistem de înaltă securitate și nu fusese prevăzut pentru recepționarea informațiilor ultrasecrete. Dar materialul la care voiau ei să ajungă nu era clasificat, din punct de vedere tehnic, sau poate era chiar disponibil pentru toată lumea.

Caston trase de sertarele dulapului unde era monitorul până când descoperi o tastatură. Zâmbi ca și cum ar fi dat de un prieten. Se întoarse spre monitor și următoarele câteva minute începu să butoneze.

Ecranul se aprinse, dar nu apăreau decât paraziți.

– Să văd dacă-mi amintesc cum se face, spuse Caston, vorbind mai ales pentru sine, în timp ce umbla la telecomandă. Dintr-odată, pe ecran apărură cifre, reprezentând informații cu privire la dimensiunile și timpul de descărcare a diferitelor dosare.

Expresia feței lui Caston deveni concentrată.

– Astea le iau din sectorul Open Source¹, îi explică el agentului operativ. Sunt declassificate, marea majoritate accesibile publicului larg. Vreau să-l vezi pe Ashton Palmer în elementul său. Tu ești expertul în fizionomii, da? Vreau să vezi fața la rezoluție maximă, cu toate culorile. Mai butonă un minut la tastatură, ajustând tot felul de setări. Dintr-odată, ecranul se animă cu chipul lui Palmer, fotografiat în timp ce prezenta o expunere. Astea sunt de pe la jumătatea anilor 1990, continuă Caston. Un discurs pe care l-a ținut la o conferință sponsorizată de Centrul de Studii Politice. Am găsit o referință la asta într-un articol de ziar. Palmer este civilizată, dar cred că nu ai nevoie de mult timp să-ți dai seama de ceea ce spune.

Pe ecran, Palmer părea încrezător, aproape liniștit. În spatele său se vedea o draperie. Era îmbrăcat cu un costum albastru-închis, cu cravată roșie și o cămașă de culoare albastru-deschis.

„Forma tradițională în chineză pentru case în oraș era *siheyuan*, în traducere literală „curți închise de patru pereți“ Casele dădeau spre interior, creând senzația de închidere totală. Arhitectura *siheyuan*-urilor este definitorie pentru caracterul chinezilor. Ashton își ridică privirea de pe textul din fața sa. Ochii lui închiși la culoare străluceau. Imperiul de Mijloc a fost, vreme de un mileniu, dinastie după dinastie, un tărâm orientat doar spre interior. Poate că elementul cel mai constant al acelei zone de obiceiuri și reguli diferite, pe care o numim cultură chineză, a fost o xenofobie profundă. În istoria chineză nu apare niciun Petru cel Mare, nici o împărăteasă Ecaterina, nici Napoleon, nici regina Victoria, nici Kaise-rul Wilhelm, nici Tojo. De la căderea regimului asupritor

---

¹ Acces Liber (n. trad.).

tătar, nu a mai existat nimic ce poate fi denumit drept imperiu chinez. Nu a mai fost decât China. Mare, da. Puternică, fără nicio îndoială. Dar mai ales îngrădită. Dacă vreți, un mare siheyuan. Se poate discuta dacă această xenofobie le-a fost de folos chinezilor. Dar ceea ce pare indiscutabil este că acest lucru ne-a fost nouă, celorlalți, de mare ajutor.“

Ambler se apropie de ecran pentru a-l vedea mai bine pe elocventul profesor, a cărui inteligență părea să radieze în jur.

„Unii analiști politici au crezut că această țară se va schimba odată cu preluarea puterii de comuniști, spuse Palmer, după ce luă o gură de apă dintr-un pahar de pe pupitrul din fața sa. Cu siguranță că, la nivel internațional, comunismul a fost internațional. Sigur că orizontul său expansionist trebuia să determine China să-și îndrepte privirea spre exterior, să se deschidă cel puțin către rudele din blocul estic. Cel puțin așa credeau studenții la științe politice. Bineînțeles, acest lucru nu s-a întâmplat. Președintele Mao și-a ținut compatrioții sub un control riguros în mai mare măsură decât oricare alt conducător de popoare din istorie. S-a transformat într-un zeu. Și în ciuda discursului său belicos, nu numai că și-a izolat compatrioții de suflul puternic al modernizării, dar a fost foarte conservator, chiar reacționar în ceea ce privește proiecția forței. În afară de câteva mici confruntări, nu există decât două momente mai importante. Unul a fost conflictul din peninsula coreeană din anii 1950, unde, nota bene, chinezii chiar credeau că Statele Unite aveau de gând să lanseze o invazie. Implicarea în Coreea este rezultatul unei politici defensive, nu ofensive. Realitatea este că președintele Mao a fost cu adevărat Ultimul Împărat, unul a cărui obsesie era centrată spre interior, având legătură cu puritatea supușilor săi.“

Expresia lui Palmer rămase la fel de neutră pe toată durata expozeului de până atunci, dar rostea cuvintele cu o fluentă hipnotică.

„Doar în ultimii ani am asistat la o schimbare de-a dreptul seismică în China. O adevărată deschidere spre exterior, alimentată de implicarea uimitor de rapidă în sistemul capitalismului global. Este exact evoluția scontată de administrația americană și pe care a promovat-o. Dar, cum ar spune chinezii, trebuie să ai grijă cu ceea ce-ți dorești. Am trezit tigrul, sperând să-l putem călări. Făcu o pauză și un zâmbet vag îi apăru pe buze. Și, visând la călărirea tigrului, am uitat ce se întâmplă atunci când cazi de pe el. Strategii politici s-au autoconvins de faptul că o convergență economică se va răsfrânge pe plan politic, ducând la o armonizare a intereselor. Dar realitatea era contrară. Doi bărbați îndrăgostiți de aceeași femeie, este aceasta rețeta pentru o coexistență pașnică? Nu prea cred. Se auziră râsete din public. Exact la fel, atunci când două entități au același scop competitiv, fie pentru dominarea economică a unui anumit sector, fie pentru dominarea politică a regiunii Pacificului. Se pare că a scăpat atenției minților politice mioape faptul că, pe măsură ce s-a orientat spre economia de piață, China a devenit mai interesată și de război. La doar zece ani după moartea lui Mao, China a scufundat trei nave vietnameze în zona insulelor Spratly. În 1994 au apărut deja confruntări între un submarin chinez și nave americane în Marea Galbenă, iar în anii următori s-au semnalat capturarea recifului Mischief de la Filipine, rachete trase de pe coastele Taiwanului, în ape internaționale, și așa mai departe. Marina chineză a cumpărat un portavion din Franța și mai multe sisteme radar din Marea Britanie și și-a construit propriul canal de trecere din provincia Yunnan până la golful Bengalului, asigurându-și astfel

accesul la Oceanul Indian. Acțiunile enumerate până acum pot fi ușor ignorate, pentru că sunt la scară mică. Dar, de fapt, acestea sunt doar sondări, încercări de a influența decizia comunității internaționale. Și și-au dat seama de pasivitatea competitorilor, rivalilor săi. Și să nu ne înșelăm; pentru prima dată în istorie suntem rivali.“

Privirea lui Palmer scânteia în timp ce încerca să demonstreze ceea ce spunea.

„China fierbe și Occidentul este cel care i-a alimentat focul. Prin acțiunile orientate spre liberalizare economică, China a câștigat sute de miliarde de dolari în capital străin. Rata de creștere a PIB-ului este de 10 la sută, mult mai mare decât a avut-o vreodată o țară. Și în ceea ce privește consumul, ratele de creștere sunt gigantice: tigrul trezit, în câțiva ani va consuma 10 la sută din producția mondială de petrol și o treime din cea de fier. Chiar ca simplu consumator are o influență disproporționată asupra națiunilor din sud-vestul Asiei, precum și asupra Coreei, Japoniei și bineînțeles, Taiwanului. Conglomeratele noastre depind din ce în ce mai mult de dinamul chinez pentru propria lor creștere. Vi se pare că sună cunoscut, doamnelor și domnilor?“

Din nou Palmer tăcu, uitându-se la audiență. Avea un extraordinar simț al cadenței.

„Dați-mi voie să explic pe înțelesul tuturor. Gândiți-vă la o țară care trece prin ceea am putea numi o a doua revoluție industrială. O țară unde mâna de lucru era ieftină, capitalul și resursele abundente, o țară care a fost capabilă să-și dezvolte economia, imprimându-i cea mai rapidă creștere. Mă refer, spuse el ridicând subtil tonul, la Statele Unite ale Americii, așa cum erau ele la începutul secolului douăzeci. Știm cu toții ce a urmat. O perioadă de dominație militară, industrială, economică și supremație economică, o perioadă de putere și prospe-

ritate, pe care, pe scurt am denumit-o Secolul american. Își aruncă privirea pe pupitru înainte de a-și relua expunerea. Secolul american a fost ceva redutabil. Dar nimeni nu a promis vreodată că va dura etern. Și, într-adevăr avem toate motivele să credem că nu va dura, toate motivele să credem că secolul douăzeci și unu va fi identificat drept Secolul chinez.“

Murmurele publicului se auzeau distinct.

„Imparțialitatea mea în calitate de profesor nu-mi permite să fac aprecieri cu privire la caracterul salutar sau regretabil al acestei situații. Vreau doar să remarc că ironia sorții face ca această dezvoltare să fie rodul eforturilor noastre. Americani bine intenționați, care au dominat politica noastră externă, nu au renunțat nicio clipă la încercarea de a trezi tigrul, de a determina un regat concentrat asupra sa să-și întoarcă privirile spre exterior. Copiii noștri vor trăi cu acest rezultat, spuse și apoi adăugă cu o voce înceată, sau vor muri din cauza lui.“

Ambler fu scuturat de un fior; încercă să-și amintească de alte dăți când văzuse figuri pe care se citea același amestec de încredere în sine și zel. Chipurile care îi reveniră în minte nu-l liniștiră deloc: dr. Abimael Guzman, ucigașul care fondase mișcarea teroristă peruană Calea Luminoasă, era unul dintre aceștia. David Koresh, auto-proclamatul mesia al Davidienilor, era un altul. Dar Ashton Palmer dădea o impresie de falsă bună-cuviință, lucru care-l diferenția de ceilalți fanatici și-l făcea, potențial, mai periculos.

„Din nou, specialiștii noștri în China au interpretat greșit frunzele de ceai. Cu toții ne aducem aminte de agitația Chinei atunci când ambasada sa din Belgrad a fost bombardată în cursul unui atac aerian american. Milioane de cetățeni chinezi au refuzat să creadă că poate fi vorba de un accident. Oamenii care își frecau mâinile

stânjeniți puteau fi văzuți peste tot prin Washington. Insurgența antiamericanismului a fost considerată aproape în unanimitate ca fiind un lucru rău. Acești experți nu au tras învățămintele necesare din ceea ce înțeleptul chinez Chung-wen Han a numit simplu *shuangxing*, sau joc dublu. De fapt, creșterea xenofobiei s-ar putea să fi fost un lucru bun pentru America. Orice încetinește integrarea Chinei în comunitatea națiunilor, știm că va duce și la eliminarea ritmului de creștere. Un sceptic ar putea spune că astfel de lucruri nu aveau cum să nu fie bune pentru America și pentru lume. Dar eu, pentru că sunt doar un profesor imparțial și neutru, nu pot să elimin niciuna dintre variante. Dar, dacă așa cum cred eu, am ajuns la o răscruce, poate că reușesc să îndrept atenția noastră spre ceea ce se află la capătul fiecăreia dintre aceste căi. Conflictul cu China este inevitabil. Dar încă nu este inevitabil rezultatul acestui conflict. Și acest lucru depinde de alegerile noastre, alegeri pe care le facem azi.“

Clay Caston reîncepu să apese pe butoane, până când apăru o nouă înregistrare video. Aceasta era de o calitate mai proastă, fiind aparent copiată după o transmisie a canalului C-Span din urmă cu doar câteva zile.

– Aici îl vei auzi cântând o altă melodie, spuse Caston. Bineînțeles că la această conferință de la Centrul pentru Studii Strategice n-a avut acces publicul. Palmer a vorbit mai mult pentru acoliți. Transmisia C-Span a fost aceea a unui grup de lucru alcătuit în Washington de un alt *think tank*, ce reprezintă o diversitate de opinii. Este posibil să se fi decis să apară sub un nou chip.

Ashton Palmer ieșea în evidență din grupul de cinci sinologi. Expresia lui era de o imperturbabilitate glacială, fruntea înaltă și ochii întunecați sugerând inteligență și rațiune.

Clipul începu cu o întrebare pusă de un tânăr din public, cu barbă deasă și ochelari cu lentile groase.

„Domnule profesor Palmer, credeți că politica Americii față de China nu este suficient de centrată pe interesele noastre naționale? Pentru că mulți oameni din Departamentul de Stat ar spune astăzi că ascensiunea președintelui Liu Ang este un mare succes, rezultatul politicii lor de «angajament constructiv»“

Palmer zâmbi când camera se întoarse spre el.

„Liu Ang este un politician care place. Sper doar ca el să reprezinte viitorul.“

Palmer zâmbi din nou arătându-și dinții albi. În ciuda recunoașterii deschise și a atitudinii relaxate, Ambler simți că îl trec fiorii: pe măsură ce studia chipul lui Palmer detectă...nu, chiar văzu clar un dispreț profund și adânc înrădăcinat, precum și ostilitate față de politicianul despre care vorbea. În clipa în care rosti numele lui Liu Ang, expresia care i se întipări pe chip contrazicea pregnant cuvintele spuse.

așadar, nu pot spune decât că sper ca cei care triumfă în Departamentul de Stat să nu se înșele, concluzionă el. Oricum, trebuie să lucrăm cu el.“

Caston mormăi.

– Sună perfect plauzibil. Este greu de spus ce gândește.

Acum era rândul lui Ambler să lucreze la tastatură. Programul care rula videoclipul permitea ca imaginea să fie deplasată înainte și înapoi. Ambler dădu înapoi până la clipa când Ashton Palmer pronunță numele președintelui chinez. Acum lăsa imaginile să se deruleze cadru cu cadru. *Așa*. Într-o micropauză dintre cele două cuvinte ale numelui, fața lui Palmer căpătă o expresie complet diferită. Ochii înfundați în orbite, colțurile gurii lăsate, nările dilatate, era o expresie de revoltă și dez-

gust. Un cadru sau două mai încolo dispăruse deja, fiind înlocuită de o expresie artificială de aprobare.

– Iisuse Hristoase! exclamă Caston.

Ambler nu spuse nimic.

Caston dădu din cap.

– Eu nu aş fi văzut chestia aia niciodată.

– Sunt multe lucruri în cer şi pe pământ care nu apar în atotputernicele tale rapoarte.

– Nu mă subestima. Or să fie în curând.

– La timp să numeri cartuşele după ce se termină bătălia, sunt sigur. Am cunoscut şi eu câţiva analişti şi mâncători de numere. Lucraţi cu hârtii, computere, grafice, charturi, dar niciodată cu oamenii. Vă simţi mai confortabil între biţi şi bytes.

Caston îşi lăsă capul într-o parte, gânditor.

– Maşinile cu abur au fost depăşite de oameni doar la începuturi. Poate că tu dormeai atunci când am intrat în era informaţională. Astăzi tehnologia depăşeşte frontierele. Vede. Aude. Înregistrează modele, perturbări statistice şi dacă eşti dispus să fii atent...

– Aude, dar nu poate asculta. Vede, dar nu poate observa. Şi cu siguranţă nu poate conversa cu femeile şi cu bărbaţii cu care avem de-a face. Nu reuşesc să înlocuiască şi asta, la dracu’

– Eu cred că urma banilor este mai clară şi-mi spune mai multe decât majoritatea oamenilor.

– Da, crezi, spuse Ambler pe un ton răstit. Se ridică şi începu să umble prin cameră. Avea senzaţia că se sufocă. Bine, vrei să vorbim despre logică şi interferenţe probabilistice? Ce se întâmplă în China zilele astea, ce înseamnă toate acestea pentru un tip precum Ashton Palmer? De ce îl urăşte pe Liu Ang atât de mult?

– Eu sunt un om al cifrelor, Ambler. Nu mă ocup de geopolitică. Ridică din umeri. Dar am citit ziarele. Şi am

auzit amândoi raportul lui Palmer la întâlnirea Centrului de Studii Strategice. Și pentru că tot ai întrebat, cel mai important lucru în legătură cu Liu Ang este faptul că pare a fi foarte popular printre concetățenii săi. La aceasta se adaugă o incredibilă forță a liberalizării. A deschis piețele, a stabilit norme comerciale viabile, chiar a redus pirateria media, distrugând studiourile de înregistrări și așa mai departe.

– Dar se întâmplă gradual, nu? În stilul propriu chinezesc.

– Gradual, da, dar cu o viteză mărită.

– E o contradicție în termeni.

– Liu Ang este o figură paradoxală din multe puncte de vedere. Care era cuvântul la care făcea referire Palmer? Dedublare. Urmând logica argumentației lui Palmer, toate chestiile alea despre Secolul chinez și ce s-ar putea întâmpla când un regat preocupat de problemele interne decide să socializeze, să se integreze în comunitatea națiunilor. Dacă ești Palmer, Liu Ang este cel mai mare coșmar al tău.

– Dacă ești Palmer, interveni Ambler, ai să vrei să faci ceva în legătură cu asta.

– Am citit pe undeva că luna viitoare Liu Ang va face o importantă vizită de stat în Statele Unite, spuse Caston. Apoi rămase tăcut o clipă. Va trebui să dau câteva telefoane.

Privirea lui Ambler se întoarse la imaginea statică a conferențiarului, încercând să extragă tot ceea ce se putea de pe chipul lui. *Cine ești? Ce vrei?* Își lăsă capul în piept gânditor.

Apoi imaginea dispăru.

Ambler văzu monitorul explodând, înflorind într-un nor de fragmente de sticlă, chiar înainte de a auzi plesnetul care însoți explozia.

Timpul părea că se scurge mai încet.

Ce se întâmplase? Un glonț. De calibru mare. Pușcă. Amortizor.

Se întoarse și văzu un bărbat înarmat, îmbrăcat în negru, ghemuit în poziția unui luptător de comando, la capătul coridorului. Bărbatul avea o pușcă militară de asalt, un model pe care Ambler îl recunoscuse. Heckler & Koch G36. Magazia de cartușe era curbată și se afla în fața trăgaciului, conținând treizeci de cartușe de 5.45 mm, calibru NATO. Cățarea folosea un fascicul laser. Era făcută dintr-un polimer ușor și foarte rezistent. Era extrem de manevrabilă și de mortală.

Făcea parte din dotarea standard a Operațiunilor Consulare.

26

Ambler se aruncă la pământ cu o secundă înainte ca o rafală să pornească în direcția sa. Caston, văzu el, era în capătul îndepărtat al camerei, în afara liniei de ochire a agresorului. Deocamdată.

Inamicul nu era singur, Ambler își dădea seama de asta privind în ochii lui. Avea încrederea proprie unui membru al unei echipe.

O echipă care folosea armament al unităților speciale. Câți erau? Într-o echipă de operațiuni speciale care avea un obiectiv civil numărul standard era între patru și șase. Dar în cazul unei riposte rapide era posibil să nu fie decât doi sau trei. Puteau ajunge acolo folosind diverse modalități de intrare, unii pe uși, alții pe ferestre. Cu un aparat de detectat căldura a fost o nimica toată să-i localizeze pe el și pe Caston.

Întrebarea era de ce nu fusese încă ucis.

În vreme ce primul membru al trupei de comando rămase nemișcat, un al doilea trecu în fugă pe lângă el – o manevră clasică de flancare.

Cu o mișcare bruscă, Ambler lovi ușa camerei, închizând-o.

– Știu la ce te gândești, spuse Caston expirând greu. Îi era frică; fața lui palidă de obicei devenise lividă. Crede-mă, nu am nimic de-a face cu asta.

– Nu, și nu ai avut nimic de-a face, spuse Ambler. Știu asta. Probabil că unul dintre lucrurile pe care le-am descărcat a declanșat alarma. Și locația a fost ușor de stabilit. După cum spuneai, acest loc nu trebuia să fie locuit.

– Și acum?

– Nu este o situație strălucită. Avem de-a face cu profesioniști. Înarmați cu puști de asalt H&K G36. Ai idee ce înseamnă asta?

– H&K G36, repetă Caston clipind des. Am comandat peste o mie și am plătit un preț negociat de 845 de dolari. Oricum, costul neamortizat este cel al cartușelor.

– G36 cu amortizor, îl întrerupse Ambler. Tipii ăștia fac parte dintr-o echipă de curățenie.

O rafală rupse partea superioară a ușii, umplând camera de așchii și de miros de lemn carbonizat. Ușa nu avea să mai reziste mult timp.

Ambler se ridică și dintr-un salt stinse luminile, apoi se aruncă din nou la pământ.

De ce era încă în viață?

Pentru că erau doi. Probabil că spectrometrele cu infraroșii le-au indicat acest lucru. Nu îl împușcaseră, fiindcă nu reușiseră să-l identifice. Mai întâi identifiți și apoi ucizi, aceasta era ordinea de desfășurare a acțiunii.

Instrucțiunile lor nu prevedeau nimic despre prezența unui al doilea ocupant al casei.

– Nu avem nimic cu care să-i putem opri, spuse Caston. Trebuie să ne predăm.

O altă rafală făcu o gaură în ușă, distrugerea fiind provocată de o armă cu amortizor.

Ambler știa ce avea să urmeze. Comandoul o să se apropie de gaură și o să-și descarce armele asupra lor. Așa vor avea tot timpul să le verifice identitatea.

Nu dispunea decât de câteva secunde pentru a le contracara planul.

Singura armă a lui Ambler era un revolver Glock 26, inutil împotriva unei puști de asalt. Nu avea mecanism de ochire, era imprecis la distanță reală și gloanțele sale de calibru mic nici nu vor penetra echipamentul antiglonț Monocrys al celor din trupa de comando. În această situație nu avea nici cea mai mică valoare ofensivă.

Revezi și improvizează.

– De fapt ai ceva ce putem folosi, îi spuse Ambler cu voce scăzută.

– Nu cred. Telecomanda nu poate fi folosită împotriva tipilor astora. Am încercat deja butonul PAUZĂ.

– Ce ai tu, spuse agentul operativ, se cheamă ostatic.

– Ești nebun.

– Taci și ascultă, șopti Ambler. Trebuie să strigi cât de tare poți că ai un ostatic și că-l vei împușca dacă fac un pas înainte. *Acum.*

Câteva secunde de tăcere fură urmate de un dialog ininteligibil între cei doi agresori.

Ambler scoase revolverul din buzunar și i-l puse lui Caston în mână.

– Mi-l ții la ceafă, bine?

– Ți-e ușor să spui, murmură Caston. Pe mine mă vor împușca.

– Va trebui să ai încredere în mine. Până acum te-ai descurcat foarte bine.

Neliniștea și confuzia lui Caston erau vizibile, dar Ambler își dădu seama că asigurarea pe care i-o dăduse îi făcuse plăcere.

– Vei folosi corpul meu ca pe un scut, spuse Ambler. Asta înseamnă că nu trebuie să-i lași să te vadă dacă poți să eviți acest lucru. Înseamnă că trebuie să mă ții pe mine între tine și ei tot timpul. Te voi ajuta eu, dar trebuie să înțelegi manevra.

– Doar că de fapt ei pe tine te caută, nu? Nu are logică.

– Ai încredere în mine, repetă Ambler. Ar fi durat prea mult să-i explice întreaga metodă în toată nebunia de acolo. Ostaticii făceau ca astfel de misiuni să se termine rău. Într-o situație tensionată, nimeni nu avea să se gândească de două ori, să verifice identitatea ostaticului sau a celui ce ținea ostatici. Nici nu conta dacă li se dăduseră fotografii odată cu ordinele primite. Nu le studiaseră calm, la lumină, în liniște. Erau bărbați înarmați, plini de adrenalină, încercând să îndeplinească ordinele, fără a face o greșală care să le distrugă cariera. Și dacă ar fi permis ca ostaticul să moară, aceasta ar fi putut să fie una din acele greșeli. Situația ostaticului și a celui ce luase ostatic depășea în intensitate orice altă considerare, detalii precum culoarea părului sau înălțime.

Ambler îi mai șopti lui Caston la ureche câteva instrucțiuni.

În cele din urmă, Caston inspiră adânc.

– Vreau să vorbesc cu comandantul vostru, strigă el. La un volum normal, conversațional, vocea i-ar fi tremurat. Forțat să strige, vocea lui îl făcea să pară increzător și autoritar.

Nu se auzi niciun răspuns.

Compunându-și o mască terorizată, Ambler se aruncă spre ușă, ca și cum ar fi fost împins.

– Nu-l lăsați să mă ucidă, spuse el pe un ton plângăcios, uitându-se prin gaura din ușă. Vă rog, nu-l lăsați să mă ucidă. Ochii larg deschiși exprimau isteria de care ar fi fost cuprins un civil prins într-un schimb de focuri.

Văzu aceiași doi bărbați ca înainte: maxilare pătrate, părul negru, bine făcuți, și în mod evident foarte bine antrenați. Înceau să privească în spatele lui, fără să-și dea seama că ținta lor se uita practic la ei.

– Vreau să vorbesc cu comandantul, repetă Caston pe un ton încrezător și cu voce tare. *Acum.*

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt și Ambler simți cum îi crește pulsul. *Nu exista niciun ofițer care să-i comande.* Nu încă. Cei doi pistolari erau singuri. Răspunsul rapid venise, dar în detrimentul alcătuirii echipei. Fără îndoială că și alții aveau să ajungă în curând, dar, pentru moment, cei doi acționau fără să aibă spatele acoperit.

– Vă rog, nu-l lăsați să mă ucidă, își repetă Ambler mantra terorii.

– O să fie bine, spuse unul dintre bărbați, cel mai masiv dintre cei doi.

– Eliberează ostaticul, strigă celălalt. Așa vom putea sta de vorbă.

– Crezi că sunt tâmpit? strigă Caston instantaneu. Ambler era uimit; auditorul se dovedea capabil să improvizeze.

– Dacă îi faci vreun rău, ești un om terminat, îi strigă din nou celălalt bărbat. Negocierile cu ostatici sunt studiate în primele cursuri ale pregătirii pentru teren, dar fără a fi aprofundate. Era clar că încerca să-și amintească tacticile de bază.

Dintr-odată, Ambler se ridică în picioare și ieși din câmpul vizual al comandoului.

– Au! făcu el, ca și cum ar fi fost lovit.

Acum el și Caston vorbeau în șoaptă și repede. Ceea ce urma trebuia executat fără greșală. Caston aprecia precizia, privirea sa, care denota concentrarea intensă, demonstra că avea să o manifeste și aici, chiar și în această situație.

Din nou Ambler își puse capul la gaura din ușă și-l împinse înainte, ca și cum ar fi avut un pistol la spate.

– Vă rog, lăsați-mă să ies. Nu știu cine sunteți. Nici nu vreau să știu. Dar, vă rog, nu-l lăsați să mă ucidă. Chipul lui exprima teroarea și ochii i se umeziră. Are o pușcă tare lungă cu multe gloanțe. Mi-a spus că mă face bucăți. Am soție, copii. Sunt american. Vorbea aiurea, dar în fraze scurte, în semn de panică. Vouă vă plac filmele? Eu lucrez în industria cinematografică. Sunt aici în căutare de locuri de filmat. Și ambasadorul îmi este un foarte bun prieten. Și tipul ăsta mi-a spus, mi-a spus, oh, Doamne, oh, Doamne!

– Uite care e planul, spuse Caston tare din spatele ușii. Unul dintre voi se poate apropia la cinci pași de prag. Dacă vine mai aproape, ăsta moare. Îl voi lăsa pe civil să se îndrepte spre voi. Dar îl voi avea în bătaia puștii tot timpul, înțelegeți? Dacă faceți o mișcare greșită vă voi arăta ce poate un 338 Lapua Magnum.

Ambler deschise ușa și, mergând drept și nesigur, ieși câțiva pași pe hol. Din nou, figura lui era imaginea spaimei. Cei din comando aveau să presupună că ținta lor se afla în colțul întunecat al camerei, în afara cătării, fiind înarmat cu o pușcă cu bătaie lungă, foarte sofisticată. Sub acest unghi ar fi putut ucide ostaticul, fără a se expune. Dar cei doi nu aveau altceva de făcut decât să aștepte. Timpul lucra în favoarea lor; planul lor era acum

să tragă de timp, cât de mult puteau, pentru a permite celorlalți membri din echipă să ajungă acolo. Ambler vedea asta pe fețele lor. Poate că moartea ostaticului era un cost acceptabil pentru îndeplinirea misiunii Tarquin, dar această decizie nu putea fi luată decât de comandantul lor.

Ambler mai făcu un pas spre cel de-al doilea luptător, mai masiv, și-i văzu ochii verzi, părul negru și barba nerasă de două zile. Bărbatul considera că ostaticul era mai mult un impediment și o grijă suplimentară, o necunoscută care încă nu putea fi scoasă din ecuație. Nu-și mai ținea pușca în poziție de tragere, părea să nu aibă niciun sens.

Ambler începu să tremure, ca și cum i-ar fi fost frică. Se uită înapoi în camera întunecoasă, pretinzând că vede o pușcă îndreptată spre capul lui, și expiră precipitat. Apoi se întoarse din nou spre agentul operativ.

– Vrea să mă ucidă, repetă el. Știu, știu, văd asta în privirea lui. În timp ce vorbea, cuprins de isterie, Ambler începu să dea și din brațe, cu aceeași agitație în mișcări. Trebuie să mă ajutați. Vă rog să mă ajutați. Sunați-l pe ambasadorul SUA, Sam Hurlbut, va garanta el pentru mine. Sunt un tip de treabă, chiar sunt. Vă rog, nu mă lăsați cu maniacul ăla. În timp ce vorbea se aplecă spre bărbat, de parcă ar fi încercat să-i facă confidențe.

– Vă rog să vă calmați, îi spuse luptătorul răstit, abia ascunzându-și dezgustul pentru purtarea și aiurelile civilului, care venea prea aproape și vorbea prea mult, continuând să dea din mâini, până...

Oportunități vor apărea. Trebuie să le valorifici.

– Și trebuie să mă ajutați, trebuie să mă ajutați trebuie să mă ajutați, trebuie să mă ajutați... Cuvintele pe care le rostise sub imperiul panicii nu aveau niciun sens.

Ambler se aplecă și mai mult spre agent, simțind acum mirosul de sudoare.

Apucă arma de mâner, nu de magazia de gloanțe. Aceasta s-ar putea desface și gloanțele ar fi blocate în armă. Nu ține bine pușca în mână. Ia-o acum...

Cu viteza unei cobre, Ambler îi smulse agentului arma din mâini și-l lovi cu patul acesteia în cap. Bărbatul căzu la podea și el îndrepă arma spre celălalt membru al comandoului.

Își dădu seama că acesta era complet confuz, neștiind ce să creadă. Ambler dădu piedica armei pe foc automat.

– Lasă arma din mână, ordonă el.

Bărbatul se conformă și se dădu ușor în spate.

Ambler știa ce avea de gând bărbatul să facă.

– Oprește-te, strigă el.

Dar bărbatul continua să se retragă cu mâinile ridicate. Când o operațiune nu se desfășura conform instrucțiunilor, trebuia să evacuezi zona. Aceasta era regula numărul unu.

Ambler îl privi pe bărbat întorcându-se brusc, ieșind în fugă din apartament, apoi în stradă și dispărând, fără îndoială pentru a se alătura echipei sale. Și el și Caston trebuiau să plece imediat și să se regrupeze în felul lor. Ar fi fost inutil să-l ucidă pe agent.

Erau foarte mulți cei care abia așteptau să-i ia locul.

Beijing, China

Chao Tang se trezea devreme de obicei, și-i obliga pe cei care lucrau cu el să se trezească și ei cu noaptea în cap, deoarece programa întâlniri devreme. Membrii echipei sale de la Ministerul Securității Statului se obișnuiseră deja cu felul lui de a fi; încet, încet începură să renunțe la serile de băut vin de orez, la viața de noapte veselă pe care și-o permiteau vechii membri ai guvernului. Chefu-

rile le-ar fi dat dureri de cap la 6 dimineața. Încetul cu încetul, ochii împăienjeniți începură să se limpezească, exprimând interesul; întâlnirile de dimineață nu mai erau chiar o corvoadă.

Dar întâlnirea din această dimineață, o trecere în revistă a obiectivelor îndeplinite și a celor în derulare, era lucrul la care se gândea cel mai puțin. Se afla în camera de comunicații secretizate, uitându-se la un comunicat care venise peste noapte, doar pentru ochii lui, și ceea ce citi era foarte deranjant. Potrivit misivei lui Joe Li, situația cu care se confruntau era chiar mai gravă decât se aștepta. Pentru că descrierea tovarășului Li în legătură cu întâmplările din Grădinile Luxemburg depășea nivelul operațional presupus de ei. Trebuia să ia o nouă decizie, repede. Întrebarea – de ce? – îl apăsa greu.

Era posibil să se fi înșelat Joe Li? Chao Tang nu putea să creadă asta. Raportul nu putea fi ignorat. Existau prea mulți inamici de care trebuia să țină seama, dar cel mai mare dușman la acel moment era timpul. Chao nu mai putea aștepta până când Liu Ang avea să-și revină la normal.

Trebuia să ia o decizie de unul singur. Unii aveau să o considere trădare, o transgresiune inconștientă și impardonabilă.

Dar firea recalcitrantă a lui Liu Ang nu-i lăsa nicio altă opțiune.

Chao inspiră profund. Mesajul trebuia transmis în secret și cu promptitudine. Și urma să se acționeze în consecință. Trebuiau suspendate regulile normale de operare. Miza era prea mare.

În timp ce transmitea instrucțiunile codificate, încerca să se liniștească singur, spunându-și că luase măsurile disperate pe care le cerea situația. Dacă făcuse o greșală

de calcul, tocmai comisese cea mai mare greșeală din viața lui. Minteă îi era cuprinsă de neliniște.

Același efect aveau și cuvintele lui Joe Li. Oare cine altcineva mai știa de comunicat? Tânărul care i-l adusesese, Shen Wang, era la fel de activ și de plin de vervă în acea dimineață așa cum era în toate diminețile. La început, tovarășul Chao se îndoise de el. Era *împrumutat* de la Armata Populară de Eliberare, aceasta era terminologia, dar te inducea în eroare. Pentru a promova dezvoltarea unei culturi guvernamentale comune, sau pentru a descuraja dezvoltarea diviziunilor departamentale, APE decisese să numească ofițeri pe lângă civilii din cadrul guvernului. Problema era că nu se putea refuza un astfel de ofițer numit, cel puțin nu fără a întâmpina tot felul de neplăceri. Astfel, un tânăr factotum de la APE urma să-și petreacă un an de zile ca intern în biroul central al Ministerului Securității Statului. MSS, la rândul său, și-a trimis un om la APE, dar în general toată lumea considera că APE făcuse o afacere mai bună.

La MSS, se bănuia că tânărul intern va raporta la APE. Se știa că Shen Wang era un protejat al generalului Lam, un tip înțepat care-l cam dezgusta pe Chao. Dar în ciuda suspiciunilor inițiale ale lui Chao, tânărul simpatic începuse să-i placă din ce în ce mai mult. Era neobosit, muncitor, complet lipsit de cinism. Chao trebuia să admită că tânărul – nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani – părea a fi un adevărat idealist, așa cum fusese el însuși în tinerețe.

Shen Wang apăru la ușă, tușind discret.

– Scuzați-mi indiscreția, domnule, dar păreți îngrijorat.

Chao îl privi pe internul sânguincios. Oare văzuse și el mesajul? Dar figura lui părea atât de senină că cra greu să-l bănuiești de ceva.

– Lucrurile s-au complicat de mult, replică Chao. Și azi-dimineață s-au mai complicat un pic.

Shen Wang lăsă capul în jos și rămase tăcut o clipă.

– Munciți atât de mult, spuse el. Cred că sunteți cel mai muncitor om pe care l-am văzut eu vreodată.

Chao zâmbi șters.

– Și tu ai pornit bine pe calea de a-i depăși pe bătrâni.

– Nu cunosc complexitatea problemelor care vă frământă, dar știu că umerii dumneavoastră sunt mai lați decât orice povară. Făcea aluzie la un vechi proverb și ceea ce spusese se opriase chiar în punctul de unde s-ar fi transformat în lingușeală.

– Să sperăm.

– Tovarășul Chao își aduce aminte de întâlnirea pe care o are la prânz?

Chao zâmbi distrat.

– Va trebui să-mi reamintești.

Shen Wang se uită la programul lui Chao.

– Este o masă de celebrare a eroilor poporului. La Peninsula Palace.

– Ar fi bine să plec, atunci, spuse tovarășul Chao. Niciunul dintre ei nu trebuia să amintească despre traficul îngrozitor al orașului. Chiar un drum scurt presupunea un timp îndelungat. Iar cineva aflat în poziția tovarășului Chao nu putea să meargă lipsit de protecția unei mașini blindate, sau fără un șofer instruit special.

Câteva minute mai târziu, Chao se așează în limuzina sa neagră și se gândi cât de manierat era Shen Wang. Chao se mândrea că poate recunoaște oamenii cu potențial și se gândea că acest tânăr are un viitor strălucit.

După câteva minute în traficul lent, sedanul o porni în cele din urmă cu o viteză considerabilă.

La câteva sute de metri depărtare, pe banda opusă, era vizibil un buldozer enorm. Lucrări la drumuri, se gândi Chao, care încurcă și mai mult traficul. Era neplăcut

că nu se putuse amâna până la un moment mai calm al zilei. Dar măcar se afla pe banda cealaltă.

– Traficul nu este așa de rău pe partea noastră, nu? spuse șoferul său.

Directorul MSS nu-i răspunse. În schimb, scoase un țipăt când impactul devastator veni repede și pe neașteptate. Enormul buldozer, cu lama la pământ, trecuse pe banda lor și sedanul fusese blocat de mașinile de pe ambele părți. Acum buldozerul stâlcea sedanul de gardul de protecție, până când acesta fu aruncat și căzu dedesubt, într-un vast bazin de beton. Apoi fu cuprins de flăcări.

În cabina aflată la înălțime, șoferul buldozerului vorbea la telefon.

– Curățenia completă, spuse el în dialectul dur al celor din nord.

– Mulțumesc, îi răspunse Shen Wang. Ca urmare a numărului din ce în ce mai mare de accidente din Beijing, moartea lui Chao avea să fie cercetată, dar fără a surprinde pe nimeni. Generalul va fi mulțumit.

– Ce este asta? întrebă Laurel, cu o privire speriată. Ea și Ambler se aflau într-o cameră de hotel și el tocmai își scosese cămașa. Ea se duse spre el și-și trecu degetele peste o rană roșiatică de pe umărul lui.

– Casa conspirativă se pare că era destul de cunoscută, recunosc Ambler.

– Dar chiar ai încredere în acest om? întrebă Laurel uitându-se la el atentă. Părea neliniștită, sau chiar că se temea pentru el.

– Trebuie să am.

– De ce, Hal? Cum poți să fii așa de sigur?

– Pentru că, dacă n-aș avea încredere în el, mi-aș pierde încrederea în mine. Se opri. E greu să-ți explic.

Ea încuviință.

– Nu trebuie. Înțeleg. Nici nu știu de ce-mi fac griji. Lumea nu mai are de mult nicio logică.

– De acum câteva zile, o corectă Ambler.

– De mai de mult.

– De când am intrat eu în lumea ta. Simți că îl arde gâtulejul. Un necunoscut. Până și pentru mine sunt un necunoscut.

– Nu, îi spuse ea. Îl mângâie pe piept, pe umeri, pe brațe, de parcă ar fi vrut să aibă confirmarea că este o persoană reală, nu o fantasmă. Când privirile li se întâlneau din nou, ochii ei erau umezi. Nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine.

– Numără-ți rănilor.

Ea dădu din cap.

– Ești un om bun. Îl bătu cu degetul în piept. Cu o inimă bună.

– Și mintea altcuiva.

– Și ce dacă, spuse ea cu un zâmbet șagalnic. Au încercat să te anuleze, dar știi ce? Ești mai real decât orice alt bărbat pe care l-am întâlnit.

– Laurel, spuse el, dar se opri când își auzi tensiunea din voce.

– Când sunt cu tine, e ca și cum... ca și cum mi-aș da seama că toată viața am fost singură, fără să conștientizez asta pe deplin, pentru că nu am știut niciodată ce înseamnă să fii cu adevărat împreună cu cineva. Așa simt când sunt cu tine. Parcă mereu am fost singură și acum nu mai sunt. Nu mă mai pot întoarce la viața de dinainte. Nu mai pot. Vocea i se îngroșă din cauza emoției. Vrei să vorbim despre ce mi-ai făcut, despre lucrurile prin care am trecut datorită ție? Asta mi-ai făcut. Și aș vrea ca totul să rămână neschimbat.

El își simți gura uscată.

– Nimic nu mă înspăimântă mai tare decât ideea de a te pierde.

– Nu mai sunt pierdută. Ochii îi străluceau ca de la un foc venit din interior. Mi-ai salvat viața în mai multe feluri.

– Tu ești aleasa mea, Laurel. Nimic nu are sens fără tine. Nu pentru mine. Sunt doar...

– Harrison Ambler, spuse ea, zâmbind în timp ce-i rostea numele cu voce tare. Harrison Ambler.

27

Muzeul Armandier nu „mérite le détour”¹, după cum spunea ghidul Michelin. Cu greu puteai spune că merită să fie vizitat. Dar Ambler și-l amintea foarte bine din anii petrecuți la Paris în tinerețe și se îndoia că se schimbase mult. Era unul dintre puținele muzee particulare de artă și, pentru a-și menține avantajele fiscale pe care le primea ca muzeu, avea ore regulate de vizitare. Dar era pustiu în majoritatea timpului. Probabil că veneau acolo mai puțini oameni decât în secolul XIX, atunci când era reședință privată. Nu era o clădire impresionantă, ci o vilă în stil neoitalian, cu ferestre mari cu arcade și o curte parțial închisă. Construită de un bancher protestant, care profitase enorm de pe urma afacerilor făcute în cursul celui de Al Doilea Imperiu, era situată în sectorul Plaine Marceau, din arondismentul 8, care era pe atunci un cartier preferat de nobilii bonapartiști și de câțiva afaceriști, fiind mult mai liniștit acum. Din când în când, muzeul era închiriat de echipe de filmare, care surprindeau pe peliculă drame din vremurile de demult.

---

¹ Merită ocolirea, în fr. în original.

Altfel era unul din cele mai puțin vizitate spații publice din Paris. Poate că reprezenta cel mai bun loc pentru o primă slujbă, se gândi Ambler zâmbind la amintirea tinereții sale, dar ca muzeu nu stârnea interes. Problema era colecția. Soția lui Marcel Armandier, Jacqueline Armandier, manifestase preferință pentru arta rococo de la începutul secolului XVIII, o școală care nu mai era la modă de cel puțin o jumătate de veac. Chiar mai rău, fusese atrasă de arta rococo de mâna a doua, tablouri de pictori minori precum François Boucher, Nicolas de Largillière, Francesco Trevisani și Giacomo Amiconi. Îi plăcea ca imaginile să prezinte cupidonii grăsuți și strălucitori, pe un fundal turcoaz, și ca păstorii arcadieni să fie cât mai arcadieni posibil. Parcă ar fi cumpărat peisajele nu tablourile propriu-zise.

Când hotărâse ca vila să devină muzeu, Jacqueline, care trăise mai mult cu zece ani decât soțul ei, sperase probabil că posesiunile ei vor fi admirate de generațiile viitoare. Dar critici de artă care se întâmpla să treacă pe acolo priveau colecția fără comentarii, sau mai rău, cu un simulacru de adorare câmpenească.

Ambler aprecia muzeul din alte considerente. Nefiind vizitat, era un loc bun pentru întâlniri discrete și combinația dintre numeroasele ferestre și strada liniștită îi permiteau să observe dacă era urmărit. În plus, fundația Armandier, care avea un buget limitat, nu angaja decât un singur paznic pentru tot muzeul, și acesta nu ajungea decât arareori mai sus de etajul doi.

Ambler urcă la etajul al patrulea și o luă pe un hol cu tablouri înfățișând zeițe ce struneau corzile lirelor, țopăind pe ceea ce părea a fi un teren de golf, și ajunsese într-o cameră mare, la capătul holului, acolo unde se înțelesese cu Caston să se întâlnească.

Zgomotul pașilor îi era amortizat de un covor de

culoarea piersicii, astfel că îl auzi pe Caston vorbind pe măsură ce se apropia.

Rămase nemișcat și simți o mică furnicătură, ca și cum ar fi anticipat ceva. Oare Caston venise însoțit de cineva?

Se apropie mai mult, până când auzi exact ce se vorbea.

– Bine, spunea Caston. Chiar așa? Deci sunt bine? Vorbea la telefonul celular. Apoi urmă un moment de tăcere. Noapte bună, iepuraș pufos, spuse Caston. Și eu te iubesc. Închise telefonul și-l puse în buzunar când Ambler intră în cameră. Mă bucur că ai ajuns, îi zise Caston.

– Iepuraș pufos? întrebă Ambler.

Roșind, auditorul se întoarse și se uită pe fereastră.

– I-am pus pe cei de la birou să verifice la Controlul Frontierei, spuse el după o vreme. Doctorul Ashton Palmer a ajuns pe aeroportul Roissy ieri. E aici.

– La birou... ai încredere în discreția lor?

– Am spus cei de la birou, dar de fapt este vorba doar de o persoană. Asistentul meu. Și da, am încredere în el.

– Ce altceva ai mai aflat?

– Nu am spus că mai era și altceva.

– Ba da, îl corectă Ambler, doar că nu în cuvinte.

Caston se uită în jur la pereții acoperiți cu tapiserii și se strâmbă.

– Chestia e nasoală și încă nu-mi dau seama cum să o interpretez. E ceea ce ei numesc „discuții”, adică mici interceptări, unele fragmentare, fiecare dintre ele nesemnificativă.

– Dar puse împreună?

– Se întâmplă ceva, sau poate că ar trebui să spun că ceva este pe punctul de a se întâmpla. Ceva care are legătură cu...

– China, îl întrerupse Ambler.
– Asta e partea cea mai ușoară a integralei.
– Și tu vorbești în dodii.
– Tu ești partea cea mai grea. Dacă e să gândim logic, de aici ar trebui să pornim. Spune-i variantă a principiului antropic, dacă vrei. Ceea ce am numi efecte ale selecției observaționale.

– Caston, vrei, te rog, să vorbești într-o limbă pe care o înțeleg și eu?

Caston se uită fix la el.

– Efectele selecției observaționale sunt o chestiune aplicată zilnic. La supermarket, ai remarcat vreodată de câte ori te așezi la coada cea mai lungă? Din ce cauză se întâmplă asta? *Pentru că sunt cozile la care se află cei mai mulți oameni.* Să zicem că domnul Smith, despre care tu nu știi nimic, se așază la o coadă și tu trebuie să ghicești care, bazându-te doar pe numărul de oameni aflați la fiecare rând.

– Nu există nicio modalitate de a ști.

– Dar deducția se bazează pe probabilități. Și rezultatul cel mai probabil este că se află la coada cu cei mai mulți oameni. De îndată ce te dai deoparte și te analizezi din perspectiva unei persoane neimplicate, acest lucru devine evident. Banda pe care se rulează cel mai încet este cea pe care circulă cele mai multe mașini. Aici ești și tu inclus. Nu neșansa, sau impresia te face să crezi că pe celelalte benzi de trafic se circulă mai repede. De cele mai multe ori, chiar se circulă mai repede pe acestea.

– Așa, spuse Ambler, este evident.

– Chiar este, replică auditorul. Prin analogie, dacă nu ai ști despre o persoană decât că trăiește pe această planetă azi și ar trebui să ghicești țara de origine, ar trebui să spui că această persoană provine din China. Ai greși mult mai puțin decât dacă ai numi o altă țară, doar pentru

simplul fapt că, în prezent, China este țara cea mai populată.

– Informație de ultimă oră. Eu nu sunt chinez.

Nu, dar ești implicat în ceva care are legătură cu politica chineză. Și întrebarea este: de ce tu? În cazul cozii la casierie, nimic nu te scoate pe tine în evidență față de alții. Dar în acest caz, populația, lista posibilibilor candidați, este mult mai mică.

– Nu am ales eu asta. Am fost ales.

– Și din nou, întrebarea este: de ce? insistă auditorul. Ce informație dețineau în legătură cu tine? Care aspecte erau pertinente?

Ambler își aminti ce-i spusese ră diverși oameni implicați în Grupul Serviciilor Strategice. Era special, din perspectiva lor.

– Paul Fenton mi-a spus că ei au decis că sunt un magician pentru că m-am „șters” singur.

– Când, de fapt, fusesse „șters”, se poate spune astfel. Dar asta înseamnă că ei aveau nevoie de un anume agent, care nu putea fi identificat. Și nu orice fel de agent. Un agent cu însușiri speciale, un agent care are un talent deosebit pentru deducții emoționale. Un poligraf ambulant.

– Fenton avea dosarele mele de la Stabilizare, sau cel puțin unele dintre ele. Nu-mi știa numele, pe cel real, dar îmi cunoștea misiunile, ceea ce făcusem și pe unde fusese.

– Și atunci ia și acest factor în considerare. Pe de o parte caracteristicile tale inerente și apoi cele istorice: cine ești și ce ai făcut. Oricare dintre ele, sau amândouă ar putea să aibă relevanță.

– Nu vrei să treci la concluzii?

Caston zâmbi detașat. Privirea îi alunecă pe un tablou cu o pajiște de un verde-aprins, pe care erau mai multe

vaci ce marcau pete de culoare și o lăptăreasă care căra o găleată cu lapte, cu chipul strălucind de încântare.

– Știi poanta despre un economist, un fizician și un matematician care mergeau cu mașina prin Scoția? Văd o vacă maro și economistul spune: E fascinant faptul că vacile din Scoția sunt maro. Fizicianul spune: Mă tem că suprageneralizăm bazându-ne pe probe. Tot ceea ce știm este că unele vaci din Scoția sunt maro. Matematicianul dă din cap: Din nou este greșit. Probele nu justifică afirmația. Tot ceea ce putem deduce logic este că cel puțin o vacă din această țară este maro, măcar pe o parte a corpului.

Ambler își dădu ochii peste cap.

– Am greșit când am spus că tu ești cel care ajunge la timp pentru a număra cartușele trase. De fapt, tu ești cel care, o mie de ani mai târziu, adună cartușele dintr-un sit arheologic.

Caston se uită la el.

– Încerc doar să te fac să cauți modele. Pentru că adevărul este că aici există un model. Changhua. Montreal. Și acum Paris, incidentul Deschesnes.

– Changhua... Am încercat să-l opresc. Prea târziu, dar am încercat.

– Însă ai eșuat. Și ai fost acolo.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că este foarte probabil să existe fotografii cu tine la fața locului. Nu poți să deduci prea multe pornind de la o singură vacă maro. Dar de la trei vaci maro? Aici intră în joc legile probabilității. Întrebarea este de ce te-au vrut pe tine. Și mai ales în ce scop te-au vrut. Changhua. Montreal. Paris. Nu este doar un șir de evenimente, Ambler. Este o înșiruire logică.

– Bine, spuse Ambler. Căldura din muzeu îl făcea să transpire. Este o înșiruire logică. Și ce înseamnă asta?

– Înseamnă că trebuie să facem socotelile. 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55... este șirul lui Fibonacci. Un copil care s-ar uita la această înșiruire nu ar vedea nimic. Dar modelul îi sare în ochi. Fiecare dintre aceste numere este suma celor două dinaintea sa. Toate seriile sunt la fel, oricât de întâmplătoare par. Există un model, o regulă, un algoritm care fac ordine în haos. De asta avem nevoie aici. Trebuie să descoperim cum se leagă fiecare eveniment de cel dinaintea sa, pentru că așa vom ști ce va urma. Caston părea foarte serios. Și altceva, nu putem aștepta ca următorul eveniment să se întâmple. Asta s-ar putea să clarifice totul. Pornind de la dovezile pe care le avem, urmează să vedem încotro vor duce.

– Caz în care, probabil, este prea târziu. Ambler mormăi. Deci este vorba de o progresie. Practic, asta înseamnă că nu ai nici cea mai mică idee care este logica.

– Înseamnă că trebuie să o deducem. Caston se uită la el cu o privire detașată. Dacă aș fi superstițios aș spune că ești ghinionist.

– Norocul se mai și schimbă.

– Adevăratele șiruri logice nu se schimbă. Decât dacă le modifici tu.

Langley

Adrian Choi umblă la casca din ureche în timp ce ședea la biroul șefului. Se simțea bine stând acolo și nu făcea nimic rău. Și în plus de asta, nici nu trecea nimeni pe acolo. Biroul lui Caston nu se afla într-o zonă cu acces limitat, dar era puțin frecventată. Birourile din Siberia. Mai dădu un telefon.

Caston nu reușise să facă rost de dosarele de personal din insula Parrish și când Adrian îl întrebă cum ar

putea el să reușească acolo unde Caston dăduse greș, acesta îi spusese să se folosească de șarmul său. Adrian nu avea aceeași autoritate ca și Caston, dar putea să meargă pe căi ocolite. Avea cel mai frumos zâmbet pe buze când o sună pe asistenta de la Centrul de Facilități Comune. Caston vorbise cu șeful ei fără a ajunge la nici-un rezultat. Mormăise și protestase și amenințase. Adrian avea să încerce o altă abordare.

Femeia care răspunsese trebuia să fie luată cât mai pe ocolite. Din prima clipă dădu impresia de precauție.

– PIPF. Corpul 4W, da, știu, spuse ea. Va trebui să procesez cererea.

– Nu, vezi tu, deja ne-ai dat o copie a dosarelor, minți Adrian.

– De la Facilități Comune?

– Da, spuse Adrian fără să clipească. Vreau doar o altă copie.

– Ah, făcu tânăra, mai relaxată. Scuze. Birocrația, nu?

– Mie-mi spui, zise Adrian, pe o voce cât mai înțelegătoare cu putință. Aș vrea să spun că este o problemă de securitate națională. Dar de fapt încerc să-mi salvez pielea.

– Ce vrei să spui?

– Păi, Caitlin... Așa te cheamă, nu?

– Da, spuse ea. Oare își imagina el, sau ea chiar părea mai relaxată?

– Tu pari a fi genul de persoană care nu o dă în bară, așa că nu mă aștept să fii foarte înțelegătoare.

– Eu? chicoti ea. Glumești?

– Nu, te cunosc eu. Ții totul sub control. Fiecare bucățică de hârtie este în ordine.

– Fără comentarii, spuse ea, și el îi simți zâmbetul din voce.

– Hei, este important să avem pe cine admira, spuse Adrian. Am deja imaginea ta în minte, trebuie să-mi permiți să mă bucur de ea.

– Ești un tip amuzant.

– Am greșit atunci când am înaintat dosarul direct la DDI, fără a face o copie și pentru șeful meu. Vocea lui era convingătoare, dar se simțea și o tendință de flirt. Asta înseamnă că șefului meu o să-i sară țandăra. Și fundul meu educat la Stanford va lua foc. Făcu o pauză. Ascultă, de fapt este problema mea, nu a ta. Nu vreau să te împovărez cu ea. Nu contează. Serios.

Tânăra de la celălalt capăt al firul oftă.

– Singura problemă este că au fost foarte scorțoși cu toată chestia asta. Dumnezeu știe de ce. Totul se află închis într-o bază de date la cel mai înalt nivel de securitate.

– Rivalitățile din cadrul clanului sunt cele mai mari, nu?

– Da, cred că. Dar, să văd ce pot să fac, bine?

– Mi-ai salva viața, Caitlin, spuse Adrian. Pe bune.

Burton Lasker se uită din nou la ceas, plimbându-se în fața biroului Air France. Nu era stilul lui Fenton să întârzie. Dar începuse deja îmbarcarea pentru zbor și Fenton tot nu apăruse. Verifică la stewardul de la poartă. Acesta clătină din cap în loc de răspuns. Deja îl mai întrebase de două sau trei ori dacă Fenton venise. Simți că-l străbate un val de enervare. Existau tot felul de motive care puteau să facă un pasager să întârzie, dar Fenton era genul de persoană care își lua toate măsurile de precauție atunci când călătorea. Avea un simț bine dezvoltat de toleranță a vieții zilnice și știa cât de departe putea să meargă. Deci unde era? De ce nu răspundea la telefon?

Lasker lucra pentru Fenton de zece ani și, cel puțin

în ultimii ani, se considera locotenentul lui. Toți vizionarii aveau nevoie de cineva axat pe executarea sarcinilor. Lasker excela la acest capitol. Era veteran din Forțele Speciale, dar niciodată nu manifestase disprețul față de civili resimțit îndeobște de militari. Fenton era patronul agenților operativi, așa cum unii oameni patronau artele. Și Fenton era un adevărat vizionar, înțelegând foarte bine cum un parteneriat public-privat putea să transforme puterea Americii în ceea ce privea operațiunile clandestine. Fenton, la rândul lui, aprecia cunoștințele lui Lasker în materie de operațiuni și de luptă, precum și în cele mai subtile, de contraterorism, pentru că ajutase la pregătirea escadroanelor speciale. Lasker considera că anii petrecuți cu Fenton erau cei mai prolifici din întreaga sa viață de adult.

Dar unde era? Când însoțitorii de bord ai Air France închiseră rampa, cerându-și scuze cu o ridicare de umeri, Lasker simți un fior rece pe șira spinării. Ceva era în neregulă. Sună la recepția hotelului unde stătuse Fenton. *Nu, domnul Fenton nu plecase.*

Ceva nu era în regulă.

Laurel Holland li se alătură celor doi bărbați, cu câteva minute mai târziu decât era planificat, la etajul al patrulea al muzeului Armandier, care era tot pustiu. Întârziase pentru că lucrurile pe care trebuise să le facă îi luaseră mai mult timp decât se așteptase, le explică ea celor doi.

– Dumneavoastră sunteți Clayton Caston probabil, i se adresă ea auditorului, întinzându-i mâna. Postura și modul de adresare erau oarecum formale. Tot părea să-i fie frică de ceea ce reprezenta el, ca oficial CIA. Dar, în același timp avea încredere în judecata lui Ambler. Dacă el luase hotărârea să lucreze cu Caston, atunci și ea avea să o facă. Ambler trebuia să spere că nu se înșelase.

– Sunt Clay¹, cel puțin în mâinile tale, replică auditorul. Îmi pare bine să te cunosc, Laurel.

– Hal mi-a spus că este prima ta vizită în Franța. La fel și în cazul meu, dacă-ți vine să crezi.

– Prima și, dacă am noroc, și ultima, se plânse Caston. Urăsc țara asta. La hotel am deschis robinetul pe care scria C² și aproape m-am opărit. Jur că am auzit cincizeci de milioane de francezi izbucnind în râs.

– Cincizeci de milioane de francezi nu se pot înșela, spuse Laurel pe un ton oficial. Cel puțin așa spun ei, nu?

– Cincizeci de milioane de francezi, replică auditorul uitându-se la ea reprobator, pot greși în cincizeci de milioane de feluri diferite.

– Dar cine ține socoteala? spuse Ambler uitându-se pe stradă la puținii pietoni. Aruncă o privire asupra ziarului pe care Laurel îl luase cu ea. *Le Monde Diplomatique*. Pe prima pagină era un articol de Bertrand Louis-Cohn, aparent un intelectual de marcă. Ambler îl parcurse în fugă. Era vorba despre o conferință a Forumului Economic Mondial, la Davos, dar articolul se referea la conjunctura economică mondială. Ceva în legătură cu „pensée unique”³, pe care Louis-Cohn o caracteriza ca putând fi definită de adversarii ei drept *la projection idéologique des intérêts financiers du capital mondial* – proiecția ideologică a intereselor financiare ale capitalului global, sau hegemonia bogaților. Și continua la nesfârșit reproducând critici de stânga la adresa ortodoxiei liberale, fără a le susține sau combate. Tot eseul părea a fi un fel de activitate bizară și stilizată, un kabuki⁴ intelectual.

---

¹ Joc de cuvinte, *clay* = lut în lb. engleză (*n. trad.*).

² C vine în franceză de la *chaud* = fierbinte și de la *cold* – rece (*n. trad.*).

³ Gândirea unanimă (*n. trad.*).

⁴ Teatru japonez (*n. trad.*).

– Ce spune? întrebă Laurel arătând spre articol.
– Este vorba de o întâlnire a titanilor globalizării la Davos. Forumul Economic Mondial.

– Ah, făcu ea. Și tipul este pro sau contra?

– Habar n-am, spuse Ambler.

– Am fost și eu odată acolo, spuse auditorul. Forumul Economic Mondial mi-a solicitat expertiza cu privire la activitățile de spălare a banilor. Sunt o adunătură de oameni, care chiar știu despre ce vorbesc. Este un fel de grânar, dar într-un aranjament floral.

Ambler se uită din nou spre stradă, convingându-se că nicio persoană suspectă nu-i urmărea.

– Uite care e treaba. Am obosit să mă tot joc de-a orbul care se preface că vede. Știm că este un model, o progresie, sau secvență, cum spui tu. Dar de data aceasta trebuie să știu următoarea etapă înainte să se întâmple.

– Asistentul meu încearcă să facă rost de mai multe informații de la Resursele Comune, spuse Caston. Cred că ar trebui să așteptăm să vedem ce află.

Ambler se uită la el cruciș.

– Ești și tu implicat acum, Caston. După cum spuneam, asta nu este lumea ta.

Wu Jingu avea o voce moale, și adeseori își dădea seama că îi era dificil să se facă auzit. Cariera sa din Ministerul Securității Statului îi crease reputația de analist echilibrat, care nu exagera în privința pozitivismului său, dar nu era nici alarmist. Lumea îl asculta. Dar președintele Liu Ang nu reacționa deloc la sfatul său și asta îl exaspera. Nici nu era de mirare că își simțea mușchii spatelui atât de încordați.

Stătea nemișcat pe patul moale, cu fața în jos, pregătindu-se pentru unul dintre cele două masaje săptămânale, și încercând să-și elimine stresul din minte.

– Mușchii vă sunt foarte încordați, îi spuse maseuza, în timp ce-i netezea umerii.

Nu recunoștea vocea, nu era maseuza lui obișnuită. Întoarse capul și se uită la femeia care o înlocuia.

– Unde este Mei?

– Mei nu s-a simțit bine azi, domnule. Eu sunt Zhen. Este bine?

Zhen era chiar mai frumoasă decât Mei și avea mâini puternice. Wu încuviință încântat. Centrul de relaxare elitist, Caspara, deschis de curând în Beijing, nu angaja decât cel mai bun personal, asta era evident. Întoarse capul și-l puse în deschiderea pentru față, ascultând sunetul relaxant al bulelor de apă. Simțea că degetele lui Zhen dizolvau practic tensiunea în locurile pe unde treceau.

– Excelent, murmură el. Pentru binele navei trebuie calmată marea.

– Aceasta este specialitatea noastră, domnule, spuse Zhen. Mușchii dumneavoastră sunt foarte încordați; probabil că aveți multe responsabilități pe cap.

– Multe, murmură Wu.

– Dar eu știu exact de ce aveți nevoie, domnule.

– Mă las pe mâinile tale.

Frumoasa maseuză începu să-i facă acupunctură și el își simți corpul din ce în ce mai relaxat. Atât de moale îi era corpul încât nici măcar nu simți acul hipodermic înfipt sub unghia degetului mare de la piciorul stâng. Senzația de usturime era atât de diferită că la început nici nu își dădu seama despre ce era vorba. Și apoi, câteva minute mai târziu, un val de relaxare îi traversă corpul. În următoarele câteva momente conștientiză diferența dintre relaxare și paralizie. Simți lumea din jurul lui moartă.

Și apoi, după cum confirmă și Zhen, chiar muri.

Burton Lasker urcă în liftul hotelului George V împreună cu tânărul imberb care era manager de serviciu. Când ajunseră la etajul șapte, tânărul bătuse în ușa groasă de stejar și apoi o deschise cu un card special. Cei doi parcurseră toate camerele, fără a vedea vreun semn că ar fi locuite. Apoi hotelierul intră în baie. Chipul îi era cenușiu când ieși afară. Lasker intră și el imediat și văzu despre ce e vorba. Încremeni. Se blocă. Simțea că are un balon în piept, care-l împiedica să respire.

– Era prietenul dumneavoastră? îl întrebă tânărul hotelier.

– Prieten și partener de afaceri, confirmă Lasker.

– Îmi pare rău, spuse tânărul și tăcu stânjenit. Vor veni în curând ajutoare. Voi da telefoanele necesare.

Lasker rămase locului, încercând să se liniștească. Paul Fenton. Corpul înroșit era în cadă, gol. Remarcă apa care nu se răcise, sticla goală de vodcă pe jos – genul de înscenare care ar fi putut prosti jandarmeria, dar care pe el nu-l păcăli nicio secundă.

Un om remarcabil, un om deosebit, fusese ucis.

Lasker bănuia cine era în spatele afacerii și, când verifică laptopul lui Fenton, suspiciunile sale fură confirmate. Era bărbatul căruia Fenton îi spunea Tarquin. Un bărbat pe care Lasker îl cunoștea mult prea bine.

Tarquin lucrase la Unitatea de Stabilizare Politică și Lasker, care avusese numele de cod Cronus, avusese neșansa de a lucra de câteva ori cu el. Tarquin se credea într-o cârmă superior colegilor săi și desconsidera ajutorul primit. Tarquin era cunoscut pentru talentului lui neobișnuit de a descifra oamenii, un talent care îi impresionase pe cei de la Operațiuni Consulare. Nu cunoșteau lucruri de care-și dăduseră seama agenți experimentați

precum Cronus: succesul operațional se reducea la puterea de foc și forța mușchilor.

Și acum Tarquin îl ucisese pe cel mai mare om pe care-l cunoscuse Lasker și avea să plătească pentru asta. Avea să plătească cu singura monedă acceptată de Lasker – viața sa.

Ceea ce-l dezgusta cel mai tare pe Lasker era faptul că odată îi salvase viața lui Tarquin – nu că Tarquin și-ar fi arătat vreodată recunoștința pentru asta. Își aducea aminte de o noapte umedă, infestată de țânțari, din urmă cu zece ani, în jungla Jaffra din Sri Lanka. În acea noapte, își riscase viața atacând în forță și salvându-l pe Tarquin de un grup de teroriști care plănuiseră să-l ucidă. Mortificat, își aduse aminte de vechea zicală: Nicio faptă bună nu scapă nepedepsită. Salvase viața unui monstru, o greșeală pe care avea de gând să o repare.

Fenton nu-i explicase tot ceea ce avea de gând și nici nu te puteai aștepta la asta de la niciun vizionar. Odată, când îl întrebase pe Fenton ceva în legătură cu raționamentul din spatele unei acțiuni, Fenton îi spusese: Al tău este doar să treci la fapte și să ucizi.

Dar acum situația era serioasă.

Lasker trecu în revistă toate transmisiunile făcute de pe laptopul lui Fenton. Avea să-i transmită un mesaj condamnatului. Dar mai întâi o să îi sune pe cei peste zece „asociați” pe care SSG îi avea în Paris. Avea să-i alerteze pe toți, urmând să le transmită în scurt timp ordine clare de mobilizare.

Îl încercă un spasm de durere profundă, dar nu-și putea permite să sufere până când nu avea să se răzbune. Se stăpâni așa cum cerea profesia sa pe cale de dispariție. O să stabilească un rendez-vous cu condamnatul la apusul soarelui.

Avea să fie, conchise Lasker, ultimul apus al lui Tarquin.

Caleb Norris închise celularul. Era o prostie că CIA permitea folosirea telefoanelor mobile în sediu, se gândi el. Prezența lor reducea la zero o mare parte din măsurile de securitate luate. Era ca și cum ai fi impermeabilizat o sită. Dar deocamdată situația de fapt îi convenea.

Puse mai multe hârtii în tocătorul pe care-l avea lângă birou, își luă haina și apoi deschise caseta din metal din biroul său. Arma se potrivea perfect în servieta sa.

– O călătorie excelentă, domnule Norris, îi spuse Brenda Wallenstein cu vocea ei nazală. Era secretara lui Norris de cinci ani și manifesta un interes deosebit față de accidente la locul de muncă. Când în presă apăruă articole despre existența unor tulburări cauzate de mișcare, se hotărî să poarte bandaje speciale de presiune și pentru încheieturi. De curând începuse să folosească niște căști speciale, precum operatorii de telefonie, pentru a-și feri gâtul de crampele la care-l supuneau receptoarele normale. Fusese o perioadă, își aminti Norris, când dezvoltase alergii la mirosuri. Faptul că acele alergii nu luaseră amploare se datora capacității ei limitate de concentrare în timp.

Norris concluzionase de mult că ea prefera să-și imagineze că slujba pe care o făcea, și care în general consta în a răspunde la telefon și a tasta câte ceva pe calculator, era la fel de periculoasă precum cea a pușcașilor marini. Cel puțin în mintea ei, probabil că-și și oferea medalii pentru „rănile suferite“

– Mulțumesc, Brenda, replică el cu însuflețire. Sper să fie așa.

– Să nu vă ardeți, îl avertiză secretara, cu instinctul ei deosebit de a depista toate elementele negative ale oricărei situații. Vedeți, acolo au umbreluțe din alea mici,

pentru ca nici băuturile să nu se ardă la soare. Acolo razele sunt foarte puternice. Am intrat pe internet și am verificat prognoza meteo pentru St. John și insulele Virgine și se pare că veți avea cer senin.

– Exact ceea ce voiam să aud.

– Eu și Joshua am fost într-un an la St. Croix. Pronunțase cuvântul astfel încât să rimeze cu onix. El s-a ars din prima zi și se dădea cu pastă de dinți pe față ca să se răcorească. Vă imaginați?

– Aș prefera să nu o fac, dacă nu te deranjează. Norris se gândi o clipă dacă ar trebui să ia muniție suplimentară, dar în cele din urmă hotărî să nu o facă. Nu se știa, dar era un țintaș de primă mână.

Brenda chicoti.

– Ca să nu pățiți la fel, nu? Dar St. John este exact ceea ce v-a recomandat doctorul. Cer senin, ape albastre, nisip alb. Și tocmai am verificat, mașina vă așteaptă la cheiul 2A cu bagajele. Nu ar trebui să vă ia mai mult de o jumătate de oră să ajungeți la Dulles. Călătoria ar trebui să se desfășoare fără complicații.

Avusese dreptate, indiferent de problemele ei, cu siguranță era eficientă, dar Norris își rezervase destul timp să ajungă la aeroport. Chiar dacă avea toate hârtiile, înregistrarea armei o să-i ia ceva timp. În orice caz, coada de la clasa business se mișca mult mai repede.

– Bună ziua, îi spuse funcționarul de la aeroport. Unde mergeți azi?

Norris îi întinse biletul.

– La Zürich, îi spuse el.

– La schi, pun pariu. Funcționarul se uită la pașaport și la chitanță înainte de a-i da cardul de îmbarcare.

Norris își aruncă privirea pe ceas.

– Unde altundeva?

Ambler simți cum telefonul BlackBerry îi vibrează în buzunar în vreme ce cerceta strada din fața muzeului Armandier. Probabil că era vorba de un mesaj de la Fenton sau de la unul din oamenii săi, cei care-i dăduseră telefonul. Se uită pe ecran. Un adjunct al lui Fenton îi transmise un punct de întâlnire pentru seara aceea, de astă data în aer liber. Când puse telefonul înapoi în buzunar simți o oarecare neliniște.

– Unde? îl întrebă Laurel.

– Père-Lachaise, spuse agentul. Nu este cel mai interesant loc posibil, dar există și avantaje. Și lui Fenton nu-i place să se întâlnească de două ori în același loc.

– Mă îngrijorează, spuse Laurel. Nu-mi place cum sună.

– Doar pentru că e un cimitir? La fel de bine ar fi putut să fie un parc de distracții, este oricum o zonă foarte circulată. Ai încredere, știu ce fac.

– Aș vrea să am încrederea ta, spuse Caston. Fenton nu este o persoană pe care să te poți baza. Tot aranjamentul lui cu guvernul nu este altceva decât o mare viermuială. I-am pus pe cei de la birou să-l verifice și se pare că secretul este foarte bine păstrat. O chestie la nivel înalt, la care nu am acces de aici. Dar aș vrea să am ocazia să mă uit pe cifrele alea. Sunt sigur că e ceva în neregulă. Clipi. Cât despre rendez-vous-ul de la Père-Lachaise cu astfel de indivizi? Depășește categoria de risc și intră de-a dreptul în cea de incertitudine.

– Caston, la dracu', deja trăiesc pe tărâmul incertitudinii, spuse Ambler nervos. Sau poate încă nu ți-ai dat seama?

Laurel îi luă mâna într-a sa.

– Spun doar să ai grijă, zise ea. Încă nu știi ce au de gând oamenii ăia.

– Voi avea grijă. Dar suntem pe-aproape.
– De a descoperi ce ți-au făcut.
– În curând o să descoperim ce au pus la cale pentru restul lumii.

– Ai grijă de tine, Hal, spuse ea. Îi aruncă o privire lui Caston și apoi se aplecă la urechea lui. Am cele mai negre presimțiri în legătură cu asta.

Beijing

– Trebuie să-i transmitem mesajul președintelui Liu, spuse Wan Tsai și groaza din privirea sa era amplificată de sticla groasă a ochelarilor.

– Dar dacă moartea tovarășului Chao chiar a fost un accident? întrebă Li Pei. Cei doi se întâlniseră în biroul lui Wan Tsai, din Sala Bunilor Conducători. Dacă a fost un accident?

– Tu crezi asta? întrebă Wan Tsai.

Când bătrânul expiră se uzi un șuier subțire.

– Nu, spuse el. Nu cred. Li Pei era bine trecut de șaptezeci de ani, dar brusc păru chiar mai bătrân.

– Cu toții am trecut prin canalele convenționale, spuse Wan Tsai, și nu pentru prima dată. Cu toții am dat alarma. Și totuși cred că este deja în aer. Trebuie să-l convingem să se întoarcă.

– Doar că nu se va întoarce, spuse Li Pei. Știm amândoi asta. Este înțelept ca o bufniță și încăpățânat ca un catâr. Chipul său îmbătrânit se mohorî brusc. Și cine știe dacă nu cumva îl așteaptă pericole chiar mai mari acasă.

– Ai vorbit cu Wu Jingu, colegul lui Chao?

– Nimeni nu pare să știe unde este.

Economistul înghiți în sec.

– Cum e posibil așa ceva?

Wan Tsai dădu din cap tremurând.

– Nimeni nu știe. Dar totuși, am vorbit cu toți ceilalți. Cu toții dorim să credem că ceea ce i s-a întâmplat lui Chao a fost un accident. Dar toți au îndoieli. Economistul își trecu mâna prin părul des, grizonat.

– Nu cred că este prea devreme să ne facem griji și în privința lui Wu Jingu, spuse bătrânul.

O privire îngrozită alungă ceea ce mai rămăsese din calmul lui Wan Tsai.

– Cine este responsabil de securitatea lui Liu Ang?

– Știi tu cine, spuse celălalt.

Wan Tsai închise ochii.

– APE, adică?

– O unitate aflată sub controlul APE. Ceea ce înseamnă cam tot aia.

Wan Tsai se uită împrejur, la biroul lui, la Sala Bunilor Conducători, la fațada complexului Zhongnanhai, care era vizibilă de la fereastră. Ușile, zidurile, porțile, gratiile, toate acestea i se părură brusc elemente ale unei închisori.

– Voi vorbi cu generalul responsabil, spuse Wan Tsai brusc. Îl voi suna direct. Mulți dintre generali sunt oameni de onoare, indiferent de opțiunile lor politice.

Câteva minute mai târziu, îl sună pe o linie securizată pe cel care răspundea de securitatea președintelui. Nu-și ascunse neliniștile, recunoscă cum că multe dintre ele se bazau pe probe circumstanțiale și-l imploră să-i transmită urgent un mesaj lui Liu Ang.

– Nu vă faceți griji în legătură cu asta, îi răspunse bărbatul în dialectul dur al mandarinei, hakka. Nimic nu este mai important pentru mine decât securitatea personală a lui Liu Ang.

– Pentru că nici nu aș reuși să subliniez cât de impor-

tant este pentru noi, cei ce lucrăm cu Liu Ang, spuse economistul pentru a n-a oară.

– Suntem pe aceeași lungime de undă, zise oficialul Armatei Populare de Eliberare, generalul Lam, pe un ton liniștitor. După cum spun oamenii din satul meu: Ochiul drept, ochiul stâng. Aveți încredere că siguranța iubitului nostru conducător este prioritatea mea numărul unu.

Cel puțin asta crezu Wan Tsai că spusese generalul. Din cauza accentului dur al bărbatului, „prioritate“ suna la fel ca un alt cuvânt din mandarină, „jucărie“

28

Le Cimetière du Père-Lachaise¹ exista de la începutul secolului al XIX-lea și se afla pe o colină din vechiul Champ l'Eveque, fiind numit după confesorul lui Ludovic al XIV-lea, Părintele Lachaise. Era locul de veci al multor celebrități, Colette, Jim Morrison, Marcel Proust, Oscar Wilde, Sarah Bernhardt, Edith Piaf, Chopin, Balzac, Corot, Gertrude Stein, Modigliani, Stephane Grapelli, Delacroix, Isadora, Dncan și mulți alții. Moartea cu stil a celor bogați și faimoși.

Cimitirul spațios se întindea pe câțiva kilometri pătrați și era străbătut de o rețea de alei. Mai ales iarna părea un arbore de piatră.

Se uită la ceas. Întâlnirea trebuia să aibă loc la 5.10. La Paris, în acea perioadă a anului, soarele apunea la cinci și jumătate. Deja lumina începea să dispară. Tremură, doar parțial din cauza frigului.

Niciodată să nu fii de acord cu întâlnirile stabilite de

---

¹ Cimitirul Père-Lachaise în lb. franceză în original (*n. trad.*).

cealaltă parte. Protocolul de bază. Dar în cazul său nu exista o altă variantă. Nu avea cum să refuze.

Pe hartă, Père-Lachaise era împărțit în nouăzeci și șapte de diviziuni, ca niște județe în miniatură, dar aleile principale aveau nume și în instrucțiuni i se precizase foarte clar pe care să meargă. Cu un rucsac negru în spate, Ambler merse de pe Avenue Circulaire, centura circulară exterioară, pe Avenue de la Chapelle și apoi o luă la stânga pe Avenue Feuilleant. Datorită drumurilor și aleilor, fiecare dintre ele mărginită de pietre funerare și morminte ca niște mici case, cimitirul dădea impresia unui sat. Satul morților. Unele pietre funerare erau din granit roșu, dar majoritatea fuseseră sculptate în calcar, travertin și marmură. Lumina gri a apusului intensifica impresia sepulcrală.

Nu se duse imediat la locul de întâlnire, ci merse pe câteva alei din jur. Copaci erau mulți, dar majoritatea, lipsiți de frunze, nu ofereau o protecție prea mare. Totuși, Fenton ar fi putut plasa oameni de securitate în spatele edificiilor mai mari. Sau ar fi putut să fie sub acoperire, printre turiștii și vizitatorii aflați și ei în număr mare.

Ambler se îndreptă spre o bancă din apropiere și cu un gest degajat, ce nu dădea de bănuț, lăsă rucsacul sub ea. Se îndepărtă și își alege un loc de observație în diagonală, în spatele unei pietre memoriale mai mari. Apoi se aplecă lângă un chioșc pe care scria WC, își scoase haina și-și puse un tricou. Ieși repede, înconjurând clădirea, ajungând în spatele unei pietre funerare pusă în amintirea lui Gabriel Lully, de unde putea să vadă fără să fie observat.

La mai puțin de un minut, un bărbat îmbrăcat cu o haină maro de piele și cu tricou negru trecu pe lângă el, se așeză pe bancă și căscă, continuându-și apoi plim-

barea, dar Ambler văzu că la plecare avea rucsacul negru la el.

Tânărul cu haină de piele era unul dintre observatori și făcuse ceea ce prevăzuse Ambler, ba chiar cu viteză, și cu economie de mișcări. Îl văzuseră pe Ambler lăsând rucsacul și, intenționând să afle de ce, trimiseseră pe cineva să-l ia.

Rucsacul era plin cu semințe pentru păsări. Reprezenta un mesaj. Semințele pentru păsări însemnau ceva fără valoare, folosit pentru a atrage atenția agenților inamici. Aveau să înțeleagă cursa imediat ce aveau să deschidă rucsacul și să-i examineze conținutul.

Dar așa, Ambler identificase una dintre santinele, unul dintre observatori. Avea să-l urmărească pe tânăr, să vadă dacă nu-l conducea la ceilalți.

Mergând pe o altă alee pietruită, Ambler era acum îmbrăcat cu blugi, un tricou gri și purta ochelari cu lentile din sticlă. Trecea neobservat.

Sau cel puțin așa spera.

Ținu pasul cu observatorul cu tricou negru, la câțiva zeci de metri în spatele lui spre stânga, și-l urmări până în altă piațetă, acolo unde se întâlneau tot soiul de vizitatori: excursioniști, turiști, istorici de artă sau chiar localnici. Tânărul mergea cu o dezinvoltură studiată. Aruncă o privire scurtă în stânga și în dreapta. Puțini oameni, oricât de profesioniști ar fi fost, ar fi remarcat privirile aproape imperceptibile de încuviințare pe care i le aruncară o femeie grasă, la stânga lui, și un bărbat mic, rufos, la dreapta. Dar Ambler îi văzu. Și ei erau observatori. Ambler mai aruncă o privire femeii. Avea părul de un gri-roșcat, tuns scurt și purta o jachetă de denim. La fel ca mulți oameni în cimitir avea niște foi de hârtie și un creion, cu care pretindea că scrie inscripții funerare. Dar

el își dădu seama că doar se prefăcea. Privirea i se mișca rapid, atentă la ce era împrejur, nu la pietrele din față.

Și bărbatul mic de statură, rufos, care avea părul lung și pieptănat cu cărare la mijloc, era observator. Avea căști și dădea din cap ca și cum ar fi ascultat muzică. Ambler știa că ceea ce asculta el nu avea nicio legătură cu muzica. Putea să primească instrucțiuni în orice clipă prin intermediul radio-transmițătorului ascuns și femeia cu părul scurt avea să-l urmeze. Când ajunse la următoarea piațetă, începu să simtă o furnicătură pe gât.

Acolo erau și mai mulți.

Îi simți mai degrabă decât îi observă. Se vedea în felul în care se uitau la trecători, luându-și privirea mult prea repede de pe chipul lor. Sau în schimbul de priviri între două persoane, care la prima vedere păreau să provină din medii sociale diferite. Oameni care erau sau ar fi trebuit să fie necunoscuți unii pentru alții.

I se părea că merge printr-un organism social, o colecție de oameni, aparent nestructurată, oameni care erau legați prin fire invizibile, manevrate de un păpușar nevăzut.

Simți că i se face pielea de găină. Nu fu surprins să vadă câțiva agenți deghizați în civili. Unele precauții se dovedeau necesare atunci când era vorba de un oficial guvernamental precum subsecretarul Whitfield.

Dar configurația personalului pe care-l detectase nu se potrivea cu tipul de întâlnire ce-i fusese propus. În primul rând erau prea mulți. Rețeaua părea prea elaborată. Oamenii se aflau pe poziții nedefensive, dispuși ca pentru o acțiune rapidă. Modelul pe care-l vedea îi era familiar. Ca agent operativ organizase și el adesea un astfel de aranjament, dar pentru acțiuni ofensive, răpiri sau asasinat.

Simți cum îi îngheață sângele în vene. Își impuse să

se concentreze. În fața lui, bărbatul cu jachetă lăasă ruc-sacul în mâinile a doi bărbați îmbrăcați cu pulovere de lână. Primiră pachetul și plecară în grabă, îndreptându-se fără nicio îndoială, spre un vehicul aflat în preajmă.

Existau două posibilități. Una era că întâlnirea fusese compromisă și că inamici comuni aflaseră de ea și organiza o interceptare. Cea de-a doua, și Ambler trebuia să recunoască faptul că aceasta părea mai plauzibilă, era că întâlnirea fusese o capcană.

Oare îl mințise Fenton de la bun început? Gândindu-se la asta simți ca o lovitură în moalele capului, dar nu putea să excludă posibilitatea. Poate că Fenton era un actor spectaculos, unul dintre aceia care se antrenaseră să exprime anumite sentimente. Și chiar dacă puterea lui de percepție afectivă era neobișnuită și neegalată, așa cum o demonstrase viața adesea, Ambler nu-și făcea iluzia că era infailibil. Și el putea să fie păcălit. Sau poate că și Fenton fusese prost informat. Părea o variantă mai plauzibilă. Ar fi fost mai ușor ca Fenton să fie indus în eroare decât să fie el indus în eroare.

Dar, indiferent de circumstanțe, Ambler știa că o re-tragere imediată era unica manevră sigură. Se simțea îndurerat. Fiecare dintre cei prezenți acolo putea să știe un lucru de care el avea nevoie. Inamicul era o sursă potențială. Dar nu avea ce face cu informațiile, dacă ar fi murit. Trebuia, cel puțin, să accepte acest adevăr.

Luți pașii și o luă la dreapta. Așa avea să ajungă la stația de metrou Père-Lachaise. Merse și mai repede, ca un om de afaceri care-și dăduse seama că avea să întârzie la o întâlnire.

Văzu prea târziu ce se întâmpla. Cei doi bărbați bine făcuți care primiseră pachetul, amândoi îmbrăcați la fel, se apropiau de el din față și intrară pur și simplu în el, întorcându-l în direcția opusă.

– *Je m'excuse, monsieur, Je m'excuse*¹, continuă ea să repete cu voce tare. Scuze, mii de scuze. Cineva aflat întâmplător acolo nu ar fi remarcat nimic, doar o ușoară coliziune între trecători grăbiți și neatenți. Ambler se zbătea furios, dar în van. Cei doi agenți erau înalți și masivi, mult mai mari decât el, și felul în care acționau ascundea brutalitatea cu care-l împinseră de pe alee, spre un mausoleu din apropiere. Câteva clipe mai târziu, feriți de privirile celorlalți, îi prinseră brațele, imobilizându-l. Bărbatul din dreapta scoase ceva din buzunar, un obiect din plastic cu o strălucire metalică. O seringă hipodermică, ce avea în interior un lichid maroniu.

– Niciun cuvânt, îi spuse bărbatul cu o voce răgușită, sau îți înfig asta în braț. Era american, cu o față lată și umeri largi, iar respirația îi mirosea a mâncare proteică consumată de culturiști.

Apăru un al treilea bărbat și Ambler nu-l recunoscuse decât după câteva secunde. Părul lui creț, rar începuse să încărunească. Ochii îi erau întredeschiși și pe frunte avea nenumărate riduri. Când îl cunoscuse Ambler, fața îi era fină și părul bogat. Neschimbat îi rămăsese doar nasul mare cu nările fremătătoare, care îi dădea un aspect cabalin. Nu se înșela deloc când presupunea că bărbatul era cel pe care-l cunoscuse sub numele de Cronus.

Cronus zâmbea, dar zâmbetul îi era pe cât de lipsit de căldură, pe atât de amenințător.

– A trecut ceva timp, nu? spuse el pe un ton normal, dar care numai la conversație nu invita. Prea mult, Tarquin.

– Poate nu îndeajuns de mult, replică Ambler pe un ton neutru. Îi cercetă pe toți trei cu privirea. Nu încăpea nicio îndoială că Cronus era șeful. Ceilalți doi se uitau la el, așteptând comanda pentru a acționa.

---

¹ Îmi cer scuze, domnule, îmi cer scuze – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

– Acum zece ani ți-am făcut un cadou. Acum mă tem că va trebui să-l iau înapoi. Asta înseamnă că fac cadouri ca și indienii¹?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Nu? În privirea lui Cronus se citea ura.

– Mi s-a părut o expresie ciudată, ție nu? Ambler voia să câștige timp, pentru a-și da seama de situația în care se afla. Adică e ciudat să vorbim despre cadourile făcute de indieni, dacă ne gândim la toate cele câteva sute de tratate pe care oamenii albi le-au semnat cu oamenii roșii, toate numai promisiuni și garanții, toate încălcate apoi. Ai spune că expresia ar trebui să fie „să primești cadouri ca indienii“, adică să primești ceva care apoi îți va fi luat înapoi. Nu ar fi mai logic?

Cronus se uită la el.

– Chiar ai crezut că vei scăpa neatins după ce ai făcut asta?

– Adică ce?

– Ticălos netrebnic. Cuvintele ieșiră ca o explozie fără sunet. Uciderea unui om nu-ți reduce deloc din aroganță. Ești tot un vierme. Și vei fi strivit ca un vierme.

Ambler se uită în ochii negri ai lui Cronus. Văzu furie, dar mai era ceva: durere. Suferință.

– Cronus, ce s-a întâmplat? Întrebă Ambler pe un ton moale, plin de compasiune.

– L-ai ucis pe Paul Fenton, spuse Cronus. Întrebarea este: de ce?

Fenton era mort? Rotițele din creierul lui Ambler începură să se învârtă repede.

– Ascultă-mă, Cronus, faci o mare greșală... Întâlnirea,

---

¹ Indian giver – expresie americană care desemnează o persoană ce face cadouri, după care le ia înapoi, sau le cere înapoi (*n. trad.*).

acum își dădea seama, fusese doar o mare capcană. Răzbunarea pusă la cale de un aghiotant credincios, înnebunit de durere.

– Nu, la dracu' Ascultă-mă tu pe mine, spuse Cronus, întrerupându-l. Îmi vei spune ceea ce vreau să știu. Voi afla totul într-un fel sau altul. Fața îi era schimonosită de ură.

Mormântul mare cu patru coloane al generalului și apoi politicianul din vremea lui Napoleon, Maximilien Sebastien Foy, avea o bază masivă și o statuie fin sculptată a defunctului. Dar pentru scopul lui Joe Li, principalul punct de atracție era acoperișul de piatră. De acolo, ascuns privirilor, Joe Li se întinse ca o pisică și se uită prin binoclu. Se vedea până departe, pentru că mormântul era unul dintre cele mai înalte puncte din vecinătate și mulți copaci și arbuști semănau cu niște bețe fără frunze. Pușca sa, o versiune modificată a puștii cu lunetă QBZ-95, era produsă în China. Muniția de 5.8×42 mm fusese concepută special pentru forțele de operațiuni speciale chineze. Modelul Norinco, construit de Grupul Industrial China Nord, nu doar copiasse prototipul rusesc, ci îl și îmbunătățise. Gloanțele erau mai penetrante și-și păstrau energia pe o mare porțiune a traseului. Joe Li mai modificase și el pușca, pentru a o face mai mobilă, mai ușor de dezasamblat și de ascuns.

Prin binoclu studie grupul de oameni din jurul lui Tarquin. Tarquin demonstrase o mare abilitate de a ieși din situații dificile și Joe Li trebuia să recunoască asta cu obiectivismul profesionistului. Dar era muritor. Doar sânge și carne vie. Oricum, până la apusul soarelui avea să fie mult sânge și carne la dispoziție.

Ultima comunicare cu Beijingul fusese nesatisfăcătoare. Șeful lui devenise nerăbdător. În trecut, Joe Li

obținuse rezultatele scontate, dar pe îndelete. Nu era obișnuit să dea explicații pentru întârzieri. Era chiar mai puțin obișnuit cu genul de complicații ivite la această misiune. Dar Joe Li nu era doar un pachet de mușchi care executa ordinele altuia. Avea și creier. Aduna și analiza informații. Avea o mare putere de judecată. Nu era doar un *shashou*, un pistolar. Tarquin reprezenta o țintă mult prea puternică pentru un simplu țintaș și miza era prea mare pentru a greși.

Însă mijloacele de a reuși păreau a fi mult mai puține decât intuise la început.

Se uită din nou prin binoclu, cu focalizarea electronică bine reglată.

– Doar din curiozitate, câți „asociați“ ai aici? întrebă Ambler.

– O duzină, replică Cronus.

– Amplasați în rețea, spuse Ambler, în parte doar pentru el. Era o configurare standard în cadrul Unității de Stabilizare, una pentru care și el și Cronus avuseseră destul antrenament. Fiecare agent avea o conexiune, fie ea vizuală, auditivă sau electronică, cu cel puțin alți doi. Un număr mic de agenți avea o conexiune cu o unitate îndepărtată. Căile de comunicații duble asigurau un răspuns organizat, chiar dacă unii dintre participanți erau scoși din joc. Structura de comandă piramidală se dovedise vulnerabilă atunci când era decapitată. Sistemul reticular făcea ca acest lucru să fie imposibil de realizat.

– Nu e rău pentru o chestie de ultim minut, spuse Ambler impresionat.

– Grupul de Servicii Strategice are resurse peste tot, spuse Cronus. E moștenirea lui Fenton. Cu toții ne-am da viața pentru el. Oamenii ca tine nu ar înțelege asta nicio dată.

– Oameni ca mine? Atent, și ca din întâmplare, Ambler făcu un pas înapoi. Cea mai bună metodă de a scăpa era să fie un unghi al triumghiului, adică să-i determine pe ceilalți trei să se alinieze. Își puse o mască de resemnare pe figură și se uită la cel din stânga sa. Bărbatul îl privea pe Cronus, așteptând un semnal. Trebuia să folosească împotriva lui chiar autoritatea lui Cronus.

Ambler începu să vorbească, rapid, într-un fel de protest verbal, care în mod normal nu putea fi asociat cu violența fizică.

– Faci doar presupuneri, Cronus. Așa ai făcut mereu. Te înșeli în legătură cu Fenton, dar ești prea orb sau prost pentru a-ți recunoaște greșeala.

– Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o a fost să-ți salvez viața în Vanni. Se referea la regiunea din nordul Sri Lankăi, acolo unde se afla inima Tigrilor Tamil, teroriștii LTTE.

– Crezi că mi-ai salvat viața? Asta crezi? A fost cât pe-acum să fiu ucis, din cauza ta, cowboy-ule.

– Rahat! Cronus vorbea în șoptă, dar i se distingea indignarea din voce. Întâlnirea a fost o capcană. Mai mult de jumătate de duzină de Tigri Tamil erau prezenți, înarmați pentru a ucide. Înarmați pentru a te ucide pe tine, Tarquin.

Ambler își amintea foarte bine scena. După multe săptămâni de negociere, aranjase în cele din urmă o întâlnire cu membri selecți ai așa-numiților Tigri Negri, luptători de gherilă, care juraseră să se sinucidă aruncându-se în aer, o tehnică în care Tigrii erau pionieri. Tarquin credea că era posibilă o dezbinare a facțiunilor, la fel cum se întâmplase cu Sinn Fein; că s-ar fi putut izola teroriștii extremiști de combatanții ceilalți. Liderul rebel care urma să se întâlnească cu el, Arvalan, ajunsese să recunoască inutilitatea terorii. El și cei din cercul său

credeau că-i puteau atrage și pe alții de partea lor, atâta vreme cât li se puteau asigura resurse. Tarquin credea că știe o modalitate de a-i ajuta.

Cronus făcea parte dintr-o unitate de rezervă, pe care superiorii lui Tarquin de la Unitatea de Stabilizare Politică insistaseră să o ia cu el. Vesta de luptă a lui Tarquin era prevăzută cu sisteme de microfon pe fibră optică, ce le dădea posibilitatea să-l audă. La câteva minute după începerea întâlnirii, așa cum se aștepta Tarquin, Arvalan începu să-l amenințe pe american. Cineva care ar fi ascultat întâmplător și care nu cunoștea situația, ar fi putut crede că Tarquin se află în pericol. Dar Tarquin își dădea seama din expresia imobilă a bărbatului că acesta nu făcea decât să joace teatru, de dragul asociaților săi. Erau replicile sale. Tarquin știa asta.

Și dintr-odată, ușa colibei fu smulsă, Cronus intră în forță, cu arma pe foc automat. O altă pușcă de asalt, ținută de cineva aflat sub comanda lui Cronus, apărură din cealaltă parte, aruncând foc asupra oficialilor LTTE. În câteva secunde măcelul fu complet. Arvalan și majoritatea celor din cercul său erau morți, doar un singur membru din garda sa scăpă fugind în junglă.

Tarquin era să înnebunească. Toate eforturile sale fuseseră zădărnice de acțiunea unui agent greu de cap. Vestea despre masacru avea să se răspândească repede printre membrii LTTE. Posibilitatea unei alte medieri era exclusă. Niciun Tigru nu avea să mai fie de acord cu o astfel de întâlnire. Consecințele erau mai mult decât clare acum.

Și Cronus stătea în mijlocul carnajului produs, strălucind de mândrie și refuzând modest ceea ce-și imagina a fi recunoștința lui Tarquin. După aceea, Tarquin făcu ceva ce doar rareori i se întâmpla să facă. Îi scrisese lui Whitfield și, explicându-i ceea ce se întâmplase, îi spusese că

Cronus era o amenințare și că trebuia scos la pensie. Dar Whitfield în dăduse lui Cronus o slujbă de birou, printre analiști, pe motiv că experiența sa de pe teren era considerabilă și prea valoroasă pentru a se renunța la ea. Tarquin înțelese raționamentul, dar nu-i iertă niciodată lui Cronus impulsurile sale necontrolate.

– Erai prea plin de tine ca să știi ce dracu' făceai în Jaffna, îi spuse Tarquin. Erai o amenințare. De aceea nu te-au mai lăsat să lucrezi pe teren.

– Ești nebun, zise Cronus. Ar fi trebuit să te las să mori în bârlogul tigrlui. După cum spuneam, a fost greșeala mea. Dar nu se va mai întâmpla a doua oară.

– Crezi că mi-ai salvat pielea. Adevărul este că din pricina ta am riscat să fiu ucis și că ai distrus o întreagă operațiune. Dacă nu s-ar fi periclitat clandestinitatea operațiunii, ai fi fost urmărit în justiție. Și amărății ăștia primesc ordine de la tine? Trucul era, se gândi Tarquin, să continue să vorbească chiar și când ataca. Crezi că ți-ai câștigat recunoștința mea? spuse Tarquin și se mai dădu puțin înapoi. Asta nu face decât să demonstreze... *acum*, cu o forță explozivă lansa mâna în gâtul gigantului din stânga... cât de naiv ești. În ciuda efortului, făcu tot posibilul să vorbească pe un ton normal. Neconcordanța dintre tonul său și acțiunile sale avea să-i deruteze pe atacanți și astfel avea să câștige câteva clipe prețioase. Simți impactul mâinii sale asupra cartilajelor. Țesuturile distruse din jurul traheii aveau să sufoce calea de respirație, dar, în acest timp, Tarquin trebuia să-l folosească pe cel lovit drept scut împotriva celorlalți doi. Când seringă căzu la pământ, încercă să-l lovească pe celălalt musculos, dar acesta se feri și băgă mâna în buzunar pentru a scoate o armă. O a doua lovitură la tâmplă îl atinse și impactul îl făcu pe Ambler să simtă un fulger de durere în braț. Chiar și așa, bărbatul era tempo-

rar paralizat. Acum el și Cronus săriră într-o parte, alergând în direcții opuse – o amânare a execuției, care de fapt nu era deloc o amânare, după cum își dădu seama Tarquin. Nu însemna decât că este în bătaia focului.

Când se aruncă la pământ auzi patru şuierături – de unde veneau? –, iar pietrele și pământul explodară în jurul lui. Cercetă terenul din față și văzu un tufiș de rododendron, cu frunzele imune la frig, și, în trecere, un umăr îmbrăcat în kaki.

Timpul se scurgea anevoie. Scoase pistolul din tocul bărbatului care se afla la pământ și-și dădu seama că era vorba de un Beretta 92 Centurion, un compact de 9 mm cu mânerul și țeava scurtate. La capătul țevii avea un amortizor.

Acum, peste rododendron văzu brațul însângerat al unei persoane, ridicat la un moment dat în aer, și câteva clipe mai târziu zări un bărbat care se retrăgea de lângă tufiș, la adăpostul oferit de o statuie alăturată.

Dar Tarquin nu era în siguranță. Trebuia să se miște, pentru că fiecare clipă de nemișcare însemna că se afla în vizorul cuiva. Porni în direcția în care plecase Cronus și simți o pietricică lovindu-l în ureche. Se trăsese din nou asupra lui, de astă dată autorul fiind un lunetist aflat undeva la înălțime. Se uită împrejur în timp ce alerga. Erau mult prea multe locuri de unde ar fi putut trage acest lunetist.

O duzină, spusese Cronus, și nu mințise.

Cu toții erau ucigași profesioniști și cu toții aveau misiunea să-l doboare pe Tarquin. Trebuia să întoarcă sortii în favoarea sa, trebuia să folosească particularitățile terenului împotriva lor. Dar cum?

Trecuse peste ironia de a fi forțat să lupte pentru viața sa într-un cimitir. Père-Lachaise era o tablă de joc imensă, o rețea de alei și cărări și monumente care pu-

teau servi ca obstacole sau puncte de atac. Inamicii săi făceau parte dintr-o rețea amplasată în altă rețea.

Și el trebuia să intre în acea rețea. Fugind de la un mormânt la altul, atrăgea mai puțin atenția asupra sa decât se așteptase.

Trebuia să gândească... nu, să simtă, să se lase ghidat de instincte. Cum ar fi aranjat echipa, dacă ar fi fost a lui? Unii ar fi fost în poziții ofensive, alții ar fi avut doar posturi de observare și ar fi fost dispuși în formație de atac numai în ultimă instanță. Trebuia să se folosească de talentele sale deosebite, singurul lui avantaj, în apărarea sa, sau avea să moară aici. Și ajunsese prea departe pentru ca să se întâmple asta. Frica era depășită doar de un alt sentiment și mai puternic: furia.

Era furios pentru ceea ce îi făcuseră, începând cu Changhua. Furios din cauza încercării lor de a-i fura sufletul în infamul areal din insula Parrish. Furios în fața aroganței strategilor care se joacă cu oamenii ca și cum ar fi fost niște pioni pe o tablă de șah geopolitică.

Nu avea să moară aici. Nu acum. Nu în seara aceea. Alții aveau să moară. Pentru că va fi nemilos cu cei care voiau să-l ucidă.

Fugi pe o alee care se numea Chemin de Quinconce, peste o zonă cu stuf și apoi pe o altă alee pietruită, Avenue Aguado. Se apropia de zona vestică a vastului cimitir, unde se afla o capelă mare construită în stil maur, cu un dom impunător așezat pe un portic uriaș. De fapt era un columbar, o clădire ridicată pentru a adăposti urne funereare. În fața intrării se aflau niște scări abrupte, care duceau la o intrare subterană, ca un puț întunecat și rectangular.

Era un loc de refugiu, care putea fi folosit și ca o capcană mortală. Exclusea posibilitatea ca echipa GSS să-l fi lăsat nepăzit. La zece metri mai încolo era ceva ce semăna cu o arcadă semicirculară, o cărare de calcar și

pietre plate. Tarquin se repezi într-acolo, uitându-se în toate direcțiile. La stânga văzu un japonez cu un aparat digital de buzunar și cu o privire răuvoitoare. Tarquin nu-i acordă mai multă atenție; turistul era enervat pentru că Tarquin îi stricase poza. O tânără blondă și un bărbat mai în vârstă, cu pielea închisă la culoare și părul ce începea să încărunțească, stăteau alături, într-un fel de îmbrățișare. Ea se uita plină de admirație la el, iar bărbatul îl privea pe Tarquin neliniștit. Dar nu era neliniștea cuiva care observa ceva, ci a unuia care nu dorea să fie văzut. Poate că bărbatul își înșela soția, sau, pentru că tot erau în Franța, lucrurile stăteau chiar mai rău, își înșela amanta. Ceva mai departe, o femeie cu fața lată citea ceea ce părea a fi o carte de poezii. Îi aruncă o privire scurtă lui Tarquin și pentru că nu văzu nici cel mai mic interes pe chipul acestuia se întoarse la lectura sa.

Era o cursă care ar fi fost mai convingătoare în urmă cu zece sau cincisprezece minute, când lumina mai era propice lecturii. Femeia avea trăsături masculine și își ținea picioarele îndoite în maniera agenților operativi. O văzu ducând mâna în buzunarul pardesiului, ca și cum ar fi vrut să se încălzească. Orice urmă de îndoială i se risipi.

Dar pentru moment nu putea să dea de înțeles că știa. Rămase cu privirea ațintită înainte mișcându-se de parcă ar fi remarcat ceva și se chinuia să vadă mai bine. Când trecu de ea viră brusc și se aruncă asupra ei, căzând amândoi pe podeaua de piatră. El îi răsuci corpul în cădere și îi puse pistolul la gât.

— Nicio vorbă, îi spuse.

— Du-te dracului, spuse ea șuierat, inspirând printre dinții încleștați. Un alt vorbitor de engleză deci. Părea un șarpe care se pregătește să lovească.

El își înfipse genunchiul în abdomenul femeii și ea icni. Pe chipul ei se citea furia, mare parte direcționată spre propria-i persoană, pentru că nu reușise să-i anticipeze mișcarea. Tarquin îi luă cartea, pe coperta căreia scria cu litere maro *Les fleurs du mal*,¹ și o deschise. Așa cum se așteptase, într-un spațiu rectangular tăiat între paginile cărții se afla un mic radio-transmițător.

– Spune-le că m-ai văzut, murmură Tarquin. Spune-le că am intrat în columbar.

În privirea ei se citea nesiguranța.

– Altfel îți voi lăsa corpul aici, pentru a li se alătura celorlalți, continuă el. Îi înfipse din nou pistolul în gât și-i văzu ezitarea. Dacă încerci ceva, voi ști, o avertiză el.

Apăsând pe un buton al transmițătorului, femeia spuse:

– Constelația. Constelația 87. Cimitirul era divizat în peste nouăzeci de sectoare. Capela era chiar în mijlocul sectorului 87. Tarquin se simți ușurat când auzi că femeia nu se identificase drept 87A sau 87E, ceea ce ar fi însemnat că mai erau și alții care supravegheau același sector.

Îi smulse receptorul fără fir din ureche și puse bucățica de plastic de culoarea pielii la el în ureche.

– Care e raportul tău? se auzi o voce metalică în cască. El încuviință din cap către femeie.

– Se ascunde în depozitul subteran, spuse ea.

El îi șopti la ureche:

– Și e înarmat.

– Și e înarmat, adăugă ea.

Deja știa asta, așa că ceea ce spusese în plus făcea raportul ei mai credibil. Acum îi smulse haina de pe ea, legându-i mâinile.

---

¹ *Florile răului*, de Charles Baudelaire (n. trad.).

Se auzi o voce puternică de pe aleea centrală:

– *Mam'selle. Il vous énnuie ce mec ci?* Domnișoară, vă deranjează tipul ăsta? O întrebare din partea unui trecător neimplicat. Tarquin îi aruncă o privire rapidă bărbatului. Era subțirel, cu o expresie serioasă și un aer profesoral, un student la o universitate din zonă, probabil. Impresiile se formau într-o fracțiune de secundă. Tarquin știa asta și mai știa că se pot șterge la fel de repede. Își lipi buzele de gura agentei.

– Draga mea, spuse el în engleză. Deci răspunsul este da! Te măriți cu mine? M-ai făcut cel mai fericit bărbat! Își modelă vocea să îi dea un ton exaltat și fericit și o strânse la piept cu pasiune. Nu conta dacă francezul vorbea sau nu engleză. Mesajul avca să fie clar.

– *Excusez-moi*, spuse bărbatul încet, înroșindu-se și răsucindu-se pe călcâie.

Tarquin se șterse la gură de mânecă și se uită la ceea ce părea a fi o mică trusă de unelte, prinsă de cureaua femeii. I-o desprinse, dându-i mâinile la o parte când ea încercă să o ia.

Recunoscui obiectul pe dată. Un *Kleinmaschinenpistole* – o mitralieră pliabilă cunoscută sub numele de „mitraliera omului de afaceri“ Mașinăria ucigașă se baza pe un proiect al biroului de design al KGB-ului, din Tula, PP-90 și își putea lansa tot încărcătorul într-o rafală aproape instantanee, ca o rază mortală. Reprezenta o minune a miniaturizării: garda trăgaciului era completă; un cui cu arc controla deschiderea armei. Nu depășea treizeci de centimetri și avea un încărcător de treizeci de gloanțe de calibrul 9 mm. La un colț al obiectului de metal se afla un buton cu arc. Când Tarquin îl apăsă, o parte a carcasei de metal țâșni înapoi și deveni pat de armă.

Apoi, fără nicio avertizare, îi puse mâna pe ceafă și o împinse în zid. Avea să rămână inconștientă câteva

minute. Îi așeză corpul pe banca de marmură, sprijinindu-i capul de zid, ca și cum ar fi ațipit. Îi scoase șireturile și făcu o buclă pe care o prinse de glezna stângă după care o trecu de două ori peste trăgaciul mitralierei, apoi peste încheieturile mâinilor. Dacă ar fi încercat să se îndrepte, sau să se ridice, bucla avea să se strângă.

Se duse în altă capelă, la câțiva zeci de metri depărtare, care era acum întunecată, dar de unde puteau vedea scările ce duceau la columbar.

Nu trebui să aștepte mult timp.

Primul la fața locului apăru tânărul cu jacheta de piele, cel care luase rucsacul. Se grăbea să coboare scările, cu o mână în interiorul hainei, ca și cum l-ar fi durut burta. Un bărbat între două vârste, cu chelie și burtă ajunse al doilea. El nu coborî, ci se postă lângă capelă, în capătul de sus al scărilor. Putea să vadă și jos și împrejurimile. O poziție bună de acoperire.

Un al treilea bărbat ajunse două minute mai târziu. Era unul dintre cei doi care-l prinseseră când încercase să plece din cimitir. Fața îi era roșie și transpirată din cauza neliniștii, sau efortului fizic, sau poate din ambele motive.

Tarquin auzi un zgomot în casca din ureche și apoi vocea metalică din nou.

– Constelația 87, confirmă că subiectul a rămas tot acolo.

Tarquin, cu privirea ațintită asupra bărbatului transpirat, îi văzu buzele mișcându-i-se când transmise mesajul. Fără îndoială că vocea era a lui, transmisă printr-un microfon invizibil, pe fibră optică.

Avea un aer perplex.

– Constelația 87, răspunde, spuse el.

Tarquin propti Beretta pe zidul cel mai apropiat și se uită prin întunericul din ce în ce mai dens cu un sentiment

de nesiguranță. Chiar dacă ar fi fost campion la tir, și el nu fusese, distanța era prea mare pentru ca să nimerească ținta cu pistolul. Și-ar fi dezvăluit poziția fără să reușească să doboare vreunul dintre membrii echipei de asalt.

Așteptă ca încă unul dintre componenții echipei să apară în sectorul 87, pentru că deja aproape jumătate erau acolo, și apoi se retrase discret, spre sectorul din nord. Desluși o gheretă de pază, harta mare pentru turiști și poarta mare care ducea spre oraș. Dacă se uita mai bine putea să vadă acoperișurile alb cu verde ale clădirilor din Paris. Dar apropierea era înșelătoare.

De la distanță auzi un foc automat, urmat de strigăte ascuțite de alarmă. Iubitoarea de poezie se ridicase și cele treizeci de gloanțe se descărcaseră în gaura de piatră, de sub banca de marmură. Pentru toți agenții, avea să acționeze ca o baliză de semnalizare atrăgându-i într-o zonă pe care el o părăsise de mult.

Mișcându-se mai repede, trecu pe lângă nenumărate statui și morminte, copaci desfrunziți și tufe verzi, chiar când umbrele se lungeau și soarele începea să dispară la orizont, ca o flacără ce se stingea. Mușchii îi erau încordați, iar simțurile în alertă maximă. Capcana întinsă de el avea să reducă presiunea forțelor ostile, dar unii agenți aveau să rămână pe poziții, scrutând terenul cu binoclul. Pericolul creștea la punctele de ieșire, ca cel de care se apropia. Era normal să pună santinele în astfel de locuri.

Mai accelerează un pic. Se împiedică puțin pe terenul accidentat, înjurând în gând, și apoi simți o dublă lovitură. Praf aruncat și fragmente mici care înțepau. Dacă ar fi mers constant și nu s-ar fi împiedicat, unul din acele gloanțe l-ar fi lovit în tors.

Tarquin se rostogoli la pământ și se ascunse în spatele

unui obelisc de doi metri. Unde era lunetistul? Din nou simți praful ridicându-se. De data aceasta din direcție opusă. Unde se afla în siguranță?

Se uită împrejur. Ținând seama de obstacolele care îl înconjurau, ajunse la concluzia că unghiul loviturii era prea jos pentru a veni de la distanță.

– Ridică-te ca un bărbat.

Era vocea lui Cronus.

Masivul agent apăru din umbra unei pietre memoriale.

Tarquin cercetă cu disperare zona din fața lui. Văzu spatele unui bărbat care lucra la întreținerea cimitirului și care nu observase nimic. Era îmbrăcat într-o uniformă verde și pe spatele lui scria cu litere albe: *Père-Lachaise Equipe d'Entretien*. Prin porțile înalte, verzi, atât de aproape și totuși la milioane de kilometri depărtare, i se părea că aude zgomotul înăbușit al străzilor Parisului. Cei câțiva turiști întârziați nu aveau nicio idee ce joc mortal de urmărire se desfășura în apropierea lor.

Pistolul lui Cronus era îndreptat asupra lui. Tarquin ar fi putut încerca să-și scoată pistolul, dar din cauza țevii prevăzute cu amortizor ar fi trebuit să adauge câteva fracțiuni de secundă la timpul de care avea nevoie pentru a-l extrage.

Împrejurul lui, viața în oraș își urma cursul obișnuit. Lucrătorul de la zone verzi, sau de la salubritate, sau de la ce o fi fost, aduna hârtii, cu fața ascunsă de glugă. Turiștii începură să se strecoare pe porți, uitându-se după taxiuri, sau încercând să-și dea seama unde era intrarea la metrou, discutând unii cu alții, cu voci obosite, ca de sfârșit de zi.

Cronus făcu un semn cuiva aflat de partea cealaltă. Lunetistului, se gândi Tarquin.

– Nu-ți face griji în legătură cu lunetistul, spuse Cro-

nus pe un ton răutăcios. El doar te oprește, eu te voi uide. Cu toții știu asta.

Bărbatul de la întreținere se apropia din ce în ce mai mult, și Tarquin se întrebă dacă nu cumva mișcările sale aveau să fie limitate de prezența acestuia. Individul nu era implicat în asta, își spuse Tarquin, îndoindu-se că acest lucru avea vreo importanță prea mare în ochii lui Cronus. O clipă, simți un pericol, ceva în legătură cu felul în care bărbatul se deplasa.

Dintr-odată, o rază de soare se reflectă pe parbrizul unei mașini aflate în trecere și pentru o clipă, fața bărbatului fu luminată. Tarquin simți un alt fior de teamă. Își aduse aminte de piscina de la Plaza. Figura pe care o văzuse în Grădinile Luxemburg.

Asasinul chinez.

Șansele de supraviețuire îi scăzură brusc.

– Lucrul pe care nu-l vei înțelege niciodată, Cronus, spuse Tarquin încercând cu disperare să tragă de timp, este că...

– Am auzit destule, zise bărbatul, cu degetul curbat pe trăgaci. Brusc, expresia de ostilitate îi fu înlocuită de o privire goală.

În aceeași clipă, Tarquin văzu o ploaie de picături roșii care izbucni din urechea lui Cronus. Chinezul se lăsase în genunchi și locul bățului de adunat hârtii fu luat de o pușcă cu amortizor. Totul se petrecuse atât de repede încât Tarquin își dădu mult mai târziu seama ce se întâmplase.

Chinezul se întoarse spre Tarquin și trase un foc. Pentru o clipă, Tarquin se întrebă dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care avea să-l vadă... doar că bărbatul se uita prin lunetă și un profesionist nu avea nevoie să se uite prin lunetă pentru a vedea o țintă aflată la cinci metri depărtare. Tarquin auzi clicul făcut de glonțul tras.

Asasinul nu trăgea în el, ci în lunetist.

Tarquin era derutat. *Nu avea nicio logică.*

Bărbatul din fața lui ținti din nou, uitându-se prin lunetă. Doar cineva foarte bun ar fi putut să încerce să doboare un lunetist ascuns dintr-o poziție care nu era de tragere, bazându-se doar pe propria stabilitate.

Se auziră două zgomote. Două cartușe fură aruncate afară. De la depărtare, Tarquin auzi geamătul unui bărbat rănit.

Bărbatul în uniformă verde se ridică în picioare și strânse patul puștii.

Tarquin nu înțelegea nimic și nu știa ce să creadă.

Asasinul îl lăsase în viață.

– Nu înțeleg, spuse el amorțit.

Chinezul se întoarse spre Tarquin cu o privire gravă.

– Acum știu. De aceea mai ești în viață.

Tarquin se uită la el din nou și văzu o persoană care făcea ceea ce-i dicta datoria, un bărbat care era mândru de talentul său formidabil, dar care nu-i aprecia consecințele mortale. Un bărbat care nu se vedea pe sine ca fiind un luptător, ci un gardian; știa că de-a lungul istoriei umane fuseseră mulți bărbați asemenea lui, fie ei prefecți pretorien, cavaleri templieri, sau samurai, care se transformaseră în obiecte de fier, pentru ca alții să nu fie nevoiți să facă la fel. Bărbați care erau duri, pentru ca alții să fie slabi. Bărbați care ucideau pentru ca alții să trăiască în siguranță. Protecție era cuvântul lui de ordine. Protecție era credo-ul lui.

O clipă mai târziu gâttelejul chinezului explodează într-un nor de sânge. Lunetistul nevăzut, oricât de grav rănit ar fi fost, mai reușise să tragă cel puțin un foc și îl trăsese asupra celui care reprezentase cea mai mare amenințare pentru el.

Tarquin sări în picioare. Pentru scurtă vreme, ceilalți vor fi la o distanță considerabilă, având în față monumentele și mormintele acestei grădini a morții. Trebuia să folosească ocazia, sau să o piardă pentru totdeauna. Fugi către porțile duble care dădeau în stradă și nu se opri până la mașina închiriată pe care o lăsase în apropiere. Când șerpuia prin traficul din Paris, fiind foarte atent pentru a se asigura că nu e urmărit, încercă să analizeze ceea ce aflase.

Elementele se băteau cap în cap, derutându-l complet. Cineva îl ucisese pe Fenton. Era oare cineva din organizația lui Fenton, o cârțiță? Sau cineva cu care Fenton lucrase, ca de exemplu cineva din guvernul Statelor Unite?

Și asasinul chinez; un adversar care îi devenise aliat, cineva care își dăduse viața pentru a o proteja pe a lui Ambler.

De ce?

Cine... pentru cine lucra?

Prea multe posibilități, prea multe lucruri imposibile care deveniseră posibile. Tarquin, nu, trebuia să devină Ambler acum, ajunsese într-un punct în care conjunctura putea fi ușor greșit interpretată.

Și mai era ceva care-l înspăimânta: adrenalina nu fusese o senzație complet neplăcută. Ce fel de om era, până la urmă? Tremură, încercând să se autoanalizeze. Ucisese și aproape fusese ucis în seara aceea. Și atunci, de ce se simțea atât de plin de viață?

– Nu înțeleg, repetă Laurel. Erau toți trei adunați în camera de hotel de la Harry's.

– Nici eu, spuse Ambler. Nimic din ce s-a întâmplat nu mi se pare normal.

– Nu are sens, zise și Caston.

– Stați puțin, interveni Laurel. Ai spus că toate crimele sunt cumva legate de China. Ai spus că sunt un fel de progresie, o secvență, ca și cum ar duce la ceva iminent. Ați dedus că probabil Liu Ang este ținta.

– Urmează să facă o vizită la Casa Albă luna viitoare, spuse Caston. Este un eveniment istoric, cu dineuri oficiale și așa mai departe. O mulțime de oportunități. Dar...

– Dar ce?

– Momântul nu pare a fi propice. Este o întârziere prea mare dacă e să ne gândim la rapiditatea cu care s-au desfășurat celelalte evenimente.

– Nu este nici o întârziere, spuse Laurel. Deschise geanta ei mare și scoase o copie mototolită a *International Herald Tribune*. Ceva din ceea ce ai spus în legătură cu articolul din *Le Monde* m-a pus pe gânduri.

– Poftim?

– Măine-seară. Marea seară a președintelui Liu Ang.

– Despre ce vorbești? întrebă Ambler.

– Despre Forumul Economic Mondial. Despre ceea ce se întâmplă la Davos săptămâna asta.

Ambler începu să umble de colo-colo, gândind cu voce tare.

– Liu Ang pleacă pentru prima dată din coconul de securitate din Beijing, de când a venit la putere. Vine în Vest, ține un mare discurs, care trebuie să-i facă pe toți să se simtă liniștiți și confortabil în compania marelui tigru.

– Nici Palmer nu ar fi putut spune asta mai bine, zise Caston acid.

– Și în mijlocul acestor evenimente este împușcat.

– Scos din ecuație. Caston avea un aer contemplativ. Dar de cine?

Vocea lui Fenton: *Am un proiect incitant pentru tine. Dar încă nu-ți împacheta schiurile.*

Ambler nu spuse nimic un moment.

– Oare Fenton s-a gândit că o voi face?

– E posibil așa ceva?

– Uite cum stă treaba. M-am tot gândit și răzgândit cu privire la moartea lui Fenton. Pentru mine, crima este o dovadă a ceva. Este exact genul de capăt înfundat pe care trebuie să-l desfunzi atunci când o operație ajunge aproape de punctul culminant.

– Ce pașnic vorbești, spuse Caston. Ești sigur că nu ai fost niciodată contabil?

– De vină este o carieră petrecută în slujba Unității de Stabilizare Politică, spuse Ambler. Acesta este un semn important. Altul este că se poate ca asasinul să fie cineva foarte cunoscut pentru mine. Cineva cu care am mai lucrat la o operațiune anterioară.

– Nu are sens, spuse Laurel.

– Unitatea de Stabilizare se mândrea mereu că-i angajează pe cei mai buni. Fenton se mândrea că-i angajează pe cei mai buni de la Unitate. Dacă ar fi să dai cuiva în sarcină uciderea președintelui Chinei, nu ai apela la cea mai antrenată persoană de care dispui?

– Și dacă ar fi cineva de la Stabilizare, spuse Laurel încet, sunt mari șanse să fi avut de-a face cu această persoană.

– Absolut, confirmă Ambler.

– Ei bine, la dracu' Și are vreunul dintre voi vreo idee în legătură cu acest lucru? Pentru că dacă este vorba de Davos, e prea târziu.

– Trebuie să vedem...

– Trebuie să vedem ce se va întâmpla după aceea, spuse Caston întunecat. Pentru că din punct de vedere al

consecințelor... Dumnezeu! Președintele Liu Ang este foarte iubit în China. E un fel de J.F.K., și Papa, și John Lennon în aceeași persoană. Când va fi ucis, o națiune de 1, 4 miliarde de oameni va fi revoltată. Adică, o blestemată de isterie zgomotoasă care va asurzi o jumătate de glob și această isterie se va transforma în furie într-o clipită și dacă orice lucru, și chiar orice, va face legătura între asasin și membri ai guvernului Statelor Unite... Aveți idee ce supapă de siguranță este necesară pentru 1,4 miliarde de cetățeni revoltați? Ar putea să arunce națiunile în război. Beligeranții ar putea prelua puterea în Zhongnanhai peste noapte.

– Pentru a lăsa să se întâmple un astfel de lucru ar trebui să fii fanatic, spuse Laurel.

– Precum Ashton Palmer și discipolii săi. Ambler simți cum îi piere culoarea din obraji.

Laurel nu se adresa nimănui când repetă cuvintele care exprimaseră atașamentul din tinerețe al lui Ambler.

– *Să nu te îndoiești niciodată că un grup mic de oameni hotărâți și atenți nu poate schimba lumea. Într-adevăr, este singurul lucru valabil dintotdeauna.*

– La naiba, nu s-a terminat până când nu ajunge la sfârșit, spuse Ambler. Din vocea lui răzbătea furia. Nu-i voi lăsa să treacă la fapte.

Caston sări de pe scaun și începu să se învârtă prin cameră.

– Probabil că au pregătit totul foarte bine. Sub toate aspectele. Cine știe de cât timp s-au pregătit pentru asta? Pentru o astfel de operațiune, probabil că au un agent infiltrat acolo de mult timp și o persoană de acoperire. Am auditat destul de multe operațiuni pentru a ști că redundanțele operaționale sunt standard. O astfel de operațiune trebuie să aibă un mecanism de siguranță ascuns. Un cod de anulare. Și o strategie de înșelare. Și

întotdeauna trebuie să fie și cineva pe care să fie aruncată toată vina. Lucrurile ar fi mai simple dacă acesta ar fi și ucigașul. Dar trebuie să presupunem că au făcut o analiză detaliată a parametrilor. A tuturor parametrilor.

– Operațiunile implică oameni, spuse Ambler, pe un ton provocator. Și ființele umane nu se comportă ca unitățile unei matrici, Caston. Nu poți cuantifica factorul uman, cel puțin nu cu o foarte mare exactitate. Acest lucru nu este foarte bine înțeles de oameni ca tine.

– Și ceea ce oameni ca tine nu înțeleg niciodată...

– Oameni buni, interveni Laurel nerăbdătoare, bătând cu degetele pe ziar. Scrie aici că va vorbi la Davos, la ora cinci mâine după-amiază. Adică în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

– Dumnezeu mare! spuse Ambler dintr-o răsuflare.

Privirea lui Laurel se mută de la Caston la Ambler și înapoi.

– Nu se poate să alertăm pe toată lumea?

– Crede-mă că deja nivelul operațional este în alertă, spuse Ambler. Așa se lucrează. Problema este că au existat atâtea amenințări cu moartea la adresa tipului ăstuia că acum s-a ajuns la punctul în care nimeni nu mai crede nimic. Știu de amenințări. Nimic nou sub soare. Și Liu Ang refuză să se lase intimidat.

Laurel părea disperată.

– Nu-i puteți convinge că de data aceasta amenințarea este foarte, foarte reală?

Caston îi aruncă o privire.

– O voi face, spuse el. Sunt sigur că va schimba totul. Se întoarse spre Ambler. Chiar crezi că există vreo șansă să recunoști asasinul?

– Da, răspunse simplu Ambler. Cred că au vrut să mă recruteze pe mine pentru a face această treabă. Dar, desigur, ai dreptate. Fenton nu lucrează fără o valvă de

securitate. Un înlocuitor a primit slujba. Și sunt sigur că provine din aceeași școală.

O clipă rămaseră cu toții tăcuți.

– Și chiar dacă nu ar fi, spuse Laurel ezitant, tot ai reuși să-l identifice. Ai mai făcut asta, ai darul de a ghici ce se ascunde în mintea oamenilor.

– Am făcut-o, admise Ambler. Doar că miza nu a mai fost niciodată la fel de mare. Dar oricum, ce altă variantă avem?

Laurel se înroși.

– Nu ești dator cu nimic, Hal, spuse ea brusc agitată. Nu face pe eroul. Haide să dispărem, bine?

– Asta vrei cu adevărat?

– Da, spuse ea după care murmură: Nu. În ochi îi apărură lacrimi. Nu știu. Tot ceea ce știu este că dacă tu mergi într-acolo, atunci o să vin cu tine. Nu m-aș simți în siguranță în niciun alt loc. Știi asta.

Ambler o trase aproape, își lipi fruntea de a ei și o strânse tare în brațe.

– Bine, șopti el și nu știu dacă ceea ce se simțea în vocea lui era bucurie sau durere.

Caston se întoarse spre ei după o vreme.

– Ai vreo idee cum să o faci?

– Sigur, spuse Ambler, cu o voce albă.

Caston se așeză pe scaunul muștar și se uită fix la Ambler.

– Haide să lămurim lucrurile. Ai mai puțin de douăzeci și patru de ore pentru a scoate din joc agenții operativi pe care Serviciile Strategice și/sau cei de la Operațiuni Consulare i-au pus de pază. Apoi trebuie să intri în Elveția, să te infiltrezi în elita globală puternic păzită și să identifice asasinul înainte să lovească.

Ambler încuviință.

– Vreau să-ți spun ceva atunci, spuse Caston arcuindu-și o sprânceană. Nu va fi la fel de ușor precum pare.

Partea a patra

29

Când semnul de la marginea drumului îi indică faptul că se afla la treizeci de kilometri de granița cu Elveția, Ambler o apucă din instinct pe un drum de țară lăturalnic. Oare fusese urmărit? Deși nu văzuse niciun semn evident, prudența elementară îi spunea că nu-și putea permite să conducă Opelul coupé închiriat pe la punctul de frontieră.

Laurel și Caston călătoreau spre Elveția cu TGV-ul¹, care avea să parcurgă distanța în doar șase ore și după aceea mai trebuiau să meargă cu autobuzul la Davos-Klosters, încă vreo două ore. Trenul era foarte popular. Aveau să urce separat și în mod normal nu ar fi trebuit să aibă probleme. Doar ei nu erau ținte ale unei acțiuni „peste limita de salvare“ a Operațiunilor Consulare, nici ale unei mai puțin letale sancțiuni a GSS și nici nu aveau adversari fără nume și peste măsură de mulți. Pentru el transportul în comun era periculos. Nu avea de ales, trebuia să meargă cu mașina, încercând să se piardă printre sutele de mii de mașini de pe Autoroute du Soleil². Până acum totul mergea bine. Dar punctul de trecere a frontierei avea să fie partea cea mai grea. Elveția nu se integrase în comunitatea europeană. La frontierele sale se făcea același control strict.

---

¹ Tren de mare viteză.

² Autostrada Soarelui – în lb. franceză în origina (*n. trad.*).

În orașul Colmar, din Haute-Rhin, găsi un șofer de taxi care, imediat ce Ambler îi flutură prin față un teanc de bancnote, fu de acord să-l ducă prin Samoëns, la cabana St. Martin, de cealaltă parte a frontierei. Șoferul, pe nume Luc, era un tip gras, avea părul soios și emana mirosul de unt ranced, balebă și deodorant prost al celor care nu se spală și care nu putea fi mascat de cantitatea mare de aftershave Pinaud Lilac Vegetal pe care o utilizase. Dar mai era și deschis și naiv, în pofida înfățișării sale. Ambler știa că poate avea încredere în el.

Ambler deschise geamul când porniră, lăsând aerul rece de munte să-i bată în față. Geanta sa de călătorie era pe scaun lângă el.

– Sunteți sigur că vreți să mergeți cu geamul deschis? întrebă șoferul, insensibil la mirosul pestilențial din mașina lui. E frig, *mon frère*. Cum spuneți voi, e mai frig decât la Polul Nord.

– Nicio problemă, replică Ambler politicos. Aerul rece mă trezește. Își încheie complet haina de iarnă izolantă. O alesese cu grijă. Nu exista posibilitatea să-i fie prea frig.

La zece kilometri de orașul de frontieră St. Morency Ambler simți din nou neliniștea crescând în el, echivocă, ambiguă, indecisă la gândul că ar putea fi prins. Era doar paranoia? În spatele lor era un jeep, care menținea distanța constantă. Mai era și un elicopter, într-un loc și la un moment când în mod normal nu avea ce să caute. Dar o minte hipervigilentă putea descoperi incongruențe chiar în cele mai nevinovate circumstanțe. Care dintre aceste lucruri aveau relevanță?

La câțiva kilometri de granița elvețiană, Ambler remarcă o camionetă albastră, care avea un număr de înmatriculare familiar. Îl mai văzuse undeva. Din nou se întreabă, oare era paranoic? Dar în lumina dinaintea zorilor nu putea să-l vadă pe șofer. Ambler îi ceru lui Luc să înceti-

nească. Camioneta încetini aproape în același timp, menținând distanța constantă între mașini, o distanță mult mai mare decât cea indicată în mod normal pentru evitarea accidentelor. Neliniștea i se transformă în îngrijorare. Trebuia să-și urmeze instinctele. *Am ajuns aici având credință.* Credința în sine îl ajutase să rămână în viață. Nu avea să șovăie acum. Trebuia să accepte un adevăr profund deranjant.

Fusese descoperit.

Soarele începea să strălucească la orizont, ca o panglică roșie. Temperatura din aer era cea din interiorul unui congelator. Ambler îi spuse lui Luc că se răzgândise și că avea de gând să facă o plimbare de dimineață, da, chiar aici, ce alt loc mai drăguț ar fi putut găsi?

O mare sumă în monedă locală alungă o parte din suspiciunile lui Luc și-l făcu să privească lucrurile cu un scepticism vag amuzat. Șoferul știa că nu trebuie să înghită ce i se spunea, dar chiar dacă povestea era falsă, nu același lucru se putea spune despre bani. Luc nu protestă. Părea chiar să-i placă jocul. Erau nenumărate motive pentru care cineva putea să dorească să evite controlul de frontieră, majoritatea aveau de-a face cu plata taxelor pentru obiectele de lux. Așa că, atâta timp cât vehiculul său nu era folosit pentru transporturi ilicite, pentru el nu exista niciun risc.

Ambler legă mai strâns șireturile ghetelor de munte, își luă geanta și ieși din mașină. O traversare pe jos nu era o posibilitate pe care o exclusese. În câteva minute dispăruse printre brazi și pini, mergând paralel cu drumul, dar la câteva zeci de metri bune de el. La circa un kilometru distanță văzu doi stâlpi de iluminat situați de o parte și de alta a drumului. Lumini puternice aflate în două baloane de sticlă înghețată. Era clădirea vămii, din lemn închis la culoare, cu obloane verzi și traforuri la

etajul al doilea, cu un acoperiș foarte abrupt. Printre brazi văzu atât tricolorul francez, albastru, alb, roșu, cât și drapelul elvețian, o cruce roșie pe un fond alb. Pe marginea drumului se aflau niște bolovani mari, adăugând un obstacol fizic celui legal. O barieră portocalie și joasă controla fluxul de vehicule. De o parte și de alta se aflau gherete fără ușă. Ceva mai departe de clădirea vămii, șoferul unui camion cu servicii de masă se folosisese de parcare largă pentru a trage pe dreapta vehiculul care clar se defectase. Ambler nu vedea decât burta și picioarele unui mecanic mic de înălțime, aplecat peste motor, cu capul pierdut în măruntaiele camionului. Lângă camion, pe asfalt erau întinse diverse părți de motor. Din când în când se auzea câte o înjurătură în franceză.

De cealaltă parte a clădirii vămii era o parcare, ceva mai jos de nivelul drumului. Ambler se încordă pentru a vedea mai bine. Un nor trecu prin fața soarelui strălucitor al dimineții. Văzu un chibrit scânteind și un ofițer de frontieră aprinzându-și o țigară. Se uită la ceas. Era trecut cu puțin de ora opt. Soarele răsărea mai târziu în luna ianuarie, mai ales în această zonă muntoasă.

Văzu jeepul cu plafon de pânză, care se oprise în parcare mai jos de nivelul drumului. Probabil că venise să aducă ofițerul francez de frontieră pentru schimbul de la ora opt. Omologul lui elvețian venise din cealaltă direcție, cel mai probabil. Ambler se așeză în spatele unor copaci tineri. Mulți dintre pinii de munte erau deși doar la vârf, iar la bază nu aveau deloc crengi. Spre deosebire de ei, coniferele în spatele cărora se ascunsese Ambler mai aveau crengi și la bază, deși coroana nu era foarte deasă, permițând unei persoane să-și mascheze prezența. Ambler luă binoclul compact și se uită printr-o deschidere între cei doi copaci. Polițistul de frontieră care-și aprinsese o țigară trase din ea adânc și se întinse,

uitându-se în jur relaxat. Ambler deduse că nu se aștepta ca ziua de muncă să fie mai agitată decât de obicei.

Prin ferestrele postului de frontieră, Ambler văzu alți militari bând cafea și, judecând după expresia fețelor lor, stând la o mică bârfă. Între ei ședea pe un scaun un bărbat îmbrăcat cu un pulover roșu-aprins, care avea corpul în formă de pară, specific pentru cei ce duc o viață sedentară; Ambler își imaginează că trebuia să fie șoferul camionului.

Traficul nu era aglomerat. Indiferent ce spunea manualul, părea greu să-i convingi pe oameni să stea în frigul de afară, atunci când drumul era bătut doar de vânt. Chiar dacă nu auzea ce se discuta, Ambler deducea după expresia fețelor lor că erau relaxați.

Dar, un bărbat se ținea deoparte și, după poziția corpului, îți dădea seama că nu face parte dintre ei. Ambler își aținti binoclul spre el. Purta uniforma unui ofițer superior de frontieră francez. Era un oficial, căruia îi revenea misiunea să facă inspecții sporadice la punctele de frontieră. Dacă ceilalți nu luau în seamă prezența lui acolo și se comportau normal, trebuie să se fi datorat faptului că ofițerul își manifestase lipsa de interes față de activitatea pe care o desfășurau. Poate că sistemul birocratic îl trimisese aici ca parte a unui sistem de observare, dar cine îl supraveghea pe observator?

Ambler reglă binoclul și văzu clar figura bărbatului. În clipa aceea își dădu seama că se înșelase.

Bărbatul nu era ofițer de frontieră. Un val de imagini îi veni brusc în minte, fața bărbatului îi era cunoscută. Câteva clipe mai târziu, Ambler reuși să-l identifice. Bărbatul se numea... dar numele nu era relevant, oricum folosisese o mulțime de pseudonime. Crescuse în Marsilia și, când era adolescent, lucrase pentru unul dintre șefii mafiei locale. Devenise ucigaș profesionist de când se

angajase ca mercenar în regiunea Africii și Senegambiei. Acum lucra pe cont propriu și era folosit mai ales în chestiuni delicate ce presupuneau suprimarea țintei. Era un ucigaș eficient, îndemânat cu armele de foc, cuțitul, ștreangul. În profesia sa, acest om era cunoscut sub apelativul de *specialist*. Ultima dată când îl văzuse Ambler avea părul blond. Acum era brunet. Dar trăsăturile feței, cu pomeți ascuțiți și gura care părea o simplă creștătură, rămăseseră aceleași, deși părea oarecum mai îmbătrânit. Dintr-odată privirea bărbatului se întorcase spre el. Ambler simți un puseu de adrenalină. Oare fusese observat? Dar era imposibil. Unghiul, lumina slabă, toate acestea îl asigurară că era bine camuflat. Ucigașul doar se uita pe fereastră; aparentul contact vizual era accidental și doar de moment.

Putea să pară liniștitor faptul că ucigașul se afla înăuntru. Dar nu era. Specialistul nu fusese trimis singur. Dacă el era înăuntru, înseamnă că alții se aflau în pădurea din preajmă. Orice avantaj pe care Ambler crezuse că-l avea dispăru pe dată. Era urmărit de alții din meseria lui. Aveau să-i anticipeze mișcările și să le contracareze. Poate că specialistul se afla la comandă, dar ceilalți erau în apropiere. El avea să fie chemat atunci când o să fie nevoie.

Capcana fusese bine concepută, terenul și punctul de control fiind utilizate corespunzător. Ambler se văzu nevoit să admire profesionalismul. Dar al cui era, al echipei Serviciilor Strategice, sau al celor de la Operațiunile Consulare?

Din cabană ieșiră doi grăniceri din partea elvețiană; o mașină Renault albă apăruse la punctul de control, staționând în spatele barierei portocalii. Unul dintre cei doi grăniceri se aplecă pentru a discuta cu șoferul, punându-i întrebările standard. Se uită la șofer și la fotografia din pașaport. Era o chestiune de profesionalism, dacă

avea să facă mai mult de atât sau nu. Grănicerul francez stătea în preajmă și cei doi își aruncară o privire. Șoferul fusese analizat și se luase o decizie. Bariera se ridică și, cu un gest indiferent, i se făcu semn șoferului să plece.

La gheretă, cei doi bărbați se așezară pe scaune de plastic.

– Femeia din Renault era atât de grasă că mi-a adus aminte de nevastă-ta, îi spuse unul dintre ei, în franceză, celuilalt. Vorbea tare pentru ca vorbele sale să fie auzite și de celălalt, care avea urechile acoperite.

Acesta mimă revolta, rostind în batjocură:

– De nevastă-mea, sau de maică-ta?

Era genul de glumă, care, oricât de deplasată ar fi fost, era de-ajuns să le umple ziua plictisitoare. Ucigașul din Marsilia ieși și se uită în jur. *Urmărește-i privirea.*

Bărbatul se uita spre o zonă aflată la câțiva zeci de metri deasupra sa, unde se îngrămădeau niște stânci. Cu siguranță acolo era poziționat un alt membru al unității. Și trebuia să mai fie și un al treilea membru. Unul trimis ca observator și care nu intervenea decât *in extremis*.

Specialistul se duse spre stâlpul de iluminat și apoi la parcare, dispărând în spatele unei clădiri mici, genul de șopron unde era stocat echipamentul. Oare vorbea cu cineva?

Dar nu avea timp de analizat opțiuni. Ambler trebuia să acționeze. Lumina zilei avea să le ușureze sarcina inamicilor. Putea ajunge la stânci, mergând în zigzag. Adesea pericolul era redus de apropiere. Se uită la distanța de câțiva zeci de metri dintre copacii lângă care se afla el și șosea și apoi își ascunse geanta în zăpadă. Merse pe o margine îngustă, de pe care vântul spulberase zăpada. Cu pași mari o luă în sus pe pantă. Apoi se agăță de o creangă pentru a se ridica mai sus, pe un alt nivel. Cu un zgomot puternic, copacul se rupse sub greutatea lui și

Ambler căzu pe spate, deschizând brațele larg pentru a nu aluneca prea mult în jos. Încercă să se ridice în picioare, dar zăpada moale și pufoasă cedă sub talpa groasă a bocancilor săi și se afundă și mai tare în ea. Era imposibil să se miște. Dacă făcea o mișcare greșită, știa că ar fi putut să alunece zece metri, poate mai mult, în jos. Se folosi de copacii căzuți ca de o balustradă, sări peste stânci și își încordă picioarele atunci când un petic de zăpadă afânată amenința să-l facă să se cufunde din nou. Nu avea să fie împușcat aici, ca un iepure pe câmp. Își aminti cuvintele pornite din inimă ale lui Laurel, atunci când se despărțiseră, și acestea îi dădură putere. *Ai grijă de tine*, îi spusese ea. *Pentru mine*.

Norris nu avusese niciodată coșmaruri. Cu cât era presiunea mai mare, cu atât parcă dormea mai bine și mai împăcat. Cu o oră înainte ca avionul să aterizeze la Zürich, se trezi și se duse la lavoarul avionului, unde se stropi cu apă pe față și se spală pe dinți. Când, după debarcare, ajunse în clădirea aeroportului, nu arăta mai șifonat decât într-o zi normală.

Datorită armei își luase bagajul mult mai repede decât de obicei. Se prezentă la un birou al companiei Swiss Air, care se ocupa de astfel de chestiuni, și se minună, nu pentru prima dată, de eficiența elvețienilor. Își puse semnătura pe două foi și i se eliberară și arma și bagajul. În birou mai erau câțiva tipi care lucrau pentru guvern: câțiva de la Serviciile Secrete și alți câțiva de care-și aducea aminte vag de la conferințele comune pe care le avuseseră cu FBI-ul, pe tema contraterorismului. Din spate, îl recunosc pe un bărbat, îmbrăcat cu un costum gri cu dungii, dar care avea un păr ce fusese vopsit într-o culoare ce bătea spre portocaliu. Bărbatul se întoarse și-i zâmbi lui Norris, mult prea stăpân pe el pentru a lăsa să

se vadă că era surprins. Se numea Stanley Grafton și era membru al Consiliului Național de Securitate. Norris și-l aminti de la nenumăratele consfătuiri pe teme de securitate pe care le avusese la Casa Albă. Grafton era un ascultător mai bun decât majoritatea membrilor Consiliului, deși Norris îl suspecta că are și mai multe de spus.

– Caleb, spuse Grafton, întinzându-i mâna. Nu ți-am văzut numele pe listă.

– Nici eu pe al tău, îi replică Norris gentil.

– O schimbare de ultim moment, spuse Grafton. Ora Suleiman și-a rupt ceva. Suleiman era președinta de moment a Consiliului, și avea o slăbiciune pentru formulările pretențioase de parcă se și vedea în pielea unui personaj conceput pentru spectacole de televiziune cu tema „retrăirea momentelor din istorie” Ca atare, au recurs la un înlocuitor.

– La fel s-a întâmplat și în cazul meu, spuse Norris. O anulare de ultim moment și o înlocuire pe ultima sută de metri. Ce să faci? Am venit cu toții să auzim nimicuri spuse în cadru solemn.

– Asta facem cel mai bine, nu? spuse Grafton, căruia i se citea veselia în priviri. Hei, vrei să mergi cu mine cu mașina?

– Sigur. Ai o limuzină?

Celălalt pufni.

– Un elicopter, dragul meu. Sunt de la CNS, noi trebuie să călătorim cu fastul cuvenit.

– Mă bucur să văd banii de taxe bine folosiți. Făcu un semn cu mâna: Deschide calea, Stan. Își luă servieta și îl urmă. Avea o greutate echilibrată de pistolul de 9 mm din interior.

– Trebuie să recunosc, Cal. Pentru cineva care tocmai a coborât din avion, arăți proaspăt ca o panseluță. Sau, mă rog, la fel de proaspăt ca de obicei.

– După cum spune poetul, mai am cărări de bătut înainte de a mă duce la culcare, spuse el și ridică din umeri. Asta ca să nu mai vorbesc și de promisiunile pe care trebuie să le respect.

Când Ambler ajunsese pe un prag de unde vedea bine punctul de trecere, se opri pentru a se uita printre crengi și a face un mic inventar. Specialistul din Marsilia se opri în mijlocul drumului, uitându-se după mașini și cercetând terenul adiacent pentru a vedea dacă există semne de activitate. Polițiștii din exterior păreau tot plictisiți, mai puțin cei din postul de vamă. Deoarece camionul încă nu fusese reparat, șoferul era tot acolo și le spunea istorioare.

Coborârea era mai ușoară decât urcarea. Acolo unde terenul era prea abrupt, avea să se rostogolească, sau să alunece, controlându-și viteza cu mâinile și picioarele, dar folosindu-se de gravitație pentru viteză.

De la doar câțiva metri distanță auzi vocea unui bărbat.

– Aici e beta lambda epsilon. Ați localizat subiectul? Vorbea în engleză, cu accent texan. Fiindcă, pentru numele lui Dumnezeu, nu m-am dat jos din pat ca să-mi înghețe jucăria.

Nu auzi răspunsul, pentru că probabil bărbatul avea căști. Vorbea la un comunicator electronic, un fel de walkie-talkie. Texanul căscă și începu să se miște pe porțiunea unde drumul făcea o curbă, fără niciun scop în afară de acela de a-și dezmoři picioarele.

Se auzeau strigăte, dar din depărtare, de la punctul de trecere al frontierei. Ambler se uită la mașina staționată lângă barieră. Un pasager enervat, chel, cu fața rozalie, îmbrăcat cu haine scumpe, fusese obligat să coboare din mașina încălzită, de oraș, în vreme ce vehiculul era in-

spectat. *Nebunie birocratică*, striga omul. Făcea drumul în fiecare zi și niciodată înainte nu fusese astfel *hărțuit*.

Militarii își cerură scuze, dar rămaseră pe poziție. Se primiseră rapoarte. Astăzi li se ceruse să ia măsuri suplimentare de securitate. Dacă voia, putea să se adreseze autorităților vamale, de fapt chiar în acea zi aveau un inspector în control. Dacă dorea, bărbatul putea să discute cu acesta.

Bărbatul cu fața roz se întoarse spre inspectorul în uniformă și simți privirea de piatră, indiferentă și plină de desconsiderație. Oftă. Câteva clipe mai târziu, bariera se ridică și motorul urlă când mașina își continuă drumul.

Dar protestele zgomotoase ale bărbatului îl acoperiseră pe Ambler.

Deși nu putea întoarce sorții în favoarea sa, putea să-și amelioreze situația. Se târî până la drum, până când văzu un bărbat masiv, cu un ceas scump, a cărui curea de aur strălucea în soare. Ceasul nu se potrivea deloc cu decorul; sugera un agent privilegiat, care avea un cont de cheltuieli nemonitorizat, cineva care nu mai lucrase de mult pe teren și care fusese chemat pentru această operațiune datorită faptului că se afla în apropiere. Ieșind din spatele unui troian, Ambler sări spre el, puse mâna dreaptă în jurul gâtului acestuia și apoi așează ambele mâini pe umărul lui stâng. După aceea îi strânse gâtul, presându-l pe carotidă și lăsându-l într-o stare de inconștiență. Bărbatul, care sigur avea rol de monitorizare, tuși și căzu fără vlagă. Ambler îl lăsă ușor jos și-i căută aparatul de comunicare.

Îl găsi într-un buzunar al hainei de piele, una foarte scumpă, dar care nu se prea potrivea cu o misiune în exterior, în Alpi, iarna. Dacă haina nu se potrivea cu misiunea, în schimb se potrivea cu ceasul de aur Aude-

mars Piguet, pe care agentul îl avea la mână. Aparatul de emisie-recepție, pe de altă parte, îi fusese dat, cu siguranță, de dimineață, când primise misiunea. Era un model mic, cu carcasa de plastic tare, cu rază mică de acțiune, dar foarte puternic. Ambler puse micul receptor în ureche, inspiră profund și încercă să-și amintească accentul agentului. Apoi apăsă pe butonul SPEAK, și trăgându-și vocea, într-un plauzibil accent texan, spuse:

– Aici e beta lambda epsilon, raportează...

O voce cu un puternic accent francez savoiaard îl întrerupse.

– Ți-am spus să întrerupi comunicarea. Pui în pericol întreaga operațiune. Nu aveam de a face cu un amator! Sau dacă e așa, acela ești tu.

Vocea nu era cea a asasinului din Marsilia. Probabil că era un al patrulea bărbatul, cel despre a cărui locație lunetistul nu știa nimic.

– Taci dracu' din gură și ascultă, spuse Ambler furios. Microfonul reda bine vocea, dar insista pe audibilitate și ștergea diferența între timbrul vocilor. L-am văzut pe ticălos. De cealaltă parte a drumului. L-am văzut traversând parcare în fugă, rapid ca o vulpe. Ticălosul își bate joc de noi.

Nu se auzi niciun răspuns. Apoi vocea reveni.

– Unde este acum, mai exact?

Ce ar trebui să spună acum? Ambler nu se gândise foarte bine la asta și rămase tăcut o clipă.

– A intrat în jeep, spuse el. A rupt copertina și a intrat.

– Și mai e tot acolo?

– Dacă ar fi ieșit l-aș fi văzut.

Dacă obrajii nu i-ar fi înghețat din cauza frigului, ar fi zâmbit. Membrii echipei de ucigași făceau aceeași meserie ca și el. S-ar fi gândit exact la ceea ce s-ar fi gândit și el.

Ambler îi putea păcăli, doar negândind, procedând din instinct, improvizând tot timpul. *Nimic nu merge nicio-dată conform planului. Revezi și improvizează.*

Ucigașul din Marsilia se îndreptă cu pași mari spre parcare, acolo unde era mașina care ducea militarii. Avea la el un pistol mare, prevăzut cu amortizor. O rafală de vânt străbătu ravenele și drumul, lovindu-l pe Ambler în spate.

Ce să facă acum? Asasinul mai mult ca sigur că era foarte atent și gata să tragă. Ambler trebuia să profite de asta și să provoace o reacție exagerată. Căută din priviri o piatră, ceva ce putea fi aruncat cu putere, ceva ce putea să aterizeze de partea cealaltă a drumului. Dar înghețul lipise toate pietrele de pământ. Ambler luă pistolul texanului și scoase un glonț din încărcător. Îl aruncă cu putere și vântul îl purtă departe, făcându-l să cadă pe copertina jeepului. Zgomotul făcut era dezamăgitor de mic, ceva mai puternic decât dacă ar fi lovit cu degetul, dar reacția specialistului fu exagerată. Fără avertizare, bărbatul se lăsă în genunchi și susținându-și mâna dreaptă cu stânga, trase de mai multe ori în mașină, perforând copertina și scaunele cu o canonadă de gloanțe.

Ambler văzu prin binoclu manifestarea de furie violentă revărsată asupra vehiculului. Dar unde era celălalt bărbat, savoiardul? Nu era nici urmă de el. Mecanicul, protejat de vânt de cabina ridicată a camionului, își continua lucrul alene, știind probabil că plata avea să fie mai mare, dacă treaba dura mai mult. În gheretă, militarul elvețian și cel francez erau tot așezați pe scaunele de plastic, beau cafea și continuau să se insulte, asemenea unor jucători de table.

Ambler înghiți în sec. Totul se reducea la alegerea momentului. Avea câteva secunde la dispoziție pentru a traversa drumul fără să fie zărit, așa că decise să o facă.

Ucigașul din Marsilia era nemilos și neclintit. Dacă prada o să-i scape din capcană, avea să o vâneze cu o încăpățănare sporită. Era vorba de mândria proprietarului, își dădu seama Ambler. El fusese cel care pregătise capcana.

Ambler avea să-i plătească acest serviciu.

Fugi în spatele clădirii folosite ca depozit și se apropie de parcare. Specialistul făcuse copertina sită și își dăduse seama că nu era nimeni în interior. Se îndepărta de vehicul, uitându-se în toate direcțiile și apoi întorcându-se spre Ambler. Acesta îl avea în cătarea pistolului de 44 mm pe care îl luase de la texan, dar, neștiind cum vor reacționa ceilalți la auzul zgomotului făcut de acesta, ezită. În loc să tragă, avea să folosească pistolul ca amenințare.

– Să nu faci nicio mișcare, îi spuse Ambler.

– Cum spui tu, zise specialistul într-o engleză inteligibilă.

Împușcă-l acum, îi strigau instinctele.

– Tu ești șeful, îi spuse specialistul domol. Dar Ambler știa că mințea, ar fi știut și dacă acesta nu ar fi ridicat arma cu o mișcare extrem de rapidă.

– Ce dracu' se întâmplă aici? se auzi o voce din spatele lor.

Unul dintre militarii elvețieni venise în parcare, auzind probabil zgomotul provocat de impactul gloanțelor asupra jeepului. Specialistul se întoarse, aproape numai din curiozitate.

– Ce dracu' e asta? întrebă elvețianul în franceză.

Un cerc mic, roșu, apărui pe fruntea sa, ca un semn indian, și acesta căzu la pământ.

O clipă mai târziu, prea târziu, Ambler apăsă pe trăgaci...

Și nu se întâmplă nimic. Își aduse aminte de glonțul pe care îl scosese din pistol mai devreme. Între timp,

specialistul se întorsese, cu pistolul perfect echilibrat, nemișcat, ațintit spre fața lui. Era o treabă de novice și specialistul excela prin profesionalism.

30

Ambler scrâșni din dinți, mai degrabă a reproș decât a amenințare. Dacă și-ar fi ascultat instinctele, elvețianul nu ar fi fost mort și Ambler nu ar fi văzut în clipa aceea moartea cu ochii. Îi închise puțin și, când îi deschise, se forță să vadă, cu aceeași încordare cu care ar fi făcut un efort fizic. Avea să vadă, avea să vorbească. Expresia sa, vocea și privirea aveau să-i fie arme. Aceste secunde erau cruciale.

- Cât te plătesc? întrebă Ambler.
- Destul, replică specialistul impasibil.
- Greșit, spuse Ambler. Te iau de prost, de *con*¹

Ambler aruncă pistolul la pământ; făcu asta chiar înainte să-și dea seama că decisese să o facă. În mod surprinzător, acum se simțea mai în siguranță. Faptul că nu era înarmat avea să mai reducă din presiunea unei crime imediate. *Câteodată te poți folosi mai bine de o armă renunțând la ea.*

– Nu vorbi, spuse specialistul. Dar era preocupat de câștigul său, Ambler știa asta.

– Pentru că după ce mă vei uide, te vor lichida și ei pe tine. Această operațiune este o OAC. Știi ce înseamnă?

Specialistul făcu un pas spre el, clipind cu ochii de reptilă, emanând aceeași căldură ca o cobră spre un rozător.

– Operațiune cu autocurățare, spuse Ambler. Așa se

---

¹ Dobitoc – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

cheamă o operațiune în care toți participanții se ucid între ei. Este o precauție, un fel de autoștergere.

Ucigașul din Marsilia se uită la el fix, manifestând un vag interes.

Ambler râse scurt, un fel de lătrat.

– De aceea ești perfect pentru asta, pentru scopul lor. Destul de șiret pentru a ucide. Prea prost pentru a supraviețui. Candidatul ideal pentru o OAC.

– Mă plictisești cu minciunile tale. Dar totuși, avea să-l asculte, impresionat de afrontul adus de victimă.

– Crede-mă. Am ajutat la conceperea multor operațiuni de acest fel. Îmi aduc aminte când am trimis un specialist ca tine să scoată din joc un mullah de pe o insulă din Malaysia. Tipul făcuse mai multe operațiuni de spălări de bani pentru jihadiști, dar era și venerat de localnici, așa că nu ne permiteam să lăsăm nicio urmă. Am trimis un alt tip, un expert în muniții, să pună niște Semtex¹ în barca cu motor turbo pe care specialistul avea să o utilizeze pentru extragere. Semtexul avea declanșator de altitudine. Apoi specialistului i s-a spus să-l ucidă pe specialistul în muniții. Ceea ce a și făcut, chiar înainte de a pleca cu barca. Trei minus trei egal cu zero. Matematica a funcționat la perfecție. Întotdeauna este așa. La fel și în ecuația asta. Și nu vei vedea minusul până când nu va fi prea târziu.

– Ai spune orice, zise specialistul, testându-l. Oricine aflat în postura ta ar face-o.

– Oameni în pragul morții? Asta ne caracterizează pe amândoi, prietene, și ți-o pot demonstra. Privirea pe care i-o aruncă asasinului era mai degrabă disprețuitoare decât plină de frică.

Simți o infimă scăpărare de derută și interes.

---

¹ Tip de explozibil (*n. trad.*).

– Cum?

– Mai întâi, dă-mi voie să-ți arăt o copie a transmisiei Sigma A 23-44D. Am o copie în buzunarul interior.

– Nicio mișcare. Ochii specialistului erau neclintiți. Crezi că oi fi vreun amator? Nu vei face nimic.

Ambler dădu din umeri și apoi ridică mâinile sus.

– Ia-o tu singur din buzunar, trage doar fermoarul. Îmi voi ține mâinile la vedere. Ideea e că nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Dar dacă ții la viața ta de rahat, vei avea nevoie de ajutorul meu.

– Mă îndoiesc foarte tare.

– Crede-mă, puțin îmi pasă dacă mori sau trăiești. Chestia e că singura modalitate de a-mi salva pielea este de a o salva și pe a ta.

– Alte prostii.

– Bine, răspuse Ambler. Știi ce spunea un președinte american: Ai încredere, dar verifică. Haide să încercăm o altă variantă: Nu avea încredere, dar verifică. Sau ți-e frică să afli adevărul?

– Dacă miști, ți-am zburat creierii, spuse specialistul apropiindu-se, cu arma în mână dreaptă și ducând stânga la fermoar. Cheița de metal era ascunsă de faldurile hainei, chiar sub guler. Avu nevoie de două încercări pentru a deschide fermoarul. Se apropie și mai mult, umblându-i în interior, căutând buzunarul. Pielea de pe față părea să fie o mască de cauciuc întinsă pe craniu. Ambler îi adulmeca respirația grea și acră. Ochii, care păreau a nu avea pleoape, erau mai reci decât aerul de munte.

Momentul era totul. Ambler arboră o mască de seninătate maximă, de așteptare pură. Ar fi fost foarte ușor să facă mișcarea prea repede, sau prea târziu și, de asemenea, fatal. Rațiunea nu avea să-i fie de niciun ajutor. Trebuia să fie foarte atent, dar lipsit de gânduri, calcule,

reflecții, toate pietrele de moară ale conștiinței active. Lumea dispăruse: munții, aerul, pământul de sub picioarele sale, la fel și cerul de deasupra. Realitatea consta doar în două perechi de ochi, și două de mâini. Realitatea consta doar în lucrurile care se mișcau.

Specialistul descoperi că și buzunarul din interior era închis cu fermoar, orizontal, și doar cu mâna stângă nu reușea să-l deschidă. Când trase de cheiță, fermoarul se blocă în material. Ambler își flexă genunchii ușor, ca o persoană extenuată, care cădea din picioare.

Apoi închise ochii, cu resemnarea cuiva care are o migrenă. Specialistul avea de-a face cu cineva care nu numai că-și aruncase pistolul, dar nici măcar nu se uita la el. *Câteodată te poți folosi mai bine de o armă renunțând la ea.* Era o asigurare, una profundă și subliminală, un gest de cedare, de parcă ar fi fost un câine care-și expunea jugulara.

Momentul. Frustrat, specialistul își retrase mâna. Ambler își flexă genunchii și mai mult, lăsându-se și mai jos. Momentul. Specialistul nu avea altă variantă decât să-și mute arma din mâna dreaptă în cea stângă, o operațiune pentru care nu avea nevoie de mai mult de o secundă. Chiar dacă ținea ochii închiși, Ambler îl simți pe specialist schițând gestul de a muta arma. Timpul se măsura în milisecunde. Pistolul era mutat în mâna stângă, degetul de pe trăgaci avea să fie întins, chiar când Ambler își flexă genunchii mai mult, lăsând capul în jos, ca un copil care se știe vinovat. Nu mai era vorba de a gândi, ci se preda în totalitate instinctelor și... *acum acum acum acum...*

Ambler se aruncă înainte și în sus, cu presiunea imensă dată de picioare, lovind cu capul în bărbia celui alt. Simți și auzi cum dinți bărbatului se lovesc unii de alții, vibrația din falcă fiind transmisă spre craniu și apoi capul

îi fu dat pe spate, mișcare ce ducea automat la deschiderea mâinii. Ambler auzi cum cade arma pe caldarâm și... *acum acum acum acum*.

Ambler lovi cu capul în jos, într-un arc de cerc invers, zdrobind cu fruntea nasul specialistului.

Bărbatul din Marsilia căzu la pământ, cu un rictus de șoc pe figură, care apoi cedă locul relaxării provocate de faptul că era inconștient. Ambler luă pistolul și alergă înapoi în pădure, în spatele depozitului, zgomotul pașilor fiindu-i amortizat de zăpadă. Se îndreptă din nou spre locul unde drumul făcea o curbă. Tehnic vorbind, trecuse granița dintre Franța și Elveția. În acea parte a drumului, piesele de la motor deveniseră și mai multe. Dar mecanicul cu burtă nu mai era la locul său. Se afla ceva mai departe, cu un deget la ureche, și se îndrepta calm spre Ambler.

Avea o față pătrătoasă ce exprima acel amestec de plictiseală și resentiment al francezilor, *hommes à tout fair*¹ Fluiera fals un cântec de Serge Gainsbourg. Se uită la Ambler de parcă atunci l-ar fi remarcat și dădu din cap în semn de salut.

Ambler simți cum îl năpădește un val de frică. În situații extreme se trezea că acționează, din nou și din nou, înainte de a decide conștient să o facă. Acum era una din acele situații. Scoase pistolul din haină și-l îndreptă... și chiar atunci se trezi că are în față o armă de calibru mare, care se materializase ca prin farmec în mâinile celuiilalt.

– *Salut*, spuse bărbatul îmbrăcat în uniformă de *garagiste*². Vorbea cu accentul vag teutonic al savoiazrilor francezi.

---

¹ Om bun la toate – în lb. franceză în original (*n. trad.*).

² Mecanic în lb. franceză în original (*n. trad.*).

– *Salut*, răspunse Ambler când... *acum, acum, acum, acum...* își aruncă picioarele în aer și din cădere trase de trei ori, fiecare zgomot scos de pistol fiind însoțit de un recul puternic. Cu aproape aceeași simultaneitate, savoiardul trase înspre locul unde cu o fracțiune de secundă mai devreme se aflase Ambler înainte de a se arunca la pământ.

Ambler ateriză dur, dar cu mai multă grație decât pistolarul în salopetă. Din piept începu să-i curgă sânge și deasupra se formară aburi în aerul rece. După ce tuși de două ori spasmodic, bărbatul amuți.

Ambler îi luă legătura de chei de la centură și o găsi pe cea de la camion. Fusese parcat la o sută de metri spre est de punctul de control și avea un logo atât în franceză, cât și în germană: GARAGISTE/AUTOMECHANICKER. Câteva secunde mai târziu, Ambler o porni la drum în Elveția, spre orașul St. Martin, oprindu-se doar puțin pentru a-și lua geanta de sub troianul unde o îngropase. Punctul de frontieră și Franța rămaseră în curând în urmă.

Camionul era, avea să descopere el, foarte puternic. Motorul original fusese probabil modificat sau schimbat cu unul cu mai mulți cai putere. Din câte bănuia el, firma de reparații auto nu exista decât cu numele. Numerele erau înregistrate pe un nume fals și reclama de pe mașină putea fi folosită pentru a putea să apară oriunde și oricând, fără să trezească suspiciuni. Oriunde existau mașini, putea să existe și o pană. Și nici poliția nu era tentată să oprească astfel de mașini pentru încălcarea limitei de viteză. Asemenea camioane de reparații erau de obicei trimise la urgențe, incluzând accidente. Deghizarea era perfect aleasă.

Cel puțin o vreme avea să fie în siguranță în vehicul.

Pe măsură ce conducea, soarele învăluia totul în lumină și umbre, străzile se umpleau de oameni și drumurile de mașini. Virând într-o parte și în alta, mergea printre mașini mici și camioane imense. Totul părea a fi o mare conspirație menită să-i încetinească lui drumul. Dar camioneta se descurca cu ușurință, cauciucurile de zăpadă și tracțiunea integrală ținând-o bine înfiptă în sol. Vitezele nu se blocau, indiferent de brutalitatea manevrelor sale.

Erau momente când își dădea seama de frumusețea locurilor înconjurătoare. Pinii mari pe care zăpada îi transformase în castele de zăpadă, Neuschwanstein¹-uri construite din crengi. Vârfurile munților care apăreau la orizont ca pânzele unor corăbii îndepărtate. Pâraiele de pe marginea drumului, alimentate de izvoare subterane, care continuau să curgă, deși totul în jurul lor era înghețat. Dar mintea lui era concentrată asupra deplasării, a vitezei. Decisese că avea să fie în siguranță conducând acest vehicul două ore, așa că voia să parcurgă cât mai mult din distanța până la destinație. La capătul drumului aveau să fie pericole, pe care trebuia să le înfrunte, să le evite, dar exista și speranță.

Și mai era și Laurel. Ea avea să fie deja acolo, trebuia să ajungă mai devreme. Inima îi tresărea și îl dureau când se gândea la ea, Ariadna lui. *O, Doamne, cât o mai iubea*. Laurel, femeia care mai întâi îi salvase viața și apoi sufletul. Nici nu mai conta frumusețea peisajului; orice îl despărțea de Laurel era pur și simplu detestabil.

Se uită la ceas, așa cum făcuse obsesiv de când intrase în Elveția. Nu prea mai avea timp. Încă o urcare

---

¹ Castel din Germania construit în stil neoromantic în secolul XIX (*n. trad.*).

urmată de o coborâre a pantelor alpine. Apăsă pedala accelerației până aproape de podea și nu frâna decât atunci când era absolut necesar. Atât de aproape și totuși atât de departe. Trecuse peste atâtea ape, atâtea ape mai avea de trecut.

31

Davos

Puține locuri din lume ocupă un loc atât de important în imaginația oamenilor și atât de mic în plan fizic, practic, aproape doi kilometri de case și clădiri, răspândite în marea lor majoritate pe o singură parte a drumului. Conifere acoperite de zăpadă le înconjoară ca niște santinele înghețate. Geografii știau că stațiunea se află la cea mai mare altitudine din Europa, dar acest lucru nu era adevărat doar în ceea ce privește altitudinea fizică. Vreme de câteva zile în fiecare an, acesta era și vârful puterii politice și economice a lumii. Orașul devenise sinonim cu întâlnirea anuală a Forumului Economic Mondial, adunarea elitelor globale, care avea loc acolo în ultima săptămână din ianuarie. Deși forumul era dedicat liberei circulații a capitalului, muncii și ideilor, reprezenta o tabără bine păzită. Cele câteva blocuri și emisfere unde se ținea conferința erau înconjurate de sute de militari și polițiști elvețieni; garduri de oțel montate ad-hoc blocau toate punctele neoficiale de acces.

Lăsă camioneta într-o parcare în spatele unei biserici întunecoase, al cărei turn semăna cu pălăria unei vrăjitoare, și se îndreptă, pe o stradă îngustă, Reginaweg, către strada principală a orașului, Promenade. Trotuarele fuseseră degajate de zăpadă; rezultatul unui efort constant,

pentru că vântul continua să aducă zăpadă de pe pârtii, chiar dacă nu cădea din cer. Promenada era un fel de mall, cu magazine peste magazine, întrerupte din când în când de câte un restaurant, sau un hotel. Fațadele magazinelor nu erau deloc neobișnuite. Aici își aveau reprezentanțe marile case precum: Bally, Chopard, Rolex, Paul & Shark, Prada. Trecu de un magazin de deso-uri care se chema Bette und Besser, și apoi de o clădire modernă, înaltă, unde erau înălțate trei steaguri, ca și cum ar fi fost un consulat. De fapt era o clădire de birouri a UBS¹, și steagurile aparțineau cantonului, statului și companiei. Ambler nu avea nicio îndoială cu privire la drapelul căruia banca îi jurase credință. Doar hotelurile, Posthotel, care avea un corn de vânătoare ca simbol, așezat deasupra numelui, sau Morosani Schweizerhof, al cărui nume era asociat cu imaginea unci perechi de ghetă de munte tradiționale, în culorile verde și negru, sugerau culoarea locală.

Poate că Davos reprezenta unul dintre cele mai izolate locuri de pe glob, dar lumea era prezentă aici, cu imaginea sa metalică. Văzu o Honda albastru-închis, un Mercedes argintiu, un SUV Opal, o minicamionetă Ford, care treceau prin oraș la viteze extrem de mari. Fațadele îi sugerau un platou de filmare de la Hollywood: i se amintea în permanență cât de îngust era orașul, pentru că vastitatea versanților apărea din clipă în clipă, ca o cascadă înghețată de copaci ce se revărsa dintr-un vârf nevăzut. Păreau a fi chiar faldurile pământului, un model incomprehensibil de culmi, spirale și arce, ce parcă erau amprenta lui Dumnezeu însuși, ce făcea ca tot restul să pară neautentic și trecător. Cea mai veche clădire pe lângă

---

¹ Bancă elvețiană de investiții, una dintre cele mai mari din lume (n. trad.).

care trecu era o structură elegantă, din piatră pe care era scris KANTONSPOLIZEI, biroul local al poliției. Dar rezidenții săi erau doar oaspeți, încercând să facă ordine în ceea ce nu putea fi ordonat, neclintii munți acoperiți cu zăpadă, sufletul uman neguvernabil.

Și sufletul său? Ambler era extenuat, amețit de informații care puteau să însemne totul sau nimic. Se simțea la fel de rece și întunecat ca ziua aceea. Se simțea insignifiant, neputincios, singur. *Omul care nu era acolo.* Nici măcar pentru el. Voci plătând și sardonice începură să se facă auzite în mintea sa, întrebând și acuzând. Era acolo, aproape de vârf și niciodată nu se simțise mai la pământ.

Pământul de sub picioarele sale părea să se clatine și să alunece, ușor, dar perceptibil. *Ce i se întâmpla?* Cu siguranță era vorba de hipoxie, răul de munte, efectul altitudinilor mari asupra celor ce nu erau aclimatizați, care uneori reducea oxigenarea creierului și provoca o stare de confuzie. Inspiră profund aerul rarefiat și încercă să facă ordine în lumea din jurul său. Când ridică privirea și se uită la munții dimprejur, care păreau să se înalțe la doar câțiva centimetri de el, fu cuprins de claustrofobie, având același sentiment ca cel din camerele izolate de pe insula Parrish. Dintr-odată, îi veni în minte tot jargonul pe care-l auzise acolo: *Sindrom de identitate disociativă, fragmentarea personalității, paranoia, distonie ego reactivă.* Era o nebunie, a lor, nu a lui, și avea să o depășească, o depășise, pentru că în căutarea ei ajunsese aici.

Asta dacă nu cumva toată odiseea lui fusese o nebunie.

La umbrele din jur se adăugau umbrele pe care încercase să și le scoată din minte.

Vocea plină de entuziasm a unui industriaș gras: *Tu ești cel ce nu a fost acolo. Oficial nu exiști!*

Tonul dulceag al orbului și genialului Osiris: *Este Lama lui Occam: Care este cea mai simplă explicație? Este mai ușor să se schimbe ceea ce ai tu în minte decât toată lumea... Ai auzit de toate acele programe de cercetări comportamentale din anii '50, nu? Numele lor s-au schimbat, dar cercetările nu au fost întrerupte niciodată.*

Psihiatrul cu ochelari cu ramă rectangulară, neagră și cu o voce care avea efectul unei electrocauterizări: *Întrebarea pe care ți-o pun este aceeași pe care ar trebui să ți-o pui singur: Cine ești?*

Ambler ajunsese clătinându-se pe o alee și apoi în spatele unui tomberon, sprijinindu-se de zid și încercând să scape de vocile care-l înnebuneau. Nu trebuia să dea greș. Își umplu plămâni cu aer, inspirând și tot inspirând, închise ochii strâns, spunându-și că lăcrimau din cauza vântului puternic. Problema era doar că în minte îi veni imaginea unui monitor, nu a mai multor monitoare, și că nu-și putea concentra atenția decât asupra unui cursor care clipea în centrul ecranului, ca o lumină de avertizare, la capătul unui rând:

HARRISON AMBLER NU A FOST GĂSIT.

Se aplecă și vomită, a doua oară mai puternic decât prima dată. Apoi rămase așa îndoit de la mijloc, cu mâinile pe genunchi, fără a simți frigul, fără a simți nimic, respirând greu, ca un câine în luna august. O altă voce, o altă figură puse stăpânire pe mintea lui și îi apăru ca și cum soarele însuși ar fi făcut-o, punând capăt nefericirii sale și disperării. *Cred în tine*, spuse Laurel Holland, trăgându-l spre ea. *Cred. Trebuie să crezi și tu.*

Câteva clipe mai târziu, răul îi trecu. Se îndreptă de spate și puterea îi reveni. Se eliberase din negurile psi-

hicului său, ieșind la suprafață. Ieșise din propriul său coșmar real.

Acum trebuia să intre într-un alt coșmar, știind că, dacă o să dea greș, avea să se scufunde și el, pentru a nu mai ieși niciodată.

Uitându-se la ceas pentru a vedea dacă nu depășise timpul alocat, Ambler se duse spre cel mai mare dintre hotelurile din Davos, Steingenger Hotel Belvedere, la numărul 89 pe Promenade, la colț cu intrarea principală în Congresszentrum. Gigantica structură, un fost sanatoriu, fusese construită în 1875. Exteriorul roz prezenta ferestre înguste, arcuite, o replică a ambrazurilor castelelor din Evul Mediu. Dar singurele bătălii la care mai asista în weekendul conferinței anuale a forumului erau cele dintre corporații. KPMG avea un banner mare, alb cu albastru, ridicat pe portdrapelul hotelului, luptându-se să atragă atenția cu emblema unei companii ce propunea servicii de transport și care avea logoul producătorului de automobile Audi, cele patru cercuri legate între ele. Pulsul i se accelera pe măsură ce se apropia de intrare; pe aleea circulară din fața hotelului, lângă obișnuitele mașini de lux, se aflau și vehicule militare de transport și SUV-uri cu roți mari, având girofaruri de poliție deasupra și benzi roșii reflectorizante pe aripi, pe care scria cu litere albe MILITAR POLIZEI. De partea cealaltă a străzii, trotuarul era barat de țepi mari de metal, înalți de peste un metru. Printre țepi se vedea o bandă galbenă pe care era afișată interdicția de a trece, în cele trei limbi oficiale elvețiene: SUPERRZONE, ZONA SBARRATA, ZONE INTERDITE.

Știa, dintr-un mesaj pe care-l primise pe drum, că în cele din urmă Caston reușise să intre la conferință, în calitate oficială. Fusese trecut pe listă în calitate de ofițer superior la CIA. Dar în cazul lui Ambler, acest

lucru nu era posibil. Și până în acel moment Caston nu reușise să afle nimic. Sarcina, oricum, presupunea o percepție sporită.

Sau poate avea nevoie de un miracol pentru a fi îndeplinită.

În holul hotelului Belvedere era un grătar mare unde te puteai scutura de zăpadă. Dincolo de ușile duble se afla un covor cu motiv floral în stil Wilton. Puteau fi văzute mai multe încăperi deschise, care dădeau din una în alta, precum și o cameră în care se lua cina și care era delimitată cu funii roșii din catifea, legate de stâlpi de metal care aveau în vârf ornamente în formă de ananas. Ambler se întoarse într-una dintre încăperi, nu departe de recepție, de unde, dintr-un unghi discret, putea să-i vadă pe cei ce intrau în hotel. Luă loc pe un scaun de piele. Se uită la imaginea lui reflectată într-o oglindă și fu satisfăcut că, așa îmbrăcat cum era, cu un costum gri-petrol, se încadra în peisaj. Putea fi luat drept unul dintre oamenii de afaceri care, deși nu erau la fel de iluștri ca participanții, plățiseră sume grase pentru a fi acceptați. În lumea rarefiată a economiei mondiale, invitații ce plăteau erau priviți cu aceeași condescendență ca și copiii fără bani ce ar fi urmat cursurile unor școli particulare. Acasă la ei, astfel de oameni erau șefii unor antreprize locale, sau primarii unor orașe de dimensiuni medii și își imaginau că sunt stăpânii universului; la Davos se transformau într-un fel de servitori însoțitori.

Ambler ceru o cafea ncagră unuia dintre chelnerii care circulau grăbiți, dar erau foarte amabili și apoi se uită peste diversele publicații economice de pe măsuta de cafea de alături: *Financial Times*, *Wall Street Journal*, *Forbes*, *Far East Economic Review*, *Newsweek International* și *The Economist*. Când luă ziarul *The Economist* simți o mică furnicătură. Pe copertă era o fotografie a lui

Liu Ang, foarte vesel, și dedesubt scria: ADUCÂND ÎNAPOI REPUBLICA POPORULUI.

Trecu repede de editorial, uitându-se la subtitlurile îngroșate. ȚESTOASA DE MARE SE ÎNTOARCE, scria unul dintre ele; INFLUENȚA AMERICANĂ PROVOCATĂ, un altul. La intervale regulate, ridica privirea ca să vadă cine intră sau pleacă. În scurt timp descoperi un candidat promițător: un englez la patruzeci și ceva de ani, cu părul blond încărunțit. Cineva implicat în afaceri bancare, dacă ar fi fost să judeci după gulerul larg și cravata galbenă cu model fin. Tocmai intrase în hotel și părea oarecum enervat, ca și cum ar fi uitat un lucru de care avea nevoie. Obrajii rotunzi erau încă roz de la frig și câțiva fulgi de nea mai rămăseseră întregi pe pardesiul de cașmir.

În grabă, Ambler lăsă câțiva franci lângă ceașca de cafea și-l ajunse din urmă pe afacerist când se pregătea să intre în lift. Ambler intră cu câteva clipe înainte ca ușa să se închidă. Afaceristul apăsă pe butonul corespunzător etajului patru. Ambler mai apăsă și el o dată, ca și cum nu ar fi remarcat că era deja apăsător. Se uită la ecusonul de conferință al bărbatului: *Martin Hibbard*, scria pe el.

Câteva clipe mai târziu, ieși împreună cu afaceristul din lift și apoi continuă să-l însoțească pe hol, uitându-se la numărul camerei în dreptul căreia se opriese acesta, dar continuând în ritm alert și dispărând la colțul holului. Când ieși din câmpul vizual, Ambler se opri și așteptă să se audă zgomotul ușii închise de englez. Două clipe mai târziu, ușa se deschise din nou și englezul ieși din cameră, cu un portofel de piele în mână, și se îndreptă din nou spre lift. Cel mai probabil se ducea spre Centrul de Conferințe, pentru a participa la una dintre sesiunile de la ora 2.30, și nu avea să se mai întoarcă în următoarele patru ore.

Ambler se întoarce în hol și se uită la funcționarii de la recepție, care stăteau la un pupitru elegant, din mahon și marmură. Unul dintre ei, o femeie aproape de treizeci de ani, cu puțin prea mult ruj și fard, era cea mai bună variantă, decise el. Nu intenționa să-și încerce norocul cu bărbatul ras în cap, care avea aproape de patruzeci de ani, chiar dacă era liber, și nici cu femeia căruntă cu zâmbet fix și cu cearcăne sub ochi.

Când tânăra termină ceea ce discuta cu clientul, un african frustrat că nu reușea să schimbe naira¹ pe franci elvețieni, Ambler se îndreaptă spre ea, cu o figură spășită.

– Sunt un mare fraier, spuse el. Se vede?

– Poftim? Engleza ei avea un mic accent.

– Vă rog să mă scuzați. Mi-am uitat în cameră cardul pentru deschis ușa.

– Nu vă faceți probleme, domnule, spuse femeia pe un ton înțelegător, se întâmplă mereu.

– Nu mie. Numele meu este Marty Hibbard. Martin Hibbard, de fapt.

– Și numărul camerei.

– Care o fi? Ambler dădea impresia că se străduiește să sape în străfundurile memoriei. Ah, mi-am amintit, 417.

Femeia se uită zâmbitoare la el și introduse câteva coduri în calculator. Câteva clipe mai târziu, din mașina din spatele ei apăru un card nou, pe care i-l dădu.

– Sper că vă simțiți bine la noi, spuse ea.

– Știți, chiar mă simt bine, zise Ambler. Mulțumită dumneavoastră.

Ea zâmbi recunoscătoare pentru compliment.

Camera 417 se dovedi a fi spațioasă și luminoasă, cu pereții zugrăviți în culori plăcute și cu mobilă fină. Un

---

¹ Monedă nigeriană (*n. trad.*).

dulap în stil Sheridan, un balansoar, un mic birou și un scaun cu spătarul tare într-un colț mai îndepărtat. În toată zona Davos-Klosters nu mai era nicio cameră de închiriat, cel puțin nu în ultima săptămână din ianuarie. Dar cea pe care o luase, cel puțin momentan, în primire i se părea ideală.

Dădu un telefon, stinse luminile, trase draperiile, inclusiv pe cele din interior, și apoi așteptă.

Zece minute mai târziu, se auzi o bătaie la ușă. Ambler se lipi de peretele de acea parte a ușii care nu era prevăzută cu balamale. Era poziționarea standard, pe care o descoperise în perioada de pregătire. Toate acestea deveniseră o a doua natură a agenților operativi precum Harrison Ambler.

Dacă Harrison Ambler era cu adevărat.

Îl cuprinse o neliniște puternică asemenea unui fum toxic de la o fabrică de chimicale. Deschise zăvorul și apoi crăpă ușa.

Camera era în întuneric. Dar nu avea nevoie să vadă, îi simți mirosul, mirosul de șampon, de balsam pe haine și aroma de miere a pielii.

– Hal? șopti ea. Laurel intră și închise ușa.

Vorbi și el în șoaptă, pentru a nu o speria.

– Aici, spuse el și zâmbi involuntar. Părea să lumineze camera.

Ea se îndreptă spre direcția din care venea vocea lui, întinse mâna înainte ca un nevăzător, îi găsi obrajii, îi mângâie și se apropie de el. Îi simți căldura și buzele atingându-le pe ale lui. Își puse brațele în jurul ei și o trase mai aproape, simțindu-i obrazul lipit de pieptul lui, și apoi o sărută pe cap, pe ureche, pe gât, inhalând profund. Trebuia să savureze fiecare clipă pe care o petreceau împreună. Deși știa că s-ar putea să nu supraviețuiască acelei zile, simți cum radiază de fericire, ca și

cum ar fi știut că, indiferent ce avea să i se întâmple, n-o să moară fără să fi fost iubit.

– Laurel, spuse el, eu...

Ea își lipi gura de a lui, reducându-l la tăcere.

– Știu, spuse ea după o clipă.

El îi prinse fața în mâini și își mișcă delicat degetul pe obraji ei, pe pielea moale de sub ochi. Se umeziseră.

– Vorbele sunt de prisos, îi spuse ea cu vocea îngroșată din cauza avalanșei de sentimente pe care și le reprima.

Se îmbrățișară din nou, ea ridicată pe vârfuri, cu gura lipită de a lui. O clipă nu mai fu conștient de nimic altceva în afara prezenței ei: căldura, mirosul, carnea ei fermă, moale, tremurătoare lipită de el și chiar bătaile inimii lui, sau ale ei. Restul lumii dispăru pentru el. Nimic altceva nu mai exista între ei doi, o pereche, care parcă nici nu mai era alcătuită din doi oameni. Simți cum îl ține, nu cu disperare, ci cu un calm desăvârșit care puse stăpânire pe amândoi.

Se relaxară și se desprinseră din îmbrățișare. El aprinse becul. În lumina acestuia, spațiul se schimbă; deveni mai mic, mai intim, datorită decorului opulent de materiale și culori. Laurel era neschimbată. Ochii mari, verzi, cu reflexe căprui, plini de dorință și de dragoste. Tenul ca porțelanul și buzele cărnoase, mari. Radia devotament și rar puteai vedea o astfel de imagine, în afara filmelor artistice, doar că această imagine era reală, se afla acolo, la distanță de un braț.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafăr, dragostea mea, spuse ea încet. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafăr.

– Ești atât de frumoasă. Vorbi cu voce tare, fără să-și dea seama de acest lucru. *Ariadna mea.*

– Haide să plecăm, spuse ea, cu chipul transfigurat de speranța ce i se născuse în suflet. Haide să plecăm pe schiuri pe muntele acela și să nu ne mai uităm înapoi.

– Laurel.

– Doar noi doi, spuse ea. Ceea ce se va întâmpla, se va întâmpla.

– În curând, spuse el. În câteva ore.

Laurel clipi rar; încercase să-și lase temerile deoparte, dar acum se simțea copleșită de ele.

– Iubitul meu. Am o presimțire rea de care nu pot să scap. Vocea îi tremura și ochii i se umplură de lacrimi.

El se simți cuprins de teamă pentru ea, pentru siguranța ei.

– Ai vorbit cu Caston despre asta?

Îi zâmbi printre lacrimi.

– Lui Caston să-i vorbesc despre presimțiri? Mi-ar fi ținut o prelegere despre șanse și probabilități.

– Da, e stilul lui.

– Șanse puține și probabilități mici. Nu mai zâmbea. Cred că și el are o presimțirea rea. Doar că el nu recunoaște că are sentimente.

– Unii oameni consideră că așa e mai ușor.

– Spune că tu ai de gând să faci ceea ce vrei să faci, indiferent de probabilități.

– A dedus asta cu calculatorul portabil?

– Nu vreau să te pierd, Hal. Închise ochii o secundă. Nu pot să te pierd. Vorbise mai tare decât intenționase.

– Dumnezeu, Laurel. Nici eu nu vreau să te pierd. Și dintr-odată, e ceva ciudat... Dădu din cap, pentru că erau anumite cuvinte pe care nu le putea spune, pentru că nu putea cere nimănui să le înțeleagă. Viața lui nu valora nimic pentru el până acum. Nu se gândise niciodată în acești termeni, pentru că nu era în măsură să recunoas-

că acest lucru. Dar nu mai era fără valoare. Acum căpătase o valoare infinită. O avea pe Laurel.

Totuși, datorită lui Laurel era acolo. Datorită ei avea să facă ceea ce avea de făcut. Nu putea să dispară, să se ascundă în vreo metropolă sud-americană, ducând o existență anonimă în vreme ce între marile puteri avea să izbucnească un conflict planetar. Lumea în care trăia Laurel devenise dintr-odată foarte importantă pentru el. Acestea erau lucrurile pe care Ambler le gândea și nu le putea spune. Se uită la ea fix câteva momente, adunându-și forțele pentru a continua.

Nu te îndoi niciodată de faptul că un grup de oameni hotărâți și organizați pot schimba lumea. Este un adevăr bine cunoscut din cele mai vechi timpuri.

Cuvintele îi reveneau în memorie ca un acid care-i cădea pe piele. Nici nu-și putea imagina soarta lumii, în cazul în care conspirația Palmeriților avea să fie încununată de succes.

Ambler se duse spre fereastră și se uită la șirul lung de clădiri de peste drum: Centrul de Conferințe. Polițiștii militari stăteau în grupuri, aproape nevăzuți în noaptea albastră, pentru că pantalonii lor, hainele de nailon și cagulele aveau aceeași culoare. Când se apropiau unii de alții dădeau impresia că ei creează noaptea. Garduri înalte din oțel tubular, îngropate parțial în zăpadă, orientau vizitatorii către o anume intrare. Ambler văzuse închisori de maximă securitate mai ușor accesibile.

– Poate Caston va găsi o soluție, spuse Laurel. Pe mine a reușit să mă introducă. Dar asta nu înseamnă că am aflat ceva.

– A reușit el să te introducă acolo? Ambler era mai mult decât uimit.

Ea încuviință.

– S-a gândit că, practic, eu am prerogativele unui

serviciu de informații. Acces la niveluri înalte de confidențialitate, nu? Biroul FEM a trimis o confirmare oficială. Realitatea este că gardienii de la insula Parrish au un nivel înalt de securitate, de care au nevoie pentru a conduce o astfel de instituție, dar ei de unde să știe asta? Totul are legătură cu literele și cifrele pe care le ai trecute după nume și Caston a găsit o modalitate de penetrare a sistemului.

– Pentru că tot veni vorba, el unde e?

– Trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse Laurel. Eu am ajuns mai devreme. Nu trebuia să-i explice de ce. Dar poate că a descoperit ceva, una dintre acele anomalii.

– Ascultă, Caston este un tip de treabă, dar este analist, un tip care lucrează cu cifre. Și noi avem de a face cu oameni, nu cu amprenta electronică pe care o lasă în urmă.

Se auziră trei bătăi în ușă. Laurel recunoscuse semnalul și-i deschise ușa lui Clayton Caston. Avea epoleți de zăpadă pe trenți, care se dizolvau formând mici pârlăieșe în față. Caston părea a fi extenuat și era mai palid decât de obicei. În mână avea o geantă neagră, pe care era trecut logoul Forumului Economic Mondial. Se uită la Ambler fără să pară surprins.

– Ai descoperit ceva? întrebă Ambler.

– Nu mare lucru, răspunse auditorul foarte serios. Am stat în centrul de conferințe o oră și jumătate. După cum spuneam am mai fost aici, pentru a discuta despre instituții financiare din paradisuri fiscale și spălări de bani. Mereu au loc o mulțime de seminarii tehnice, pe lângă alte evenimente. De dimineață m-am plimbat pe acolo și am tot intrat și ieșit de la seminarii. Ar trebui să am un buton pe care scrie „Pune-mi întrebări în legătură cu fluidizarea capitalului transnațional“ Și Laurel a fost pe acolo, dar se pare că nici ea nu a descoperit nimic.

– Locul ăla îmi dă fiori, recunosc Laurel. Atâtea figuri pe care le recunoști din reviste sau de la televizor. Mă ametește chestia asta. Este o chestie de reflex, dar la început tot dai din cap în semn de salut și ți se pare că ar trebui să-i cunoști pe acești oameni. Și apoi îți dai seama că-ți par familiari pentru că sunt celebri.

Caston încuviință.

– Davos face ca Bilderberg¹ să pară o banală cameră de comerț.

– Mi se tot părea că ies în evidență și că toată lumea își dădea seama că nu am ce căuta acolo, continuă Laurel. Și ideea că unul dintre ei, doar unul, ar putea fi maniacul...

– Nu avem de-a face cu un maniac, preciză Ambler. E vorba de un profesionist. Ceea ce e și mai rău. Făcu o pauză. Dar sunt și vești bune. Am în vedere simplul fapt că aveți amândoi acces. Ți se datorează ție, Caston, și tot nu-mi dau seama cum ai reușit treaba asta.

– Uiți că sunt ofițer superior al CIA, spuse auditorul. L-am pus pe asistentul meu să sune la președintele executiv și să-mi treacă numele pe lista de persoane din Washington. Un tip oficial din Langley, cu o mulțime de asigurări de securitate și informații la obiect. Nu au avut nimic împotriva.

– Nu îi deranjează să aibă spioni la masă?

– Să-i deranjeze? Tot nu înțelegi. Davos are legătură cu puterea. Orice fel de putere. Ar fi încântați să vină șeful serviciilor de securitate, care chiar a fost acum câțiva ani, dar se mulțumesc și cu un ofițer superior de la CIA.

– Și pe Laurel ai introdus-o la fel?

– De fapt, este aranjamentul asistentului meu. A de-

---

¹ Conferință internațională neoficială care reunește 130 de persoane extrem de influente din politică, media și mediul financiar (*n. trad.*).

scris-o ca pe un specialist în psihiatrie de la Serviciile Întrunite de Securitate, adică exact denumirea funcției ei. Are și un nivel de securitate 12A-56J, care este obligatoriu pentru personalul ce lucrează la Parrish. Faptul că cererea a venit în ultimul moment a reprezentat o încălcare a regulamentului, dar nu prea mare, mai ales dacă luăm în considerare felul în care se raportează ei la serviciile americane de informații. Restul a fost o simplă chestiune de *omisiune*, să-i spunem.

– Dar oamenii din securitatea FEM nu te-au crezut pe cuvânt, nu?

– Sigur că nu. Au sunat la Langley, au dat de biroul meu prin centralele automate, să spunem că asta este procedura standard, și au avut o a doua discuție cu asistentul meu. Presupun că le-a spus ceva în legătură cu „favoarea specială” pe care ar face-o secretarului de stat și directorului, sau așa ceva. Apoi le-a dat o parolă pentru verificare. Pentru că există un sistem de acces limitat cu verificare prin intranet, gândit pentru colaborări operative cu alte națiuni. Ideea este că pot obține o listă scurtată cu personalul, care le dă informații de nivel C și care le confirmă ceea ce li s-a spus. Apoi au primit de la biroul meu o fotografie digitală pentru cardul de securitate și am intrat!

– Știi, aproape am înțeles ceea ce mi-ai spus, replică Ambler. Dar e ceva. Ai afirmat chiar tu că sistemul de securitate de aici este infailibil.

– Așa este. Ți se pare că-s fraier?

– Și atunci, poți face același lucru pentru mine?

– Hmm, să mă gândesc. Ești cumva angajat la CIA? Caston bătu din gene surprins. Ai cumva dosar la divizia Serviciilor Întrunite de Securitate? Dacă sună la Langley pentru a-ți verifica fișa de angajat și rangul ce li se va spune?

– Dar...

– *Harrison Ambler* nu există, se răsti Caston la el. Sau ai uitat cumva? Îmi pare rău că sunt eu acela care îți dă vestea proastă, dar te-au șters, da? Forumul Economic Mondial lucrează cu informații, biți și bytes. Este o lume a semnăturilor digitale, a dosarelor digitale, a confirmărilor digitale. Mi-ar fi mai ușor să-i fac rost de acces lui Yeti, sau Monstrului din Loch Ness. Nici ei nu există, dar cel puțin îi poți găsi pe internet.

– Ai terminat?

– Mă tem că suntem cu toții terminați. În tot acest timp m-am gândit că nu vrei să-mi vorbești despre schema grandioasă pe care o concepuseși. Dar m-ai angajat într-o acțiune dezastruoasă, fără a avea nici cel mai mic plan. Nu că nu gândești preventiv, tu nu gândești deloc și gata. De la început, șansele noastre erau mici, sau inexistente. Acum nici șanse mici nu mai avem.

Ambler simți că membrele parcă îi deveniseră de plumb.

– Spune-mi în detaliu cum este organizat sistemul de obținere a permiselor de acces.

– Nu poți să intri făcând o mânărie, dacă la asta te gândești, mormăi Caston. Și nu poți intra nici făcând opusul unei mânării, oricare ar fi el, chestia aia cu privitul în creier, pe care o faci tu. Sistemul este simplu și aproape imposibil de penetrat. Se descheie la haina gri, amestec de lână cu poliester – Ambler remarcă un miros fin de naftalină – și le arată ecusonul de identificare pe care-l purta la gât, legat cu un șnur de nailon. Era dezamăgitor de simplu: un dreptunghi alb de plastic cu o fotografie a lui Caston la stânga numelui. Dedesubt era o hologramă pătrată argintie și o bandă de culoare albastră deasupra. O întoarse și văzu banda magnetică de pe dos.

– Și a mea e la fel, spuse Laurel. Nu pare a fi mare lucru. Nu ai putea să furi una și să o modifice?

Caston dădu din cap.

– Când intri, trebuie să treci cardul prin cititor. Cardul are o semnătură digitală care prezintă dosarul invitatului. Computerul de la ușă are cel mai bun sistem de cybersecuritate pe care ți-l poți imagina. Este individual, nu e conectat la internet, așa că nu poate fi penetrat. Și la monitor stă în permanență cineva și de fiecare dată când un card este citit, computerul prezintă numele și o fotografie pe ecran. Ideea e că dacă nu ești deja în calculator, ai încurcat-o.

– Țsta este termenul tehnic?

– Și mai este și un detector de metale prin care trebuie să treci, ca la aeroport, continuă Caston. Hainele, cheile și restul de astfel de chestii trec prin aparat.

– E suficient pentru a nu permite accesul unui asasin? întrebă Laurel.

– Vorbim de cineva care a plănuit chestia asta de luni de zile, poate chiar mai mult, ripostă Caston. Se uită la Ambler. Mai ai circa două ore.

Ambler se duse spre locul unde stătuse Laurel și se uită pe fereastră, la ziua mohorâtă de afară. Ninge ușor, dar constant.

Ce opțiuni avea? Simți cum îi crește panica și fu conștient de faptul că trebuie să-și reprime sentimentele de acest fel. Ar fi putut să-l blocheze, să-l facă să-și piardă instinctele.

– Și dacă spui că ți-ai pierdut cardul? întrebă Laurel.

– Atunci își cer scuze și te conduc afară, răspunse Caston. Am văzut asta acum câțiva ani, când am fost aici. Și nu le pasă nici dacă ești regele Marocului. Toți cei de acolo au un card la gât.

– Chiar și șefii de stat? insistă Laurel.

– L-am văzut adineauri pe vicepreședintele Statelor Unite. Era îmbrăcat cu un costum albastru-petrol și avea

cravată galbenă. Și un card Davos cam la zece centimetri sub nod. E simplu și este o regulă de fier. Oamenii ăștia nu se joacă. Sistemul lor de securitate nu a fost penetrat niciodată în ultimele trei decenii.

Când Ambler se întoarce spre ei, Laurel se uită la el cu speranță.

– Trebuie să fie ceva, nu? Factorul uman, așa cum spui tu mereu.

Ambler îi auzi cuvintele ca și cum ar fi venit de undeva de la depărtare. Prin minte i se derulau diverse scenarii, pe care le analiza și le respingea în câteva secunde. Aproape fiecare organizație avea porozitatea dată de discreția umană, pentru că activitățile de zi cu zi cereau o anumită flexibilitate. Dar Forumul Economic Mondial nu era o instituție care lucra în fiecare zi. Reprezenta un eveniment special care dura doar o săptămână. Aici regulile chiar puteau fi puse în practică. Nu trecea destul timp pentru ca oamenii de la securitate să cadă în rutină.

Privirea lui Ambler căzu pe geanta cu logoul FEM pe care o avea Caston și care era plină cu genul de materiale pe care le primeau oamenii când se înregistrau. O luă și îi răsturnă conținutul pe pat. Văzu o copie după Agenda Globală, revista FEM pregătită pentru eveniment și un program al evenimentelor. Ambler o răsfoi. Pagină după pagină, prezenta grupuri de discuție cu titulaturi precum: *Încotro sistemul de management al apei ?*, *Securizarea sistemului global de sănătate*, *Viitorul politicii externe americane*, *Securitatea umană și securitatea națională: prieteni sau dușmani? Către un nou Bretton Woods*¹. Era trecut programul de discursuri ale secretarului general al ONU, al vicepreședintelui american, al

---

¹ Sistemul de management monetar internațional, din care fac parte Banca Mondială și FMI (*n. trad.*).

președintelui Pakistanului și al altora; discursul lui Liu Ang era punctul culminant al evenimentului. Închise programul și luă o carte mică, aproape cubică, unde erau trecuți toți participanții la întâlnirea anuală a FEM, aproape o mie cinci sute de pagini de fotografii însoțite de biografia participantului respectiv.

– Uită-te la toate fețele astea, spuse Ambler.

– Ar reprezenta o supermarjă de suspecți pe care poliția i-ar putea alinia pentru a fi recunoscuți de martori, spuse Laurel. Frustrarea tuturor era din ce în ce mai evidentă.

Caston sări brusc în picioare.

– Alinierea de suspecți, spuse el.

Ambler se uită la el și văzu ceva în ochii lui Caston care aproape îl sperie; practic, se roteau în orbite.

– Ce ai descoperit? spuse el.

– Ar trebui scoase în afara legii, spuse Caston. Alinierea, adică. Sunt responsabile pentru un număr extrem de mare de condamnări false. Marja de eroare este inadmisibil de mare.

– Ești extenuat, spuse Laurel. Se întoarse spre Ambler neliniștită. Nu a dormit deloc în tren.

– Lasă-l să spună ce are de spus, zise Ambler pe un ton moale.

– Pentru că martorii oculari greșesc foarte mult, continuă Caston. Ai văzut pe cineva făcând ceva rău și ți se induce presupunerea că cineva din acea aliniere este persoana pe care ai văzut-o. Așa că te uiți și există ceva de care oamenii se folosesc pentru a se ajuta în luarea deciziei. Aleg pe cineva care seamănă cel mai mult cu persoana pe care au văzut-o.

– Și de ce este acest lucru o problemă?

– Pentru că persoana care seamănă cel mai mult nu este neapărat și persoana căutată. Este numărul patru,

spun ei. Este numărul doi. Și câteodată numărul patru sau numărul doi sunt polițiști puși în mod deliberat în acea defilare de suspecți. În felul acesta nu se creează nicio problemă și nu se face rău nimănui. Investigatorii mulțumesc martorilor și îi lasă să plece. Dar, câteodată, persoana numită est suspectată. Nu făptașul, ci doar un suspect. Din întâmplare seamănă mai mult cu făptașul decît toți ceilalți pe care i-ai văzut. Dar nu este exact aceeași persoană cu cea pe care ai văzut-o tu. Și brusc ai un martor ocular care depune mărturie împotriva suspectului: Puteți să ni-l arătați pe cel pe care l-ați văzut în seara aceea? Și apoi toată acea șaradă pare extrem de veridică în ochii juraților. Mai există o metodă de a afla ceea ce a văzut un martor ocular, fără aceleași distorsiuni. Le arăți fotografiile oamenilor, nu deodată, ci pe rând. Întrebi: Acesta este? Da sau nu? Dacă schimbi metoda de identificare, prin cea de prezentare a fotografiilor, procentul de falsă identificare scade de la șapte la sută la mai puțin de unu la sută. Este revoltător că cei însărcinați cu menținerea ordinii și aplicarea legilor nu țin seama de aceste statistici de bază. Se uită dintr-odată spre ei. Dar ideea mea este următoarea: în lumea reală, destul de des, dacă ești destul de asemănător, este posibil să-ți primești ultima împărtășanie. Clipi rapid. Informațiile sunt foarte clare. Așadar: trebuie să găsim persoana care seamănă cel mai mult cu tine. O mie cinci sute de fețe reprezintă un număr destul de mare de posibilități.

Ambler nu răspunse direct.

Avându-l pe Caston lângă el, Ambler începu să răsfoiască cartea rapid, metodic, udându-și degetul mecanic.

– Vreau să te uiți și tu la fotografia, îi spuse el lui Laurel. Dacă seamănă destul de mult vei ști pe dată. Nu te gânde. Privește, simte. Dacă merge, vei ști pe loc.

Chipurile se perindau prin fața lui, cam două pe secundă.

– Stai, spuse Laurel.

Caston puse un semn pe pagină și zise:

– Continuă.

Ambler continuă, trecând în revistă paginile fără întrerupere până când se opri la una dintre ele. Caston mai puse o foicică adezivă și Ambler continuă răsfoitul. Se opri puțin când ajunse la chipul lui Ashton Palmer. Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. La fel se întâmplă când ajunseră la pagina unde era Ellen Whitfield. Părea foarte frumoasă, după cum și mentorul ei avea aerul unei persoane distinse. Dar inteligența lor bizară și ambiția nu puteau fi captate în fotografie. Chipurile lor nu făceau decât să le distragă atenția.

Când terminară de răsfoit cartea, patru pagini erau marcate. Ambler i-o dădu lui Caston.

– Tu ai privirea ageră. Ce părere ai?

Caston se uită la toate.

– Al treilea, spuse el dându-i-o lui Laurel, care făcu același lucru.

– Probabil al treilea, spuse ea ceva mai ezitant.

Ambler deschise cartea la cea de-a treia fotografie și rupse pagina, analizând biografia bărbatului.

– Nu este asemănarea cea mai mare, eu nu aș fi ales-o, spuse el, mai mult pentru sine. Dar nici nu prea reușesc să-mi aduc aminte cum arăt, zilele astea. Se uită din nou la fotografia în alb-negru. Ochii bărbatului exprimau severitate și acesta ocupa tot cadrul, deși era greu de spus cât măsura el cu adevărat și cât conta cum fusese făcută fotografia.

Se numea Jozef Vrabel și era președintele companiei V&S Slovacia, o firmă cu sediul în Bratislava specializată în sisteme „wireless, servicii și securitate în rețelele de acces“

– Nu vreau să vă stric cheful, spuse Laurel, dar cum vom face rost de cardul tipului?

– Eu nu știu, spuse Caston. Întreabă-l pe domnul Factor Uman aici de față.

– Îl putem găsi? îl întrebă Ambler pe Caston uitându-se din nou pe fereastră. Pe acoperiș, la două etaje mai sus, doi lunetiști erau la post. Dar la ce foloseau armele, dacă nu aveai o țintă? se gândi el. Ironia sorții era că mai întâi trebuia să-i păcălească pe cei care, ca și el, intenționau să asigure paza. Dușmanii dușmanilor săi erau dușmanii săi.

Privirea i se opri pe un perete albastru-închis, o barieră solidă, care putea fi însă îndepărtată și pusă în fața Centrului de Conferințe. Pe toată lungimea ei era o serie de dreptunghiuri albe cu logoul albastru: FORUMUL ECONOMIC MONDIAL, fiecare cuvânt scris deasupra celui alt, cu o semilună în fiecare „o”. La stânga era un semn cu același logo și săgeți ce direcționau MEDIA/PERSONAL spre altă intrare decât cea prevăzută pentru participanți.

Se simțea cuprins de frică, lipsă de speranță și furie, rezultatul fiind un aliaj mai puternic decât toate componentele sale: hotărâre neclintită.

Avu nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama că vorbea Caston:

– Minuni ale tehnologiei, spunea obsedatul cifrelor. Între centrul de conferințe și multe dintre hoteluri există o rețea de intranet. A fost gândită tocmai pentru a găsi oameni. Interrelaționarea este un element-cheie pentru Davos.

– Tu te-ai relaționat când ai fost aici, Caston?

– Eu nu relaționez cu nimeni, veni răspunsul combativ. Eu analizez rețele. Ideea este că dacă merg în hol, vor avea un terminal acolo. Pot să-i introduc numele și

voi afla la ce programe este înscris. Pentru că trebuie să te înscrii, vezi tu. Apoi...

– Apoi îl vei găsi și-i vei spune că este vorba de o urgență și-l vei scoate din centru.

Caston tuși.

– Eu?

– Cum te descurci cu mințitul?

Caston se gândi o clipă.

– Mediocru.

– Mediocru este suficient, spuse Ambler. Se aplecă și-l strânse pe Caston de umăr încurajator. Caston se răsuți.

– Câteodată dacă trebuie să o fac, dacă trebuie foarte mult....

– Dacă pot fi de ajutor... încep Laurel.

– De tine voi avea nevoie pe frontul logistic, spuse Ambler. Începu să-i explice. Îți trebuie un binoclu de mare putere. În centru sunt mai mult de o mie de oameni. Din program reiese că premierul trebuie să vorbească la Sala de Conferințe.

– E cea mai mare sală, spuse Caston. Încap lejer o mie de oameni, poate chiar mai mulți.

– Asta înseamnă o mie de fețe și nu voi putea să mă apropiu de toți.

– Vei ieși în evidență dacă o să umbli cu un binoclu atârnat la gât, îl avertiză Laurel. Ai putea atrage atenția, dar nu cum ți-ai dori.

– Adică agenții de securitate.

– Locul este central pentru camerele de luat vederi, spuse Laurel, și vor fi tot felul de cameramani acolo, care vor transmite.

– Adică?

– Am vorbit cu unul dintre cameramani, replică Laurel. M-am gândit că s-ar putea să fie util. Se pare că FEM

înregistrează multe dintre evenimente pentru uz propriu, dar evenimentele majore, sesiunile plenare și câteva sesiuni de deschidere, sunt înregistrate de câteva mari canale de televiziune. BBC, CNN International, Sky TV, SBC și altele asemenea. Au niște lentile uimitoare camerele acelea, m-am uitat prin vizorul uneia.

Ambler își pleacă capul.

– Ai putea folosi una din ele pentru zoom. Camerele de televiziune sunt portabile, dar mari, însă zoomul este puternic. Sunt mai bune decât orice binoclu și nici nu ar atrage atenția.

Ambler avea o senzație stranie în stomac.

– Dumnezeu, Laurel! exclamă el.

– Nu părea șocat doar pentru că am avut o idee bună, glumi ea. Singurul lucru la care nu m-am gândit încă este de ce ar căra șeful companiei V&S Slovacia o cameră de luat vederi după el.

– Când ajungi înăuntru nu mai este o problemă, spuse Caston. Ai nevoie de legitimație pentru a intra. Odată ce intri, nimeni nu va mai da atenție la ceea ce faci. Pe legitimație nu scrie cu ce te ocupi, doar numele. După ce ajungi înăuntru, lucrurile se schimbă.

– Și cum vom face rost de cameră? întrebă Ambler.

– Nicio problemă, spuse Laurel. Tipul cu care am vorbit mi-a arătat o magazie unde erau multe camere.

– Ascultă, Laurel, nu ai antrenament de agent operativ...

– Ești într-o plută de salvare și tu vrei să verifici dacă are cineva permis de conducere? spuse Caston. Credeam că eu sunt cel obsedat de reguli aici.

– Problema este că va fi mai ușor să intru eu în acel depozit decât Jozef Vrabel, spuse Laurel. Și deja am discutat prietenește cu băieții care intră și ies de acolo. Poate că nu am îndemânarea, dar am talentul necesar

Ambler se uită la ea.

– Nu văd cum...

Laurel îi zâmbi.

– Eu în schimb da.

Chestia amuzantă, se gândi Adrian Choi așezat la biroul lui Clayton Caston, era că șeful lui reușea să-i dea la fel de mult de lucru când lipsea ca și atunci venea la serviciu. Ultimele telefoane ale lui Caston fuseseră foarte criptice. O mulțime de cereri urgente, fără nicio explicație. Era o chestie foarte misterioasă.

Lui Adrian îi plăcea la nebunie.

Îi plăcea chiar și mica mahmureală pe care o avea în acea dimineață. Mahmureală! O senzație neobișnuită pentru el. Părea atât de caracteristic pentru... Derek St. John. În cărțile lui Clive McCarthy, Derek St. John își permitea mereu excese. „Prea mult nu este niciodată destul“, era una dintre replicile sale favorite. O alta era „Satisfacerea directă îmi pune răbdarea la încercare“ În acțiune era mereu obligat să-și petreacă seri lungi seducând femei frumoase, comandând șampanie franțuzească scumpă cu nume pe care Adrian nici nu putea să le pronunțe, iar dimineața se simțea mahmur. „Se pronunță Sin-jin, spunea suav superspionul, corectându-le pe femeile care-i pronunțau greșit numele. Cu accentul pe sin¹.“ Derek St. John avea chiar o rețetă specială pentru mahmureală, detaliată în romanul *Operațiunea Atlantis*, dar conținea ouă crude și Adrian credea că nu este o idee bună să mănânce ouă crude.

Nu că Adrian și-ar fi petrecut seara cu un manechin cu picioare lungi, care era asociată cu un paraplegic ce trăia într-un satelit cu gravitație zero ce zbura în jurul

---

¹ Păcat (*n. trad.*).

Pământului, așa cum se întâmplase în *Operațiunea Atlantis*. Seara lui Adrian fusese mai „terestră“ Când se gândea, chiar se simțea puțin vinovat, ceea ce nu se potrivea deloc cu stilul lui Derek St. John.

Se numea Caitlin Easton și era asistentă administrativă la Centru de Informații Întrunite. La telefon o auzise chicotind când începuse să o complimenteze. Adrian trebuise să-și ascundă dezamăgirea când în cele din urmă se întâlniseră la Grenville's Grill. Era ceva mai grea decât își imaginase și observase și un coș care-i apăruse pe nas. Asta nu însemna că localul unde o dusesse ar fi fost exclusivist; era un restaurant modest în Tysons Corner, unde personalul îți trântea în față meniuri supradimensionate înghesuite în farfurie, serveau cartofi în coșulețe micuțe și agasante pe care așezau șervețele și puneau scobitori în sandviciuri. Era însă pe drumul de întoarcere acasă al amândurora. Dar cu cât vorbeau mai mult, cu atât descoperea că avea un simț al umorului foarte dezvoltat și se distraseră destul de bine. Când îi spusese numele întreg, prezentându-se: *Adrian Choi, cu accentul pe oi*, ea râsese, deși nu-și dăduse seama la ce făcuse referire. Râsese la multe dintre lucrurile pe care le spusese, chiar când nu erau foarte amuzante, și asta îl făcuse să se simtă foarte bine.

Și atunci de unde strângerea de inimă pe care o simțea? Păi, se cam folosisse de ea, nu? Îi spusese: „Hei, dacă nu faci nimic după serviciu, poate ieșim să bem ceva, să mâncăm?“ Nu spusese: „Aveți ceva de care are nevoie șeful meu“ Așa că într-un fel întreaga operațiune fusese oarecum sub acoperire. Și Caitlin Easton nu era un agent străin, ci doar o funcționară.

Sună telefonul; un apel interior. Caitlin?

Da, ea era.

Inspiră profund.

- Bună, spuse el, și spre surprinderea sa constată că vocea lui părea relaxată.
  - Bună, zise și ea.
  - A fost amuzant aseară.
  - Da, așa a fost. Apoi vorbi în șoaptă: Ascultă, cred că am ceva pentru tine.
  - Serios?
  - Nu vreau să ai probleme cu șeful tău, asta-i tot.
  - Vorbești de...?
  - Îhî.
  - Caitlin, nici nu știu cum să-ți mulțumesc.
  - Găsești tu o modalitate, spuse ea chicotind.
- Adrian roși.

Prima privire pe care Ambler i-o aruncă lui Jozef Vrabel îl descurajă. Persoana pe care o alesese pentru schimb de identitate nu era deloc impresionantă. Avea cam un metru șaiszeci, capul mic, umeri înguști, o burtă rotundă și proeminentă și șolduri late. Era un bust uman. Dar în cazul în care Caston avea dreptate, singurul lucru care trebuia să se asemene era doar fizionomia ce părea destul de asemănătoare pentru cineva care ar fi căutat lucruri comune, nu diferențe.

– Nu înțeleg, repetă slovacul după ce Caston îl scoase din Centrul de Conferințe. Norii negri transformaseră și strada într-un tablou în nuanțe de gri.

– E o nebunie, știu, spunea Caston. Dar Agenția a negociat deja o afacere cu Slovakia Telecom și este ultima noastră șansă să ne răzgândim. Aproape am depășit perioada maximă. Altfel, contractul intră în derulare la sfârșitul zilei.

– Dar noi de ce nu am fost contactați în legătură cu asta? Este ridicol de târziu. Engleza slovacului avea accent, dar era fluentă.

– Sunteți surprins că guvernul Statelor Unite a întocmit greșit niște documente? Mă întrebați cum se facă că guvernul federal a greșit în privința modalității de ofertare?

– Dacă așa puneți problema..., pufni slovacul.

Ambler care stătuse de partea cealaltă a drumului se îndreptă cu pași repezi spre ei.

– Domnul Vrabel? Sunt Andy Halverson de la Administrația Serviciilor Generale a SUA. Clay mi-a spus că suntem pe punctul de a face o greșeală care ne va costa foarte scump. Trebuie să știu dacă are dreptate.

Caston își dresă vocea.

– Oferta de preț actuală este de douăzeci la sută peste aranjamentul nostru actual de telefonie. Chiar cu elemente de securitate incluse mi se pare că nu am primit cea mai bună ofertă pentru cheltuielile anuale.

– Este o afacere absurdă! spuse slovacul. Ar fi trebuit să discutați cu noi.

Caston se întoarce spre Ambler cu o privire care spunea ceva de genul *ți-am zis eu*.

Comportamentul lui Ambler era acela al unui birocrat îngrijorat de viitoare repercusiuni, dar hotărât să evite o criză dacă îi stătea în puteri.

– Avem un birou cu oameni a căror slujbă este exact aceasta, spuse el calm. Presupun că nici măcar nu s-au străduit să vadă ce oferte mai erau prin Bratislava. Ideea e că ni s-a spus că Slovakia Telecom era lider pe piață.

– Poate acum doi ani, spuse Caston, în vreme ce Vrabel arăta clar că nu era deloc de acord cu afirmația. Andy, ești pe punctul de a semna un contract de două sute de milioane de dolari și oamenii tăi se bazează pe analize vechi de doi ani? Mă bucur că nu eu trebuie să explic acest lucru Congresului.

Ușor, ușor, Ambler remarcă cum Vrabel începe să se

îndrepte de spate. Bustul uman își ridică umerii. Enervarea de a fi fost scos de la seminarul „Două economii, o alianță“ era înlocuită de plăcerea de a fi martor la acuzele pe care și le aduceau unul altuia doi oficiali americani, la care se adăuga perspectiva unui foarte bănos contract.

Figura i se relaxă într-un zâmbet.

– Domnilor, cred că nu este prea târziu ca să putem face afaceri împreună.

Cei doi americani îl conduseră la etajul al doilea al unei săli de conferințe de la Belvedere, una despre care credeau că va fi liberă cel puțin o oră, până când avea să ajungă acolo grupul de lucru ASEAN. Ambler știa că sala avea să fie a lor, chiar dacă doar pentru scurt timp, atâta vreme cât dădeau impresia că aveau ce căuta acolo. Personalul hotelului, uimit de apariția lor, avea să presupună că greșeala li se datorează și, având în vedere densitatea de VIP-uri din zonă, se va strădui ca nu cumva să-i ofenseze.

Laurel, îmbrăcată într-o fustă gri și bluză albă, se întâlnește cu ei în sala de conferințe și îl întâmpină pe Vrabel cu ceva ce semăna cu o baghetă.

– E doar o formalitate, se scuza Ambler. Tehnic, avem o discuție într-un mediu extern despre ceva ce este considerat a fi informație confidențială, așa că trebuie să verificăm dacă nu există aparate de înregistrare.

Laurel flutură bagheta, o chestie pe care o improvisase din două telecomenzi de televizor, trecând-o paralel cu mâinile și apoi bustul bărbatului. Când se apropie de legitimație făcu o pauză și spuse.

– Dacă-mi permiteți să vă scot eticheta, domnule... mă tem că cipul din interior va interfera.

Vrabel încuviință și ea trecu în spatele său, prefăcându-se că-l verifică la spate.

– În regulă, spuse ea. Îi puse din nou șnurul la gât,

băgându-i eticheta în buzunar. Pentru că nimeni nu se uita la ecuson când îl avea la gât, n-o să remarce că al său fusese înlocuit cu un card de membru al AAA¹

– Vă rog, luați loc, spuse Ambler. Doriți o cafea?

– Ceai, vă rog, spuse slovacul.

– Ceai să fie. Apoi se întoarse spre Caston. Ai termenii ofertei?

– La mine, adică? Putem descărca fișierele criptate, dar ar trebui să folosim una dintre mașinile noastre. Caston își spusese replicile pe un ton cam înțepat, dar interlocutorul putea să-și închipuie că se simte jenat. Băieții de la stații au liber la conectare.

– Iisuse Hristoase! exclamă Ambler. La Schatzalp? Doar nu te aștepți ca domnul Vrabel să urce cu funicularul până la Schatzalp. E prea departe. Este un om ocupat. Cu toții suntem. Las-o baltă.

– Dar este o afacere proastă, spuse Caston. Nu poți să...

– Atunci va trebui să suport consecințele. Se întoarse spre slovac. Îmi pare rău că v-am irosit timpul.

Vrabel spuse pe un ton mărinimos:

– Domnilor, vă rog. Țara dumneavoastră merită cea mai mare stimă, nu să fie înșelată de niște *zeks*. Acționarii mei au aceleași interese cu ale dumneavoastră. Să mergem la funicular. Adevărul este că speram să am ocazia de a vizita Schatzalp. Mi s-a atras atenția să nu-l ratez.

– Sunteți sigur că nu vă deranjează?

– Deloc, spuse slovacul, cu un zâmbet de două sute de milioane de dolari. Deloc.

La intrarea principală în Centrul de Conferințe coada se deplasa repede între două garduri de metal sub su-

---

¹ Asociația Alcoolicilor Anonimi (*n. trad.*).

pravegherea cordonului de polițiști militari cu obraji roșii de frig. Imediat după intrare, la stânga, erau mai multe aparate de verificat haine. Apoi ajungeai în zona de securitate, unde se afla o jumătate de duzină de agenți. Ambler își scoase încet haina, controlându-se ca și cum ar fi vrut să nu uite ceva în buzunare. Voia să intre atunci când aveau să fie o mulțime de oameni înainte și după el. Era îmbrăcat cu o jachetă fără cravată. Ecusonul îi atârna la gât, în dreptul celui de-al treilea nasture al cămășii.

În cele din urmă văzu o mulțime de bărbați și femei care se îmbulzea la intrare și intră și el în linie pentru a ajunge la biroul de securitate.

– E frig afară, îi spuse bărbatului așezat la monitor, cu ceea ce își spusese că putea trece foarte bine drept accent de Mitteleuropa¹. Dar presupun că sunteți obișnuit! Puse cardul în cititor și își frecă obraji ca și cum ar fi fost înghețați. Bărbatul de la monitor se uită la ecran și la el. O lumină de la barieră se făcu verde și Ambler intră.

Era înăuntru.

Își spuse că mai erau speranțe.

Speranță. Poate cea mai periculoasă dintre toate sentimentele și poate cea mai necesară.

32

Înăuntru era ca afară. Să treci de la întunericul din Davos în arena vastă a Centrului de Conferințe era ca și cum ai fi ieșit dintr-un cinematograful întunecos la lumina

---

¹ Europa Centrală – în lb. germană în original (*n. trad.*).

zilei. Toate colțișoarele erau luminate puternic. Pictate pe perete, în stânga celui mai mare atrium erau părți ale globului, continente sau părți din continente, în nuanțe de maro, peste care fuseseră desenate latitudini și longitudini. Ambler intră mai spre interior, în spațiul plin de lume, extrem de atent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Tavanul, înalt de șapte metri, era o arcadă din lemn, care-ți creaa impresia că ești în interiorul unei mari arce. Se opri într-o zonă de relaxare, unde se servea cafea, pe tăvi mici de sticlă. Între mese erau ghivece mari, maro cu orhidee. Pe perete, cu litere mari, stătea scris WORLD CAFE. Peretele era decorat cu numele, trecute pe orizontală, ale țărilor, care se intersectau cu numele capitalelor, scrise pe verticală, ca un fel de rebus. Capitalele erau scrise cu alb, iar numele țărilor cu maro-închis, mai puțin literele care se intersectau. „A“-ul din Polonia era și cel din Varșovia, iar „o“ din Mozambic era și cel din Maputo, „I“ din India era bază pentru New Delhi. Ambler se întreba dacă nu se primiseră plângeri de la țări precum Peru sau Italia.

Totuși, nu putea să nu fie impresionat de atenția cu care se lucrase la toate detaliile. Forumul se desfășura pe parcursul a șase zile în luna ianuarie, și apoi toți pereții erau văruiți, urmând ca toate sculpturile și elementele decorative să fie depozitate. Cu toate acestea, decorul era realizat cu minuțiozitate. În jur de douăzeci de oameni se aflau la World Cafe, majoritatea așezați pe scaune de plexiglas. Remarcă o femeie elegantă, chiar dacă avea trăsături masculine, îmbrăcată cu un costum bleumarin și purtând ceea ce părea a fi o eșarfă în jurul gâtului. Când se apropie, văzu că ecusonul ei nu era alb ca al celorlalți, ci albastru și că eșarfa era de fapt o cască. Mai departe văzu un bărbat cu o figură pătrătoasă, ce părea destul de vesel, cu ochelari cu rame groase și lentile închise la

culoare, îmbrăcat cu o haină încheiată cu nasturi, ce-i acoperea burta proeminentă. Era probabil un german sau un austriac, se gândi Ambler, și discuta cu un bărbat care era întors cu spatele la Ambler, acesta având părul alb, ciufulit și un costum albastru. Bancheri de investiții, puțin prea mulțumiți că se aflau aici: „invitați“, mai degrabă decât „participanți“, în logica organizațională a conferinței. La altă masă, un bărbat zdravăn cu părul cărunț, rar, muta niște hârtii. Privirea îi era impasibilă în spatele ochelarilor cu ramă de metal. Avea aerul cuiva care cunoștea regulile drumului și nu le încălca niciodată. Un bărbat cu un costum mai deschis la culoare și cu părul roșcat ce încărunga vorbea cu el pe un ton mai entuziasmat decât acela cu care i se răspundea, fiind clar cel care dorea să facă conversație. Un al treilea bărbat cu o cămașă roz-albăstrie, o cravată în picățele, un britanic după naționalitate sau aspirații, se apleca spre ceilalți doi, având aerul că participă la discuție. Dincolo de bonomia lui se ascundea stinghereala cuiva care nu era implicat în conversație, dar nici exclus complet.

Niciunul dintre cei de față nu era omul său.

La capătul unui coridor lung, la un nivel mai jos al Centrului de Conferințe, Caston își lipi telefonul de ureche, străduindu-se să audă ce-i spunea Adrian. Din când în când, auditorul îl întrerupca cu întrebări.

Nu pentru asta se angajase Adrian la Biroul de Audit Intern, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze pe inocentul său asistent. Dacă nu cumva se înșela, lui Adrian chiar îi plăcea rolul pe care îl juca.

Ambler coborî pe o scară lată de granit roșu până la un fel de mezanin, care arăta ca foaierea unei opere. Pe un coridor din spatele scărilor era scris STUDIOUL TV. Era

rezervat pentru jurnaliștii care luau interviuri cu unii dintre „congresmeni“ Pe un alt panou scria „camere bilaterale“, care probabil erau rezervate pentru discuții private. Marea majoritate a oamenilor se îndreptau spre partea stângă, către un alt punct de interes: o zonă cu scaune pliante și un bar pe care erau aranjate tot felul de sticle mici și de cutii, în marea lor majoritate sucuri de fructe și acidulate. Două monitoare puse pe stative înalte prezentau programul și ceea ce păreau a fi extrase din câteva briefinguri ținute de personalități. Când se apropie văzu că băuturile proveneau din toată lumea: Fruksoda, o băutură din lămâie verde din Suedia, Appletize, un suc de mere acidulat din Africa de Sud, Mazaa, o băutură cu gust de mango din India, chiar și Titan, o băutură de coacăze din Mexic. Era o armonie perfectă de băuturi ale Națiunilor Unite, se gândi Ambler amuzat.

În încăperea alăturată, se aflau o mulțime de computere legate la internet, despărțite între ele de plăci pline cu lichid în care se ridica constant bule. Zeci de degete apăsau pe zeci de tastaturi. Fețe plictisite, satisfăcute, nesigure, agresive. Dar nimic care să-i atragă atenția. Se uită în jos de la balcon și văzu un spațiu mai mare dedesubt, un terariu al puterii. Pe un perete de cărămidă în fața lui se aflau sculpturi enorme, polineziene și africane, care nu păreau să se armonizeze cu steagurile FEM.

Ambler coborî spre mulțimea amestecată de dedesubt, se uită la ceas și își făcu loc prin mulțime. O lume de după-amiază, adunată între sesiuni, încercând să ia câte un aperitiv din cele purtate de colo-colo pe tăvi de argint, sau câte un pahar de cristal ce conținea băuturile aprobate pentru conferință. Aerul era greu de la parfumurile scumpe, loțiunile de după ras și pomadele de păr, asta dacă nu puneai la socoteală tăvile cu *Bündnerfleisch*

pe triunghiuri de pâine de secară, o specialitate locală. Ambler se opri pentru a studia mulțimea.

Un bărbat destul de tânăr, corpulent, îmbrăcat cu un costum demodat, dar bine croit, a cărui calitate consta în faptul că-i ascundea excesul de greutate, era înconjurat de un anturaj mai puțin interesant. Bărbatul se uita împrejur, la toți ceilalți, mai puțin la cei aflați în imediata apropiere. Din când în când mai murmură câte ceva, într-o limbă cu sonorități slave, unei femei fără forme, cu părul negru. Probabil că era unul dintre noii președinți ai vreuneia dintre republicile baltice, care era în căutare de investiții străine. La un moment dat privirea i se opri într-un loc și Ambler se uită să vadă ce-i atrăsese atenția. Era o blondă cu forme generoase, de cealaltă parte a camerei, nevasta-trofeu al vreunui plutocrat smochinit și mărunț. Ambler dădu din cap în direcția slavului și bărbatul îi răspunse, pe jumătate plin de curtoazie, pe jumătate întrebător. Era o privire care spunea: *Tu ești cineva?* Privirea cuiva care știa că nu știe. Era obișnuit să fie considerat cel mai important personaj. Aici, la Davos, făcea parte din divizia secundă, și îi displăcea ca anturajul său să vadă acest lucru. La câțiva metri de el, un miliardar american mai în vârstă, cunoscut în întreaga lume pentru afacerea sa de software, era înconjurat de oameni care doreau să vorbească cu el, încercând, ca niște modemuri zgomotoase, să stabilească o conexiune. Semăna cu un fel de planetă mare care atrăgea sateliți. Prin contrast, foarte puțini păreau interesați să fie văzuți de politicianul baltic. La Davos, șefii statelor mici erau următorii în ordinea importanței după conducătorii de mari organisme multinaționale. Globalizarea nu aplatiza ierarhiile, așa cum proclamau promotorii ei, ci doar stabilea altele noi.

Ambler își continuă drumul și remarcă același mo-

del; unii se umflau în pene, flatați de atenția acordată, alții se micșorau, din lipsă de atenție. Și alții jubilau doar pentru că aveau ocazia să respire același aer ca și giganții de lângă ei. Tavă după tavă de gustări dispărea în stomacurile lacome, deși Ambler se îndoia că cei ce le mâncau apucau să le și guste. Atenția era îndreptată în altă parte. „Antreprenorii sociali“, așa cum se autointitulau șefii organizațiilor caritabile și ai organizațiilor neguvernamentale pentru că-și dăduseră seama că doar vocabularul de afaceri era atrăgător în această epocă, discutau animați unii cu alții și chiar și mai entuziasmați cu adevărații antreprenori, de genul celor al căror carnet de cecuri le putea rescrie programul.

Un tânăr de origine indiană stătea de vorbă cu un afacerist vestic cu sprâncene mari și urechi acoperite de păr.

– Suntem pe punctul de a afla ce nu merge și de a îndrepta acest lucru, spunea tânărul. Detectăm ce este blocat și îl deblocăm. Probabil că realizați multe astfel de acțiuni la Royal Goldfields.

– Într-un fel, încuviință bărbatul mai în vârstă.

– Știți proverbul: dă cuiva un pește și va avea de mâncare o zi. Învață-l să pescuiască...

– Și va intra în competiție cu tine, spuse, pe un ton flegmatic, bărbatul, care probabil era șeful vreunui consorțiu de minerit.

Un flash rapid se văzu când indianul surâse, dinții albi contrastând cu pielea închisă la culoare. Ambler se îndoia că tânărul nu remarcase plictiseala celui alt, care pentru el era evidentă.

– Dar adevărata provocare este transformarea întregii industrii pescărești. Să o construiești pe baze raționale. Să te asiguri că devine autosustenabilă. Metaforic vorbind, desigur. Ne dorim doar soluții de viitor. Nu cârpeli de moment.

Umblând prin mulțime, Ambler mai prindea frânturi de conversații:

– Ai fost la petrecerea de mic dejun a procurorului general?

– Mi-am dat seama de ce este mai ușor să-i înțelegi pe miniștrii africani francofoni decât pe cei francezi, ei vorbesc întotdeauna rar și clar, exact așa cum au fost educați la școală.

Se și uita la zeci de fețe, doar imagini fugitive printre corpuri.

La un moment dat văzu strălucind o pereche de ochi răuvoitori și decise să se apropie mai mult. Când ajunse acolo văzu că bărbatul era hărțuit de un altul, îmbrăcat cu un costum de tricot și cu o cravată cu nodul prost făcut. Un membru al comunității academice, fără nicio îndoială, care lucra probabil la o instituție puternică și avea și el o reputație excelentă.

– Cu tot respectul, nu cred că îți dai seama cu adevărat ce se întâmplă aici, spunea profesorul. *Cu respect* era una din acele formule care însemna exact opusul, ca și cum ai fi spus „foarte bun“ despre un lapte a cărui dată de expirare trecuse. Adică, cu respect, poate că există un motiv pentru care nu ai intrat în guvern de la administrația Carter, Stu!

Privirea celuiilalt se îngustă. Zâmbi pentru a-și ascunde enervarea profundă.

– Nimeni nu contestă că rata de creștere economică a Chinei a fost impresionantă, dar problema este dacă aceasta este reală și care sunt consecințele globale și dacă nu cumva începem să vedem balonul de săpun, cel puțin în ceea ce privește investițiile străine.

– Trezește-te la realitate, replică profesorul. Nu este niciun balon de săpun. Este un mare val oceanic și mai

devreme decât crezi îți va distruge micile castele de nisip. Pronunția nazală era defect de naștere, se gândi Ambler. Probabil că se mândrea cu faptul că vorbea deschis și datorită poziției sale nici nu-și dădea seama cât de enervant îl considerau ceilalți.

Ambler se întoarse și o porni la întâmplare prin mulțime, dând oarecum impresia că ar fi fost preocupat de ceva. Dintr-odată, un bărbat îi ieși în față și se uită la el surprins. Îi spuse ceva într-o limbă pe care Ambler nu o înțelegea. Din nou un dialect slav, dar diferit de limba în care vorbea politicianul.

– Poftim? spuse el ducând o mână la ureche pentru a-i da de înțeles că nu pricepe.

Bărbatul, plinuț, roșu la față și aproape chel vorbea o engleză dificil de înțeles.

– Am spus, nu v-am mai întâlnit niciodată, dar nu sunteți cine scrie pe ecuson. Arată spre el. Îl cunosc pe Jozef Vrabel și nu sunteți el.

De partea cealaltă a sălii, Clayton Caston tremura sub zâmbetul înghețat pe care-l arborase.

– Doamna subsecretar Whitfield? întrebă el.

Subsecretarul Ellen Whitfield se întoarse spre el.

– Pardon? Se uită în jos, în ambele sensuri, studiindu-l pe micuțul auditor.

– Numele meu este Clayton Caston, lucrez la CIA, la Biroul de Audit Intern. Whitfield părea complet neimpressionată. Am venit cu un mesaj urgent din partea directorului.

Whitfield se întoarse spre demnitarul african cu care discutase.

– Vă rog să mă scuzați, îi spuse ea. Apoi i se adresă lui Caston: Ce mai face Owen?

– Cred că am avut cu toții perioade mai bune, replică el. Vreți să veniți cu mine, vă rog. Este foarte important. Ea dădu din cap.

– Sigur.

Auditorul o conduse pe un hol din spate spre o cameră pe care scria CAMERA DE ÎNTÂLNIRI BILATERALE 2.

Când Whitfield intră și văzu că Ashton Palmer era deja așezat pe unul dintre scaunele de piele albă se întoarse spre Caston.

– Ce este asta? întrebă ea pe un ton neutru.

Caston închise ușa și îi făcu semn să ia loc.

– Vă voi explica.

Inspiră profund și veni alături de ei.

– Doamnă subsecretar Whitfield, domnule profesor Palmer, dați-mi voia să vă spun pe scurt o poveste lungă, adică nu foarte lungă și nu foarte pe scurt. Din când în când, un specialist în investigări de audit descoperă lucruri pe care și-ar fi dorit să nu le fi descoperit.

– Îmi cer scuze, dar am cumpărat cumva din greșeală un curs de deducție la domiciliu? întrebă profesorul cu părul cărunt și fruntea distinsă.

Caston se îmbujoră.

– Comunitatea serviciilor de informații din SUA este, după cum știți, ca o pătură în pătrățele. O divizie este foarte posibil să nu fie implicată în operațiunile realizate de alta. Dar atâta vreme cât au fost urmate procedurile legale, natura acestor operațiuni nici nu este treaba mea. Ideea în legătură cu aceste servicii clandestine e că munca lor este...

– Clandestină, spuse Whitfield.

– Exact. Inclusiv pentru alte servicii. Dar imaginați-vă că o analiză de informații duce la descoperirea unei operațiuni ale cărei consecințe au un potențial exploziv,

mai ales dacă această operațiune este dezvăluită. Făcu o mică pauză.

– Atunci cred că persoana care deconspiră această operațiune ar trebui să se considere responsabilă pentru consecințele explozive, replică Whitfield pe un ton blând. Buzele îi erau strâns lipite. E logic, nu? Era o femeie elegantă, dar foarte dură. Părul castaniu îi mai îmblânzea trăsăturile. Ochii albaștri păreau să aibă adâncimi infinite.

– Ați discutat despre asta cu directorul? întrebă Palmer.

– Mai întâi am vrut să vorbesc cu dumneavoastră, spuse auditorul.

– Este o decizie înțeleaptă, zise Palmer. Privirea îi era pătrunzătoare, dar nu părea intimidat. Este o decizie foarte înțeleaptă.

– Dar nu înțelegeți, continuă Caston. Ideea este că dacă eu am reușit să fac legăturile, să pun toate informațiile cap la cap, atunci și alții au făcut-o.

– Informațiile? întrebă Palmer clipind.

– Sunt diverse, de la – și vorbesc ipotetic, bineînțeles –, bilete de avion cumpărate și călătorii făcute, la plăți către oficiali străini. Includ și problemele de contabilitate rezolvate prin intermediul resurselor PSU și multe, multe alte probe, de care prefer să nu-mi mai amintesc.

Palmer și Whitfield se uitară unul la celălalt.

– Domnule Caston, spuse profesorul, îți apreciem amândoi grija și precauțiile. Dar mi-e teamă că v-ați implicat în lucruri care vă depășesc.

– Decizii de comandă de nivel înalt, spuse și Whitfield.

– În continuare nu înțelegeți problema mea.

– Problema? Whitfield avea o privire neutră și zâmbea disprețuitor.

– Care va fi împărțită și de director, fără nicio îndoială.

Zâmbetul îi pieri.

– E foarte simplu, ați fost neglijenți. Ați lăsat o urmă de spori digitali. Ceea ce am reușit eu să descopăr, vor putea și alții. Ca de exemplu orice comisie de investigații interne sau externe. Și mă întreb dacă ați luat și acest factor în considerare când ați plănuit această operațiune de anvergură.

Whitfield adoptă o atitudine rigidă.

– Nu știu despre ce vorbiți și mă îndoiesc că dumneavoastră știți. Și toate aceste aluzii devin obositoare.

– Vorbesc de eliminarea președintelui Liu Ang. Este destul de direct pentru dumneavoastră?

Palmer se albi.

– Nu e logic...

– Lăsați-o baltă. Ceea ce am descoperit eu va scoate la iveală orice investigație competentă. Dacă executați operațiunea, guvernul nostru va fi acuzat. E clar ca un foc de pușcă.

– Quintilian, un dialectician roman, spune că un joc de cuvinte neintenționat este un solecism, zise Palmer cu o urmă de zâmbet.

– La dracu'! se enervă Caston. Voi, marii războinici, sunteți toți la fel. Niciodată nu gândiți în perspectivă. Sunteți așa de prinși în schemele și gambiturile voastre și în subterfugii, că *sufletul* vă ia mereu prin surprindere. Am tăcut din gură pentru a vă da prezumția de nevinovăție. Acum îmi dau seama că am greșit. Voi înainta raportul directorului, imediat.

– Domnule Caston, sunt impresionat de seriozitatea cu care vă duceți la îndeplinire sarcinile, spuse Whitfield pe un ton brusc cordial. Dați-mi voie să-mi cer scuze dacă v-am jignit. Operațiunea de care ați vorbit este de nivel Omega, program cu acces special. Bineînțeles că avem încredere în discreția și în judecata dumneavoastră,

pentru că reputația vă este bine cunoscută. Dar vrem ca și dumneavoastră să aveți încredere în noi.

– Nu mă ajutați deloc. Vorbiți ca și cum ați fi fost descoperită fumând în compartimentul pentru nefumători. Chestiunea e că programul dumneavoastră cu acces special este la fel de ascuns ca și nunțile lui Liz Taylor. Și întrebarea mea pentru dumneavoastră este: ce dracu' veți face în legătură cu asta? Pentru că nu vă pot ajuta, decât dacă mă ajutați... dacă mă ajutați să fac un pic de ordine în balonul ăsta de ceară.

– Vă rog să nu subestimați calculele care au stat la baza acestui plan, spuse subsecretarul. Și vă rog, de asemenea, să nu subestimați și beneficiile pe care le va aduce.

– Care ar fi ele?

Se întoarse spre bărbatul așezat lângă ea.

– Vorbim de istorie, domnule Caston, zise profesorul cu părul cărunt. Vorbim de istorie și de scrierea ei.

– Dumneavoastră sunteți *istoric*, mormăi Caston. Este studierea trecutului. Ce știți de viitor?

– Este o întrebare foarte bună, zise Palmer cu un surâs genial, chiar dacă se disipa repede. Dar studiile mele demonstrează cel puțin un lucru. Singurul lucru mai periculos decât schimbarea cursului istoriei este de a nu-l schimba.

– Nu are logică.

– Istoria, mai ales a acestor zile, este precum o mașină de curse. Este periculos să o conduci.

– Asta da.

Palmer zâmbi din nou.

– Dar ar fi mai periculos să nu o faci. Noi pur și simplu nu vrem să fim pasageri într-o mașină fără șofer.

– Ajunge cu abstractizările. Vorbim de un șef de stat. Unul apreciat de toată lumea.

– Oamenii se judecă prin prisma consecințelor, nu a intențiilor, spuse Palmer. Și consecințele trebuie analizate prin tehnici de analiză istorică și proiecție.

– Vreți să spuneți că preferați un despot chinez unui conducător democrat? întrebă Caston, înghițind în sec.

– Din punctul de vedere al lumii, nici nu se poate pune problema. Despotismul, tradițiile autocratice, fie ele monarhice sau totalitare în formă, au ținut închisă cutia Pandorei. Nu vi s-a spus niciodată când erați copil că dacă toți oamenii din China ar sări în același timp lumea ar devia de pe axă? Despotismul, așa cum l-ați numit dumneavoastră, este ceea ce a determinat națiunea chineză să nu sară. Despotismul a ținut China cu picioarele pe pământ.

Inima lui Caston bătea cu putere.

– Ceea ce faceți voi doi....

– Vă rog să remarcați, spuse Whitfield, că nu facem nimic. Oh, nu. Ne vedeți cumva în acea sală? Nici măcar nu suntem prezenți în sala unde se va întâmpla presupusul... incident. Noi ne aflăm aici. Așa cum mulți oameni vor putea să jure, noi suntem aici cu dumneavoastră, domnule Caston.

– Într-o conferință, spuse Palmer cu un zâmbet rece, cu un ofițer superior al CIA.

– Și din nou, mulți oameni vor putea jura că așa stau lucrurile. Subsecretarul zâmbi scurt. Așa că dacă chiar am pune ceva la cale, logica firească ar fi că și dumneavoastră faceți același lucru.

– Nu că ne-am aștepta ca cineva să deducă ceva, spuse Palmer. Vor face alte deducții.

– Asta încerc să vă spun, începu Caston. Guvernul SUA va fi imediat suspectat.

– Exact. Chiar asta și sperăm, spuse Whitfield. Îmi pare rău, dar astfel de calcule geopolitice nu sunt de

competența unui auditor. Tot ceea ce dorim de la dumneavoastră este discreție. Nu sunteți plătit să aveți opinii despre evenimente, sau complexitatea lor. Dar toate posibilitățile au fost explorate de cele mai strălucite minți ale noastre. Se uită la Palmer cu admirație.

– Stați o clipă. Dacă SUA sunt suspectate...

– Suspectate da, însă doar atât, îi explică Palmer auditorului. Departamentul de Stat obișnuia să-și numească politica celor două Chine ca fiind una de „ambiguitate constructivă“ Ei bine, exact asta urmărim și în acest caz, ambiguitatea constructivă. Acuzare, dar fără confirmare absolută, suspiciune fără probe clare. Presupuneri peste presupuneri, dar cimentate de suspiciuni într-un zid foarte rezistent.

– Precum Marele Zid chinezesc?

Palmer și Whitfield schimbă o privire.

– Foarte bine spus, domnule Caston, zise profesorul cu părul argintiu și cu fruntea lată. Un alt Marc Zid al Chinei, da, despre asta vorbim. Este cea mai bună cale de a ține închis tigrul. Și, așa cum a demonstrat istoria, nu există decât o singură modalitate de a ține China în spatele zidului.

– Să-i determini pe chinezi să construiască ei înșiși zidul, spuse Caston încet.

– Ei bine, domnule Caston, spuse profesorul, se pare că sunteți de partea noastră și nici măcar nu vă dați seama de asta. Înțelegem amândoi ascendentul logicii, nu-i așa? Amândoi apreciem că intuițiile obișnuite, inclusiv cele morale, trebuie să capituleze în fața forței pure a rațiunii. Nu este un start prost, așa spune eu.

– Dar tot nu m-ați convins, spuse auditorul. Poate că lumea este mai puțin controlabilă și mai plină de bube decât credeți. Vă închipuiți că sunteți stăpânii istoriei.

După părerea mea sunteți doi copii care se joacă cu focul. Și lumea este extrem de inflamabilă.

– Crede-mă, eu și Ashton am calculat cu precizie riscurile.

– Nu este vorba de risc, aici, spuse Caston pe un ton neutru. Asta nu înțeleg oamenii ca voi. Este vorba de nesiguranță. Credeți că puteți să faceți un calcul probabilistic pentru evenimente viitoare precum acestea. Din considerente tehnice și noi le facem mereu. Dar este doar o simplă convenție, un concept contabil. Riscul presupune o probabilitate măsurabilă. Nesiguranța survine atunci când posibilitatea producerii evenimentelor viitoare este pur și simplu incalculabilă. Vorbim de nesiguranță atunci când nici măcar nu știi ceea ce nu știi. Nesiguranța înseamnă să te umilești în prezența ignoranței. Vreți să discutăm despre rațiune? Începeți cu asta: Ați făcut o greșală conceptuală de bază. Ați confundat teoria cu realitatea, modelul cu lucrul pe care-l modelați. Teoriile dumneavoastră nu au lăsat niciun loc pentru cel mai elementar factor în decursul existenței umane: nesiguranța. Și aceasta va da lumea peste cap.

– Și afirmați asta ca pe o certitudine? replică Palmer. Pentru prima dată aerul atotștiutor îi pieri o clipă, dar și-l recompuse imediat. Sau doar ca risc? Poate uitați principiul lui Heraclit: Singurul lucru constant este schimbarea. Și a nu face nimic înseamnă a face ceva. Vorbiți de pericolul de a acționa, de parcă ar exista și o alternativă de meci nul. Dar nu există niciuna. Ce s-ar întâmpla dacă am decide să-l lăsăm pe Liu Ang să trăiască? Pentru că, vedeți dumneavoastră, și asta ar fi tot o acțiune. Atunci ce responsabilități am avea? Ați făcut analiza de risc și a acestei situații? Noi am făcut-o. Nu poți intra de două ori în același râu, pentru că nimic nu rămâne la fel. Heraclit a înțeles asta cu cinci sute de ani înainte de era

noastră și acest lucru rămâne încă valabil la scara unei civilizații pe care el nici măcar nu ar fi putut să și-o imagineze. Oricum, sper că logica noastră este clară acum.

Caston pufni.

– Logica dumneavoastră are mai multe găuri decât o pară de duș. Adevărul cel mai simplu este că implicați națiunea pe un curs care va duce la un conflict deschis.

– Statele Unite s-au descurcat întotdeauna cel mai bine când au fost pe picior de război, spuse Palmer cu un ton neutru. Panica și depresia s-au manifestat întotdeauna pe timp de pace. Și Războiul Rece, de fapt o perioadă nesfârșită de mici conflicte, a fost lucrul care ne-a asigurat dominația mondială. Americanilor le displace noțiunea de dominare a globului, spuse subsecretarul Whitfield. De fapt, doar un singur alt lucru le displace mai mult. Și acesta este posibilitatea ca altcineva să-l domine.

– Dar perspectiva războiului global..., spuse auditorul după ce inspirase anevoie.

– Vă comportați ca și cum orice posibilitate de conflict trebuie evitată și totuși, ca istoric, vă atrag atenția asupra unui paradox pe care păreți a nu-l ști. O națiune care-și face un obicei din a evita un conflict de fapt îl încurajează, încurajează acte de război care duc la înfrângerea sa. Și Heraclit a văzut asta. El a spus: Războiul este regele tuturor. Pe unii îi face zei, pe unii oameni, pe unii sclavi, pe unii liberi...

– Sperați să deveniți zeu, profesore Palmer? întrebă Caston pe un ton agresiv.

– Deloc. Dar ca american, nu vreau să devin sclav. Și sclavia, în secolul XXI, nu este impusă de lanțuri de fier, ci de dezavantaje politice și economice insurmontabile. Secolul XX a fost unul al libertății americane. Prin lipsa de acțiune, păreți să preferați un nou secol de servitute

americană. Puteți predica despre necunoscute. Eu vă garantez necunoscute. Dar acest lucru nu justifică pasivitatea în fața agresiunii. De ce să fii depășit de evenimente, când le poți modela chiar tu? Vocea lui Palmer era blândă. Vedeți dumneavoastră, domnule Caston, cursul istoriei este un lucru mult prea important pentru a fi lăsat în voia sorții.

Ambler se uită la slovac. Confuzia ceda locul suspiciunii. Îi privi ecusonul: Jan Skodova. Cine era? Un oficial guvernamental? Un partener de afaceri, sau un rival?

Ambler zâmbi deschis.

– Aveți dreptate. Am participat împreună la un seminar și ne-am schimbat ecusoanele în glumă. Probabil ar fi trebuit să fiți acolo să vi se pară amuzant. Îi întinse mâna. Bill Becker, de la EDS, Texas. De unde îl cunoști pe noul meu prieten, Joe?

– Și eu sunt om de afaceri din Slovacia. Utilități. Și atunci, unde este Jozef? Ochii îi luceau ca antracitul.

La dracu', nu avea timp de asta.

– Hei, ai o carte de vizită? Întrebă Ambler, pretinzând că își caută și el una.

Circumspect, est-europeanul scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept.

Ambler aruncă o privire pe ea înainte de a o băga în buzunar.

– Hei, stai așa, tu ești tipu' de la cablu din Kosice? Joe mi-a povestit de tine.

Pe fața slovacului se citea incertitudinea; Ambler profită de acest avantaj.

– Dacă nu ai treabă vino cu mine. Eu și Joe tocmai discutăm în sala privată din spate. A trebuit să ies puțin, dar nu-mi prea place mulțimea. Cred că eu și cu tine am

putea să facem afaceri. Ai auzit de Electronic Data Systems?

– Jozef e acolo? Întrebarea era politicoasă, dar fermă.

– Îl aduc acum, spuse Ambler, dar mai întâi am promis că-i iau o sticlă de şliboviţă.

Urmat de Jan Skodova luă o sticlă de ţuică de la un barman care protesta şi apoi îl conduse pe afaceristul slovac pe un hol ce ducea spre nişte camere mici. Intră în prima care avea uşa întredeschisă, ceea ce însemna că nu era ocupată.

Jan Skodova îl urmă înăuntru, uitându-se împrejur şi întrebând:

– Te rog, explică-mi.

– Aici era acu' o clipă, spuse Ambler închizând uşa. Cred că s-a dus la toaletă.

Un minut mai târziu ieşi singur din cameră. Skodova avea să rămână inconştient o oră, două. Agentul îl aşezase pe un scaun, cu picioarele puse pe o masă; pe cămaşă îi vărsă ţuică şi lăsă sticla lângă el. Dacă ar fi intrat cineva în cameră ar fi tras concluzia clară că era beat şi s-ar fi dus în altă încăpere. Nu era perfect, dar nu putuse să facă altceva. Trebuia să fie îndejuns de bine.

Ambler trecu repede prin mulţime, cu atenţia distribuită în toate direcţiile, dând importanţă la orice în afara obişnuitelor nelinişti umane, a resentimentelor, invidiei şi vanităţilor. Se uită la ceas. Era cinci fără un sfert şi mai rămăseseră cincisprezece minute până la discursul preşedintelui în sesiunea plenară a conferinţei. Deja oamenii se îndreptau spre sala mare, ale cărei uşi erau de partea cealaltă a scărilor. Cameramanii, îmbrăcaţi sport, spre deosebire de participanţii la conferinţă, începuseră să intre cu echipamentele lor supradimensionate pe una dintre uşi. Inima începu să-i bată mai repede. Văzu o

femeie îmbrăcată simplu cu o bluză și jeans, cu părul roșu prins în coadă și din nou avu acea bizară senzație în stomac. *Speranță.*

De data aceasta era chiar foarte puternică.

Era Laurel. Făcuse exact ceea ce spusese că va face, ajunsese la timp și făcuse rost de echipament. *Vei avea nevoie de mine*, îi spusese. Dumnezeu, era mai mult decât adevărat. Avea nevoie de ea în multe feluri.

Câteva clipe mai târziu se afla în micul balcon gol, de deasupra sălii.

– Echipetele de filmare vor ajunge aici în curând, așa că dă-ți jos haina, cravata și nu te vei face remarcat. Erau primele cuvinte pe care i le spusese. În privirea ei se citea dragostea și devotamentul, pe care i le transmitea așa cum cuvintele nu ar fi putut să o facă.

Își puse haina și cravata în una dintre lăzile de echipament din preajmă. Laurel îi răvăși părul. Pieptănătura care era adecvată pentru un participant nu se potrivea și unui operator.

– Arăți bine, spusese ea. Ai aflat ceva?

– Încă nu, zise Ambler simțind cum o ușoară dispare încerca să-și facă loc atât în vocea, cât și în sufletul său. Unde e Caston?

– Probabil că vorbește cu asistentul său la telefon.

Ambler dădu din cap, dar nu spusese nimic. Simplul fapt de a vorbi era dificil. În scurt timp avea să reușească sau să dea greș. Era foarte simplu.

– Am luat două camere de filmat. Tu ai una cu zoom optic 48X. Îi dădu camera mare, care era așezată pe un trepied ce se putea plia. Atât camera cât și trepiedul aveau culoarea verde-șters.

– Mulțumesc, spusese el. *Te iubesc mai mult decât iubesc viața.*

– Crezi că va sta în față?

– S-ar putea, spuse Ambler cu vocea răgușită. Își dresе glasul. Ar putea să stea și în spate. Sunt prea multe posibilități.

– Ei bine, acum ești aici. Fă ceea ce faci tu cel mai bine. Încerca să braveze, vorbind pe un ton aproape jovial. Dar Ambler își dădea seama că, la fel ca și el, era îngrozită.

Efectele stresului puteau fi imprevizibile și paradoxale, ca și pornirea unui motor. Uneori îți dădeau putere. Alteori, motorul se gripa. Atât de multe depindeau de următoarele minute. *Fă ceea ce faci tu mai bine*, îi spusese ea. Și dacă nu reușea?

Liu Ang era liderul iubit al celei mai mari națiuni din lume. Nu era doar speranța poporului său, ci a lumii întregi. Printr-o apăsare pe trăgaci, acea speranță avea să fie distrusă. China va fi scoasă de pe drumul către evoluția pașnică și împinsă pe un curs de conflicte, ale cărui rezultate nu puteau fi decât catastrofale. O populație revoltată de miliarde de oameni avea să ceară răzbunare. Furia ei oarbă ar fi putut deveni cel mai mare pericol în care se aflate vreodată planeta.

În „curtea“ artificială de lângă ei, cei mari și buni, și chiar și cei care nu erau buni deloc, se uitara la ceasurile lor scumpe și se îndreptară spre sala mare. Erau foarte incitați, deși mulți dintre ei ocupau poziții mult prea importante pentru a-și exterioriza starea de spirit. Liu Ang reprezenta, fără îndoială, cel mai însemnat om politic de pe planetă și probabil și cel mai eficient. Lumea era plină de vizionari; Liu Ang demonstrase capacitatea de a transpune viziunea în realitate. Aceste gânduri apărură în capul lui Ambler. Trebuia să le alunge din minte, trebuia să renunțe la gândire, pentru a putea vedea cu claritate.

Miza nu fusese niciodată mai mare. Cu greu ar fi putut fi mai mare.

Sala era mult mai mare decât dădea impresia. Simpla dispunere a scaunelor, fiecare din ele separat, scheletul cromat aflându-se în contact cu cel de alături, probabil că durase ore întregi. La fiecare scaun era un set audio, care avea să primească și să transmită o traducere simultană în una dintre cele zece limbi, în funcție de canalul ales.

Pe măsură ce mulțimea intra în sală, Ambler decise să arunce o privire, fără a recurge la cameră. Fără focalizarea lentilelor, urma să se bazeze doar pe ceea ce percepeau ochii săi, dar va avea o mobilitate mai mare. Două panouri imense, de fiecare parte a scenei, prezentau logoul familiar al FEM. Spre spatele scenei era un panou împărțit în pătrate ca o tablă de șah, fiecare dintre micile pătrate albastre având logoul forumului inscripționat pe ele. În partea de sus, centrală, a scenei era prins un ecran imens, care prezenta imaginile oficiale ale FEM, pentru cei ce stăteau prea în spate și nu vedeau figura vorbitorului.

Ambler se uită din nou la ceas și apoi privi în jur. Aproape toate scaunele erau ocupate, și liderul chinez avea să apară în câteva minute.

Ambler se uita pe rândul din față, ca și cum ar fi căutat un scaun gol. Privirea sa trecea de la o figură la alta și detectă... doar sentimentele banale ale celor ce își dădeau importanță. Un bărbat îndesat cu un caiet de stenografie emana genul de anxietate caracteristic jurnaliștilor care trebuie să respecte un termen limită. O femeie de care-și aducea aminte vag din fotografii, președinta unei companii de informatică, blondă și perfect coafată, părea neatentă, de parcă s-ar fi gândit ce avea să discute într-un interviu pe care urma să-l dea. Un bărbat cu părul cărunț cu ochelari și cu pete pe frunte, ale

căruia sprâncene puteau fi pieptănate cu furca, se uita pe instrucțiunile setului audio și părea vag enervat, ca și cum tocmai ar fi primit vești despre scăderea valorii acțiunilor. Ambler parcursese cu privirea încet și aripa din dreapta, uitându-se atent la un fotograf care avea un aparat imens echipat cu un obiectiv uriaș. Bărbatul părea afabil și simplu, mulțumit, poate datorită poziției pe care o găsisese lângă perete, și era pregătit să o apere împotriva unui potențial rival. La picioare avea o geantă fotografică cu pereții duri de care fuseseră lipite multe abțibilduri de călătorie ce fuseseră apoi rupte neatent.

Ambler continuă turul. Erau atâția oameni, Dumnezeu, mult prea mulți. Cum de-și imaginase că putea... Se opri, alungându-și acea idee din minte. Gândirea era inamicul său. Își limpezi mintea și încercă să revină la starea de receptivitate pură, plutind prin sală ca și cum ar fi fost un nor. Ca o umbră, care vedea totul fără să fie observată.

În fața sa era un caleidoscop de sentimente. Bărbatul cu rânjet fix dorea foarte tare să meargă la baie, dar era la fel de disperat să nu-și piardă locul. Femeia care se străduia să facă conversație cu necunoscutul de lângă ea, un bărbat care o analizase și dedusese că nu avea valoare, cu o singură privire, lăsând-o să se gândească că fusese insultată și sperând că era vorba doar de o barieră lingvistică. Un bărbat vesel cu părul pieptănat pe spate, care părea nemulțumit că nu avusese timp să dea peste cap un cocktail. Cel ce le știa pe toate discuta despre politica chineză contemporană cu tovarășii săi (angajați?), care își ascundeau politicos resentimentele.

Erau sute la fel ca ei, toți cu modele speciale de plictis, fascinație, agitație și anticipare, scoase din paleta de sentimente umane. Niciunul dintre aceștia nu era cel pe care-l căuta el. Cunoștea genul. Nu-l putea analiza,

dar avea să-l recunoască când o să-l vadă, sau, mai degrabă, avea să-l simtă, ca pe un val de frig care te izbește atunci când deschizi congelatorul într-o zi toridă. Era intenția glacială a ucigașului profesionist, cineva atent la tot ce-l înconjură, cineva care anticipa nu ceea ce avea să vadă, dar ceea ce urma să facă. Ambler putea să simtă asta, întotdeauna.

Dar acum, când conta cel mai mult, nimic. Nimic. Se simți cuprins de un sentiment de panică și, din nou, îl respinse. Se duse în grabă spre capătul sălii și urcă pe treptele înguste spre balcon. În centru văzu trei camere de filmat fixe și alte câteva mobile, ale companiilor internaționale de presă. Balconul ar fi fost un post ideal pentru un trăgător și nici nu ar fi avut nevoie de mari abilități pentru a nimeri ținta din acea poziție înaltă. Întâlni privirea lui Laurel, ca un înșetat ce ia o gură de apă într-o oază, și apoi se uită la ceilalți, încercând să găsească un chip ciudat. Nimic. Scala nu se mișca, seismograful nu înregistra nicio schimbare, nimic.

Camera de luat vederi ar fi putut fi salvarea sa. Fără să spună nimic, se îndreptă spre Laurel și luă camera pe care o pregătise pentru el, cea cu lentile ce focalizau cu o mărire de 48 de ori. Pentru spectacol. Ea își luase o cameră mai veche decât a lui. Încercând să-și mențină calmul, el înclină camera în jos, folosindu-se de mânerul trepiedului, și analiză publicul. Datorită poziționării scaunelor, asasinul trebuia să se așeze în prima jumătate. Dar tot avea câteva sute de candidați. Oare cum de-și imaginase că putea să aibă chiar și cea mai mică șansă? Simți ca și cum pieptul i-ar fi fost prins în chingi, împiedicându-l să respire. Dacă s-ar fi gândit la procente, dar, nu, asta mai bine o lăsa în grija lui Clayton Caston. Ambler inspiră profund. Trebuia să-și alunge orice gând rațional.

Nu putea să dea greș.

Chiar dacă el nu reușise, camera funcționa exact așa cum speraseră. Focalizarea automată producea o claritate imediată a câmpului vizual. *Nu gândi, observă.* Fețele se vedeau uneori din lateral, câteodată din unghiuri bizare, dar camera era destul de sofisticată pentru a compensa variațiile de nivel și imaginea finală era uimitoare. Studia chip după chip, așteptând tresăritul care avea să-i spună să se oprească și să se uite din nou.

Laurel, care era lângă el, îi murmură încurajări.

– Vei reuși, dragul meu.

Îi simțea căldura respirației pe gât, singurul lucru care ținea deoparte miasma neagră a disperării. Într-o lume de prefăcuți în care domnea falsitatea ea era singurul lucru real, steaua lui călăuzitoare.

Simțea că-și pierde încrederea în sine. Cercetase rând după rând și nu putea să deducă decât că instinctele îl părăsiseră. Oare avea să intre cineva în viteză pe ușă în ultima clipă? Era vreo față pe care, cumva, nu o văzuse?

Un murmur străbătu mulțimea și auzi zgomotul ușilor ce se închideau pentru a nu mai permite accesul. Nu aveau să se deschidă până la terminarea discursului.

Fondatorul și directorul FEM, un bărbat chel cu ochelari cu ramă de metal, intră pe scenă pentru a face introducerea. Era îmbrăcat cu un costum albastru-închis, o cravată albastru cu alb, culorile organizației.

Ambler se întoarse și se uită în spate, acolo unde stătea Laurel, frumoasă și atentă, uitându-se prin vizorul camerei sale de televiziune. Încercă să-și ascundă abisul în care simțea că i se scufundă sufletul.

Știa că nu putea să o păcălească. Spuse în tăcere *Te iubesc* și i se păru că o luminiță apăru în tunelul întunecat.

Nu putea să renunțe. Nu trebuia.

Ucigașul era acolo, pregătit să deraieze istoria umanității cu o simplă apăsare pe trăgaci.

Și doar Ambler putea să-l găsească și Ambler cel care putea face asta era și Tarquin.

Devenise Tarquin.

Se mai uită o dată prin vizorul camerei. Sunetele dispăruseră, auzea doar bătăile proprii inimi.

Sunetul secundelor care se scurgeau.

Adrian Choi răsfoia dosarele pe care i le dăduse Caitlin. Acele dosare din clinica de psihiatrie, pe care Caston și le dorise atât de mult. Dosare de personal, pentru numele lui Dumnezeu, o mulțime de C.V-uri, în mare parte. Nu ar fi trebuit să fie așa de greu să facă rost de ele.

Dar fusese. De aceea se gândise să le și citească cu lupa.

Majoritatea erau plictisitoare. O mulțime de școli tehnice și facultăți de stat și stagii militare, pentru cei mai în vârstă, cel puțin. Psihiatri cu diplome de la Case Western Reserve sau de la Facultatea de Medicină din Miami, asistente cu diplome de la Școala Navală de Științe Medicale și din alte locuri cu nume similare, paznici care trecuseră prin Grupul 6 de Poliție Militară, sau prin 202, orice ar fi însemnat asta, care avea inițialele *CID* menționate în paranteză, în dreptul numelui.

Doar unul era, cum i-ar fi spus Caston? *anormal*.

Da, cu siguranță *anormal*.

Cineva bătu tare la ușă. Adrian sări în picioare. Pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu bătea tare la ușa lui Clayton Caston.

Acționând intuitiv, Adrian decise să nu scoată un cuvânt. Câteva clipe mai târziu auzi un zgomot de pași ce se îndepărtau. *Da, nu e nimeni aici, decât noi, iepurii.*

Poate fusese vreun dobitoc care crezuse că acolo era depozitul de cartușe de imprimantă. Sau poate că era altceva. Oricum, Adrian nu avea chef să se ocupe de asta.

Formă numărul lui Caston. Era unul internațional, care suna indiferent de locația utilizatorului pe planetă și avea să fie cea de-a patra conversație dintre ei în mai puțin de o oră.

Caston răspunse imediat. Adrian îi spuse noutățile. Caston îi ceru să repete anumite detalii, fără a-l presa, dar dând impresia de urgență.

– Și când verifici încrucișat, spuse Adrian, codul numeric personal nu se potrivește. Ascultă răspunsul lui Caston. Niciodată nu-l auzise gâfâind atât de tare. Așa m-am gândit și eu, spuse el. Anormal, nu?

O mostră de calm, directorul FEM încheie cu remarci oarecum grandilocvente, primind aplauze drept răspuns, și apoi luă loc pe un scaun în dreapta podiumului. Apoi aplauzele crescură în intensitate, când Liu Ang însuși apăru pe podium, și merse până în dreptul pupitrului.

Era, hmm, mai mic decât se așteptase Ambler. Dar era ceva mare legat de el: statura lui radia calm și o mare răbdare, chiar înțelepciune. O bunătate care se știa mai puternică decât brutalitatea. Îi mulțumi directorului FEM, într-o engleză melodioasă, și apoi începu să vorbească în chineză. Se adresa lumii, dar și compatrioții săi alcătuiau o mare parte din acea lume și atunci când discursul avea să fie transmis pentru ei, voia ca aceștia să știe că vorbise cu mândrie în limba lui natală. Voia ca ei să știe că nu era o țestoasă de mare ce se întorcea în mediul ei, nu era un *hai gui*, ci un cetățean al Chinei, la fel de autentic ca și ei. Ambler nu înțelegea nimic din ce spunea bărbatul, dar deducea multe lucruri din felul cum rostea cuvîn-

tele. Adesea, vorbele distrăgeau atenția de la subtilitățile tonului și ale intonației. Sentimente primare erau îmbrăcate în idei complexe.

Liu Ang reușea să fie amuzant – publicul care asculta la căști râdea chiar în clipele când Ambler se aștepta să o facă –, și apoi devenea sobru și vorbea pe un ton neutru. Înțelesese un adevăr pe care își dorea să-l împărtășească și celorlalți, pentru a fi înțeles și de ei. Nu încerca să le vândă idei, le prezenta pur și simplu. Nu era vocea obișnuită a politicienilor. Era vocea unui adevărat om de stat, vocea cuiva care dorea pace și prosperitate și dorea să invite și restul lumii să se alăture acelui viitor. Un om care își dădea seama că cooperarea era la fel de puternică și de productivă ca și competiția. Un om care predica toleranța, nu doar pentru Regatul de Mijloc, ci și pentru toată lumea.

Era un om care putea să fie ucis din clipă în clipă.

Undeva în sală, asasinul aștepta momentul potrivit și instinctele lui Ambler dăduseră greș. Se uită din nou la rândurile de scaune de dedesubt, privind cu atâta atenție prin vizorul camerei, că ochii i se încețoșară. Brusc, ridică privirea și involuntar se uită în jur, la operatori și apoi la Laurel.

Ea se uitase la bărbatul de la pupitru, clar hipnotizată de omul politic la fel cum fusese și el și avu nevoie de ceva timp până să-și dea seama că Ambler o privește. Fața i se transfigură și apoi se uită la el cu o resemnare nesigură, o expresie de iubire, de loialitate și de devotament. Ambler clipi. Simțea că are un pai în ochi. Nu, nu un pai, dar *ce văzuse?*

I se părea că temperatura scăzuse brusc. I se părea că fusese biciuit de vânturile arctice.

Da, era o *nebunie*, nu se putea să fi văzut ceea ce văzuse.

Rememoră imaginea. Laurel, iubita sa Laurel privea podiumul cu calm, nu, rece – oare era posibil? – și apoi privirea ei exprimase iubirea. Din nou revăzu scena de o secundă și văzu o altă expresie pe fața ei, la fel de slabă ca lumina unui licurici, dar la fel de vizibilă.

Era o expresie de dispreț.

33

Ambler se mai uită o dată la ea și văzu că ținea inelarul pe ceva ce părea a fi un cârlig, sub cameră, și apoi își dădu seama că era un trăgaci. Se simți ca trăsnet.

Cum de fusese atât de orb?

Tot timpul simțise că lipsea o piesă din puzzle, nu? Vocea lui Caston: *Mereu va exista un țap ispășitor*. O schemă de felul acesta cerca un astfel de personaj. Conștientizarea acestui fapt îl făcu să se clatine ca și cum ar fi primit o lovitură. Rolul lui nu era acela de a preveni atentatul.

Rolul lui era acela de a fi considerat responsabil pentru atentat.

Camerele fuseseră ideea lui Laurel. „Inspirația“ ei. Modelele vechi aveau carcasa din metal și zeci de astfel de camere treceau prin detectorul cu raze X în fiecare zi. Dar razele nu treceau prin metal. Arma lui Laurel nu era ascunsă în cameră. Camera era o armă.

Nu se putea să fie așa și totuși era. Mintea îi lucra frenetic.

Modelul cu lentile duble era o capcană. Prin nișa superioară ieșea patul unei puști. Era un mecanism rudimentar. Camera mare și obiectivul de cincizeci de centimetri

serveau de țevă și lentilele puteau fi folosite ca lunetă. Și trăgaciul era, exact... acolo unde ea ținea degetul.

Ținea degetul pe trăgaci cu siguranță, ca cineva experimentat. Probabil că ea îl ucisese pe Benoit Deschenes în Grădinile Luxemburg. Lunetistul chinez probabil că o văzuse în acțiune, intuise capcana și își dăduse seama cine reprezenta adevărata amenințare la adresa poporului său.

Cât de greu îi fusese să conștientizeze ceea ce se aflase în fața ochilor săi mereu! Dar acum își dădea seama ce avea să se întâmple. Gloanțele urmau să vină din zona unde se afla Ambler. Forțele de securitate aveau să-l prindă: adversarii săi probabil că descoperiseră cum să aranjeze asta. Probele circumstanțiale aveau să sugereze că era vorba de un american, dar acest lucru o să fie imposibil de dovedit. Pentru că nu avea nicio identitate.

Pentru că identitatea sa fusese ștearsă.

Suspiciunile fără dovadă vor reprezenta partea cea mai explozivă. Beijingul explodase atunci când SUA bombardaseră din greșală ambasada lor din Belgrad, după cum remarcase Ashton Palmer. Pierderea iubitului Liu Ang cauzată de un agent SUA avea să provoace instantaneu o conflagrație. Și SUA nu-și puteau cere scuze, nu puteau recunoaște ceea ce ar suspecta o lume întreagă: pentru că Harrison Ambler nu exista.

Când urcam scările

Am dat de-un om ce nu era.

Nici astăzi nu era acolo.

Aș vrea, aș vrea să fi plecat.

Revolte, la un nivel fără precedent, aveau să destabilizeze Republica Populară; Armata Populară de Eliberare o să fie forțată să intervină. Dar gigantul adormit nu avea să se întoarcă în peștera sa. Nu înainte de a pustii lumea adormită.

Gândurile îi umpleau mintea ca o umbră care acoperea totul, dar privirea îi rămase ațintită asupra lui Laurel. *Știu ce știi, știi ce știi...* cuvintele copilărești îi reveleau și ele în minte.

Timpul părea că se scurge anvoie.

Da, probabil că forțele de securitate fuseseră deja alertate în privința lui; inamicii erau mai mult decât capabili să facă asta.

Greșise în legătură cu atâtea lucruri, dar avusese și dreptate în privința multora. Liu Ang avea să moară; națiunea o să fie în flăcări; APE urma să intervină, înăbușind răscoala și impunând un regim de tip maoist. Dar evenimentele nu aveau să se limiteze la atâta. Fanatismul îi orbise pe conspiratori în legătură cu adevăratele consecințe ale mașinațiunilor lor. Lumea avea să fie aruncată în luptă, odată ce murmurele aveau să se intensifice și revolta să se întindă. Astfel de evenimente nu puteau fi controlate. Păpușarii nu înțelegeau niciodată astfel de lucruri. Se jucau cu focul și, în cele din urmă, și ei erau mistuiți de flăcări.

Ambler simțea neliniște și furie și regret, legate între ele ca zalele de fier.

Totul, începând cu „evadarea“ sa și tot ceea ce urmasese desfășurase conform planului. Planului lor. La fel ca un copil care are o hartă a unei comori, urmasese traseul indicat de ei. Un traseu care ducea la Davos și la moarte.

Pentru o clipă, șocul îl înlemni, făcându-l să se simtă ca o marionetă și de ce nu?

Doar asta și fusese.

Pe un monitor conectat la rețeaua cu circuit închis, în camera de întâlniri bilaterale, liderul chinez apărea vorbind, dedesubt fiind inserată traducerea în engleză. Nici

Palmer și nici Whitfield nu păreau foarte atenți. Era de parcă, exersând deja totul în mintea lor, punerea în aplicare a planului nici nu mai prezenta interes.

Caston închise telefonul.

– Scuze, trebuie să ies o secundă. Se ridică și se îndreaptă spre ușă. Era închisă, din interior.

Imposibil!

Ellen Whitfield închise și ea telefonul.

– Scuze, spuse ea. Datorită chestiunii delicate pe care am discutat-o, am considerat că cel mai bine ar fi să nu fim deranjați. V-ați îngrijorat în legătură cu precauțiile pe care le-am luat. După cum v-am mai spus, sunt mult mai complexe decât ați crezut.

– Observ, zise Caston căruia i se părea că nu mai are aer.

– Domnule Caston, spuse ea, vă faceți prea multe griji. Am aranjat totul bine, strategic. Liu Ang este asasinat. Guvernul american, inevitabil, va fi suspectat. Dar negarea plauzibilă este menținută.

– Pentru că, până la urmă, asasinul nu există, zise Palmer, care părea amuzat în continuare.

– Vorbiți despre... Tarquin. Caston se uită la ei cu atenție spunând numele. Vorbiți de... Harrison Ambler.

– Care Harrison? întrebă Whitfield.

Auditorul se uită fix în față.

– L-ați programat.

– Cineva trebuia să o facă. În ochii de un albastru închis ai lui Whitfield nu se vedea nicio urmă de îndoială. Să-i acordăm totuși credit. A făcut o treabă magnifică. I-am fixat un traseu foarte dificil. Puțini ar fi reușit să se descurce. Deși ne-am gândit că este bine să-l avertizăm în legătură cu urmărirea Operațiunilor Consulare. Îl rugasem pe director să-i ceară lui Tarquin să-l elimine pe un anume Harrison Ambler. Aproape că îmi pare rău

că nu am fost acolo pentru a asculta acea conversație. Dar oricum, acesta este un detaliu neimportant.

– Și atunci cum i-ați făcut înscenarea lui Ambler? întrebă Caston pe un ton neutru.

– Asta e partea cea mai frumoasă, spuse Ashton Palmer. Ca să spun așa. *Und es neigen die Weisen/Oft am Ende zu Schöнем sich*, după cum a scris odinioară Hölderlin¹. În cele din urmă adesea cei înțelepți cedează celor frumoși.

– Am văzut dosarele cu plăți, spuse Caston, blufând, dar de acolo nu am aflat cum ați găsit-o. Pe Laurel Holland.

Whitfield rămase la fel de senină.

– Da, sub acest nume o cunoaște Tarquin. Și și-a jucat rolul la perfecție. Este un adevărat copil-minune, Lorna Sanderson. S-ar putea spune că a îngemănat două talente extraordinare. După cum probabil știi, nu există nici măcar o persoană la zece mii care să-l poată păcăli pe Harrison Ambler.

– Dar Lorna Sanderson este una la un milion, spuse Caston cu privirea îngustată.

– Exact. O actriță de mare talent. A câștigat cele mai mari premii pentru actorie în facultate. A fost protejată unui discipol de-al lui Stanislavski, care a declarat că nu a văzut niciodată un astfel de talent brut.

– Stanislavski?

– Un profesor de actorie legendar, care a creat conceptul de Metodă. Actorii de Metodă se pregătesc pentru a simți exact sentimentele pe care le exteriorizează. Și astfel, într-un anumit sens, nu joacă. Este un adevărat talent, dacă reușești să-l stăpânești. Și ea a făcut-o. Era

---

¹ Poet german (*n. trad.*).

foarte promițătoare. Imediat ce a terminat Julliard¹ a jucat rolul principal în piesa *Hedda Gabler* și a fost ovaționată pentru prestație. Adevărul este că ar fi putut să devină o a doua Meryl Streep dacă ar fi fost puțin ajutată.

– Și ce s-a întâmplat? Și ce se petrecea oare de partea cealaltă a ușii? Deși ușa era foarte solidă, Caston stătea atât de aproape că putea detecta un fel de vibrații.

– Din păcate pentru ea avea o problemă. Era dependentă de droguri. Speed și apoi heroină. Apoi a început să vândă droguri, în special pentru a face rost de ele pentru sine. Când a fost arestată, viața ei se terminase. New Yorkul are legile alea draconice cu privire la droguri. Dacă vinzi două grame de heroină primești o condamnare de la cincisprezece ani la, posibil, închisoare pe viață. Și cincisprezece este minimum. Și atunci am intervenit noi. Pentru că talente precum ea nu apar zilnic. Printr-un ofițer de legătură am aranjat ca un procuror general să ajungă la o înțelegere cu procuratura locală. După aceea a devenit proprietatea noastră. A reprezentat un proiect special și s-a dovedit a fi un elev silitor. Chiar a prins viziunea din zbor.

– Deci totul s-a desfășurat conform planului, spuse Caston pe un ton acuzator, plimbându-și privirea de la unul la altul. Două figuri lăudăroase care-l scoteau din pepeni, o singură viziune. Nebunie! Și ceea ce-l speria cel mai tare, se gândi el, era cât de siguri de sine păreau ei.

Brusc, ușa se deschise. În cadru apăru un bărbat puternic și în spatele lui se vedeau alți câțiva.

Caston se întoarse și se uită la el.

– Tu nu ciocănești niciodată?

– Bună seara, Clay. Cu mâinile în șold, directorul adjunct se uita la Palmer și Whitfield fără cea mai mică

---

¹ Academie americană de teatru și film (*n. trad.*).

urmă de surpriză. Nu te întrebi cum mi-am dat seama ce aveai de gând? îl întrebă el pe auditor.

– Ceea ce mă întreb, de fapt, Cal, este de partea cui te afli.

Norris încuviință cu o mină gravă.

– Cred că vom afla în curând.

Timpul și spațiul, aici și acum, păreau să-l fi transformat pe Ambler. I se părea că sala devenise la fel de rece, cu o atmosferă tot atât de rarefiată ca și spațiul stelar și timpul se scurgea extrem de lent și de zgomotos, în ritmul băților inimii lui.

Harrison Ambler. Cât de mult se străduise să recâștige acel nume, un nume care în curând avea să fie sinonimul infamiei. Simțea că i se face rău din cauza greții și a dezgustului de sine, dar tot nu avea de gând să cedeze.

Probabil că și ea văzuse asta, deoarece contactul vizual dintre ei nu fusese întrerupt și el observă, sau simți, o mișcare extrem de slabă, o contracție pregătitoare înainte de apăsarea trăgaciului, sau poate pur și simplu știa, fără să aibă nevoie să vadă sau să simtă ceva, pentru că o secundă ea fu el și el ca, schimbând o clipă de transparență, care fu una de identitate, o conexiune care nu mai era de dragoste, ci de ură și...

Ambler se aruncă spre ea chiar înainte de a-și da seama ce făcea, se aruncă spre ea în clipa în care ea apăsa pe trăgaci.

Zgomotul puternic al armei îl făcu să-și revină. O explozie se iscă o miime de secundă mai târziu, un pocnet, spargerea a mii de fragmente strălucitoare de sticlă și o slabă, dar perceptibilă scădere în intensitate a luminii, toate acestea îi spuneau că glonțul își greșise ținta, lovise unul dintre becurile de pe tavan. Chiar când își dădu seama simți o durere intensă în zona diafragmei, o

simți chiar înainte de a vedea mișcarea mâinii ei, strălucirea lamei de oțel pe care o ținea în mână. O parte din mintea lui era confuză, *nu avea nicio logică*. Avu nevoie de încă o fracțiune de secundă pentru a-și da seama că-l înjunghia a doua oară, că-l tăiasă, da, îl tăiasă și îl înjunghiase din nou, înfigând lama în el cu o frenezie spasmodică.

Sângele curgea din el ca dintr-un butoi prea plin, dar nimic nu conta, pentru că trebuia să o oprească, sau avea să piardă totul: numele lui, sufletul, ființa sa. Cu puterile care-i mai rămăseseră se aruncă spre ea, chiar când lama lungă îi mai intra o dată în vintre. Mâinile sale se transformară în cârlige cu care îi îndepărtă brațele, lipind-o de podea. Țipetele și gemetele ce se auzeau lângă el păreau a veni de la kilometri distanță. Nu era conștient de nimic altceva în afara ei, a femeii pe care o iubise, ucigașul necunoscut, care se zbătea sub el, ca într-o parodie grotescă a sexului ce era alimentată de opusul dragostei. Figura ei, la câțiva centimetri de a lui, era descompusă de furie și de hotărârea neclintită a unui prădător din junglă. Pierderea de sânge începu să-i întunece conștiința chiar când se folosea de corpul său pentru a suplimenta forța de prindere, pentru a o împiedica să scape.

Desluși o voce îndepărtată, pe tonalități înalte, ca și cum ar fi fost emisă de un post de radio de pe un alt continent. *Adu-ți aminte de acel bărbat, din vremuri străvechi, care și-a deschis un magazin într-un sat, vânzând și o lance, despre care spunea că penetrează orice, și un scut, despre care spunea că nu poate fi penetrat.*

Lancea. Scutul.

Un bărbat care vedea prin toți. O femeie prin care nimeni nu putea să vadă.

Lancea. Scutul.

Prin minte îi treceau fragmente din alte timpuri, dar

încețoșate, ca printr-un proiector stricat. Pe insula Parrish, murmurele de încurajare: ea îi sădise în minte ideea evadării, chiar și data exactă – își dădea seama acum de asta. Laurel era cea care, de fiecare dată când ezita, îl ținea pe linia de plutire. Tarquin, *Menschenkenner*-ul, își găsisse nașul. Era Laurel.

Conștientizarea acestui lucru îl străfulgeră, deschizând o rană mai mare decât cele făcute cu cuțitul.

Închise ochii o clipă și apoi îi redeschise, cu un efort mai mare decât acela impus de orice muncă fizică care o făcuse vreodată.

Se uită în ochii ei, încercând să descopere femeia pe care crezuse că o cunoaște. Înainte de a-și pierde cunoștința nu văzu decât întunecare și înfrângere și un antagonism întrepătruns și apoi, în acea întunecare, distant și cu imaginea tremurătoare, se văzu pe el.

Epilog

Harrison Ambler închise ochii și simți strălucirea blândă a soarelui de martie. Stătea pe șezlongul de pe punte și asculta sunetele liniștitoare. Apa care lovea ușor chila bărcii de pescuit. Sunetul mosorului când era aruncat cârligul. Și alte zgomote.

În sfârșit, știa cum era să fii familist și se simțea mulțumit. De partea cealaltă a bărcii, fiul și fiica discutând aprins în timp ce prindeau momeala în cârlige. Mama, care citea ziarul și care avea și ea firul undiței în apă și care le arunca o privire plină de dragoste copiilor când aceștia deveneau prea exuberanți.

Căscă simțind o mică durere și își aranjă tricoul larg. Încă mai avea bandaje în jurul mijlocului, dar rănila erau în curs de vindecare. Simțea asta și simțea cum încep să-i revină forțele. Soarele se reflecta în lac, unul mic din regiunea Văii Shenandoah, și, deși încă nu se desprimăvăraseră complet, vremea era bună. Decise că probabil nu avea să se mai întoarcă niciodată în Sourland, deși încă îi plăceau bărcile și lacurile și pescuitul și era bucuros să fie împreună cu alții, cărora putea să le împărtășească ceea ce simțea. Scena nu era atât de liniștită pe cât părea; nu cu demonii care încă se mai fugăreau unii pe alții în el. Nu cu cei doi adolescenți exuberanți și cu mama lor frumoasă și cu limba ascuțită. Dar era mai bine așa. Mai real.

– Hei, tată, spuse băiatul. La șaptesprezece ani ai săi era deja lat în umeri și cu pieptul bombat. Ți-am adus o bere de ghimbir din lada frigorifică. Încă mai e rece. Îi dădu cutia lui Ambler.

– Mulțumesc, zise Ambler deschizând ochii și zâmbindu-i.

– Sigur nu vrei o bere adevărată? îl întrebă femeia, care nu părea prea tânără, dar era elegantă și foarte amuzantă. Trebuie să fie o Guinness pe undeva. Micul dejun al campionilor.

– Nu, spuse Ambler. Trebuie să o iau ușor.

Da, era plăcut să fii familist. Se putea obișnui cu asta.

Asta nu însemna că această familie era a sa, exact.

Când barca se clătină ușor de tot, Clayton Caston urcă pe punte, transpirând și verde la față. Se uită cu reproș la Ambler și mai luă o pilulă de Dramamine¹

Oricum Linda mai știa câte ceva despre pescuit și copiii fuseseră ușor de convins. Marea dificultate fusese să-l determine pe Clay să urce la bord. Avusese dreptate să fie sceptic în legătură cu liniștea promisă, deși doar un ipohondru ca el se putea convinge să aibă rău de mare pe un lac ale cărui ape erau aproape nemișcate.

– Nu știi cum de am fost de acord să urc pe această barcă ce induce voma... începu Caston.

– Te invidiez, Clay, spuse Ambler.

– Îți dai seama că șansele de a te îneca în ape liniștite sunt mai mari decât pe mare?

– Ei, hai. Pescuitul este una dintre principalele activități ale americanilor în timpul liber. După cum îți spuneam, este cea mai amuzantă activitate în afară de lucratul la tabele. Acordă-i o șansă. S-ar putea chiar să fii bun la asta.

– Știu la ce sunt bun, mormăi Caston.

– Ești plin de surprize. Cine ar fi știut că ești așa un mare as în materie de echipament audio-video.

– Ți-am spus, replică Clay. Asistentul meu mi-a prezentat toate alea. Altfel, tot ceea ce știu despre cabluri coaxiale este prețul la metru și timpul de amortizare.

---

¹ Medicament folosit împotriva răului de mare (*n. trad.*).

Dar, după privirea satisfăcută de pe fața lui Caston, Ambler știa că își aduce aminte ce se întâmplase după ce Palmer și Whitfield descoperiseră că încăperea destinată întâlnirilor bilaterale fusese transformată într-un studio TV cu circuit închis și că întreaga conversație fusese transmisă la centrul mass-media al Centrului de Conferințe. Atât politicianul, cât și profesorul erau fascinanți în fanatismul lor, după cum observaseră și câteva sute de participanți la congresul de la Davos atunci când îi văzură pe ecranele care erau peste tot prin centrul de conferințe.

Palmer și protejata sa nu avură nevoie de mult timp pentru a-și da seama de implicații, nu doar pentru viitorul lor, dar și în ceea ce privea planul. Prin analogie cu tot ceea ce făcuseră în ascuns, singurul lucru ce-i putea distruge era expunerea la lumină.

După cum îi povestise Caston lui Ambler cu ocazia uneia dintre multele vizite pe care i le făcuse la spital, Caleb Norris fusese cel care le spusese polițiștilor militari elvețieni să meargă în camera de întâlniri bilaterale și se asigurase că cei doi fuseseră arestați. După cum se aflase după aceea, fusese alertat printr-un mesaj de un spion-șef chinez, Chao Tang, care aranjase ca mesajul să-i parvină direct lui. Era o decizie neobișnuită, cel puțin, dar spionii oficiali de vârf își studiau adesea omologii și aveau păreri bine formate unii despre alții. Cei doi nu se întâlniseră niciodată, dar fiecare dintre ei îl aprecia pe celălalt. Într-o situație extremă, Chao decisese să apeleze la asistența americanului. Și faptul că la scurtă vreme chinezul fusese găsit mort reprezenta o mărturie a autenticității mesajului.

Pentru că Ambler era sedat și își revenea din când în când în primele câteva săptămâni de spitalizare, Caston trebuise să-i tot repete ce se întâmplase, pentru a putea

înțelege că nu era un vis indus de narcotice. Mai târziu, când starea mentală i se îmbunătăți, chiar dacă încă mai era slăbit fizic, începură să apară și alți vizitatori, unele vizite fiind organizate de Caston, altele nu. Primi câteva vizite de la asistentul lui Caston, care credea că Ambler era *super* și-l tot compara cu un Derek. Apoi fu vizitat de Dylan Sutcliff, adevăratul Dylan Sutcliff, care, deși se îngrășase cu peste douăzeci și cinci de kilograme din colegiu, fu recunoscut pe dată de Ambler. Amândoi se uitaseră în anuarul colegiului și el își amintea multe lucruri amuzante din vremea aceea, în marea lor majoritate cunoscute puțin altfel de Ambler. Caston își petrecuse o bună perioadă de timp pentru a-și da seama cum fuseseră redirectionate convorbirile telefonice, precum și aberațiile în facturi care rezultaseră.

– Ei bine, spuse Ambler după o vreme, așezându-se mai comod în șezlong, ce-i drept, cariera ta în televiziune a fost de scurtă durată, dar s-a dovedit foarte eficientă. Soarele este cel mai bun dezinfectant, nu?

Caston se blocă.

– Copiii s-au dat cu cremă de protecție solară? o întrebă pe soția sa.

– Este luna martie, Clay, replică Linda amuzată. Nimeni nu face plajă pe vremea asta.

Din capătul celălalt al bărcii se auzi un chicotit de încântare.

– L-am prins. L-am prins, e al meu, se auzi vocea Andreei, plină de mândrie.

– Al tău? zise Max, cu o voce aproape baritonală de adolescent. Al tău? Scuze, dar cine a aruncat firul? Cine a pus momeala în cârlig? Te-am rugat să ții de blestematul de băț până...

– Hei, ce cuvinte sunt astea, interveni Linda pe un ton amenințător. Se duse spre cei doi certăreți.

– Cuvinte? Ce, sunt în engleză, nu? spuse Max.
– Și oricum, peștele ăla este prea mic, continuă mama sa. Aruncați-l înapoi.

– Ai auzit ce a spus mama, zise Andreea încântată. Aruncă peștișorul ăla mititel bun de nimic înapoi în apă.

– Aha, deci acum este peștele meu? spuse Max indignat.

Ambler se întoarce spre Caston.

– Întotdeauna sunt așa?

– Mi-e teamă că da, chicoti Caston.

Aruncă o privire soției și copiilor și Ambler văzu întipărite pe fața lui mândria și devotamentul, dar auditorul nu se lăsă distras mult timp. Câteva minute mai târziu, când un alt mic val undui barca, se trânti pe scaunul de lângă Ambler, pregătindu-se de o negociere serioasă.

– Ascultă, nu am putea să ne întoarcem la țarm? spuse el pe un tot aproape implorator.

– De ce să facem asta? Este o zi frumoasă, apa este minunată, am închiriat barca asta care este nemai-pomenită... ce altceva ne-am mai putea dori?

– Da, dar am plecat la pescuit, nu? Și vezi tu, eu cred că vom descoperi că toți peștii înoată pe la chei. De fapt sunt sigur de asta.

– Haide, Clay, zise Ambler. Nu e nicio logică în spusele tale.

Ambler ridică o sprânceană.

– Cea mai probabilă distribuție a peștilor în această perioadă a anului...

– Crede-mă, îl imploră Caston, întrerupându-l. La chei ar trebui să fim. Am o presimțire în legătură cu asta.

Sfârșit

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Operele genialului ROBERT LUDLUM, decedat în anul 2001, nu au fost încă publicate în întregime în România. Cartea de față, alături de o alta aflată în pregătire, este tradusă pentru prima oară la noi.

Departe de ochii curioșilor, pe o insulă din apropierea coastei Statului Virginia, există o clinică psihiatrică. Printre foști agenți speciali internați de Guvern aici, se află și Hal Ambler. Ceea ce însă nu știiu cei care l-au adus, este faptul că acesta nu este nebun și, mai mult, că încearcă să afle cine l-a închis acolo și de ce.

Reușind să evadeze, Ambler are o surpriză de proporții: lumea în care se întoarce nu este cea pe care și-o amintește el. Nimeni nu îl cunoaște, nu există documente care să-i ateste existența, iar când se privește în oglindă nu își recunoaște fața... Neverosimil, dar urmele identității lui fuseseră șterse.

După eforturi fantastice, Ambler va reuși, în curând, să afle un adevăr cutremurător...

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-159-3

Preț 39,9 LEI (35,9 + 3.29 TVA + 0.71 T.L.)